

VAKİT GECE YARISINI GEÇERKEN

Serkan'ın apartmanın önünde bıraktığı Canan hızlı adımlarla binadan içeri girdi. Dairenin kapısından sessizce süzölmeye çalışsa da ilerleyen zamana rağmen kendisini bekleyen harika ikiliyle karşılaşınca hiç şaşırmadı. Gülümsedi. Kızlarının hayatında neler değiştiğini, yüreğinde yeşeren gelecekle ilgili umutlarını en ufak bir ayrıntıyı kaçırmadan öğrenmek için hiç olmadıkları kadar sabırsızlandıklarını, bir köşesinden bu hikayenin içine dalıp olan biten her şeye müdahil olmayı şiddetle arzuladıklarını çok iyi biliyordu. Bu gece beklenen o geceydi. Serkan hayatının en uzun ikinci gecesini mutlu sonla noktalamış yeni günle ilgili pembe hayallere çoktan dalmıştı bile. Oysa Canan geçmişle, gelecekte kalanıyla sevdiği adamın tüm hayatına sahip çıkma misyonunu aynı gecede yüklenmiş, kendi sınavını vermek zorunda kalacağı daha uzun bir geceye uzanıyordu. Hazırlıklıydı Canan. Aile birliğinin yasaları gereğince kendi doğrularını çekinmeden ortaya koymaya, yüreğindeki onlarla paylaşmaya ve bu gece alabildiğine sorgulanmaya...

"İyi geceler babacım, beni beklediğinizi tahmin etmişim" dedi Canan.

"Aç mısın, yemek ister misin?" dedi Melek hanım.

"Yok annecim, aç değilim. Teknede bir şeyler yedik" dedi Canan.

"Teknede mi?" diyen babası kızından gelecek açıklamayı çocuksu bir heyecanla bekliyordu.

"Evet baba, çok güzel bir tekne. Lüks bir şey değil ama onunla her yere gidebilir insan. Senin mutlaka görmem lazım. Serkan'ın babasınınmış, yani bir zamanlar" dedi Canan içlenerek.

"Bu soğukta teknede işiniz ne kızım, Allah korusun" dedi annesi.

"Serkan'ın gazeteci fobisi var. Bu yüzden kalabalık yerlerden kaçıyor. Magazincilerin nereden çıkacağı belli olmaz diyor" dedi Canan.

"Eee, ailesiyle tanıştın yani. Babası, annesi nasıl insanlar, anlatsana" dedi Melek hanım. Bu genç adamla ilgili en çok merak ettiği konuydu ailesi. Bir insanı tanımanın bildiği en kestirme yolu aileyi tanımaktan geçiyordu. Yıllanmış tecrübesiyle sabitti.

Kendi evinin salonunu ilk defa görüyormuş gibi etrafa göz atan Canan ilk bulduğu yere oturmadan önce derin bir nefes aldı. Serkan'ın ailesiyle ilgili öğrendiği her şeyi kısa ve öz cümlelerle kendisini ilgiyle dinleyen Melek hanımla Kemal beye anlattı. Niyeti asıl konuya zaman geçirmeden gelmekti. Sözü fazla uzatmadı.

"Serkan, benimle evlenmek istiyor" dedi sonunda.

"Orasını biliyoruz kızım, sen ne dedin onu söyle..." dedi Melek hanım.

"Ben mi, şey dedim... Evet dedim" derken çok sakindi Canan.

Melek hanımla Kemal bey birbirleriyle bakıştı bir süre. Melek hanım şaşkın, bir o kadar gergin, Kemal bey temkinliydi dinlerken. Kızının kararını önceden bilmekten, daha doğrusu doğru tahmin etmekten kaynaklanan avantajla birkaç aşama sonrasıyla ilgili sorulara hazırlamıştı kendini. Yine de Melek hanım daha aceleciydi eşinden. Sorularına yanıt almadan huzur bulamazdı.

"Sen şimdi, bugünü saymazsak o dağ başında tek bir gününü paylaştığın bir adamla evlenecek misin yani? Sana inanamıyorum" diyen Melek hanım başını sallıyordu.

"Evet ama, **çok uzun bir gündü**" diyen Canan onların kaygılı meraklarını çok iyi anlıyordu.

"Ne ilginç değil mi Kemal bey? Buraya geldiği gün o da aynı şeyi söylemişti. Çok uzun bir gündü demişti. Yoksa sözleştiniz mi siz? Bir gün, ne kadar uzun olabilir ki? İnanılır gibi değil,,," diyen annesinin gitgide artan merakından kaynaklanan gerginliği Canan'a ağır bir yük gibi göründü.

Biliyordu. Onlara dünyadaki öteki yarısına hiç beklemediği bir anda, izah edemeyeceği bir yerde ve akıl almaz biçimde rastladığını, yüreğinin daha önce kimsenin dokunamadığı derinliklerine bu adamın bir günde ulaştığını, en savunmasız anlarında içini sıcacık bir güven duygusuyla doldurup, anayurduna kavuşmuş gurbetçi misali huzura buladığını onlara kolay anlatamayacağını çok iyi biliyordu.

"Tamam, anlaşıldı. Sen sakın ol Melek sultan, istemezsen evlenmem olur biter. Ölüm yok ya ucunda,,," diyerek kaygı yüklü annesini çabucak sakinleştirdi.

"Olur mu öyle şey? Benim derdim sizin mutluluğunuzu engellemek değil ki, nedenini öğrenmek. Bak kızım, sırf senin hayatını kurtardı diye bu doktorun teklifini kabul ettiysen hata ediyorsun,

haberini olsun. Onun nedenini anlayabilirim. Sen, hoş bir kızsın. Son günlerde medyatik de oldun istemeden. Senden hoşlanmış olabilir. Ne yazık ki, o da yanılıyor olabilir. Hayatını kurtardığı her güzel kızla evlenmeye kalkarsa ne olacak? Adamın işi, hayat kurtarmak... Demek istediğimi anladın mı sen?" Dedi Melek hanım.

"Annen haklı Canan. İyi tanımadığın biriyle evlenmeyi kabul etmek için daha geçerli nedenlerin olmalı. Aşık oldum desen, buna inanmamızı bekleme. Biz senin ne zor bir kız olduğunu biliyoruz. Yanlış anlama olur mu? Kararından dolayı seni kınamıyoruz, sadece onun doğru kişi olduğuna bizi ikna etmeni bekliyoruz. Bizim ihtiyacımız olan bu. Ayrıca senin onu tanıman yetmez. O senin kim olduğunu yeterince biliyor mu?" diyen Kemal bey oldukça sakindi.

Babasının ikna olması, kızını birine emanet ederken içinin rahat etmesi Canan için de önemliydi.

Farklı bir babaydı Kemal bey. Demokrasiye sadece inanmıyor hayatının içinde yaşıyordu.

Yaşamakla yetinmiyor çevresine tohum misali tutam tutam ekmeği de ihmal etmiyordu. Zekasını yüreğindeki inançla şekillendiriyor, aklını Allah'ın kendisine yüklediği sorumluluk bilinciyle yönetebilmek için azami çaba harcıyordu. Tek evladı, güzel kızı da aynı sorumlulukla hayatın bağına yeşersin, meyve versin diye bıraktığı kendinden bir tohumdu ve ne renk çiçekler açacağını, ne tür ürünler vereceğini görmek en doğal hakkıydı. O yüzden kızının karar verme mekanizmasının nasıl çalıştığını hangi ölçümlere dayanarak hangi teraziyle tarttığını denetlemeye, kendisini mutlu etmek adına ihtiyacı vardı. Canan bu sorgulanmanın işine karışılmak veya başkaları tarafından yönetilmek ya da özgürlüğüne sekte vurulmak amacı taşımadığını biliyordu. Bu bir paylaşım idi. Sadece nasıl anlatacağını bilemediğinden susmuştu bir süre.

"Ben bu seyahatte daha önce bilmediğim bir şey öğrendim. İnsanları tanımanın sanıldığı gibi zamanla doğru orantılı olmadığını öğrendim. Kısacık bir zamanda öyle bir deneyim yaşıyorsun ki, o insan hakkında belki elli yılda öğrenemeyeceğin bilgiyi ediniyorsun. Asıl zaman gerektiren şey aşık olmakmış. İlk görüşte aşkın aptalca bir yanılısına olduğunu da öğrendim. İnsanın kendi kendine dayattığı şekilci bir yanılısına. Birini tanımak için iyi görmek, aşık olmak için ise gördüğünü doğru okumak gerekiyormuş. Yani emek ve zaman gerekiyormuş. Aslında ben Serkan'ı doğduğum günden beri tanıyordum. Bunu anlamam için sadece karşılaşmam gerekiyormuş" dedikten sonra kendisine hala anlamaz gözlerle bakmaya devam eden Melek hanımı süpheciliği ile başbaşa bıraktı. "Babacığım, hanı geçen yaz sahaflarda eski dağınık bir dükkanda, tozlu bir yığın kitabın arasında bulduğun el yazması nadide kitabı hatırla... Senden başka kimse dilinden anlamadığı için ilgi görmemiş, dağ gibi yığılmış magazin dergilerinin arasına karışmıştı. O karmaşanın içinde onu nasıl farkettiğini anlayamadığım için afallamıştım. Daha kendime gelemeden öyle değerli bir eseri kaderine terk etti diye satıcıyı azarlamana tanık olmuştum. Belki de ilk kez senin öfkenle yüzleşmişim" dedikten sonra ise biraz durakladı. O gün olanları Kemal beyin hatırlamasını bekledi. "Ya sen! Onun yıllardır arayıp durduğun kitap olduğunu farkedince neler hissettiğini hatırlıyor musun? Gazete fiyatına alabileceksen azarladığın adama gönüllü olarak servet ödediğini? Peki bu gösteriş fakiri kitabın sana ne kadar tanıdık geldiğini hatırlıyor musun? O gün iyi ki yanındaymışım. Seninle yaşadığım tecrübe herşeye değermiş. O tozlu kitaba bana sarıldığın gibi sarıldığını hiç unutmadım. Günlerce elinden bırakmayışını kıskanarak izledim" diyen Canan babasının yüzünde beliren ve gitgide büyüyen anlamlı gülümseme ile onaylanıyordu.

"Hâlâ bırakmıyorum, başucumda duruyor ama artık tozlu değil" dedi Kemal bey. Gururla parlayan gözleriyle bir hayat arkadaşına bir kızına bakıyordu. Eşine çevirdi yüzünü son kez.

"Ben cevabımı aldım Melek hanım. Artık rahatça uyuyabilirim. Bundan sonrasını siz aranızda halledersiniz. İyi geceler hanımlar" dedikten sonra ayağa kalktı.

"İyi geceler baba" diyen Canan eşinin uzaklaşmasını anlamlı bir tebessümle izleyen annesinin henüz ikna olamadığını da görüyordu.

"Sen şimdi bu adama aşık mısın, değil misin? Kusura bakma kızım ben baban kadar zeki değilim. Onun kadar hızlı anlayamıyorum. Hatırlarsan o gün sahaflarda yanınızda değildim" dedi merakla kızının karşısına otururken. Sözlerinin kızını gülümsettiğini görerek iyice yerleşti koltuğa.

"Bilmiyorum anne. Yeni tanıdığım birine doğru arkamdan engelleyemediğim bir güçle ve hızla itiliyor gibiyim. Sen söyle Melek sultan, aşık olmak böyle bir şey mi? Babama hâlâ aşık olduğuna göre aşkın ne olduğunu en iyi sen bilirsin" dedi Canan.

"Ben senin niyetini anladım ama konumuz bu değil" dedi annesi.

"Ne zaman? Bir gün anlatırım dedin anlatmadın. Bu yaşıma geldim, babamla nasıl bir araya geldiğinizi öğrenemedim. Neden sır gibi saklıyorsun?" dedi Canan.

"Sır falan değil, sadece anlayamazsın diye anlatmadım. Haline bakılırsa artık saklamama gerek yok galiba" diyen Melek hanım eski günlere dönmekte zorlanmadı. Onun hikayesi de pek sıradan değildi. Her açıldığında ilk günkü heyecanı yeniden yaşatan bol emekle, göz nuruyla hazırlanmış çeyiz sandığı gibiydi anıları. Eskimesin diye bir türlü kullanmaya kıyılamayan, her biri göz alıcı parçalardan oluşmuş anıları anlatmak bile saygınlık gerektiriyordu. Canan'ın artık bu define sandığına sahip çıkabilecek gönül olgunluğuna eriştiğini görebiliyordu Melek hanım.

"Bizim tanışmamız senin anlattığın kitap hikayesine benziyor. Bütün hayatını kitap sayfalarının arasında geçiren bir baban olunca normal tabi. Bu kadar zeki olmasının nedeni bu olmalı. Sen de babana benziyorsun. Sen de baban kadar zekisin. Senin bu doktor, kiminle dans ettiğini biliyor mu? Eli yüzü düzgün bir aile kızı buldum diye sevinirken şok olmasın sonradan..." dedi gülerek.

"Hikayeni kaynatmaya çalışıyorsan boşuna yorulma Melek sultan. Bu gece sırrını öğrenmeden uyumaya hiç niyetim yok" diyen Canan hâlâ annesinin sözlerine gülüyordu.

"Gül bakalım,, zamanı gelince ne dediğimi anlarsın..." diyen Melek hanım gülüyordu bu kez. Ciddileşen kızının yüzünde asılı kalan merakı farkedince o da ciddileşerek arkasına yaslandı.

"İyi, dinle o zaman. Seksenli yıllardı. Ben üniversitede öğrenciydim. Baban ise öğretim görevlisiydi, ama başka fakültede. Kader yolumuzu Cağaloğlu'nda yayınevleri sokağında buluşturdu. Son bir umutla girdiğim kitapçının rafında sınav için arayıp durduğum kitabın son kalanını görünce define bulmuş gibi sevinmişim. Aceleyle almak için uzanırken babanın eliyle buluştum. Derdimi anlatmak için bir süre dil dökmek zorunda kaldım ama nafile, babanın da aynı kitaba ihtiyacı varmış. Her yerde arayıp durmuş kitabı. O zamanlar şimdiki gibi değildi. Aradığın her şeyi bulamıyordun. Kitap da bol değildi, üstelik yasaklıydı pek çoğu. O yüzden babanın da bulduğu kitaptan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu" diyen Melek hanım geçmişe dönerken bile heyecanla doluydu. Geçen yıllar bedenlerini eskitse de hayat arkadaşı ile eskimeyen muhabbetlerine değer üstüne değer katmıştı. Mutluluğun ne demek olduğunu bu süreçte yaşayarak öğrenmişti Melek hanım. Kendisinin öğrendiği ama en yakın çevresindekilerin bile habersiz olduğu buluşunu, yani mutluluk formülünü, üzümlere izlediği mutluluk fakiri insanlara yazarak anlatmaya karar vermişti. Hiç kimse değer verip okumasa da kötü ihtimalle biricik kızının kendi sorunlarıyla başa çıkamadığı zor zamanlarda, daha kötüsü annesini babasını kaybettikten sonra, çevresindeki onca insanın dilinden yüreğinden anlamadığı kardeşsiz kimsesiz kaldığı zamanlarda ve en kötüsü yeryüzünde gerçek dostluktan eser kalmadığı anlarda bir ışık olsun, yolunu aydınlatsın istemişti yazdıklarının. Oysa bugün gördüğü manzaraya bakarken geleceğe okunacak bir eser bırakmadan önce Melek hanım kendi kızının hayatını gözlemleyerek okumak zorunda kalacağını farkediyordu. Ondan öğreneceği çok şey vardı belli ki. Artık aradığı kobay aileyi bulmak için uzaklara bakmak zorunda kalmayacak, onların yeni kurulacak ailesini örnekleyerek yazacaktı kitabını. Bu harika bir buluştu. Zamanlama çok manidardı. Yerinden kalkıp yanına gittiği güzel kızının mis kokulu saçlarını okşayıp gülümserken için için dua ediyordu. Artık onun da içi rahattı.

"Eee, nasıl çözdünüz meseleyi, yoksa kavgayla mı başladı ilişkiniz? Sakın evet deme inanmam. Ben sizin kavga ettiğinizi hiç görmedim" dedi Canan.

"Haklısın, hiç kavga etmedik. Babanın güzel bir sözü var bu konuda bilirsin. "Kavgalar tenis maçına benzer. Oyuncu topun kendisine dokunmasına izin vermeden vuruşuyla karşı tarafa gönderir. Kavgayı sona erdirmek isteyen kişinin topu yakalayıp maçı bitirmesi gerekir. Topu yakalamayı göze alan kişi erdemli kişidir. Yakaladığı öfke topunu evire çevire incelemekten korkmaz. Aksi halde kavgalar asla bitmez."

"Hatırlıyorum. Sizin maçta topu babam yakalamış galiba. Sonra ne oldu, anlatsana" dedi Canan.

"Kitabı baban satın aldı. Sonra bana verdi. Sınav bitince iade etmemi istedi. Birbirimizin telefon numaralarını aldık. O kitap birkaç gün sonraki ilk buluşma nedenimizdi. Babanın gelirken yanında getirdiği başka bir kitap ikinci buluşma nedenimiz oldu. Ve her buluşmamızda iade etmemi gerekli kılan yeni bir kitap getiriyordu. Okuyup okumadığımı kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Babanla buluşmalarımızda öğrendiğim en önemli şey onunla kavga etmenin mümkün olmadığı oldu" dedi

Melek hanım. Gözleri uzaklara, eskide kalan ama hiç eskimeyen günlere uzanmıştı.

"Hikayeniz çok güzelmiş. Söylesene Melek sultan babama aşık olduğunu anlaman için kaç kitap okuman gerekti?" diyen Canan'ın bütün yüzüne yayılan gülmesi annesini kızdırdı.

"Canan! sakın beni anlattığıma pişman etme olur mu?" diye hayıflandı.

"Tamam kızma, gerçekten merak ediyorum. Evlenmeye karar vermeniz ne kadar sürdü? Hem okuduğun kitapların adını da söylemedin" dedi Canan.

"İki hafta sonra evlenmeye karar verdik. Bu sürede babanın getirdiği beş kitabı daha bitirdim.

İnanması zor ama gerçek bu. Meğer bizi ortak noktada buluşturan o kitaplarımış. Ben o kitapları okurken aslında birbirimizi okumuşuz. Hangi kitaplar olduğunu sonra öğrenirsin. Şimdi sen anlat bakalım. Ne yaptı bu doktor da seni bir günde kendine bağladı? Boyuna posuna, saçına başına baktım deme inanmam. Ben kızımı bilirim. Hadi anlat bakalım sizin hikayeniz ne?" dedi Melek hanım. Bu kez onun sevecenlik dolu yüzüne yayılmıştı gülümseme.

"Bizim kitap hikayemiz yok Melek sultan. Bizimkisi defter hikayesi" dedi Canan.

"Şu senin defter mi? Serkan'ın geri vermeye evimize gelip elinden bırakamadığı defter? Ne yazdın o deftere, günlük falan mı?" dedi Melek hanım.

"Pek sayılmaz. İçinde zamandan başka her şey var. Karlıtepe'de ev arkadaşlarımla paylaştığım zamanın onlarla paylaşmadığım izleri... Kan grubumu bulmak için çantamı karıştırırken Serkan'ın eline geçmiş defter. Merak edip okumaya başlamış. Okudukça da kafası karışmış" dedi Canan.

"Aaa, şimdi anladım... Duyduklarıyla defterde okudukları arasında bağ kuramayınca seninle bağ kurmaya çalıştı. Görünen o ki zoru başarmış, seni kendine sıkıca bağlamış. Anlaşılan doktorumuz aradığını senin defterinde bulmuş. Peki sen ne buldun onda ki, bir anda evlenmeye karar verdin?" dedi Melek hanım.

"Güven,,, daha ne olsun?" dedi Canan.

"Güvendiğimiz herkese aşık olmuyoruz değil mi kızım, hadi anlat" dedi Melek hanım.

"Evet ama güven dediğimiz şey onun üstünde çok cazip duruyor. Adeta ıslıl ıslıl parlıyor. Geçmişte yaşadığı olumsuzlukları kendine zarar vermeden protesto ediş tarzına bayıldım. Kötü olandan sadece kendine kaçmasına, sadece iyilik düşünerek, kulağına intikam fısıldayan şeytanı vakur ve ılımlı tavrıyla deli etmesine hayran kaldım. Çok meraklı bir adam. Merak ettiğini öğrenmeden merak etmekten vazgeçmiyor. Kadere inanıyor ve neyin kader olduğunu çok iyi biliyor. Neyin kader olmadığını da biliyor. Beni anlıyor, aklımdan geçenleri okuyabiliyor, yani senin anlayacağını, okumayı o da biliyor. Hata yapınca yüzü kızarıyor. Utanmayı bilen birine rastlamayalı uzun zaman olmuştu. Bunları görebilmek için insan olana bir gün bile yetiyormuş" dedi Canan.

"Hepsini anladım da bütün bunların Kadir beyle ne ilgisi var, onu anlamadım. O gün bana her şey Kadir bey yüzünden demiştin. Tanışmanızda hiçbir katkısı yoksa başkasını neden suçladın?" dedi Melek hanım.

Annesinin sorusu gecenin geri kalanını tümüyle işgal edecek yeni bir hikayeye gebeydi.

Karlıtepe'de olup biten her şeyi anlatan genç kız gözünü bile kırpmadan dinleyen annesinin dizinde sabahladı. Gün ağarıyordu. Melek hanım dinlediği hikayeyi hiç yadırgamadı. Tıpkı Kadir beyin kızının hayatına gösterdiği ilgiyi yadırgamadığı gibi. Kendi ailesinin pek sık rastlanmayan ahlaki ilkeler üzerinde yükseldiğini, bunun da önemli bir başarı olduğunu çok iyi biliyordu Melek hanım. Bu ülke sınırları içinde ahlaki değerler bunalımı yaşadığını, yönünü şaşırان değerlerin toplumun önce aile yapısını bozguna uğratarak ve ardından insanları kimliksizlik ve kendini bilmezlik kaosuna sürükleyerek dozu gitgide artan hasarlar verdiğini biliyordu. Mutsuzluk ve tatminsizlik canavarının bu hasarlarla beslendiğini de biliyordu üstelik. Mutluluğun kitabını yazmaya böylesi bir umutsuzluk anında karar vermişti Melek hanım. Kendine görev edinmişti bildiği doğruları anlatmayı. Mutluluğun, cevheri insanın kendi içinde doğuştan var olan, hayat yolculuğunda farkındalık ve emek gerektiren eylemlerle şekillenip görünür hale gelebilen, ama asla dışarıdan satın alınamayan bir şey olduğunu anlatmak istemişti. Kızlarının evinden uzak kaldığı son dönemde yaşadıkları karşısında takındığı tutum ve davranışlar, aldığı güzel kararlar onun da mutluluğun sırrını keşfettiğini açık seçik gösteriyordu. Şimdi daha çok istiyordu kitabını yazmayı. Her uzun yolculuktan döndüğünde sarıldığı gibi sıkıca sarıldığı kızını uzun süre bırakamadı kollarından. Ansızın gözünün önüne gelen başka bir fotoğrafla birazdan irkilerek doğruldu Melek hanım.

Kızının yüzüne bakarken kaşları çatılmış nefesi hızlanmıştı.

"Söyle bakalım kızım, Emre ne olacak? Senin Serkan'la evleneceğini duyunca ne hale gelecek? Bunu düşündün mü hiç? Bana yine, biz o işi hallettik deme sakın! Hiç inandırıcı değil. O dağ başından geldiğinden beri görüşmediğinizi biliyorum. Ama bu sorunun çözüldüğü anlamına gelmiyor. Tamam, sen söylediklerine inanmak istiyor olabilirsin ama öbür taraftan bakılınca manzara nasıl görünüyor, beni asıl ilgilendiren mesele bu.. Emre'nin seni gerçekten kız kardeşi gibi gördüğünden emin misin?" Dedi.

"Bilmiyorum anne, onun aklından geçenleri nasıl bilebilirim?" Diyen Canan da irkılmışti.

"Anlaşıldı kızım, bu meseleyi en kısa zamanda halletmek zorundayız. Biz bu çözülmemiş bulmacayla bir arada yaşayamayız. Bu doğru olmaz" diyen Melek hanım sessizce düşünmeye koyuldu.

"Nasıl halledeceksin? Sormaya korkuyorum doğrusu" diyen Canan gergindi şimdi.

"Öğrenirsin... Söyle Serkan'a, yarın akşam seni istemeye gelsin. Herkesin dili çözülsün, gizli saklı bir şey kalmasın. Beni anladın mı sen?" dedi Melek hanım.

Tam olarak annesinin niyetini anlamasa da "Olur, söylerim" dedi Canan.

Kendi uzun gecesinin ardından gelen günü evinde sessizce dinlenerek geçirdi Canan. Sesizlik sadece görüntüdeydi oysa. Güzel kafasının içinde henüz cevaplanmamış sorularla gönlünü saran tatlı heyecan kol kola girmiş adeta raks ediyordu. Bu karışıklığın içinden sağ salim çıkmak isteyen mantığı sayesinde öncelikle yapması gerekeni yapmış, ailesine tutunmuştu.

O sabah, akşam için endişelenmek yerine rutin işlerine odaklanmak zorunda kalan Canan erkenden yola çıktı. İstanbul'un Anadolu yakasında inşaatı süren lüks konutların şantiyesine gitmek zorundaydı. Osman bey iş hayatından çekilme planları yaparken Canan'ın iş yoğunluğu daha da artıyor, çözmesi gereken yeni bir problem olarak aklına yazılıyordu. Tasarımını kendisi yaptığı projeyi kontrol için şantiyede dolaşırken pek de mutlu değildi Canan. Projenin alıcısına vaad ettiği hayat tarzıydı mesleki mutsuzluk nedeni. Lükse karşıydı aslında. Lüks yalnızlıklara, sevgisiz hayatlara karşıydı. Yine de tasarlamıştı işte, talep vardı. Ekonomik düzeyi hızla tırmanan ülkede en kolay satılan konutlardı onlar. Birbirine küsmüş insanlar için yapılmış etkisi bırakıyordu bakılınca. Onları sevimli gösterme çabaları insanları birbirinden daha da uzaklaştırıyordu. Çokça odası, o kadar da banyosu olan bu evleri mantık gereği büyük ailelerin satın alması gerekirken, yalnızlığı özgürlük adıyla meşrulaştıranların satın alması için acıtıyordu. Artık insanlar hayatlarını bireylerle paylaşmak yerine bireyselleştirdikleri lüks nesnelere paylaşmayı tercih ediyor, bir türlü huzura kavuşturamadıkları egolarının sonu gelmez isteklerini yerine getirmek için yarışıyorlardı. Güzel olanı paylaşma, başkaları için bir şeyler yapma anlayışı kökünden sökülüp atılmıştı hayatlarından. Büyük şehirlerin ekonomik yeterlilik ayırt etmeksizin tutulduğu bu kronikleşmiş hastalık şükür ki Anadolunun o güzel insanında henüz nüks etmemiş görünüyordu. Ama hastalıktı bu, bilinemezdi sonrası. Maalesef, sevmese de hesapsızca koşuşturması, işinin hakkını vermesi gerekiyordu. Sıradan kontrollerini tamamlayıp evine dönen genç kız annesini hayli telaşlı gördü mutfakta.

"Sen ne yaptın Melek sultan? Sadece iki kişi gelecek, hadi Ömer'le üç, bu masa biraz abartılı değil mi?" dedi hayıflanarak. Melek hanım hemen itiraz etti kızına.

"Hadi kızım masayı düşünmeyi bana bırak, git kendine çeki düzen ver. Toz toprak içindesin yine. Seni istemeye gelecekler, unuttun mu?" dedi.

Böylesi zamanlarda annesiyle tartışmanın yararsız olduğunu bilen genç kız, hiç itiraz etmeden banyoya yöneldi. Sıcak bir duşun ardından uzun ve kendiliğinden dalgalı, kumral ama şantiye güneşinden yer yer rengi açılmış güzel saçlarını tarayıp şekil verdi. Önceden seçip hazırladığı bordo renkli sade kesimli, üzerine yapışıp vücut hatlarını ortaya sermediği halde üzerinde çok sık duran, normalden uzun boyunu daha da uzun gösteren elbisesini giyinerek mutfaka döndü. Hâlâ yemek masasına fazladan konmuş üç servisin sahiplerini merak ediyordu.

Melek hanım kızının gün boyu evdeki yokluğunu fırsat bilip aklındaki planı hayata geçirmişti.

Emre'yi telefonla arayıp akşam yemeğine davet ederken kızının Serkan'la evlilik kararını uygun bir dille anlatmış, bu önemli günde aileden biri olarak onu da aralarında görmek istediklerini

söylemişti. Söylemişti söylemesine de telefonun diğer tarafındaki gencin gerçek duygularını o güzel sesinden anlamayı başaramamıştı. Emre hemen cevap vermek yerine yaşadığı şoku gizlemeye çalışarak önce yoğun iş programını bahane etmiş, sizi sonra arar gelip gelemeyeceğimi bildiririm demişti. Birkaç saat sonra arayarak programını iptal ettiğini akşam Kadir bey ve Zeynep hanımla birlikte gelmek istediklerini söyleyerek Melek hanımı ve Kemal beyi bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Ama yine de bu gelişin hayra alamet olduğundan emin olunamazdı.

"Babam nerede?" dedi Canan.

"Dışarı çıktı. Eksikler vardı onları alacak, gelir birazdan. Bak ne güzel olmuşsun böyle. Kıza benzemişsin. Söyle bakalım nasılsın, heyecanlı mısın?" dedi Melek hanım. İşlerini zamanında tamamlamış olmanın rahatlığıyla gülümsüyordu kızına.

"Evet, ama idare ederim merak etme" diyen Canan annesine sarıldı.

"Kendini çok yormuşsun, bir sürü hazırlık yapmışsın annecim, ama ben hâlâ masadaki düzeni çözemedim. Akşam için kimleri davet ettiğini söyleyecek misin, yoksa kendim mi tahmin edeyim? Sürpriz falan deme sakın, çok merak ediyorum" dedi Canan.

"İyi işte, merak ederken oyalanırsın, heyecanın geçer. Ayrıca sen bunları hiç kafana takma kızım, henüz vakit varken, sen bu doktoru gerçekten istiyor musun onu düşün" diyen Melek hanım'ın imdanına çalan kapı zili yetişti.

"Hah, baban geldi işte, kapıya sen bakar mısın?" diyerek kızının baskısından kurtulunca rahat bir nefes aldı. Niyeti kızının sorusunu yanıtızsız bırakmak olan Melek hanım bu gece Emre'nin gelişinin gerçekten sürpriz olmasını istiyordu. Karlıtepe'den geldiğinden beri görüşmediği Emre'yle böylesi önemli bir karar arefesinde karşılaşmasını, doğal ve gerçek tepkiler vermesini ve bu yakışıklı müzisyenle ilgili belki de kendisinin bile bilmediği gönlüne gizlenmiş ne varsa henüz geç olmadan yüzleşmesini istiyordu kızının. Sonuç sıkıntılı da olsa herkesin gerçekleri öğrenmesinin zamanı gelmişti.. Bu radikal karara Kemal beyle gün içinde yaptıkları uzun istişareler sonucu birlikte varmışlardı. Karar kesin ve netti.

Emre cephesinde ise durum kimsenin tahmin edemeyeceği kadar karışıktı. Genç adam karşısına çıkan her gazetecinin Canan'la aralarındaki ilişkiyi sorgulamasından bıkip usandığı için görmeye can attığı bu aileden uzak kalmayı, Canan'ı ortalıkta dolaşan dedikodulardan korumak adına tercih etmişti. Hatta değişik kızlarla popüler mekanlarda görülüp görüntülenerek hedef şaşırtmaya bilhassa özen göstermişti. Aralarındaki ilişkinin nasılsa Kadir beyin çekeceği filmle ortaya çıkacağını bildiğinden soruları yanıtızsız bırakmayı, sessiz kalmayı tercih etmişti. Zaten yapabileceği başka da bir şey yoktu. Söz vermişti bir kere. Canan'ı kaybetmeyi göze alamayacağına göre verdiği söze sadık kalması gerekiyordu. Tam da kendi duygularını kontrol altına almayı başarmış, eski ve renkli hayatına pırıltılı bir dönüş yapmışken Melek hanımdan aldığı haber ruhunda yeniden fırtınalar kopartmıştı. Adamın birinin çok sevdiği, değer verip uğruna fedakârlık etmeyi göze aldığı başının tatlı belasını elinden tutup götürmeye kalkışmasına fena halde bozulmuştu. Şimdi yeniden kendini kontrol etmekte zorlanıyor, evin içinde öfkeyle dolanıp duruyordu. Davet edildiği bu özel geceye gitmekle gitmemek arasında sıkışıp kalmış, kararsızlık içinde yalpalarken nihayet sorunuyla tek başına başa çıkamayacağını anlamıştı. Montunu asılı durduğu yerden kapıp dışarı fırlamıştı. Hiçbir şey düşünmeden aracını çalıştıran genç adam çaresiz kaldığı çoğu zaman yaptığı gibi kendisini Kadir beyin evinin kapısının önünde bulmuştu. Emre'nin yüzündeki karanlık ifadeyi görmek tecrübeli hocayı telaşlandırdı. Zeynep hanımın yanlarından uzaklaşmasını beklemeden konuya dalış yaptı.

"Emre, hoş geldin! Ne bu halin? Çok kötü görünüyorsun. Ne oldu, hadi anlatsana" dedi.

Bir süre konuşamayan Emre Kadir beyin meraklı bakışlarına daha fazla dayanamadı, sonunda karşısına oturdu. Tarif edemediği ruh halini gizlemeye çalışmadan çok değer verdiği aile dostunun insiyatifine bıraktı. Sesi buğulu ve kısıktı .

"Canan, evleniyormuş. Serkan denen o doktorla, annesi söyledi" dedi.

Duyduğu sözlerle önce yüzü ekşiyen sonra kaşları çatılan Kadir bey son olarak gülümsedi.

"Hiç şaşırmadım desem... Ben de bu haberi bekliyordum, demek bugüne kismetmiş. Bu doktor umduğumdan hızlı çıktı" diyen Kadir bey Emre'nin patlamaya fırsat kollayan öfkesine maruz kaldı.

"Biliyordunuz demek,, ama bana söylemediniz. Neden hocam? Neden? Bilseydim en azından hazırlıklı olurum. Duyunca şok olup ne cevap vereceğimi şaşırılmazdım. Kim bilir hakkımda neler düşünüyorlar şimdi?" dedi sesini yükselterek.

"Emre, sakin ol, tamam sen de haklısın. Ama öncelikle bilmek zorundayım. Bana bu soruyu hâlâ Canan'a aşık biri olarak mı, yoksa kız kardeşini bir fırsatçıdan korumaya çalışan aile bireyi olarak mı soruyorsun? Beni suçlamadan önce bu meseleyi konuşalım" dedi Kadir bey.

"Bilmiyorum hocam, bilseydim burada olmazdım" dedi Emre.

"Ben de bilmiyordum evlat, ama bekliyordum. Bildiğim tek şey, o ikisinin birbirleri için yaratıldığı. Hâlâ bu kıza aşık san ne olur bilemem ama kız kardeşin için endişeleniyorsan bence gerek yok. Onlar birbirini tanımadan da seviyordu" diyen Kadir bey Emre'nin sakinleştiğini görünce konuyu daha detaylı anlatmaya karar verdi.

"Bilgi toplamak için Serkan'la konuşmaya gittiğimde aralarındaki yakınlaşmayı sezmiştim. Tarzları o kadar benziyordu ki anlatamam. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Sanki şakacı birinin daldan koparıp keskin bir bıçakla ikiye ayırdığı, sonra da birini doğuya birini batıya fırlattığı iki yarım parça gibiydiler. Canan'la konuşmaya gittiğimde bundan iyice emin oldum. Evlenmeye karar vermeleri benim için sürpriz olmadı" dedi.

"Peki ben ne yapmalıyım sizce? Bu akşam Canan' ı istemeye geliyor adam. Melek hanım beni de davet etti, hem de aileden biri olarak" dedi Emre.

"Sen ne dedin?" dedi Kadir bey.

"Hiçbir şey, işim olduğunu söyledim, sizi sonra ararım dedim.." dedi Emre.

"Bence gitmelisin Emre, bu akşam o eve gitmezsen bir daha asla gidemeyeceksin. Bunu anlamadın mı evlat, bu insanlar senin samimiyetini test etmek istiyor. Gerçek niyetini öğrenmek istiyor. Giderek veya gitmeyerek bu sınavı kaybedersen sadece Canan'ı değil dostluğunu da kaybedeceksin. Senin aşk zannettiğin şey onu kaybetmeye değer mi? İyice düşün ve buna kendin karar ver. Benim elimden fazlası gelmez" dedi Kadir bey. Babacan haliyle yine etkilemişti Emre'yi. Olumlu yüz ifadesini görünce konuşmaya devam etti.

"Canan haklıydı, sen ona aşık değilsin. Hiç olmadın. Sadece istiyorsun. Aşk dediğin sadakat ister. Bazen insan hiç tanımadığı birine bir ömür sadık kalabilir. Aşk o zaman aşk olur. Sen sadakatin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun. Ona gerçekten aşık olsaydın, ne ondan önce, ne ondan sonra, başka hiçbir kadına dokunamazdın.. Henüz karşılaşmamış olsan da aşkın buna izin vermezdi" dedi. Kadir beyin sözlerine itiraz edemeyen Emre başıyla onayladı. Haklıydı tecrübeli yönetmen. Karlitepe'den dönüşünü Canan'ı tanımanın hayatına kattığı artılara dayanarak yeni hayatının dönüm noktası kabul etse de eski ışıltılı günlerine dönmek zor olmamıştı. Kıskanmak ve sahiplenmek vardı Emre'nin aşk anlayışında, ama sadakat yoktu. Onu bu yüzden kaybettiğini kendisi de biliyordu.

"Canan'ı görmeyeli uzun zaman oldu. Onunla karşılaşınca ne olur, gerçekten bilmiyorum. Ya saçmalarsam, ya kendimi kontrol edemez rezalet çıkarırsam? Hocam gerçekten korkuyorum. Ancak siz yanımda olursanız giderim. Canan benim için çok değerli onu kaybetmek istemiyorum. Benim de kendime ait bir pazılım olduğunu Canan sayesinde öğrendim. O pazılım içinde Canan mutlaka olmalı. Onu nereye yerleştirmem gerektiğini tek başıma bulamıyorum. Lütfen bana yardım edin. Lütfen Zeynep hanımla birlikte siz de gelin..." dedi Emre.

"Bu benim için mükemmel bir fırsat olurdu Emre. Bu ailede olup biten herşeyi öğrenmek için bahane aradığımı biliyorsun. Böyle bir gece, Canan'la alakalı olunca asla kaçırmak istemem ama davet edilmeden gitmek hoş olmaz" dedi Kadir bey.

"Davet edilirsenez geleceksiniz yani, tamam, siz orasını bana bırakın" diyen Emre hemen Melek hanımı arayarak Kadir beyin Zeynep hanımla birlikte davet edilmesini sağladı.

O AKŞAM

Kadir beyin tercihine uyarak eve ilk gelenler sürpriz konuklar oldular. Beklemediği bir anda kapıda Emre ile karşılaşmak Canan için gerçek bir sürpriz oldu. Çok şaşırdı konukları görünce. Öylesine sıcak bir sarılışla karşıladı ki genç adamın gelişini, konuklarla birlikte kendi ailesinin de hayranlığını kazandı. Aralarında yasak duyguların yeşermesi imkansız iki gençle ve ne yaptığını iyi bilen zeki bir kadınla karşı karşıya olduklarını hep birlikte anlamış oldular. Böylelikle, içinde fırtınaları hiç eksik olmayan Emre'nin ruhu da şaşırtıcı biçimde huzurla buluşmuş oluyordu. Sevmekle aşık olmak arasındaki farkı bunca yıl sonra yeni öğreniyordu genç adam. Bu kızı nedense çok seviyordu ama hâlâ gerçek bir aşka muhtaçtı yüreği. Havaya suya muhtaç olduğu kadar muhtaçtı aşka. Ona kavuştuğu gün hayatından bütün kadınları silip atacak bir aşkı arzuladığı. Kadir beyin dediği gibi ona sadakatin ne demek olduğunu öğretecek birini istiyordu Emre. Bir süre önce, Canan'ın elinden düşürmediği kitabın sayfa aralarındaki not kağıtlarında ne yazdığını merak edip okumaya başlaması sayesinde kendi hayatına bakışıyla birlikte kitaba karşı önyargıları da değişime uğramıştı. Olacakları önceden biliyormuş gibi anlatan yazar, çok şaşırtıyordu Emre'yi. Öyle olaylar geçmişti ki ikisinin de başından, kader denen karmaşık olguya inanmamak zor görünüyordu artık. Emre'nin evrendeki kusursuz düzenin bir sahibi olduğuna inanmakla ilgili şüpheleri tazeliğini korusa da, o kitabın, insan ruhunun bütün acizliklerini bilen yüksek öngörülü yazarına büyük bir saygı duyuyordu.

"Annemin sürprizi sizsiniz demek. Geldiğimize çok sevindim" diyen Canan, niyetini çok iyi anladığı annesinin gülümseyen yüzüne, boynu bükülmüş masum duruşuna bakıyordu.

"Emre annenin yemek davetinden söz edince dayanamadım, ben de kendimi davet ettirdim.

Biliyorsun, en merak ettiğim şeydi Melek hanımın sofrası. Bu fırsat kaçırılmaz dedim" dedi Kadir bey gülümseyerek.

Onun niyetini de bütün çıplaklığı ile anlayan Canan, gülümseyerek bu emrivaki duruma itirazı olmadığını ifade etti.

"Sizi gördüğüme gerçekten sevindim. Hepiniz hoşgeldiniz" diye içtenlikle devam etti..

Konuklar sıcak bir karşılamadan sonra salona alındılar. Kadir bey ve Zeynep hanım Emre'yi göz hapsinde tutmayı ihmal etmeden güzel bir sohbete koyuldular. Birlikte paylaştıkları o zor günleri hatırladılar yeniden. Asıl meselenin konuşulması, beklenen konukların gelişine ertelendi. Birazdan kapı tekrar çalınınca aniden beliren gerginlik havası dikkatli gözlerden kaçamadı. Canan'ı seven iki gencin bir araya gelmesiydi korkutucu olan. Merak ve endişenin tavan yaptığı Ulus semtindeki bir apartmanın teras katında, toplandıkları o evde, Melek hanımın zevkle döşediği ferah salonunda sınırlar de gergindi o sıra. Ev sahipleri kapıya yürürken Kadir bey Emre'nin buz kesmiş elini tutuyordu.

"İyi misin evlat" dedi sessizce. Emre'nin cevabı da kısa oldu.

"İyiyim..." dedi.

Kapıyı yine kendisi açan Canan şaşırmadı bu kez. Üç kişilik gruptan öncelikle sevdiği adamı seçen gözleri başka bir heyecanla parlıyordu şimdi. Saçları aklında kaldığından daha parlak ve bakımlı, hâlâ uzun ve çekiciydi Serkan'ın. Yüzüne çok yakışan düzgün kesilmiş bıyıkları, abartısız uzatılmış biçimli sakalıyla çarpıcı görünüyordu. Özenle seçilmiş takım elbisenin içinde geniş omuzları ve adeleli vücudu iyice belirginleşmişti ve tarihin tozlu sayfalarından fırlamış zamana ayak uydurmaya çalışan eski bir şövalyeyi andırıyordu doktor. Dolayısıyla doktorluğu en az farkedilen yanıydı ve genç kızın nutkunun tutulmasına, heyecandan pembeleşen yüzüne bakılacak olursa kesinlikle doğru adamdı. Bu gerçeği kendisini görmesini bekleyen Bilge ile aynı anda farketmek iki genç hanımın birbirleriyle bakışıp gülümsemesine neden oldu. Elindeki çiçek buketinin ağırlığından sıkılan küçük Ömer'in hamlesi ise karşılaşmanın en eğlenceli yanı oldu. Boyunun elverdiği kadar yukarı kaldırdığı bukete Canan'a uzatan Ömer nihayet kendisini farketmemeyi başarmıştı.

"Hoşgeldiniz. Buyrun" diyerek çiçeğini alan Canan gözlerini ayırmadan kendisini süzen Ömer'in yanına çömeldi.

"Sen Ömer'sin, sen de hoşgeldin, çiçeklerin çok güzelmiş teşekkür ederim. Ama sen çiçeklerden daha güzelsin..." diyerek yanağına bir öpücük kondurdu.

Ömer'in kıvrık top kafası, merakla etrafı inceleyen ama her seferinde Canan'ın yüzüne takılan

kocaman kara gözleri bu evde değişik nedenlerle buluşan insanların gerginlik beklentisini anında siliverdi. Tanışma faslı sona erdiğinde ve konuklar mutlu bir tebessümle yerlerine oturduğunda herkes beş yaşındaki Ömer'in şirinliğini inceliyordu. O ise hâlâ Canan'a bakıyordu. Canan'ın bu ısrarlı ve endişe dolu ilgiyi farketmesi uzun sürmedi. Yavaşça yanına oturdu Ömer'in. Küçük çocuğun beden dilinden yansıyan endişesine kilitlendi gözleri. Ne birbiriyle kendi evinde karşılaşan iki seveninin sebebi anlaşılabilir bakışmalarına, ne annesiyle babasının ciddi bir disiplin içinde ve farklı biçimde gördükleri damat adayıyla ilgili intibağlarına, ne de Kadir beyin burada bulunmasının iyi bildiği gerçek nedenine böylesi takılmamıştı genç kız. İçinde en küçük kötü niyet bulunmayan Ömer'in saf ve temiz duygularının nedenini bilmediği bir endişe barındırmasıydı önemli olan. Görünen o ki çocuğun Canan'la ilgili bir sorunu belki de küçük kafasında yüzlerce sorusu vardı. "Merhaba" dedi gülerek. Bu sıcak ilgi çocuğun dilini de yüreğini de çözmeye yetti.

"Dayımın evleneceği kız sen misin?" dedi Ömer ürkerek. Gergin ve somurtkandı. Bu küçük ses, salonda sohbet eden insanların ilgisini kendi üzerinde toplarken aniden gelişen keskin bir sessizliğe de yol açtı. Şimdi tüm gözler merakla Ömer'e bakıyordu.

"Evet, tabi sen izin verirsen" dedi Canan. Çocuğun sıkıntısı bir kat daha artmış görünüyordu. Ortaya çıkan sessizlikten rahatsız olmadan etrafına bakındıktan sonra dirseğini koltuğun koluğuna zorlukla yaslayıp elini çenesine dayayarak uzun bir "ooooffffff" sesi çıkarması gülüşmelere neden oldu. Belli ki yaşanan olaylardan o da kendi payına sonuçlar çıkarmıştı. Kocaman gözleri salonda bir tur attıktan sonra gülümseyerek kendisine bakan Canan'ın güzel yüzüne takıldı yeniden.

"Evlenince dayımı uzaklara götüreceksin mi?" dedi. Ömer'in sorusuna müdahale etmek isteyen annesine Melek hanım sessizce engel oldu.

"Çocuğu rahat bırak kızım, bırakalım o da merak ettiklerini öğrensin. Bu evde demokrasi herkes için geçerli" dedi.

"Evet ama, o daha çocuk,,,"diyen Bilge'yi tereddüt etmeden engelledi Melek hanım.

"Sen rahat ol Bilge'cim, endişelenme. Madem akraba olacaklar bırakalım birbirlerini tanışınlar. Hepimizin amacı bu değil mi?" dedi gülerek.

"Hayır Ömer'cim, nerede otururuz bilmiyorum ama uzaklara gitmemize gerek yok" diyen Canan bu sevimli çocuğun dayısını kaybetmekten korktuğunu öğreniyordu.

"Dayımın evi var, ben isteyince yanına gidiyorum. Bazen annem geç gelince dayımla uyuyorum. Siz evlenince beraber uyursunuz. O zaman ben kiminle uyuyacağım?" diyen küçük çocuğu sarılarak mıncıklamamak için kendini zorluyordu. Farkında olmadan Serkan'ın özel hayatıyla ilgili sırlar veren Ömer'i çok sevmişti.

"Çok haklısın Ömer'cim. Bu meseleyi halletmeliyiz" dedi en ciddi haliyle.

"Bir düşünelim istersen" diye devam etti.

"Madem dayımın evi var, evlenince biz de orada yaşarız. Sen yine eskisi gibi istediğin zaman gelirsin. Annenin işi olduğu zaman bizimle kalırsın. Ben de seni istediğim kadar mıncıklarım,, ne dersin?" dedi Canan. Yüzünde beliren gülümsemeye rağmen Ömer Canan'a güvenemiyordu.

"Dayın benim yüzümden uzaklara gitmeyecek, söz veriyorum" dedi Canan.

"İzin vermezsem üzülür müsün? Dedi Ömer.

"Evet, çok üzülürüm" dedi Canan.

Çocuk bu kez Serkan'a çevirdi yüzünü. Aynı soruyu ona sordu. Evet cevabını alınca yine Canan'a çevirdi gözlerini.

"Tamam, izin veriyorum" dedi. Evdeki herkes anlamsız ve gereksiz görmediği bu sohbeti ilgiyle dinlemiş kısa zamanda çocuğun pozitif mizacını öğrenmişti.

"Teşekkür ederim ama sadece senin izin vermen yeterli olmuyor, onların da izin vermesi gerekiyor" dedi Canan. Eliyle göstererek Ömer'le konuşmaya devam etti.

"Bak, bu benim babam, sen ona Kemal dede diyebilirsin. Bu da annem, ona Melek teyze demeni öneririm. Onların da dayınla evlenmeme izin vermesi gerekiyor" dedi Canan.

Bu sözler Kemal beyin şakayla karışık tepkisine yol açtı.

"İtiraz ediyorum, neden ben Kemal dede oluyorum da, annen Melek teyze oluyor anlamadım kızım?" dedi gülerek.

"Ne desin çocuk Kemal bey, dedesin işte. Hem sen değil miydin bir torunumuz olsa diyen.

Ömer'den iyisini mi bulacaksın? Tatlılığına baksana şunun!" dedi Melek hanım.

"Anlaşıldı Melek hanım, hanımlar her zaman haklıdır" diyen Kemal bey Ömer'e baktı gülerek.

"Sen, sen ol bunu asla unutma Ömer, bir dede tavsiyesi" dedi.

Ömer herkesin gülerek karşıladığı sözleri anlamasa da Kemal dedeyi çok sevmişti. Önce sessizce oturan dayısına sonra beraber yaşamayı göze aldığı yeni yengesine baktı. Ortada ciddi bir mesele olduğuna, salonu dolduran bu insanların aynı mesele yüzünden toplandığına kendi küçük aklıyla vakıf olarak dayısına yardım etmeye karar verdi. Yerinden kalktı, Kemal dedenin yanına gitti.

"Kemal dede, sen izin verecek misin onların evlenmesine?" dedi. Hayret içeren gözlere, gülüşerek bakışanların tuhaf hallerine aldırmadan en ciddi tavırda konuşmaya devam etti.

"Ben dayımın üzülmelerini istemiyorum, o da üzülmesin, evlensinler" diyerek Canan'ı işaret edince Kemal dede Ömer'in çekiciliğine dayanamadı, sarılarak kucağına aldı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın yakışıklı torun, ciddi ciddi benden kızımı istiyorsun!" dedi.

Ömer bir erişkin misali başını sallayarak onayladı Kemal dedeyi.

"Hay Allah, kırk yıl düşünsem benden kızımı senin isteyeceğin aklıma gelmezdi. Peki,, Madem ciddisin seninle ciddi konuşalım Ömer. Benim de bazı sorularım, izin vermeden önce öğrenmek istediğim şeyler var. Ben de kızımı istediğim zaman görebilmeliyim. İsteddiğim zaman kapısını çalıp evine gidebilmeliyim. Madem dedeyim, seninle parkta oynayabilmeliyim mesela. Soralım bakalım dayına, kızımızı alıp uzaklara götüreceksin mi, yoksa büyük bir aile olmamıza, seni bizimle paylaşmaya izin verecek mi?" dedi Kemal bey.

Bütün gözler aynı anda Serkan'a çevrildi. Canan'la evlenmeye talip olurken nasıl bir gelecek planladığı sorgulanıyordu onca kalabalığın içinde. Aslında hiç düşünmemişti detayları. Tek istediği, öteki yarısı olduğuna inandığı bu kızla en kısa zamanda evlenmek ve biran önce hem bedenini hem de ruhunu yıllardır hasret kaldığı huzura kavuşturmaktı. Cevap veremediği sürede hızlı düşünmek zorunda kaldı. Yalan söyleme alışkanlığı olmadığından gösterişli vaatlerde bulunmaya da çalışmadı. Kemal bey Serkan'ın yüzüne gülümseyerek bakıyordu. Genç damat adayına zor bir soru sorduğunu biliyordu ve cevap veremeyişini gereksiz ve acele vaadlerde bulunmasından daha samimi buluyordu. O da biliyordu ki aşkın coşkusuyla mantık rayından çıkmış, yükseklerle ulaşmış bir yürekten bir anda ayakları yere basan kararlar çıkarmak kolay bir iş değildi. Damat adayı olacağını, balkondan kızını yolcu ettiği o sabahın erken saatinden beri isabetle tahmin ettiği halde, uzun saçlarını kafasına takmaktan vazgeçmediği usul bilmez doktorun aşkını hesapsız yaşadığını, aykırı görünen davranışlarındaki doğallıktan biliyordu. Belli etmese de yine doğal görünen suskun haline saygı duyuyordu.

"Bilmiyorum, yani hiç düşünmedim. Ama ne gerekirse yaparım. Benim için önemli olan Canan'ın ne istediği. Onu mutlu edecek her şey beni de mutlu eder. Canan iyi bir tasarımcı ve ben geleceğimizi onun tasarlamasını istiyorum. Kemal bey, ben kızınızı çok seviyorum, onu hayatımın sonuna kadar mutlu etmek istiyorum. Öğrendiğime göre mutlu olmanın tek yolu, mutlu etmiş" dedi Serkan. Bir nefes alıp etrafına bakındıktan sonra devam etti.

"Ayrıca Ömer'in yanlış öğrenmesini istemem. Biraz önceki sözünüzü düzeltmek zorundayım.

Hanımlar her zaman haklıdır ama sadece güvenilir olanlar. Ben Canan'a güveniyorum" dedi.

Kadir bey emsalsiz bir geceye tanık oluyordu sessizce oturup izlerken. Sonunda sadece izleyici olmaya dayanamayıp evdeki mevcudiyetinin farkedilmesini arzuladı. Nihayetinde çok değerli bir yönetmen ve işinin ustasıydı Kadir bey. Sıradan biri değildi. Konuyu biraz değiştirdi diye kıyamet kopacak da değildi.

"Serkan bey, Canan'ın defterinden söz ettiğinizi biliyorum. İzin verirseniz ben de o defteri,,," derken daha sözünü tamamlamadan Canan ve Serkan'ın ağzından aynı anda çıkan "hayır" cevabına katlanmak zorunda kaldı. Mahcup olarak gülümsedi bu kez.

"Ben, sadece şansımı denemek istedim... Siz ikiniz burada bulunmamdan rahatsızsanız hemen gidebilirim" deyince aynı ikiliden aynı anda yeni bir "hayır" cevabı alarak susmak zorunda kaldı. Zeynep hanımla uzunca bakıştıktan sonra yeniden izleyici olmaya karar verdi.

"Kemal bey, artık Ömer'in sorusuna bir cevap versen de yemeğe otursak. Hepimiz acıktık, hadi ama" dedi Melek hanım.

"Haklısın Melek hanım. Çocuğu bu görevi üstlendiğine pişman etmeyelim. Ben de izin veriyorum

Ömer, evlensinler ve mutlu olsunlar. Ne diyelim, hayırlısı olsun. Hadi bakalım açlıktan ölmeden sofraya oturalım artık" diyerek sarıldı Ömer'e.

Serkan rahat bir nefes alıp stresten kurtulma sevinciyle etrafına göz atarken ablası Bilge'nin gözleriyle buluştu. Genç kadının hatırlatmasıyla yüzüğü cebinden çıkarıp ayağa kalktı. Bu değerli, aile yadigarı yüzüğü Canan'ın parmağına geçirmesi ve bu kızın sadece sevmek için yaratılmış güzel kalbinin tek sahibi olduğunu resmen ilân etmesi gerekiyordu. Yanına yaklaştığı Canan'ın gözlerinin içine tutkuyla baktı.

"İzin verirseniz yemeğe geçmeden önce Canan'a bu yüzüğü takmak istiyorum. Bu yüzük annemindi. Bir gün doğru kızı bulacağıma, kendilerinin başardığı gibi mutlu bir yuva kuracağıma inanarak, bugün burada bulunmanın hayaliyle saklıyordu. Sakıncası yoksa annemin emanetini sahibine ben takmak istiyorum" dedi. İsteği doğal karşılanan Serkan Canan'ın hiç bırakmak istemediği elini tuttu. Bilge'nin göz yaşlarına engel olamadığı o duygusal anda yüzüğünü takarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Konukların tatmak için sabırsızlandıkları Melek hanımın yemekleri görselliğiyle de muhteşemdi. Neşeyle yerlerini aldılar, servis başladı. Kadir bey engin tecrübesiyle farkediyordu ki yemek masasından yansıyan tarifsiz manzara sadece yemeklerden kaynaklanmıyordu. Canan'ın ve ailesinin yaşam felsefesi ve bunu öğrenmeye başlayan yeni dostlarıyla her şey daha da güzel görünüyordu. Masada bulunan herkes değişik nedenlerle biraz hüzünlü ama çokça mutluydu. İnsanlar yalansız ve riyasız paylaşıyordu geceyi. Bu evin kuralları gereği herkes olduğu gibi görünmeyi başarıyor ve bundan dolayı korkuya kapılmıyordu. Ve yine Kadir beyin tecrübesine göre dünyada çok az evde yaşanıyor tanık olduğu gerçekçilik. Gerçek olan herşeyin hakkı işaret ettiğini görüyordu Kadir bey. Bu iki gencin evlilikleri ile hepsinin hayatına yeni güne doğan güneş gibi yeni başlangıçlar yeşereceğini henüz bilmeseler de mutluydular. Yaşanan olaylardan en çok rahatsız olması umulan Emre'nin tam karşısında oturan küçük Ömer'in hayranlık dolu bakışlarına kayıtsız kalamayıp içtenlikle gülümsemesi en başta Kadir bey olmak üzere herkesi rahatlattı. Çocuk çok sevimliydi. Yemek süresince karnı iyice doyup göbeği kabaran Ömer ağzında nicedir sakladığı baklayı şimdi çıkarmak üzere kocaman gözlerini Emre'ye dikti.

"Ben seni tanıyorum, senin gitarın var, televizyonda gördüm" dedi.

"Sahi mi" diyerek gülümsedi Emre.

"Hı, hı" diye gülerken başını salladı Ömer.

"Söyle bakalım Ömer, şarkılarımı seviyor musun?" dedi Emre.

"Evet, ama gitarı daha çok seviyorum. Bana çalmasını öğretir misin?"

"Neden olmasın, seve seve öğretirim. Senin gitarın var mı?"

"I, ıh" dedi Ömer başını sallayarak.

"Önemi yok Ömer'cim, sana göre bir gitar buluruz ama önce annenden, babandan izin almamız lazım" diyen Emre gecenin en büyük gafını yaptığını henüz bilmiyordu.

"Benim babam öldü, anneme sorarım" diyen çocuk Emre'nin yüreğini bir anda yangın yerine çevirirken endişeli bakışları da Emre'nin üzerine çevirmiş oldu.

Sadece "olur" diyebilirdi Emre. Sesi boğulmuş nefesi kesilmişti. Tam da her şey yoluna girmişken korktuğu başına gelmişti. Kendi patlattığı bombayla ortama kara bir duman salıverip soludukları havayı kirletmiş Canan'ın en mutlu gecesini tutamadığı diliyle zehirlemişti. Kendi kendine sessizce söverken yüz ifadesi aklından geçenleri gizleyemiyordu. Zor durumda kalan Emre'yi sıkıştığı yerden kurtarmak Melek hanıma düştü. Yerinden kalkıp Ömer'in yanına gitti.

"Ömer'cim, bu akşam o kadar başarılıydın ki pastanın en büyük dilimini sen hakettin. Hadi beraber mutfağa gidelim, sana kocaman bir dilim pasta keselim" diyerek çocuğu elinden tutup mutfağa götürdü.

"Özür dilerim bilmiyordum, bilsem küçük bir çocuğu üzer miydim? Gerçekten üzgünüm" diyen Emre Bilge'nin rengi solmuş yüzüne, ilk defa farketdiği çekici güzel gözlerine bakıyordu. Galiba üzdüğü sadece Ömer değildi.

"Siz Ömer'i dert etmeyin, o ölümün ne demek olduğunu çok iyi biliyor. Hiç tanımadığı babası için üzülüyor. Sadece nasıl biri olduğunu merak ediyor. Doğal olarak özlemiyor da. Üzülen de, özleyen de benim. Sadece Hakan'ı değil, aynı kazada kaybettiğim annemi babamı da özleyorum. En

çok neye üzülyorum biliyor musunuz? Serkan da dahil çevremdeki insanların bu kâbus hiç yaşanmamış gibi davranmasına üzülyorum. Böyle yapınca üzülmeyi sanıyorlar ya, işte ona" dedi Bilge.

"Bilge, yapma lütfen" diyen Serkan da üzgündü. Kendisi acılarından kurtulmak için değişik uğraşlar edinmiş, kara günlerini hatırlatacak bütün zaman boşluklarını adeta koşarak doldurmuştu. Mesleğini icra ederken zaman zaman sınır ötesi diyarlarda hastalıklarla boğuşmuş, kalan zamanında üyesi olduğu kurtarma ekibinde görev yaparak azrail'in mesaisinden kurtulanları hayata geri kazandırmaya çalışmıştı. Arta kalan zamanlarda ise korkmadığı ölüme meydan okuyarak yamaç paraşütü yapmıştı. Kadınlara kapattığı yüreğinin gönlünü adrenaline doyurarak alıyordu. Taa ki Canan'la o garip yerde kaderin hüküm verdiği biçimde karşılaşp tabuları altüst olana kadar. Ama Bilge aynı kaçış özgürlüğüne sahip olamamıştı. Hem oğluna hem de hayatın içinde savrulup duran kardeşine karşı sorumlulukları vardı Bilge'nin. Hem anaydı hem de anaç. Doğarken yüklenmişti misyonunu. Koca dünyada acılarından kaçabileceği bir karış yeri yoktu. Onlarla çok yakından ilgilense de kendi sorununu kendi icad ettiği yöntemlerle çözen Serkan, kendisinden iki yaş büyük ablasına haksızlık ettiğini, taşıdığı onca yükün üstüne kendi yükünü de eklediğini şimdi bu evde fark ediyordu. Üstelik Canan'la kuracakları yeni yuva yüzünden onları tümüyle ihmal etmesi de kaçınılmazdı. Sevdikleri arasında tercih yapmak zorunda kalmak ne berbat şeydi.

Sıkıntısı hücrelerine kadar yayılan Emre kirlettiği havayı da yanına alarak oradan hızla uzaklaşmak istedi.

"Ben balkona çıkıp biraz hava almak istiyorum, izninizle" diyerek yerinden kalktı. Kimsenin engel olmaya çalışmadığı genç adam ilk bulduğu kapıdan kendini dışarı, Melek hanım'ın rengarenk çiçeklerle doldurduğu geniş terasa attı. Bilge de Ömer'e bakmayı bahane ederek salondan çıktı. Masada kalanlar kederli gözlerle birbirine bakıp susarken, Canan Bilge'nin ardından gitmeyi uygun buldu. Onu kolundan tutarak oturma odası olarak kullandıkları terasa açılan diğer odaya götürdü. "Özür dilerim Canan, benim yüzümden geceniz mahfoldu" dedi Bilge.

"Hiç birşey gecemizi bozamaz Bilge, lütfen üzülmeye. Ömer'e baksana onun bulunduğu yerde kimse kimseye kıyamaz. Sen iyi bir annesin. Oğlunu çok iyi yetiştirmişsin ve siz üç kişilik çok güzel bir aile olmuşsunuz, ama şimdilik.." diyen Canan sözleriyle Bilge'yi gülümsetmeyi başardı.

"O gün sen ofiste ziyaretime gelip benimle konuşmasaydın Serkan'la evlenmeye bu kadar çabuk ikna olamazdım. Belki sonunda yine kabul ederdim ama bugünkü kadar güzel olmazdı. Serkan'a tanıdığım günden beri güven duymama rağmen ancak seni tanıyınca kalbimi çalanın kim olduğunu anladım. Sen harika bir insansın" dedi Canan.

"Teşekkür ederim. Harika olan sensin. İnsanları iyi idare ediyorsun. Bir de bana bak. Zavallıyı dövmekten beter ettim. Hışmımdan kurtulmak için bu soğukta incecik gömlekle terasa kaçtı. Donup kalacak orada" diyen Bilge korkuluklara yaslanmış kurbanına acıyarak bakıyordu.

Bir Bilge'ye bir Emre'ye bakan Canan'a ikisinin hali hayli ilginç gelmişti. Gönlünün sesini dinlemenin, doğru müdahale yapmanın şimdi tam zamanıydı.

"Seni çok iyi anlıyorum Bilge, Serkan'la birlikte zor günler yaşamışsınız. En çok sevdiğiniz insanları aynı anda kaybetmişsiniz. Buna rağmen ayakta kalmışsınız. Ama siz iki kardeş, nedenini bilmeseniz de sevdiklerinizi bu dünyadan çekip alanın kim olduğunu biliyorsunuz. Şimdi nerede olduklarını da. İnan bana onun durumu sizden çok daha kötü. O ne yazık ki henüz hayatta olan sevdiklerini elinden kimin aldığını bilmiyor. Annesinin babasının ilgisini yaşarlarken kaybetmiş, neden terkedildiğini sorma fırsatı bile bulamamış. Üstelik yokluğunu paylaşacağı bir kardeşi de olmamış. Ama bundan sonra, ben varım Bilge. Bu gece burada olmasının nedeni bu adamın benim kardeşim olmayı kabul etmesi ve ben de tıpkı senin gibi tek kardeşimin üzülmeyi istemiyorum" dedi Canan.

"Anladım, çıkıp kardeşinin gönlünü almam gerekiyor. Canan, uyardığın için teşekkür ederim. Sen gerçekten harika bir kızsın" diyen genç kadını Canan yine uyardı.

"Bir dakika" diyerek hole çıktı. Geri döndüğünde elinde ikisinin paltoları vardı.

"Bunu al, soğuktan donmanı istemem" diyerek Bilge'ye uzattı.

"Bunu da lütfen" dedi.

Melek hanım Bilge'nin de terasa çıktığını görünce Ömer'i yeniden salona götürdü. Canan'la birlikte tatlı tabaklarını konuklara sunarken salonda yeni bir sohbet konusu bulunmuştu. Zeynep hanım Melek hanım'ın yemeklerine övgüler yağdırıyor, bu ilginç kadının küçük mutfak sırlarını öğrenmeye çalışıyordu. Serkan'ın Bilge'yi merak edip huzursuzlandığını gören Canan Ömer'in kıvrıcık top kafasını okşayarak Serkan'a gülümsedi.

"Merak etme, ikisi de iyi, terasta konuşuyorlar" dedi.

Kadir bey dağdaki evde Canan'ın kilerde bulunduğu çörekotunun nimetlerinden, diabetine nasıl iyi geldiğinden söz ederken konu dönüp dolaşp Melek hanım'ın bahçe merakına gelmişti. Apartmanın arka bahçesindeki alanda nasıl sebze ve yeşillik yetiştirdiğini anlattı Melek hanım.

"Daha büyük ve sadece bize ait bir bahçem olmasını çok isterdim. O zaman daha çok bitkilerle denemeler yapardım. Şehrin ortasında bu kadar oluyor işte, buna da şükür" deyince Kadir bey Canan'ı verdiği kararla ilgili uyarma fırsatını kaçırmadı.

"Canan'cım, gördüğün gibi annenin de hayalleri varmış. İsteseydin onları gerçekleştirebilirdin.

Aslında geç kalmış sayılmazsın. Eğer istersen,..."

"Hayır istemem, ama siz kendi şartlarınızı değiştirirseniz itiraz etmem yine imzalarım" dedi Canan. Kendisinin niyetini, kızlarının hayatını konu alan bir film çekme kararını bildikleri halde, kızlarının manevi kazancı maddi kazanca tercih eden kararına karşı çıkmayan ana babayı saygıyla süzen tecrübeli yönetmen sonunda dayanamadı

"Hayatımda bu kadar çok ve değerli hayırını bir arada duymadım ben. Bunda da bir hayır vardır, eminim. Haddimi bildirip bana hayırın ne olduğunu öğrettiğin için sağolun çocuklar. Size, ikinize de minnettarım. Ayrıca anlaşmamız geçerli olacak Canan, merak etme. Bu anlaşma hepimize hayırlı olur inşaallah" dedi gülerek.

Şubat ayının ilk günleriydi. Karlıtepe'deki kadar dondurucu olmasa da hava çok soğuktu. Emre'nin iliklerine kadar hissettiği gece ayazı yüreğindeki yangını söndürmeye yetmemişti. Babasını hiç tanımamış bir çocuğa yok yanını hatırlatmakla kalmamış annesinin derinlerdeki yaralarını gün yüzüne çıkartarak halt etmişti. Yine de yüreğinde şaşırtıcı bir huzur vardı. Tesadüfen bulunduğu bu evde gördüğü insan ilişkileri hiç alışık olmadığı lezzetler sunmuştu önüne. Onlar da Melek hanımın yemekleri kadar insanı cezbediyordu. Ama bu gece geçmişinde biriktirdiği, sırtında yük gibi taşıdığı tüm mahrumiyetler, kazanç zannettiği bütün kayıplar tokat gibi çarpılmıştı yüzüne. Şimdi kendini tam da Canan'ın dediği gibi hissediyordu Emre, tanımsız bir cisim gibi. Kendini tanımamak dediği bu olmalıydı kızın. Gökyüzüne baktı. Bulutsuz ve berraktı. Yıldızları inceledi bir süre. O sırada atmosfere giren bir meteorun yanarak yok oluşuna, karanlıkta kayboluşuna tanık oluyordu.

Üşüyerek ürperdi.

"Yıldız kaydı gördünüz mü?" diyerek yaklaşan Bilge'nin sesiyle irkildi.

"Evet, çok güzeldi" dedi titreyerek.

"Kayan yıldızın aynı fikirde olduğunu sanmam. Yanarak yok oldu zavallı" diyen Bilge'nin getirdiği montu alıp süratle giyindi Emre.

"Teşekkür ederim, çok iyi geldi" diyerek montuna sıkıca sarındı.

"Canan'a teşekkür edersiniz, o gönderdi. Biraz önce söylediklerimin sizinle ilgisi yoktu, gereksiz yere size yükledim, özür dilerim. Başımıza gelen felaketi bilmediğinizden eminim" dedi Bilge.

"Böyle bir felakete nasıl dayandınız?" diyen Emre çekici güzel kadını incelerken hayatında yeni biri olup olmadığını düşünüyordu.

"Ömer'in doğumunu bekliyordum. Başka çarem yoktu. Onunla birlikte ben de yeniden doğdum.

Hayata kaldığım yerden değil, en baştan başladım" dedi Bilge. Emre gibi çekici bir adamın, gözlerinin mavisinin gece karanlığında farkedilmediği bir ortamda siluet olarak bile yakışıklılığı bariz birinin, Canan'la o dağ başında paylaştığı gizemli beraberliğin perde arkasını en az gazeteciler kadar merak ediyordu.

"Nasıl olur? Onca yaşadığınızı sildiniz mi, anılarınızı, acılarınızı?" dedi Emre.

"Silmediğimi biraz önce gördünüz. Geçmişiniz, yolculuğa çıkarken yanınıza aldığınız eşyalar gibidir. Birlikte yürürsünüz. Onları gerektiğinde kullanmak üzere yanınızda taşırsınız. Yani, eşyanızı taşımak için yolculuk yapmazsınız. Aynı anda da takılıp düşmemek için hep önünüze bakarsınız. Benim hayatımın özeti bu" dedi Bilge.

"Peki Serkan, o sizden farklı görünüyor" dedi Emre.

"Biliyorum, o geçmişini güvendiği bir emanetçiye bırakıp koşmayı tercih etti. O kadar hızlıydı ki ona yetişip engel olamadım. Çok şükür, yolda Canan'la karşılaştığı için durup nefes almak zorunda kaldı. Artık koşmak yerine Canan'ın hızına ayak uydurmak zorunda kalacak. O da benim gibi geçmişini yanında taşımayı, birlikte yürümeyi öğrenecek" dedi Bilge.

Genç kadının sözlerini ilgiyle dinleyen Emre kendini iyi hissediyordu. Kendi gerçeğini düşündü. Yanında taşımaya değer bir geçmişi bile yoktu. Sadece müzik kariyeri vardı değerli olan, o da gerektiğinde kullanılacak eşyalar gibi değildi. Daha çok yolculuğunu kolaylaştıran taşıt aracı gibiydi müzik sevdası. Sanki daha çok müzik yeteneği kendisini taşıyor, hayatına hükmediyor gibiydi. Buna izin verdiği için mutsuzdu belki de. Şimdi anlıyordu ki, Canan bilerek ve isteyerek ona ayna olmuş. öfkesinin karşısında sessiz kalarak kendisini tanımamasına yardım etmek istemişti. Karlıtepe'de yaşadıkları o beyaz günlerde şehvetinin önüne duvar çekmeyi bilmiş ama ne yardımını ne dostluğunu esirgemişti. Tanımsız dediği birini kendisine kardeş ilan ederek problemlerle nasıl barışık yaşanabileceğini göstermek istemişti. Elinden düşürmediği Kur'an tefsir kitabını, o kitaba düşman olan birine çekinmeden emanet etmiş, beni tanımak istiyorsan bunu oku, kendini tanımak istiyorsan da bunu oku demişti. Çok iyi anlıyordu şimdi, Canan'ın bir hedefi vardı. Aslında tanıdığı herkesin hedefleri vardı dünyada, ama hepsi de günü kurtarmak içindi. En uzak görüşlü olanı, rahat bir ömür sürmeyi hedefleyebiliyordu bildiği. Oysa Canan farklıydı hepsinden. Hedefi kimsenin göremediği kadar uzakları kimsenin bilmediği diyarları işaret ediyordu. İnanıyordu bu kız. Kitabın yazarının söylediği her şeye inanıyordu. Hayatını bu yazarın yönlendirmesine izin veriyordu. Bu yüzden mutluydu Canan. Hem aklını hem yüreğini o güvendiği yazara teslim ettiği için mutluydu. Mutlu olduğu için de çekiciydi. Çekici olan herşeyi seven asi yüreği Canan'ı bu yüzden seviyordu. Gülümsedi Emre.

"Bu gece burada olmak sizin için zor olmalı. Zorsa neden geldiniz?" diyen Bilge'ye, her zorluğa rağmen hayatının kontrolünü elden bırakmayan güçlü ve güzel kadına baktı uzun uzun.

"Siz gazetelere aldırma Bilge hanım, onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Buraya gelmek zordu evet, ama gelmemek daha zordu. Hem gelmeseydim Ömer'i de sizi de tanımayacaktım, öyle değil mi? Kadir bey buna kader diyor. Canan da öyle. Muhtemelen diğerleri de. Sizce haklılar mı? Başınıza gelen felâketlere siz de kader mi diyorsunuz?" dedi Emre.

"Evet, insanların ölçüyü tutturamaması yüzünden kendi elleriyle sebep olduğu bir kader diyorum. Allah insana zulüm yapmaz, insan insana zulüm yapar. Zulüm sonunda ortaya bir felaket çıkarsa bunun sorumlusu insandır. Öğrenmek isterdim Emre bey, benim yerimde siz olsaydınız ne derdiniz? Bence sizin için önemli olan bu olmalı" dedi Bilge.

"Bilmiyorum Bilge hanım, bir gün öğrenirsem size de söylerim" dedi Emre.

Salona dönen Emre de Bilge gibi sorununu geride bırakmış görünüyordu. Emre Kadir beyi şaşırtacak derecede neşeliydi. Öyle ki oturduğu koltukta uykuya yenik düşen Ömeri ilk farkedene kişiydi. Ev sahipleri çocuk rahat uyusun diye içeriye almaya karar verince Serkan yavaşça kucağına aldı Ömer'i. Canan'ın önden giderek kapısını açtığı odadaki yatağa yerleştirdi. Üstünü örtüyle kapatan Canan Serkan'ı paylaşmak zorunda kalacağı rakibinin kıvrık saçlarını okşarken gülümsüyordu.

"Harika bir çocuk Ömer, onunla vakit geçirmek eğlenceli olacak" dedi.

"Senin odan mı? Çok güzelmiş" diyen Serkan da gülümsüyordu. Baş başa kaldıkları bu odada kızın çekiciliğine, bedenini meraklı gözlerden uzak tutmak amacıyla itina ile seçildiği belli olan elbisenin gizleyemediği duru güzelliğine kapılıp giden gözleri bu kez farklı bakıyordu Canan'a. Ona dokunmak sıkıca sarılmak geçiyordu gönlünden. Canan'ın dudaklarına takılan gözleri artık sözünü dinlemiyordu. Düzgün biçimli dolgun dudaklarını doyasıya öpmeye can atıyordu. Aklından geçenleri okuyan genç kızın kendinden bir adım uzaklaştığını görünce gülümsedi. Elini uzun saçlarının arasından ensesine götürüp başını geriye attı Serkan. Bu istemsiz hareketin ardından başının duruşunu düzelterek Canan'ın güzelliğini yeniden hissederken istediğini alamamanın gerginliğini yaşıyordu bedeninde.

"Mahsus uyuyor,, niyeti belli canavarın, sevgilimi elimden alacak. Baksana şuna, yatağını benden

önce paylaşmaya başladı bile" diyerek Ömer'in yanaklarını okşadı.
"Gidelim mi? "diyen sevdiğine isteksizce "gidelim" dedi.

Gençlerin salona çabuk dönmesine en çok Melek hanım sevindi. Kızlarının hayatına bomba gibi düşen bu yol yordam bilmez garip görünüşlü adama da güveni yoktu henüz. Murat kadar olmasa da ona da şüpheyle yaklaşmayı uygun görmüştü Melek hanım. Hiç tanımadıkları birini sırf kızları sevip güvendi diye aileye kabul etmişler, daha biraz önce biricik kızlarıyla evlenmesini herkesin huzurunda onaylamışlardı. Oysa ne huyunu suyunu, ne evini ana yurdunu, nerede gezip nereye konduğunu henüz öğrenememişlerdi doktorun. Melek hanımın onunla ilgili tüm bildiği, ev ve iş adresiydi ve bir de yamaç paraşütü merakı. Ne evine, ne de işine gidip bu adamın kim olduğunu soruşturmaya fırsat bulamamıştı. Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki hızına yetişemedi bu geceye gelivermişlerdi. Bir gün önce evdeki bilgisayardan internete girip damat adayının bir uçuş klübüne üye olduğunu öğrendiği andan beri içi içine sığmıyordu Melek hanımın. Bu adrenalin düşkün adam ilk fırsatta kızlarını da uçurmaya kalkışacaktı muhtemelen. Haberlerde gördüğü zaman yüreğini ağzına getiren yamaç paraşütü kazalarını ve kayalara çakılıp hayatını kaybedenlerin hazin sonlarını hatırlayınca içine korku salınmıştı. Kemal beyle paylaşamadığı korkularını kendi içine hapsetmişti Melek hanım. Neyse ki sorunları çözecek, hatta daha fazlasını öğrenecek kadar zaman olacaktı düğüne kadar. Eh, kızları da akıllı olduğuna göre varsa bir yamuğu hep birlikte görecekle, yanlıştan döneceklerdi geç olmadan. Zaten nişanlanmak en çok bu işe yaramaz mıydı? Ablası çok düzgün, eğitilmiş ve aklı başında birine benziyor olsa da Serkan bir erkekti sonuçta. Üstelik kızları da eskisi kadar sağlam duramayacaktı bu etkileyici adam karşısında. Gönlünü bir günde kaptırdığı birine karşı eskisinden daha savunmasız olacaktı. Bu yüzden, korunup gözetilmeye, yuvadan uçarken başına bir talihsizlik gelmesin diye kol kanat gerilmeye her zamankinden daha fazla muhtaçtı şimdi. Aşk dedikleri, iki dünyalı her ölümünün mutlaka yaşaması gereken muhteşem bir tecrübeydi ama o derece de tehlikeliydi. Doğru yönetilemez, ehliyetsiz aşıkların eline düşerse, insana bütün hayatı dar edecek hatalar yaptırabilir, dünya hayatını kapkara bir kaba çevirebilirdi. Aşkı doğru anlamayan ise asla mutlu olamazdı. Kızlarının da kendisi gibi sadece bir kez evlenmesini, bir ömür mutlu huzurlu yaşamasını ve kendilerinin başardığı gibi başka aşıklara muhtaç olmaksızın birlikte bir ömür aşklarını hep canlı tutmalarını arzuluyordu. Biliyordu ki çok şey istiyordu ama imkansız değildi istedikleri. Aslında herkesin gözünü üzerinde toplayan, basının televizyonun ilgi odağı olan, Kadir beyin daha neye benzediğini bilmedikleri çekilmemiş filmine konu olan kızına ve onun güzel ahlakına güveniyordu Melek hanım. Görünen o ki, kızı da Serkan'a...

"Allah'ım. sen bizi utandırma ya Rabbim" dedi içinden.

Ailenin demokrasi düşkünü anlayışlı ve sevecen aile reisi Kemal bey, Melek hanımın yüzünden okunan soru yumağını anında farkettiler. Kadir beyle daldıkları eski dönemleri içeren sohbetten ani bir rötarla günün konusuna dönüverdi.

"Ömer'i uykuya gönderdiğimizize göre artık daha ciddi konulara geçebiliriz bence, ne dersin Melek hanım? Aklına takılan ne varsa konuşalım" diyerek eşine baktı. Melek hanım dünden razıydı konuşmaya.

"Aslında ben gençlerin düğün tarihi konusunda nasıl anlaştığını merak ediyorum. Tabii düğün düşünürlerse, onu da bilmiyoruz ya," dedi.

"Doğru, bunu netleştirmek lazım. Biz de ona göre hazırlık yaparız. Söyleyin bakalım taze nişanlılar,, ne düşünüyorsunuz bu konuda? Anlatın biz de öğrenelim" dedi Kemal bey.

Hiç konuşmadıkları konuydu düğün tarihi. Herkes birbirine baktı bir süre. Canan Serkan'ın gözlerinden vereceği cevabı anlayınca biraz tedirgin oldu. Bilge'nin güzel yüzünden de aynı cevabı tebessüm eşliğinde okuyunca susmayı tercih etti. Annesinin birazdan ortaya çıkacak isyanına hazırlanıyordu sessizce.

"Biz bunu hiç konuşmadık, yani fırsat olmadı ama benim fikrimi sorarsanız, en kısa zamanda.

Düğün veya nikah, hiç önemi yok, siz nasıl isterseniz uyarım. Benim için önemli olan Canan'la yeni bir hayata başlamak. Mümkünse hemen" dedi Serkan. Melek hanımın yüzünde gördüğü isyanı bu kez Kemal bey dile getirdi. Duydukları bir baba olarak onun da hoşuna gitmemişti.

"Hemen ne demek, ne kadar hemen? Hemen yarın mı, bir hafta sonra mı, yoksa bir ay sonra mı? Acelen ne evladım? Biz daha kızımızı evlendirme fikrine alışamadık, sen bize hemen diyorsun" dedi Kemal bey.

Herşey yolunda giderken aceleci tavrıyla krize neden olan Serkan çaresiz gözlerle Canan'a baktı. Ona ne çok ihtiyacı olduğunu, onu her an kaybetme tehlikesinin sadece Emre'nin varlığından kaynaklanmadığını onları kızdırmadan nasıl anlatabilirdi ki? Söyleyeceği her şey daha büyük bir krize neden olabilirdi. Susmayı tercih etti Serkan.

Kardeşinin ruh halini çok iyi anlayan Bilge imdadına yetişti. Hem konuyu gençler arasındaki rekabet havasından çıkarmak hem de gerginliğin yönünü değiştirerek yeni bir sohbet konusu başlatmaktı niyeti.

"Neden acele ettiğini biliyorum ve kardeşimi çok iyi anlıyorum. Ona bu yüzden kızmayın lütfen. Serkan o kadar uzun zamandır yalnız ki, yalnızlıktan yorgun düştü. Yıllardır kocaman bir dairede tek başına yaşıyor. Ne yemek yapmasını bilir ne de diğer işlerden anlar. Ben yardımcı oluyorum ama, nereye kadar? Benim de bir işim, bir oğlum var. Bu yüzden, onun düzeni kurulmuş mutlu bir hayata kavuşma isteğini çok görmeyin. Sabah kalkınca güzel bir kahvaltı masası görmeyi, akşam yine aynı masada sevdiğiyle güzel bir yemekte biraraya gelmeyi kim istemez? Hepimizin benzer hayalleri yok mu?" dedi Bilge.

"Haklısın Bilge'cim, ama böyle acele ederlerse söylediklerin hayal olarak kalmaya devam edecek. Sen şimdi bunlar hemen evlenince dediğin gibi mi olacak sanıyorsun?" dedi Melek hanım.

"Neden olmasın? Beklemelerine gerek yok ki. Serkan'ın güzel bir evi var. İçini tümüyle değiştirmek istesenez bile en fazla bir hafta sürer. Hazırlık dediğiniz bu değil mi zaten? Çeyizler eşyalar,, Neden uzun bir süre beklesinler? Bence de gerek yok,,," dedi Bilge.

"Canan evimi görmedi, belki beğenmez Bilge, gerekirse başka bir evde yaşarız. Buna gücüm yeter, sorun olmaz" dedi Serkan Bilge'yi incittiğini farketmeden. Yeni bir hayat kurmaktan söz ederken kız kardeşinden ve onun yıllardır süren desteğinden uzaklaşmayı diliyor gibiydi.

"Belki de çok yakın olmamızı istemez, ben bunu düşünemedim, kusura bakmayın" diyen Bilge iyi niyetle açtığı konunun altında eziliyordu.

"Siz beni yanlış anladınız gençler, demek istediğim şeyin evle çeyizle alakası yok. Ben bu ikisinin hayatından söz ediyorum. Evladım, sen şimdi sabah kalkınca bu kız sana kahvaltı hazırlayacak diye mi bekliyorsun? Hiç bekleme!." dedi öfkeyle karışık ikaz tonunda.

"Öyle demeyin Melek hanım. Canan harika yemek yapıyor. Ben şahidim, Emre de öyle. Karlıtepe'de mahsur kaldığımız sürede hem beden hem ruh sağlığımızı Canan'ın yemeklerine borçluyuz" dedi Kadir bey.

"Ben yapamaz demedim ki Kadir bey, o şehir, bu şantiye dolaşmaktan, yapamaz diyorum. Bu kızın ne gecesi belli ne gündüzü. Sürekli toz toprak içinde dolanıp duruyor. Ya senin halin!, Canan'dan beter. Doktorsun. Her an telefonun çalabilir, yetmedi, kurtarma ekibiyle çalışıyorsun, bilmem nereye insan kurtarmaya gidiyorsun. Ne zaman dönersin, belli değil. Siz o düzenli akşam yemeklerini ancak hayalinizde görürsünüz. Yemekleri kim yapacaksa artık!. Bu kadar iş yetmez gibi spor olsun diye bir de yamaç paraşütü yapıyorsun. Uçtuğun bir gün, konacak bir dal bulamayabilirsin. Senin düzenli hayat dediğin bu mu çocuğum? Dünya bu kadar değişti mi görmeyeli?" dedi Melek hanım. Biraz sert tavırda olsa da aklındakileri bir avazda söylemiş, rahatlamıştı sonunda. Kemal beyin yamaç paraşütü söylemi yüzünden gözleri büyümüşü o sıra. Bir süredir sessizce Serkan'ın ızdırabını izleyen, Bilge'nin kardeşinin hayatından dışlanmışlık hüznüne şahit olan Canan ise gülümsüyordu Melek hanıma bakarken.

"Yamaç paraşütü,, sen nereden biliyorsun?" dedi gülerek.

"İnternet diye birşey var kızım, nişanlının adını yazıyorsun pat diye çıkıyor karşına. Hem de en tecrübeli hoca olarak. Bilmem kaç uçuş yapmış Serkan. Bavulun elinde dolaşmaktan vakit bulursan sen de incele" dedi Melek hanım. Heyecanı ve isyanı dinmemişti bir türlü.

"Artık hangi boş zamanda bir araya gelip,,, yemek yersiniz o masada bilemiyorum yani" diyerek sözüne son noktayı koydu.

Sıkıntısı had safhaya ulaşan Serkan daha fazla sessiz kalamadı. Böyle bir zamanda çekinmeden evine davet etmesine bakarak, Melek hanımın Emre'yi Canan'a daha uygun bulduğuna kanaat

getirdi. Üzgündü.

"Melek hanım, siz bu evliliğe karşı mısınız? Daha önce de fikrinizi söylememiştiniz?" dedi.

"Söyledim çocuğum, duyan duydu ama sen duymadın. Ben sizin evlenmenize değil karşılaşacağınız sıkıntılara karşıyım. Bu karmaşayı düzene koymadan hemen evlenince yaşayacağınız kaosa karşıyım" dedi Melek hanım.

Serkan rahatlamış, Canan hâlâ gülümsüyordu. Çok bilinmeyenli yeni bir problemle bu kez sadece karşılaşmamış, tam ortasına düşmüştü. Gözünün önünde yerlerine oturtulmayı bekleyen çok sayıda pazıl parçası uçuşuyor gibiydi yine. Gözden çıkarmaya razı olacağı tek bir parça bile yoktu bu kez. Huzurlu bir gelecek için görünen her bir parçaya ayrı ayrı ihtiyacı vardı. Gülümseyerek Serkan'ın yüzüne bakarken umutla ışıldıyordu gözleri. Ondandır yansıyan umut ışığını Serkan da gördü.

"Dediğiniz gibi, yamaç paraşütünü spor olsun diye yapıyorum, yapmak zorunda değilim. Hatta şu anda, bırakıyorum. Artık bu sporun heyecanına ihtiyacım kalmadı. Canan bana yeter" dedi.

"Tutamayacağın sözler verme istersen" dedi Melek hanım kuşkuyla.

"Vermiyorum. İsterseniz kurtarma ekibindeki işimi de bırakırım. Yerime başkasını bulurum. Benim nefes almak için Canan'a ihtiyacım var. Bunu engelleyecek her şeyden vazgeçebilirim. Yeni bir başlangıç için ne gerekirse yaparım. Gerekirse yemek yapmayı öğrenir, sofrayı ben hazırlarım" dedi Serkan. Herkes bu tutkulu yakarıya saygı göstererek bakışlarını Canan'a çevirdi. Şimdi merak edilen, doktorun uzattığı bu açık çeki sevdiği kızın hangi taleplerle dolduracağı konusuydu.

"Tam da uçmayı öğrenmeye karar vermiştim, şansa bak" dedi Canan.

"Canan,,," diye isyan etti annesi yeniden.

"Merak etmeyin, ben buna izin vermem. Onu kaybetmeyi göze alamam" diyen Serkan Canan'ın her durumda gülümseyebilen yüzüne bakarak beklemediği gerginliğin içinde huzur buluyordu.

"Serkan!, benim için uçmaktan vazgeçiyorsun. Bir gün tekrar uçmaya başlarsan, benden vazgeçtiğini mi anlamalıyım?" dedi Canan.

"Kesinlikle, ama bu olmayacak, söz veriyorum" dedi Serkan.

"Anlaştık. Ama ben kurtarma ekibini bırakmanı istemiyorum. Seni tanımamı o ekibe borçluyum. Ayrıca sen hayat kurtarıırken mutlu oluyorsun. Senden bu mutluluğu çalmaya kimsenin hakkı yok" dedi Canan.

Tam da herkesin rahat bir nefes aldığı sırada Kemal bey'in adaletsizliğin her türüne siper ettiği, hakka, Allah'ın hukukuna kılavuzlanmış ve gerçek demokrasiyle yoğrulup ince ayar çekilmiş hassas yüreği harekete geçiverdi. Derin ve anlamlı bir ifadeyle kendi kızına çevirdi gözlerini.

"Serkan oğlumuz seni mutlu etmek için birçok fedakarlığı göze alıyor. Söyle bakalım kızım, sen onu mutlu etmek için ne yapacaksın? Bavulunu sırtlayıp dolaşmaya devam edecek misin?" dedi.

"Şu anda nasıl olacak bilmiyorum ama bir yolunu bulup halledeceğim. Böyle devam edemez, ben de biliyorum baba. Belki biraz zamana ihtiyacım olacak" dedi Canan.

"Gördün mü evladım, Canan zaman diyor, sen, hemen diyorsun. Yine de ne kadar zaman gerektiğine kendiniz karar verin" dedi Kemal bey.

Kadir bey ilgiyle izlediği aile manzarasında artık iyi tanıdığı Canan'ın babasının sözlerine gülümsemesini hiç yadırgamadı. Artık bu gülümsemenin ne anlama geldiğini o da öğrenmişti.

Problem eninde sonunda çözülecekti.

Herkes Canan'ın evinde paylaştığı bu kısa zamanda birbirinin derdini anlamıştı ama Kemal bey için Emre bilmececi gecenin ilerleyen saatlerine rağmen devam ediyordu. Gözlerini genç adamın bakışları sır dolu güzel mavi gözlerine yöneltmiş, pür dikkat Emre'yi inceliyordu.

"Sen de bu aileden biri olduğuna göre, bir şeyler söyleyip belki zaman konusunda bize yardım etmek istersin Emre,,," dedi Kemal bey.

Emre kendisinden ne istediğini çok iyi anlamıştı. Canan'la Serkan'ın fedakarlık gerektiren aşklarının ne kadar gerçek olduğunu anladığı gibi. Diğer herkesin yaptığı gibi Emre'den de kartlarını açık oynaması isteniyordu. Bu istek bu evde bulunma nedeniydi yakışıklı müzisyenin. Serkan'ı tanıdıkça Canan'ın Karlıtepe'de söylediği sözlerin anlamını keşfediyordu Emre. "Hayatımı paylaşacağım erkekte ne istediğimi bilmiyorum ama ne istemediğimi biliyorum, yetmez mi?" demişti Canan. Kabul çizgisini en kalın kalemle çizmiş, kabul edilemez olanları tümüyle

reddederken, kabul edilebilir alanını sonsuz büyük bırakmıştı. Kendine tanıdığı özgürlük hakkını sevdiği adama da tanıyan bu kız müthiş rahat bir oyun alanı elde ediyordu hayat oyununda. Özgürlük derken Canan'ın ne kastedtiğini şimdi anlıyordu Emre. Bu özgürlük anlayışı nasıl olmuşsa olmuş, ailenin bütün fertlerine hakim olmuştu ve kendi anlayışına hiç benzemiyordu. Bugüne kadar canının her isteğini, acaba neden istiyor diye sorgulamadan yerine getirdiği halde kalıcı bir mutluluk yakalayamadığına bakarak, özgürlük zannettiği davranışlar bütününe aslında şımartılmış nefsinin bir dizi istek ve arzularından ibaret olduğunu farkediyordu. Onun ne istemediğine aldırmadan sadece canının talep ettiği kızlardan biriydi Canan da, ama sonucusu değildi. Bu kızın canına çok değer verip kendi canı pahasına kurtarmasına rağmen, isteklerini tereddüt etmeden reddetme nedeni de aynı kalın kalemle çizilmiş, aynı kabul çizgisiydi. Kendine ve sevdiklerine tanıdığı sonsuz büyüklükteki hayat oyun alanını kardeş olarak tanımladığı Emre'ye de tanımak istemesiydi. Artık kendi varlığının bu kızın hayatındaki yerini bildiğine göre, Emre de Canan'ı kendi hayatında doğru yere koymalıydı. Bu ailenin özgürlük anlayışına uygun olarak da bunu herkesle paylaşmalıydı. Artık emindi Emre, aslında bu kıza aşık değil, onun hal diliyle temsil ettiği, yanında huzur bulduğu ama adını bilmediği ilkelere aşıktı. O ilkeler ki insan, yamuk bakışlı aklıyla farkedemezken, öz benliğine kendi yüzü kadar tanıdık geliyor, aklıyla reddettiği halde kalbinin ayarlarını fabrika ayarlarına döndürebiliyordu. Bu gece, bu eve gelmesine öncülük eden Kadir beye, hayatının en heyecan verici keşfine, kendi benliğini keşfedişine aracı olduğu için derin bir minnet duyuyordu Emre.

"Şey, ben,, " diye söze başlayıp, sonra susunca insanların yüreğini ağzına getiren Emre, "Bence Serkan haklı, bu düğün hemen olmalı" diye konuşup herkesi şaşkırtarak evdeki dingin havayı yeniden sağladı.

"Evet, çünkü onu anlıyorum. Bilge haklı olabilir ama acele etmesinin asıl nedeni bu değil. Biliyorum, çünkü aynı sıkıntıyı ben de yaşıyorum. Biz buraya gelirken arkamızda gazeteciler vardı, muhtemelen giderken de olacak. Yarın da olacak, öbür gün de. Onlar evlenene kadar hep olacaklar. Bizim söylememiz onlara bir şey ifade etmiyor, kendi gözleriyle görmek, merak ettiklerini öğrenmek istiyorlar. Onlara söylenti değil görsel malzeme gerekiyor. Bunu en iyi Kadir bey bilir, bana inanmazsanız ona sorun" deyince herkes başıyla onaylayan Kadir beye baktı.

"Haklı olarak Serkan da hem onlardan hem de Canan'la arasına girebilecek olası bütün engellerden kurtulmak istiyor... Bana değer verip ailenize kabul ettiniz, size minnettarım. Bu akşam buraya gelirken, hem Serkan'la hem de kendimle ilgili kuşkularım vardı. Çünkü ben, onu da kendimi de yeterince tanıımıyordum. Ama artık biliyorum, kız kardeşim, kuşkuya yer bırakmayan çok doğru bir seçim yapmış. Ben onların mutlu olacaklarına inanıyorum. Hemen evlenmeleri, bunu, gazetecilere benim veya Kadir beyin anlatmasından çok daha iyi bir cevap olacaktır" dedi Emre.

Kemal bey duyduğu sözlerin içinden alması gereken mesajı almış huzurlu bir tebessümle Melek hanıma bakıyordu. Melek hanım da huzurluydu ama kızının hemen evlenme fikri canını sıkıyordu. Eşinin ruh halini ve daha şimdiden içini saran kızlarını yitirme korkusunu çok iyi anlıyordu Kemal bey. Bunca doğruyu bildiği halde sırf nezaket olsun diye içinde saklayan damat adayının sabırlı anlayışına saygı duyarak baktı Serkan'ın yüzüne.

"Doğru mu Serkan, acele etme nedenin bu mu?" diyen Kemal bey gülümseyerek beklediği cevabı da nezaket dolu bir sessizlik olarak aldı.

"Anladım. Aslına bakarsanız her gün her yerde onları görmekten, olmadık yerde karşıma çıkıp soru sormalarından ben de sıkıldım. Emre haklı, elimizi çabuk tutsak iyi olacak. Ne dersin Melek hanım?" dedi.

"Benim ne dediğim önemli değil, önemli olan çocukların hayatının düzene girmesi. Elini çabuk tutması gereken kızımız ve damadımız olduğuna göre sen bunu onlara söyle" dedi Melek hanım. "Anneniz doğru söylüyor. Evlenmek demek, iki insanın mevcut hayatlarını yan yana getirip aynı evi mekan edinmesi demek değildir çocuklar. Aynı evde, beraber elde ettikleri yeni bir oluşumu paylaşmak demektir. Asıl mesele bu yeni oluşumu doğru inşa edip kapısına aile tabelasını bir daha sökülmeyecek kararlılığıyla yapıştırabilmektir. Evlenenlerin çoğu bu inşaatı beceremedikleri için üç beş günde ayrılmaya karar veriyorlar. Eğer siz, biz bu işi hemen beceririz diyorsanız hemen evlenmeniz de hiç bir sakınca yok. Yine de en doğrusu, zamanı sizin belirlemeniz. Bunun için de

elinizi çabuk tutun olur mu?. Bize en kısa zamanda haber verin ki hazırlık yapalım. Ama lütfen bir aydan daha çabuk olmasın" dedi Kemal bey gülerek.
Kemal beyin son sözleriyle akıllardan kolay silinmeyecek zor bir gece daha sona eriyordu. Geçmişin dersleriyle, geleceğin umutlarıyla dolu, boşa heba edilmemiş güzel bir geceden, herkes kendince nasiplenmişti.

İKİ GÜN SONRA

O gecenin ardından başlayan yoğun iş süreci gençlerin planladıkları evliliğin umdukları kadar çabuk gerçekleşemeyeceğini açık seçik gösteriyordu. Canan yeni bir iş seyahatine çıkmış, Serkan hastahanedeki özveri ve idealistlik gerektiren işine dönmüştü. Evlilik hazırlıkları ve zamanlama konusunda konuşabilmek için buldukları her fırsatı değerlendiren iki genç, sonunda bu ciddi meseleyi telefon veya mail yoluyla halledemeyecekleri konusunda anlaşarak, gelecekte yaşamayı umdukları evde, Serkan'ın dairesinde buluşup konuşmaya karar verdiler. Basında çıkan haberler onlardan daha hızlıydı ve aniden ortaya çıkan bu evlilik kararı basının ilgisini yeniden yakın geçmişe, Karlıtepe'de yaşanan maceranın detaylarına yöneltmişti. Bu durum Kadir beyin tam da olmasını beklediği şeydi ve çekmeyi hedeflediği filmin ne kadar ilgi çekeceğinin de göstergesiydi. Canan'ın bir an önce evlenmesini beklerken çoktan kast hazırlıklarına başlamıştı bile. Basından gizli tuttuğu filmi Karlıtepe'de aynı mekanda, çekmeye karar vermiş, Mahmut beyden aldığı izinle bulduğu her fırsatta çekim ekibiyle birlikte oraya giderek montajda kullanmak üzere bol bol kar manzarası içeren görüntüler elde etmişti. Aynı zamanda basının bu evden uzak tutulmasını da sağlamıştı. Böylece oraya gidip evde olup bitenlerle ilgili fikir yürütmeleri, bilir bilmez haber üretmeleri de önlenmiş oluyordu. Kadir beyin küçümsenemez gayretleri sayesinde gençlerle ilgili haberler, aldıkları evlilik kararından öteye geçemiyor, hikayenin aslına yönelmiş yoğun bir merak rüzgarı estiriyordu. Bütün bu hazırlıkları yürüten Kadir bey, tüm geliri dünya coğrafyasının açık sorunu yaşayan bölgelerine önceden bağışlanmış hayatının projesinde maksimum başarıya odaklanmış, Canan'ı ve onunla alakalı herşeyi gözlemeye devam ediyordu. Haftasonu yapılacak Aslı ile Kerem'in düğününde sadece sanat camiası bir araya gelmeyecek, Canan da evlenmeyi planladığı esrarengiz doktorla birlikte boy gösterecekti. Aslı'nın nikahına şahitlik etmeye söz vermişti Canan. Böylece merak edilen çiftin yoğun geçen hayatlarına bir de şöhret dünyasının yükü eklenecek, belki de basına açıklama yapmak zorunda kalacaklardı. Canan bu emrivaki yükü sırtında taşımak niyetinde değildi. Bu yükü de bir problem olarak kabullenip ona hükmetmenin ahlaki bir yolunu bulacaktı.

Öğleden sonra Serkan'la buluşan Canan sevdiği adamın Mecidiyeköy sırtlarındaki evine giderken ummadığı kadar heyecanlıydı. Sevdiği adamla ilgili hergün biraz daha çok bilgi sahibi olsa da bugün edineceği tecrübe diğerleriyle kıyaslanamazdı. Teker teker bilgi toplamaktan çok daha keyifliydi bilginin merkezine, Serkan'ın evine keşfe gitmek.

"İşte geldik, istersen peşimizdeki gazetecileri de yukarı çağıralım, bir çay ikram ederiz" dedi Serkan gülerek.

"Gerçekten mi, ben nasıl farketmedim?" diyen Canan huzursuzdu.

"Senin evini de öğrendiler yani, aman ne güzel" dedi.

"Gel hadi, aldırma sen onlara. Canan, onlardan gerçekten kurtulmak istiyorsan düğün için acele edelim. Başka türlü bizi rahat bırakmazlar" dedi Serkan aracını zor bela bulduğu yere park ederken.

Aracından indikten sonra gazetecilerin varlığına aldırmadan sevdiği kızın elini sıkıca tutarak apartmanın kapısından içeri girdi. O da heyecanlıydı. Bugün sadece evinin kapısını açmıyordu Canan'a, kendisine unutturmaya çalıştığı acılarıyla dolu geçmişinin de kapılarını açıyordu.

Dairenin kapısını anahtarıyla açıp önce Canan'ı buyur etti içeri. Girişte hemen anlaşıldığı üzere bu eve ayakkabılarla girilmiyordu. İki de ayakkabılarını çıkarıp sıkı bir düzenden geçtiği hemen belli olan portmantodan uygun birer çift terlik alıp giydiler. Paltolarını astıktan sonra salona doğru yürüdüler. Canan etrafa bir göz attıktan sonra yüzünde her zamanki gülümseme ile çantasını bırakacak munasip bir yer aradı. Çünkü ortalık o kadar itina ile düzeltilmişti ki çantasını nereye

bırakırsa bıraksın o düzende eğreti duracaktı. Sonunda salonun kapısının yanına, yere bıraktı.

"Otursana, biraz dinlen sonra dolaşırsın evi. Ben gidip çay suyu koyayım, hemen gelirim. Nasılsa dolapta yiyecek bir şeyler vardır" diyerek mutfığa gitti Serkan.

Oturmadı Canan. Üzerine fotoğraf çerçeveleri dizilmiş büfeye doğru yürüdü. Serkan'ın annesiyle babası olduğu anlaşılan fotoğrafları eline aldı. Serkan salona döndüğünde onları ve diğerlerini inceliyordu. Hiç tanıyamayacağı insanların, duyamayacağı seslerini düşünüyordu.

"Bizimkilerle tanıştın mı? Eee, nasıl buldun?" dedi Serkan.

"Annen çok güzelmiş. Bilge'ye benziyor. Babanın pozitif mizacı yüzüne yansımış. Onları tanımayı çok isterdim" dedi Canan.

"Onlar da seni tanımak isterdi, hiç kuşkun olmasın" diyen Serkan'a gülümsedikten sonra elindekileri yerlerine bıraktı. Hepsini aldığı yerlere aynı düzende bırakmaya özen gösterdi.

"En son bu salonda oturup ne zaman televizyonda bir şey izledin?" dedi Serkan'a.

"Hatırlamıyorum. Bu kadar düzenli olmasını yadırgama. Bu evdeki askeri düzenden Bilge sorumlu.

Ne kadar uğraşsam da dağıtmayı başaramıyorum ben. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ne ortalığı dağıtmama ne de aç kalmama izin veriyor. Tabi onun yüzünden yemek yapmayı öğrenemedim. Gel hadi, madem onları tanımak istiyorsun sana bir şey göstermek istiyorum"

diyerek elinden tuttuğu Canan'ı koridorun sonundaki bir odaya götürdü. Oldukça ferah bir odaydı. Bütün duvarları kitaplık raflarıyla ve raflar da tıka basa kitaplarla doluydu. Duvarların kitaplardan arta kalan boşlukları Serkan'ın birlikte mutlu oldukları çok belli olan değişik yaşlardaki halini

gösteren aile fotoğraflarını taşıyan çerçevelerle doluydu. Canan gözlerini teker teker incelediği fotoğraflardan zorlukla ayırıp pencerenin kenarında duran eski ve özel bir ahşaptan yapılmış pırıl pırıl parlayan el yapımı çalışma masasına çevirdi. Yürüyüp masaya dokundu.

"Babamın masası. Onların özel eşyalarının hepsini bu odada topladım. İçeri girmeyeli aylar geçmiş olmalı" dedi Serkan.

"Seni rahatsız ediyorsa çıkarım" dedi Canan.

"Hayır, ben çok iyiyim, çünkü sen yanımdasın. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmadım. Lütfen rahatına bak. Bu ev, içindeki ben dahil her şey senin. İstedğin gibi incele" dedi Serkan.

"Peki,,," diyen genç kız gülümseyerek yeniden kitaplığın önüne geldi.

"Kitaplar babanın mı?" Dedi.

"Evet şu tarafta annemin kendi kitapları var. Onları ayrı saklıyorum."

"Baban sosyalist miydi?"

"Evet, bir zamanlar,,,"

"Ama sonra bir şey olmuş, 90 'lı yıllarda. Fikirleri değişmiş sanki" dedi Canan.

"Doğru. Annemle birlikte bir çok ülkeyi gezdiler. Sonra da hacca gittiler. Döndükleri zaman, ikisi de çok değişmişti. Kendileri ile birlikte kitapları da değişti" dedi Serkan.

"Anladım. Peki şu sandık nedir?"

"Annemin el işi merakı vardı. Onları sandıkta saklıyorum. Bakabilirsin" dedi Serkan. Canan kapağını itina ile açtığı sandıktan çıkan, çok ince el emeği gerektiren parçaları hayranlık dolu bir tebessümle incelerken, Serkan da en az elinde tuttuğu parçalar kadar itina gerektiren Canan'ı inceliyordu tebessümle.

"Bu odayı korumakla harika bir iş yapmışsın. Kendimi bu odada çok iyi hissettim, Kitap kokusuna bayılırım. İzin verdiğin için teşekkür ederim. Tanımadığım halde anneni, babanı çok sevdim.

Burada öyle kitaplar var ki babamın onları görmek için can attığına eminim" dedi Canan.

"İyi ya işte, onları babana verip aramızı düzeltebilirim. Belki o zaman saçlarım uzun diye bana gıcık olmaktan vazgeçer" dedi gülümseyerek. Sonra da Canan'ın elini tutarak odadan dışarı çekti.

"Bakalım yatak odasını görünce ne diyeceksin? Gel hadi" dedi Serkan. Buldukları odanın tam karşısındaydı yatak odası. Oldukça geniş bir odaydı. Beyaz rengin hakim olduğu mobilyadan sadece

ortada duran çift kişilik yatağın büyüklüğü Canan'ın gözüne takıldı. Bir yatağa bir Serkan'a baktı gülerek. Bu tebessümden cesaret alan genç adam niyeti çok belli olan bir hareketle Canan'ı kendine doğru çekti. Nicedir arzuladığı ama bir türlü fırsat bulamadığı öpücüğün tam zamanıydı.

"Bir şeyi çok merak ediyorum Serkan!" diyen Canan onu sorusuyla durdurdu.

"Neyi?"

"Bu evde tek kişilik bir hayat kurmuşsun. Ama yatağın çift kişilik. Neden bu kadar büyük?" dedi. "Top kafayla ancak sığıyoruz da ondan. Bilge eczanede nöbete kaldığı geceler ben evdeysem birlikte uyuyoruz. Evde değilsem yakında oturan kuzenine bırakıyor. Bazı sabahlar bir bakıyorum, bizim Ömer yerde. Nasıl deli yattığına inanamazsın" diye gülümseyen Serkan'ın aniden ortaya çıkan bir farkındalıkla yüzü gerilip kaşları çatıldı.

"Yoksa sen bana inanmıyor musun? Eğer öyleyse çok üzülürüm" dedi. Canan'ın kendisi hakkında bilmediği ne çok şey vardı.

"İnanmıyorum demedim" dedi Canan. Kendisini öpmeye hazırlanan adamın stres dolu soluğunu kendi nefesinde, teninin kokusunu ta yüreğinde hissediyordu. Çok aşına gelen bu ten kokusu baş döndürüren etkisiyle Canan'ın bedenini mıknaş gibi kendine doğru çekiyordu.

"Anladım, inanmıyorsun... Canan, sen benim nasıl bir geçmişim olduğunu sanıyorsun? Bu eve Bilge'den ve temizliğe gelen Nermin hanımdan sonra giren tek kadın sensin. Sana göre bu bir kusursa beni bu kusurumla kabul etmek zorundasın. Hayatımda hiç kadın yok, bunu daha önce de söyledim sana" dedi Serkan.

"Tamam kızma, özür dilerim. Bu söylediğine inanmak hiç kolay değil. Sen çok çekici bir adamsın. Çok sağlıklı görünüyorsun ve göz kamaştırıyorsun. Ben sadece bunun nasıl olduğunu merak ettim" dedi Canan.

Biraz sakinleşen Serkan kızı yeniden kendine doğru çekti. Bu kez beline sarıldığı Canan'ı daha sıkı kavramıştı.

"Sevmediğim birine dokunamıyorum. Denedim ama olmuyor, yapamıyorum. Ya sen, başka merak ettiğin bir şey yok mu? Biraz da beni nasıl etkilediğini, senin yanında ne hissettiğimi, seni ne kadar sevdiğimi merak etsen..." dedi.

"Ediyorum! Çayı da merak ediyorum. Mutfakta yangın çıkmasın!" diyen Canan dışarıdan duyduğu sese kulak verdi..

"Çıksın, artık umrumda değil. Asıl yangın burada. Sana dokunmak için yanıp tutuştuğumu görmüyor musun?" dedi Serkan Canan'ın dudaklarına uzanırken. Ama yine başaramadı.

"Serkan, üzgünüm ama dairenin kapısı açıldı. Sanırım evde biri var" dedi Canan.

"Biri mi? Olamaz!" demeye kalmadan Ömer'in koridordan koşarak yaklaşan ayak sesleri ve ardından sevimli küçük sesi duyuldu.

"Dayıııı, neredesiiin ?"

Kapıyı kendi anahtarıyla açan, açar açmaz da ayakkabıları gören ve meseleyi anlayan Bilge elinde taşıdığı tencereyi girişte bir yere bırakamadığı için, aynı sebeple dayısının evde olduğunu anlayarak içeri koşan Ömer'e engel olamamıştı. Çok üzgün ve telaşlıydı. Kardeşinin evine çok yanlış bir zamanda geldiğini farketmiş, Ömer'in istenmeyen bir manzarayla karşılaşma ihtimalinden dolayı had safhada tedirgin olmuştu. Kendi kendine kızarak ve söylenerek doğruca mutfaka gidip tencereyi ocağın üstüne bıraktı. Ömer'in peşinden gitmeye de cesaret edememişti. Çocuk o kadar hızlı ve çevikti ki koşarken, ne gördüyse içeride çoktan görmüş olmalıydı. Mutfakta öylece kalan Bilge'nin beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Serkan'ın ocağa koyup demlemeyi unuttuğu çayı demledi. Dayısını yatak odasında bulup o kocaman yatakta alt alta üst üste tepinme hayaliyle odaya dalan Ömer'in coşkuyla sarılmak için açılmış minik kollarının Canan'ı görünce istikamet değiştirmesi, sarılmak için yüzüne yayılmış koca bir gülümsemeyle Canan'ı tercih etmesi kızdırdı Serkan'ı. Bir türlü öpmeyi beceremediği sevgilisini küçük canavarın bu kadar çabuk ele geçirmesi bir türlü kapanmayan yarasına tuz biber ekmişti.

"Ömer, sen nereden çıktın?" diye kendisine sarılıp kucağına alan Canan'ı mest olmuş vaziyette öpücüklere boğan Ömer sayesinde artık daha da gergindi Serkan. İsyânını başını sallayarak ifade edebildi.

"Tamam,, rahat bırak kızı, boğacaksın" diyerek adeta sökerek aldı Canan'ın boynundan.

"Annen nerede? Hadi gidip bakalım" dedi.

Birazdan mutfak kapısında Serkan, Canan ve dayısının kucağında çok mutlu görünen Ömer'i birlikte görünce içi rahatlamış olsa da evdeki varlığından kaynaklanan mahcubiyeti pembeleşen yüzünden kolayca anlaşılıyordu Bilge'nin. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu düşündüğü de...

"Sizi rahatsız ettik, çok üzgünüm. Evde olduğunuzu bilseydim,,,"

"Etmedin, iyi ki geldin Bilge. Seni gördüğüme çok sevindim" diyerek sarıldı Bilge'ye Canan.

"Ömer'i çok özlemişim. İyi ki geldiniz. Biz de evi dolaşıyorduk. Bu ev çok güzel, mutfak da çok güzel ve ferahmış. Yeni geldiğimiz için mutfağı görmeye fırsat olmadı" diyen Canan her zaman gülen yüzüyle Bilge'yi rahatlatmaya çalıştı.

"En güzel yanı da sizinle komşu olmak. Nefis bir koku alıyorum. Yemek kokusu" dedi.

"Sebzeli türlü yapmıştım, Serkan'ın hastahaneden ne zaman döneceği hiç belli olmuyor. O yüzden yemeği getirmek istemiştım ama,,,"

"İyi düşünmüşsün, şimdi hep beraber afiyetle yeriz. Ben de işten geliyorum. Sabahtan beri bir lokma geçmedi boğazımdan. Hadi hemen oturalım, çayı sonra içeriz" diyen Canan'ın samimiyeti hepsini rahatlatı.

"Tamam siz oturun, ben fırındaki böreğe bakıp geleyim. Pişmek üzeredir. Çayla birlikte iyi gider" diyen Bilge kapıya yönelirken Canan çalan telefonunu bulmak için salona yürüdü.

"Serkan, çok özür dilerim. Bundan sonra daha dikkatli olurum. Evde olabileceğiniz hiç aklıma gelmedi. gerçekten çok üzgünüm" diyen Bilge'ye sınısıcak sarıldı Serkan.

"Tamam Bilge, üzülecek bir şey yok. Hadi börekleri getir. Kim bilir ne güzel olmuştur " dedi.

Mutfakta Ömer'le başbaşa kalan Serkan yüzünde derin bir gülümseme ve çatılmış kaşların altından kısılmış kızgın görünen gözlerle, küçük rakibine bakıyordu.

"Bana bak top kafa! Aklından geçenleri anlamadım zannetme sakın! O, benim nişanlım. Sen kendine başka bir kız bul tamam mı? Kendi boyuna göre olsun. Hı, anlaştık mı?" derken olabildiğince ciddi görünmeye çalışıyordu.

Ömer'in dayısına çocukça tepkisi gecikmeden geldi. Somurtkan yüzünü başka tarafa çevirmiş, oturduğu sandalyede asılı kalan bacaklarını sinirli sinirli sallayarak uzun ve dertli bir "üüüffff" çekti içini çekerek. Canan mutfağı dönünce, yüzü yeniden gülmeye başlayan Ömer'in gözlerindeki ışıltıyı hemen farkedip yanına geldi.

"Demek sen de beni özledin. Merak etme bundan sonra daha sık görüşeceğiz Ömer'cim" dedikten sonra kıvrırcık saçlarını okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu Canan. Çantasından çıkardığı bir paketi sevimli küçük hayranına uzattı.

"Bunu senin için almıştım. Yanımda taşıyıp duruyordum, bugüne kısmetmiş demek ki, bakalım beğenecek misin?" dedi.

Sevinçten ağzı kulaklarına varan Ömer'in halini açıkça kıskanarak izleyen Serkan sonunda dayanamadı.

"Benim için birşey yok mu yani! Haksızlık ama bu" diye sitem etmekten kendini alamadı genç adam. Derdini çok iyi anladığı Serkan'a gülümseyerek baktı Canan. Onun da yüreği kıpır kıpırdı aslında. O da sevdiğinin kokusunu taa içine çekmek istiyordu doyasıya.

"Üzgünüm, gelecek sefere artık" dedi boynunu bükerek.

ERTESİ GÜN

Erkenden iş yerine ulaşan Canan evlilik hazırlıkları ile ilgili Osman beyle konuşmayı, iş yoğunluğunun daha makul seviyede tutulması için yeni elemanlara ihtiyaç olduğunu anlatmayı hedeflemişti. Böylece annesinin kabus formunda anlattığı evlilikle iç içe girmiş karmaşanın önüne geçmek mümkün olacaktı. Serkan'ın bu evlilik için göze aldığı onca fedakârlığa karşı kendi payına düşeni yapmış olacaktı. Evin hazırlanması bu düğün illetinin en kolay kısmıydı. Serkan'ın zevkle döşenmiş dairesi Bilge'nin titizliği sayesinde bu hayırlı beraberliğe çoktan hazırды. Hem manevi hem de hijyenik olarak tertemizdi bu ev. Tıpkı sevdiği adamın acılarıyla yoğrulurken temiz kalmayı başarmış geçmişi gibiydi. Bu evde de anılar kendi evinde olduğu gibi baş tacı edilmiş, en güzel köşesinde misafir edilmişti. Dün Serkan'ın evinde gördüklerinden çok etkilenmişti ve artık kendini ona daha yakın hissediyordu. Yüreğinin içinde aşk, kafası huzur doluydu masasına yerleşirken. Ya da tam tersiydi. Tek bildiği aradığı büyük serveti Serkan'ın yanında bulduğu hissini heyecanla yüreğinde taşıyor olmasıydı. Kışın en soğuk günlerinde bahar sevincini yaşıyordu bu yürek. Gülümseyerek baktığı pencereden gördüğü İstanbul da sanki baharı fisıldiyordu genç kızın

kulağına. Canan'ın odasına girdiğinde her nasılsa Osman bey de gülümsüyordu.

"Günaydın Canan, çok erkencisin bu sabah" dedi Osman bey.

"Günaydın Osman bey, oturamaz mısınız?" dedi Canan.

"Çay ısmarlarsan otururum" diyen Osman bey elinde tuttuğu dosyayı sehpaaya bıraktı. Telefonla çay isteyen Canan'ı pür dikkat inceliyordu. Sanki kız hatırladığından daha da güzelleşmişti. Onun da yüreğini saran bir aşkın varlığını ne yazık ki gazetelerden öğrenmişti. Ama bu kez doğru hamle için geç kalmamıştı. Dört yıldır oğluyla evlendirmek için türlü oyunlar tezgâhladığı gözdesinin yüreğinde artık bir arslan yattığını o da iş yerindeki herkesle aynı anda öğrenmişti. Gazetelerde fotoğraflarını görünce üzülmemişti Osman bey ama içi sızlamıştı nedense. Kendi aklını o kadar hazırlamıştı ki Canan'ın gelini olması fikrine, yadırgamıştı haberleri. Yine de üzerine düşeni yapmak için hemen kolları sıvamıştı. Bu sabah Canan'ı ziyarete geldiğinde bütün hazırlıkları tamamlamıştı.

"Canan'cım sen söylemedin ama artık herkes biliyor. Evleniyorsun. Gelip hayırlı olsun demek istedim sana. Umarım çok mutlu olursun. Sen her şeyin en iyisine layıksın" dedi Osman bey.

"Teşekkür ederim Osman bey, size söylemeye fırsat olmadı, kusura bakmayın, öyle birden bire gelişti her şey" dedi Canan.

"Üzülme, böyle işlerde kusur olmaz, asıl sen benim kusurlarımı bağışla. Seni ne çok sevdiğimi biliyorsun. İstemedim sana zarar verdim ben. Gelinim ol diye uğraşırken neredeyse hep birlikte öldürüyorduk seni. Sen hepimizi affet olur mu kızım" dedi Osman bey.

"Öyle demeyin Osman bey, ben şikayetçi değilim. Belki de Serkan'ı sizin sayenizde tanıdım.

Karlıtepe'ye gitmeseydim onunla karşılaşamazdım. Bir de bu açıdan bakın lütfen" dedi Canan.

"Haklısın, herşey kısmet meselesi. Bu sözün anlamını bunca yıl sonra yaşayarak öğrendim. Hayatı denetlemeye çalışmak mimari proje çizmeye benzemiyormuş. En geçerli plan yüksek mevkiden geliyormuş. Canan, madem yakında evleniyorsun birlikte yeni bir düzen kurmamız gerek. İşleri tam olarak düzene koyduktan sonra emekli olmayı düşünüyorum. Biraz torunumla vakit geçirmek, ölmekten keyfini çıkarmak istiyorum. Murat da, sen de evlenip yeni hayatınızı kurana kadar buradayım yani. Benden kurtulmak istiyorsanız acele edin. Sonra siz ikiniz çaresine bakarsınız işlerin" dedi Osman bey.

"Düzen demekle ne kastetdiniz?" dedi Canan.

"Çok şey, anlatması uzun sürer ama yine de bir yerden başlamak gerek değil mi? Öncelikle işlerden söz ediyorum. Biliyorsun seni haddinden fazla yorduk. Her yere seni koşturduk, ama artık evleniyorsun, bu düzen böyle gitmez. İşte bu yüzden senin yükünü hafifletmeye karar verdim. Şirkete şantiyelere göndermek üzere iki mimar aldım. Seninle tanışmak için uygun zamanı bekliyorlar. Bundan sonra senin yerine onlar dolaşacak. Sen de benim yerimde, burada kalacaksın" diyen Osman beyin sözlerini tebessümle karşıladı Canan.

"Siz bir iki gün içinde bizimkilerle konuştunuz mu?" dedi.

"Konuşmadım ama ne düşündüklerini tahmin ediyorum. Ne deseler haklılar. Bunca yıllık hatamı telafi etmeye hazırım ben" dedi Osman bey.

"Estağfurullah hata demeyin, ben öyle düşünmüyorum" dedi Canan.

"Düşünmediğini biliyorum. Çünkü sen tanıdığım en sıradışı insansın. Canan, bizimle yola devam etmen bile ne güzel bir kalbin olduğunu kanıtıyor. Senin yerinde başka biri olsaydı arkasına bakmadan çekip giderdi. Umarım yakışıklı doktorumuz muhatabını yeterince tanıyor. Bak söyle ona, seni üzme kalkarsa karşısında önce beni bulur. Ne kadar uzakta olursam olayım şıp diye damlarım karşısına..." dedi Osman bey gülerek.

"Bana kaçık demek istiyorsanız çekinmeden söyleyin, buna alıştım. Bazıları da deli diyor. Eh,,, Serkan da hepsini bildiğine göre sorun yok demek ki!" diyen Canan gülümsüyordu. Sözleri Osman beyi de güldürdü.

"Doğru, biraz deli olduğundan şüphem yok zaten. Delilik dediğin şeyi ben de öğrenmeye başladım. Sana fikrini sormadan bir delilik yaptım. Ama beni böyle davranmaya sen zorladın. Sana ortaklık teklif ettim, kabul etmedin. Ben de reddetme fırsatı tanımadan işimi halletmeye karar verdim. Bu kez, sana hediye etmek istediğim şeye itiraz edemeyeceksin Canan" dedi.

"Hediye mi?"

"Evet, düğün hediyesi. Sen bunu çoktan hakettin aslında. Lütfen bu kez bana zorluk çıkarma. Eğer bunu da kabul etmezsen kendimi çok kötü hissedecektim. Hayatımın son günlerinde beni bu berbat hisle baş başa bırakmana izin veremezdim. Senin için iyi bir şey yapmaya ihtiyacım vardı. Kendimi iyi hissetmek için, beni anladın mı?" dedi Osman bey.

"Anlamadım, siz neden söz ediyorsunuz?" dedi Canan hayretle.

Osman bey sehpanın üstünde duran dosyayı alıp Canan'ın masasına, tam önüne bıraktı.

"Bundan söz ediyorum. Evlendiğine göre bir eve ihtiyacın olacak. Sana layık güzel bir eve. Senin gibi birine kendi tasarladığı bir evde yaşamak yakışır. İşte bu yüzden son yaptığımız sitenin en güzel parselini senin için ayırdım. Güle güle oturun" diyen Osman bey,

"Ama," diye itiraz tonunda söze başlayan Canan'a izin vermedi.

"Boşuna itiraz etme Canan. İşlem tamamlandı. Tapusunu senin adına çıkardım. İşte burada. Bu ev senin ve gönlüm burada oturmanı istiyor. Bu yaşlı halimde beni yorma artık ha, lütfen..." dedi.

"Teşekkür ederim. Çok güzel ve pahalı bir hediye bu" dedi Canan.

"Senin için az bile" diyen Osman bey rahat bir nefes aldı.

"Osman bey, bu ev 600 metrekare. Biz iki kişiyiz. Dört dönüm bahçeli kocaman bir evde yaşamayı hiç düşünmemiştim doğrusu. Bu bana israf gibi geliyor. Ben bu yüzden,,,"

"Orası beni ilgilendirmez, istemezsen satarsın, ev senin. Ama oturursan mutlu olurum çünkü Murat ve Nihal seninle komşu olmanın peşindeler. Aksi halde çok üzülecekler" dedi Osman bey.

"Benimle komşu olmak istediklerinden emin misiniz?" dedi Canan.

"Evet, zaten bu harika fikir Nihal'den çıktı. Bu parsel en yakın parseli de kendisi için seçti.

İnanmıyorsan sorarsın. Ayrıca sen burada oturursan diğer evlerin satılmasına ve işlerin yoluna girmesine katkıda bulunacaksın. Bahse girerim söylentisi bile talepleri ikiye katlayacak. Şimdilik ofis dışında kimse bilmese de duyulması uzun sürmez. Ben çocuklara talimat verdim. Öncelikle senin ve Murat'ın evi tamamlanacak. Malum, düğününüze kadar bitmesi lazım" diyen Osman bey gülümseyerek kalktı.

"Ben söyleyeceğimi söyledim kızım, bundan sonrası senin işin. Evinle hemen ilgilenmeye başlarsan bir iki haftada tamamlanır. Düğünden önce yerleşmek için zamanınız olur. Hadi kolay gelsin" diyerek çıktı.

Osman beyin odadan çıkışını izlerken boş bir ifade vardı Canan'ın yüzünde. Son on dakika içinde üzerine çöken belanın ağırlığıyla oturduğu koltuğa serilirken kendini çok yorgun ve şaşkın hissediyordu. Günlerdir Serkan'ın evine, kurulu düzenine, hiçbir değişikliğe gerek duymadan yerleşerek yeni bir hayata başlamanın umudunu taşıırken hazmedilmesi zor kocaman bir problemle kendi masasında karşı karşıya gelmişti. Önünde duran dosyadaki tapuya eğreti bir bakış attıktan sonra isteksizce eline aldı. Süper lüks bir konağa zahmetsizce sahip olduğu için havalara uçması gerekirken midesinin içine konuçlanmış taş gibi bir ağırlık hissediyordu. Bina gerçekten de çok büyüktü. Hem annesine hem de Bige'nin evine çok uzaktı. Bu evde yaşamak demek sevdiklerinden kilometrelerce uzaklaşmak demektir. Üstelik Serkan'ın evleneceği kıza ait bu evde yaşamayı kabul etmesi pek mümkün görünmüyordu. Etse bile Canan'ın güzel hatırı için katlandığı fedakarlıkla kalıcı bir mutluluk yaşaması çok düşük bir ihtimaldi. Sevdiği adam mutlu olmayı her şeye rağmen başarsa bile, diğer sevdikleri ne olacaktı? Kardeşinin manevi desteğine muhtaç olan Bilge'nin yaralı yüreği yapayalnız kalınca ne hale gelecekti. İş, güç, uzun yol, trafik derken ayda yılda bir birbirine sarılabilen Ömer'le dayısının kankalık mertebesine ulaşmış ilişkisi bu evde başlayan evlilikleri yüzünden ne hale gelecekti. Ya Kemal beyle Melek hanım! Tek evlatları güzel kızları, hayatlarından çürük diş misali sökülüp alınacak, yürekleri hasretten kavrulurken ızdıraplarını sırf gençler mutlu olsun diye kimseye belli etmeden sessiz ve derinden yaşayacaklardı. Peki ya kendisi, bari haftada bir gün göreyim diye annesi babası için işten veya evden çalınmış zaman dilimleri üretmeye kafa yormak zorunda kalmayacak mıydı? Kendisini istemeye geldikleri gece Ömer'e verdiği sözü hatırladı Canan. "Dayın benim yüzümden uzaklara gitmeyecek, söz veriyorum" derken, bu kocaman evin hayatlarını bölük börtük edeceği hiç aklına gelmemişti. Plansız programsız başına musallat olan yeni evine gitgide daha çok kızılıyordu Canan. Önünde duran tapuyu lime lime doğrayıp çöp sepetine atmak arzusu doldurmuştu içini. Peki ya Osman bey ne olacaktı! Şirketinin son yıllardaki başarısını geleceğe taşımasını bilen birine, hatta torununa

kavuşmasına vesile olarak ömrüne ömür katan en sevdiği çalışanına, kendisini boğazına kadar borçlu hissettiğinden olsa gerek, güzel bir iyilik yapıp mutlu ederken, mutlu olmak istemişti sadece. Olmuştu da. Odadan çıkarken omuzlarından kalkan yükün ferahlığıyla on yaş birden gençleşmiş gibiydi yürüyüşü. Ya Nihal'in, iyilik yolculuğuna çıkma gayretine, yüreğinde kendisi için taşıdığı nefreti iyilikle değiştirip kalıcı mutluluğu öğrenme çabasına nasıl yanıt verecekti Canan? Onlarla komşu olmayı redderek mi?

"İşte sana kocaman yeni bir problem, çık çıkabilirsen içinden! Hem de ne kocaman! Tam da işleri yoluna koymuşken bu musibet nereden çıktı başıma? Ne yapsam da kurtulsam bu derten acaba?" diye yüksek sesle söylenirken problemi kendisine yeni bir sınav sorusu olarak gönderen sevgiliyi gülümseyerek hatırladı.

"Allah'ım, bana layık gördüğün nimetinle başım dertte. Madem verdin, ne işe yarayacağını da öğret bari" diye yakararak yerinden kalktı. Çizim masasının yanında duran yığılı paftalardan kendi evinin çizimlerini bulup masanın üzerine serdi. Küçük bir saray yavrusunu andırıyordu bu ev. Murat'la Nihal'in evlenince yaşamayı düşündükleri ev de benzeriydi ve onların nasıl olup da bu gösterişli evin sunduğu imkanlarda boğulmayı göze alabildiklerini aklı almıyordu.

"Hayır, benim istediğim hayat kesinlikle bu değil. Bu dertten hemen kurtulmalıyım, hem de hiç kimseyi üzmeden, ama nasıl?" diyerek projeyi incelerken odaya çay tepsisiyle Özlem girdi.

"Siz istemediniz ama her zaman bu saatlerde çay içersiniz" diyerek bardağı masaya bırakırken yine şaşkıncı Özlem. Osman beyin büyük jestinden Nihal sayesinde haberdar olduğu halde Canan'ın projelerin başında kara kara düşüncelerle cebelleşmesine anlam verememişti. Çok tuhaf bir kızdı Canan. Ne zaman ne düşündüğü hiç belli olmuyordu. Son zamanlarda yaşananlardan dersini almış, onu anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti Özlem. Aralarında hiçbir gerginlik yaşanmamış gibi kendisine anlayışlı ve sevecen davranan Canan'a hakettiği saygıyı o da gösteriyordu.

"Canan hanım, siz iyi misiniz?" dedi sakince.

"Efendim, ne sormuştun Özlem?" dedi Canan başını masadan kaldırarak.

"İyi misiniz dedim, çok dalgınsınız. Yapabileceğim bir şey varsa,"

"Hiç sanmıyorum Özlem, keşke olsaydı" dedi Canan acı acı gülümseyerek.

"Çok büyük bir derdiniz varmış gibi görünüyorsunuz,," dedi Özlem.

"Gerçekten çok büyük, ne yapacağımı bilemiyorum,," dedi Canan.

"Bence annemin dediğini yapın. Annem matematik öğretmeniydi. Her zaman şöyle derdi; Eğer problem çözemeyeceğiniz kadar büyükse onu küçük parçalara bölerek çözmeyi deneyin. Mutlaka başaracaksınız. Canım annem, bir haftadır köyümüzde, onu çok özledim" dedi Özlem.

Önce kulağına anlamsız gibi gelen Özlem'in sözleri önünde duran projeye umutsuzca bakan Canan'ın adeta beynine kazındı. Bir anda aklına gelen fikirle derin bir nefes alarak ayağa fırladı.

"Çok güzel bir fikirmiş. Sayende nasıl halledeceğimi buldum, sağol Özlem. Annene bu güzel çözüm için teşekkür ettiğimi söyle" dedi Canan.

"Gerçekten mi? Bir şey anlamadım ama çok sevindim. Siz kendiniz teşekkür edersiniz. Sizinle tanışmak için fırsat kolluyordu" dedi Özlem.

"Tamam o zaman, düğünüm mutlaka anneni de getir. Ona kendim teşekkür etmek isterim" diyen Canan'ın aniden düzelen ruh haline de anlam veremeyen Özlem yine de mutlu olmuştu.

"Olur Canan hanım, annem çok sevinecek" dedi odadan çıkarken.

"Allah'ım, bir yol göstereceğini biliyordum, şükürler olsun sana" diyen Canan hiç beklemeden yeni bir enerjiyle çalışmaya başladı. Birkaç saat içinde aklındaki değişiklikleri projede tamamlayarak kopya aldığı yeni çizimlerle hemen şantiyenin yoluna koyuldu. Geç kalmadan çalışanlara projenin yeni haliyle ilgili bilgi vermesi ve işi hızlandırması gerekiyordu. Eğer işler umduğu gibi giderse düğünden önce evine yerleşmesi mümkün olacaktı.

Şantiyedeki işlerini çabuk bitiren Canan kafası rahatlamış, ruhu huzura kavuşmuş bir halde erkenden evine döndü. İçine güçlkle sığdırdığı sevincini ne yazık ki bir süre sevdiklerinden gizlemek zorunda kalacaktı. Çünkü bulunduğu çözümün iyi planlanmış stratejik bir uslupta servis edilmesi zorunluluğu vardı. Aksi halde çözüm diye bulunduğu çözüm hayatlarını karartacak bir kabusla dönüşebilirdi. Bakalım dağdaki evde Serkan'ın söylediği kadar iyi bir orkestra şefi olmayı, tüm enstrümanları doğru yerde ve doğru zamanda çalarak ahenkli sesler çıkarmayı başarabilecek

miydi? Maalesef, bunu öğrenmenin tek yolu da sabretmekten geçiyordu. Eve geldiğinde kapıyı Kemal bey açtı Canan'a. Projesini gizlese de sevincini gizleyemiyordu yüzü.

"Hoşgeldin kızım, hayırdır bu kadar erken gelmezdin sen, yoksa kötü birşey mi oldu" diye telaşlanan babasına sıkıca sarıldı Canan.

"Bana bir baksana babacım, kötü görünüyor muyum?" dedi.

"Ne bileyim kızım, alışmışız koşuşturup durmana. Seni böyle canlı, heyecanlı görünce şaşırdım. Söyle bakalım bu heyecanın damatla alakası var mı? Yoksa Serkan saçlarını mı kesti? Ohh,, Nihayet! " dedi Kemal bey.

"Aşkolsun baba!" diye gülererek sitem etti Canan.

"Hımm,, O değilse, düğün tarihini belirlediniz, bildim mi bu sefer?" dedi Kemal bey gülererek.

"Henüz değil ama anlatacaklarım hepimizi ilgilendiriyor. Osman bey şantiyeler için iki mimar almış. Bu durumda ben daha çok ofiste kalacağıma göre daha az seyahat edeceğim, yani daha az yorulacağım. Bu demektir ki sizinle daha çok birlikte olacağım" dedi Canan.

"Öyle mi dersin? Evleniyorsun kızım, unuttun mu? Bu evden gidiyorsun yani. İşten kazandığın zaman kendi evine ancak yeter. Bize ayıracak vakit bulamazsın artık, emin ol" dedi Kemal bey.

Babasını sözlerini gülererek karşıladı Canan. Aklına koyduğu ama henüz kimseyle paylaşmadığı çılgın projesini bir çırpıda anlatıvermek geldi içinden ama vazgeçti. Dilinin ucuna kadar gelen (KKK) projesinden söz etmek yerine projenin istikbali açısından zorunlu olarak içine hapsetti.

"Belli mi olur babacığım, belki siz benim için vakit ayırırsınız. Sonuç yine aynı kapıya çıkar, öyle değil mi?" dedi gülererek.

Kemal bey de gülererek karşıladı kızının sözlerini. Kızlarının da kendilerinin yaşadıkları türden bir ayrılık hüznü yaşadığı için böyle konuştuğu kanısına vararak can sıkıcı konuyu kapatmak istedi. Ama Canan'ın sorusu buna izin vermedi.

"Annem nerede, geldiğimi duymadı, hasta mı yoksa?" dedi Canan.

"Senin odanda. Hasta mı değil mi, görünce kendin karar verirsin" diyen Kemal beyin sesindeki ince ayarlanmış ifade tonlarını duyan Canan bir şey söylemeden hızlıca kendi odasına yürüdü.

"Anne! sen ne yapıyorsun burada? Bu bavullar niye çıktı? Dolapları da indirmişsin!" diyerek yüzünü gizlemeye çalışan annesinin yanına gitti.

"Hiiiç, eşyalarını topluyorum. Yazlıklarını bavullara koydum. Vaktin olmuyor ya, sen uğraşma diye. Senin bu saatte evde işin ne?" dedi Melek hanım. Sesinden ağladığı belli olan annesine sıkıca sarılan Canan yanağına okkalı bir öpücük kondurdu.

"Anlaşılan beni hemen evden kovmaya karar verdin. Erken gelmeme de kızdın. Kovuyorsun madem niye ağlıyorsun o zaman?" dedi Canan.

"Ağlamıyorum."

"Tamam, ağlamıyorsun, gözüne soğan kaçtı. Soğan nerede, onu da mı bavula koydun? Ayyy,, yazlıklarım berbat kokmuştur şimdi" dedi Canan.

"Bakıyorum keyfin yerinde kızım. Eee tabi, çok yakında evleniyorsun. Yeni bir hayat seni bekliyor, mutlusun. Seni seven yakışıklı birini de buldun. Sen de haklısın" diyen annesinin ayrılık acısını da dindiremedi ne yazık ki. Ama umutları içinde her geçen dakika biraz daha büyüyor, aklındaki projeye duyduğu ihtiyaç an ve an artıyordu. Yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemeye yatağına oturdu Canan.

"Melek sultan, bırak şu eşyaları bavulları da yemek yiyelim. Şantiyeden geliyorum, kurt gibi açım ben. Hadi ama, babam da acıkmış, bize de kendine de işkence etme artık. Bak,, ben hâlâ buradayım. Benden öyle kolay kurtulamayacaksın, haberin olsun" dedi Canan.

"Oradan konuşması kolay tabi. Bakalım nişanlın karşına gelip gözünün içine yanık yanık bakarken böyle konuşabilecek misin? Adam hemen evlenelim diye tutturdu, görmedin mi?" dedi Melek hanım.

"Tamam, anlaşıldı, bugün senden hayır yok bize. Gidip yemeği ben hazırlayayım bari" diye kalkıp kapıdan çıkan kızına arkadan yetişti Melek hanım.

"Geldim, geldim! Baba kız ne kadar acelecisiniz siz böyle! İnsanın iki ayağını bir pabuca sokarsınız" diye söylenerek zor yetiştiği kızına sarıldı sıkıca.

"Biz mi aceleciyiz? Kışın ortasında yazlıklarımı bavula tıkaştıran kimdi?" diyen Canan annesinin

yüzünü güldürmenin rahatlığıyla sofrayı hazırlamaya koyuldu.

Kızını evden göndermenin acısıyla asabileşen sevgili eşinin Canan eve geldikten sonraki son halini merak eden Kemal bey daha sofraya kurulmadan mutfığa gelip her zamanki yerine oturdu.

"Aslı arkadaşının düğünü yarın akşam mıydı?" dedi Canan'a.

"Evet baba, iyi ki hatırlattın. Daha ne giyeceğimi bilmiyorum. Siz de geliyorsunuz değil mi?" dedi Canan.

"Yok kızım, sen bizi hiç karıştırmı bu düğüne. Piyasada ne kadar meşhur varsa gelir. Gazeteciler, magazinciler falan. Aman, uzak olsun hepsi. Biz çekemeyiz böyle patırtıları. Sen güzelce hazırlanır Serkan'la beraber gidersin. Aman! Dikkat et de, sen nikaha şahitlik ederken sosyetenin ikonaları kapıp götürmesin nişanlını" dedi Melek hanım.

"Ederim merak etme" diyen Canan'ın gülen gözleri annesine takıldı.

"Anladım galiba. Sen bu yüzden gelmiyorsun. Sosyete babamı keşfeder diye korkuyorsun. Duydun mu baba? Annem seni fena kıskanıyor" dedi gülerek.

"Bilmez miyim, ben neden evden dışarı çıkmıyorum sanıyorsun?" diyen Kemal bey göbeğini hoplatarak gülmeye başladı.

"Saçmalama kızım! Ne ilgisi var? Ben sizi düşünüyorum. Farkında mısınız bilmem, nişanlı takım elbise giyince acaip çekici oluyor" dedi Melek hanım.

"Babam da öyle,, Çok da karizmatik oluyor..." dedi Canan gülerek.

"Beni boş yere doldurmaya çalışma, biz gelmiyoruz, o kadar," diyen annesini ikna edemeyen Canan fazla ısrar etmedi.

"Tamam ısrar yok, ama şimdilik" diyen Canan annesiyle babasını aklına koyduğu (Kimse Kimsesiz Kalmasın) ortak yaşam projesine ikna etmenin de hiç kolay olmayacağını farkediyordu. Sevdiği insanların yıllarca didinip kurdukları düzenlerini, edindikleri alışkanlıklarını bir kenara atıp, kaçık kızlarının aklına uymalarını isteyecekti onlardan. Önce Serkan'ı sonra diğerlerini ikna etmesi gerekiyordu sırasıyla. Çıktığı yol uzun ve engebeli görünse de dikkatli bakınca çok güzel bir manzara eşlik ediyordu projesine. Mesleğinin kazandırdığı geniş açılı perspektiften bakma yeteneği sayesinde, varlığını hiç aklından çıkarmadığı Allah'ın izniyle yeryüzünün küçük bir parçasında emek ve gayret gerektiren süresi belirsiz bir zamanda kendileri için dünyadaki cenneti inşa etme imkânı bulacaklardı.

"Bu sosyete dediğinin erkek türü yok mu Melek hanım? Kızını uyarmak istiyorsan adil olman gerekmez mi? Canan'ın bir sürü hayranı var. İnternette gördüm. Kadir beyin çekeceği filmi de unutmama istersen" diyen Kemal bey önemli bir korkusunu dile getiriyordu. Eşinin kaygılarını çok iyi anlayan Melek hanım kendi derdini unutuverdi çabucak.

"Baban haklı Canan, biz bu düğünü en kısa zamanda yapalım bari..." dedi.

ASLI ve KEREM' İN GÖRKEMLİ düğününün ardından,

Akıllarda kalan renkli görüntüler süratle gazetelere, televizyonların magazin programlarına yansınarak toplumun her kesimine ulaştı. Dolayısıyla asılsız haberlere, olur olmaz dedikodulara da yol açtı. Düğünde bir araya gelen Karlıtepe ünlüleri bol bol hasret giderirken, meraklı bütün gözler Canan, Emre, Serkan üçlüsününün üzerindeydi. Çok şükür ki Serkan'ın tahammül sınırlarını zorlayan sınavdan gazetecilerin ısrarlarına rağmen yara almadan çıkmayı başardılar. Başarıda düğüne yeni kız arkadaşıyla gelen Emre'nin tecrübeye dayalı gayretlerinin payı büyüktü. Aşk mı, arkadaşlık mı dedikleri ilişkilerin aslını çözmeden ayrıldı gazeteciler mekandan. Düğünden geriye şık mı rükuş mu diye kafa yoran ışıltılı kıyafetlerin bolca boy gösterdiği fotoğraf kareleri kaldı. Bir de Serkan'ın gitgide artan Canan'ı kaybetme korkusu.

Yeni haftaya hızlı bir gündemle başladı ikisi de. Herşey, Canan'ın ekstra acil organizasyonları dışında, umdukları gibi gidiyordu. Genç kızın kendi yaşam projesiyle ilgili diğer bir korkusu da, henüz yeterince olgunlaşmadan ailenin yayılan söylentiler yüzünden projeden haberdar olmasıydı. Bu nedenle elini çabuk tutmalıydı Canan. Hafta sonuna kadar binada gerekli tadilatları tamamlayarak öncelikle Serkan'ı yeni yuvalarına götürüp onayını alması gerekiyordu. Paraya pula,

insan hayatının zerresi kadar değer vermeyen Serkan'ın evlenmeyi düşündüğü kızın ihtişamlı mülküne ve sunacağı yaşam koşullarına soğuk bakması ve hatta Canan'ın aklında yeşerttiği kalabalık aile düzenini aykırı bulması büyük bir olasılıktı. Serkan aşması gereken ilk ve en önemli engeldi. Canan kendilerini bekleyen geleceği tasavvur etmeye çalışırken Murat ve Nihal'in düğün davetiyesi ulaştı eline. Davetiyeyi incelerken kurmayı düşündüğü büyük ailede onların da yer alması ihtimali, düşünmekten yorulmuş yüzünü güldürdü. Henüz birbirini tanımayan Nihal'le Melek hanımın komşuluk ilişkisinin inceliklerini kurgulamak, önceden tanışan Kemal beyle Murat'ın ilişkisini tahmin etmekten birhayli zordu. İhtimal dahilindeki bu ilişkiler yumağına Emre'nin hangi ölçüde ilave olacağı asıl bilmeceydi. Emre ile ilgili herşey belirsizlik içeriyordu, çünkü Emre bizzat kendisi kendi tabiriyle belirsiz bir cisimdi ve yakınlarında olduğu zamanlarda Serkan'ı huzursuz ediyordu. Serkan'la Emre'nin kurulması muhtemel akrabalık ilişkisi de ayrı bir merak konusuydu. Belki de Canan merak ettiği şeyi öğrenmeden Emre hayatlarından sessizce çıkıp gidecekti. İstanbul manzarası eşliğinde aklının içine gelip yerleşen çok sayıda yeni pazıl parçalarını, ilgisini, kendisine yeni ve gitgide zorlaşan problemler hazırlayarak gösteren Allah'a şükrederek karşıladı. En çok da Serkan'la telefonda konuşurken duyduğu heyecan için şükreliyordu. Bu heyecanı bir biçimde evlenmeden önce veya sonra, kaybetmekten, büyük umutlarla hazırlandığı ortak hayatlarının zamanla değerini yitirip sıradanlaşmasından korkuyordu. Modern çağın insanının başına sıkça gelen bir gerçektir, özel yaratılmış olduğunu unutarak sıradanlaşmayı tercih etmek. Eylemlerine sosyalleşme adını takmak ve dahil oldukları sürünün içinde mutluluğu aramak. Bulamadıkları zaman ürettikleri çözümü daha da hayret verici buluyordu oysa... Hatayı sosyal çevreye yükleyip yenisiyle değiştirmek. Kendi içine yolculuk yapmak, kendine kavuşmaktı asıl olan. İki dünyada da mutlu olmanın yolu bu özel yolculuktan geçiyordu. Serkan'ı buyüzden sevmiştii Canan. Karlıtepe'de onunla karşılaştığı zaman etkileyici görünüşünden değil sıradanlığı reddedişinden etkilenmişti. Aynı yolun yolcusu olduklarını bir günde farketmişti. Onunla evlenmeyi kabul ederken ne sosyal statüsünü ne mesleğini ne de ekonomik durumunu dikkate almıştı, sadece farklılığını farketmişti yüreği. Serkan merakından Canan'ın gri kapaklı defterini okurken Canan da onun kendi defterinden yansımalarını okumuştii. Ama hala okunacak çok şey vardı bilmediği. İşte bu çılgın proje bilmediğini öğrenmenin en akılcı yoluydu. Canan'a göstereceği tepki, tutum ve sonraki davranışı onun kişiliğini görünür hale getirecek, karanlık iç dünyasını gün yüzüne çıkaracaktı. Adını çalan telefonunda görünce yine heyecanlanan Canan korkularını erteledikten sonra gülümseyerek yerine oturdu.

"Serkan!" dedi.

"Canan! Seni çok özledim. Hafta sonuna kadar bekleyemem. Bu gece nöbetçiyim ama yarın izinliyim. Yarın görüşelim mi?" dedi Serkan.

"Yarın mı? Benim öğleden sonra şantiyeye gitmem lazım. Dönene kadar akşam olur. Ertesi gün olsa!" dedi Canan.

"Ertesi gün program çok yoğun, ameliyatlar var. Canan lütfen, seninle konuşmak istiyorum" diyen Serkan'ın aslında tek derdi sevgiliye özlemdi.

"Tamam, öyleyse şantiyeye birlikte gidelim. Benim de seninle konuşmam gereken önemli bir konu var. Yarın 1.00 de buluşalım. İşim fazla sürmez, bitince rahat rahat konuşuruz" dedi Canan.

SÜRPRİZ Mİ. KABUS MU ?

Sözleştikleri saatte ofis binasının önünde buluşan gençler ilk buluşma heyecanından daha büyük bir heyecanla yola koyuldular. İkisinin de kalbi, gelecek güzel günlerin, pembe hayallerin beklentisiyle yüksek hızda çarparken beklentilerinin aynı olup olmadığını kimse bilemezdi. Bugün ikisi için de sürprizlere gebeydi. Birbirlerinin kimlikleri, kozmik düzendeki yerleri hakkında daha ayrıntılı bilgi edinecekler ve öğrendikleri gerçeklerle bir ömür beraber yaşamaya katlanıp katlanamayacaklarına karar vereceklerdi.

"Canan, seni gerçekten çok özlemişim. Biliyorum, daha iki gün oldu diyeceksin ama özlüyorum işte, elimde değil" diyen Serkan aracını çalıştırdıktan sonra yanında oturan Canan'ın gülümseyen gözlerine hasretle bakarak elini tuttu sıkıca.

"Ne güzel! Umarım fikrini hiç değiştirmezsın" dedi Canan. Serkan'ın, Osman beyin düğün hediyesini gördükten sonraki halini gözünün önüne getirmeye çalışıp derin düşüncelere dalan genç kız, buruk bir gülümsemeye Serkan'a son kez görüyormuş gibi baktı.

"Ne oldu, senin canını mı sıkıyorum? Canan, söylesene çok mu üstüne geliyorum? Acele etmekle hata mı ediyorum?" diye peş peşe sıraladığı sorularla meseleyi anlamaya çalıştı Serkan.

"Yok canım! bunları nereden çıkardın?" dedi Canan gülerek.

"Senin halinden! Bir sorun var, anlayabiliyorum. Canan! Olur da bir gün fikrini değiştirirsen, önce bana söyle olur mu?" dedi Serkan.

"Olur, ama öyle bir şey yok. Beni iş düşünürken görmediğin için yadırgıyorsun. Kafam karışık olduğunda hep böyle oluyorum" dedi Canan.

"Bugün olma lütfen, sadece bizi düşün. Önce senin şantiyeye uğruyoruz ve en kısa zamanda oradan ayrılıyoruz. Günün geri kalanı sadece bizim, iş düşünmek yok, anlaştık mı?" dedi Serkan.

"Denerim, bakalım başarabilecek miyim?" diyerek gülen genç kız

"Senin konuşmak istediğin konu neydi, merak ettim" diye ilave etti.

"Düğün tarihi! Ya senin ?" diyen Serkan'ın sorusunu yine gülümseyerek karşıladı Canan.

"Aynı konu, düğün tarihi" dedi.

Şantiyenin girişindeki bekçi kulübesini geçtikten sonra Canan'ın tarif ettiği yollardan saparak, bitmiş gibi görünen gösterişli bir ev azmanının önünde durdular. Serkan'ın daha aracından inmeden yüzünü ekşiterek gösterdiği doğal tepkiye hiç şaşırmadı Canan.

"Ufff, çok büyükmüş. Kim böyle bir evde yaşamak ister ki?" diyen Serkan kontağı kapatıp araçtan indikten sonra Canan'a çevirdi yüzünü.

"Aslında görünüşü çok güzel, sen tasarlamıştın değil mi? Yine de daha küçük olmalıydı, bence daha sevimli olurdu. Kaç metrekaire bu evcik? dedi dalga geçerek.

"600, biliyorsun bu benim tercihim değil, ben sadece işimi yapıyorum" dedi Canan.

"Umarım söylediklerim için bana kızmıyorsun. Bak, sen kızma diye bu evde kaç oda olduğunu sormaktan son anda vazgeçtim" dedi Serkan gülerek.

Canan'ın geldiğini gören işçilerin sağa sola telaşla koşuşturdukları bir şantiye olsa da paylaştığı mekan, günü nişanlısıyla geçireceği için mutluydu Serkan. Nöbette geçen uykusuz gecenin ardından büyük bir hevesle erkenden hazırlanmış, Canan'la başbaşa zaman geçirmenin hayaliyle yola koyulmuştu. Bu kızdan yansıyan pozitif enerji sayesinde elini tutar tutmaz bütün yorgunluğunu unutupmuştu.

Yürüyerek bahçe tarafına geçtikleri inşaatın bahçeye açılan kapısının hemen dışına, önceden yerleştirilmiş tozlu plastik masanın üzerine çantasını bırakan Canan, göz ucuyla Serkan'ı incelerken onun çevreye ilgisindeki ilgisizliğine tanık oluyordu. Tam da birazdan olacaklar için endişelenmeye başlamışken yanlarına koşarcasına yaklaşan gencin sesine çevirdi yüzünü.

"Canan hanım, hoşgeldiniz, biz de sizi bekliyorduk" dedi genç adam.

"Hoşbulduk. Hayrola İsmet, bir sorun mu var?" dedi Canan.

"Hayır efendim, sorun sayılmaz. Sadece sizin karar vermeniz gereken bir mesele. Osman bey bunun ve yandaki evin acele olduğunu söyledi, ama hangisi daha acele size sormamızı istedi. Mutfak banyo montajları yapılacak. Sizin evde yapılacak değişiklikler tamamlanmadan montajlar başlasın mı yoksa önce Murat beyin evini mi tamamlayalım?" diyen genç adam, önce arkası Serkan'a dönük duran Canan'ın yüzünden sonra da duyduğu sözlerin etkisiyle yüzü allak bullak olan Serkan'ın asabileşen bedeninden büyük bir gaf yaptığını anlıyordu.

"Hay Allah! Ben,, gevezelik ettim galiba, çok özür dilerim" diye geveledi.

"Tamam İsmet, sorun değil. Önce Murat beyin evi, anladın mı? Yapılacak işlerin listesi çantamda, ben birazdan getiririm" diyen Canan giden gencin arkasından baktı bir süre. Serkan'ın gözlerine bakmayı olabildiğince ertelemek maksadıyla o süreyi uzattıkça uzattı.

Bir evin ihtişamına, bir Canan'ın güzel bedenine şaşkın şaşkın bakan Serkan sessizce gerginliğini zaptedmeye çalışırken, bugün bu şantiyenin tozuna muhatab olmasının nedenini ve Canan'ın içinde sakladığı problemin büyüklüğünü aynı anda öğreniyordu. Yüzünde masum bir ifadeyle boynu bükülmüş, enerjisi düşmüş kızın, kendisine yaklaşmasını bekledi konuşmadan önce. Ağzından çıkmak üzere olan sözlerin yeni başlayan ilişkilerini nasıl etkileyeceğine aldırmadan konuştu.

"Bu ev senin mi?" diye kızgın tonda sorarken Canan'ın güzel kafasının bir süredir bu sorunla meşgul olduğunu açıkça görebiliyordu.

"Evet, ama şimdilik. Osman beyin düğün hediyesi" dedi Canan.

"Pahalı hediyeleri sevmezsin sanıyordum!.." diyen Serkan sıkıntıyla saçlarını karıştırdıktan sonra yeniden Canan'ın yüzüne baktı.

"Sevmem, ama kabul etmek zorunda kaldım. Ben de sana bunu anlatmak istiyordum. İsmet çenesini tutsaydı bu sürprizi daha anlayışlı karşılayabilirdin belki. Çok üzgünüm" dedi Canan.

"Sürpriz mi?, Düpedüz kabus bu! Söylesene Canan, ne zamandır sabahları bu kabusla uyanıyorsun?" dedi genç adam. Asıl sürprizi anlatmaya hazırlanan Canan, Serkan'ın tepkisini sakin ve soğukkanlı karşılarken onu dikkatle inceliyordu.

"Birkaç gündür. Senin evine geldiğimde henüz bilmiyordum. Kendimi orada yaşamaya hazırlamıştım. Osman bey evleneceğimizi öğrenince bize bir güzellik yapmak istemiş. Bana sormadan evin tapusunu hazırlamış. Kendi tasarladığım bir evde yaşamayı hak ettiğimi düşünüyor. Bana kendini borçlu hissediyor nedense. İtiraz etmeme bile izin vermedi" dedi.

"Sen de evlenince bu evde yaşamaya karar verdin öyle mi? Osman bey istedi diye! Doğru anlamış mıyım?" diyen Serkan, sorusuna karşılık Canan'ın yüzündeki sessiz gülümsemeyi evet cevabı olarak yorumladı.

"Ahh, inanamıyorum! Benim tanıdığım Canan bunu kabul etmezdi. Hayatını başka birinin yönetmesine asla izin vermezdi. Ne oldu, ne değişti Canan? Nasıl bu kadar kolay kabul ettin?" Diyen Serkan'ın uzun saçlarıyla didişmesini, üzerinde harika duran lacivert spor kabaniyle durduk yerde başlayan kavgasını izleyen Canan yüzünde dolaşan duygu karmaşasından hangi duygunun baskın çıkıp savaşı kazanacağını, sevgilinin yüzünde hakimiyet kuracağını görmek için bekledi bir süre. Sonunda aşkının zafer ilan ettiğini farkettiler. Gülümseyip derin bir nefes aldıktan sonra yanına yaklaşp konuşmaya başladı.

"Tamam, haklısın. Bu ev, önce bana da kabus gibi görünmüştü ama biraz düşününce,,," diye başlayan sözünü tamamlamasına izin vermeden kızın sakince gülümseyen yüzüne bir kez daha hayretle bakarak itiraz etmeye devam etti Serkan.

"Biz iki kişiyiz Canan. Birbirimize sarılınca ancak iki metre kare yer kaplarız. Bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız yok. Büyüklüğü bir yana, sen annenden babandan bu kadar uzaktayken, ben Bilge'den Ömer'den bihaberken bu evde mutlu olacağımıza inanıyor musun? Hayır Canan, ben bunu kabul edemem. Onları kimsesizliğe terk edemem. Onlar bana kaybettiğim ailemin emaneti. Bunu Bilge'ye de Ömer'e de yapamam. Seninle bu ihtişamı paylaşacak yüzlerce adam bulabilirsin ama, ben onlardan biri değilim. Gerçek şu ki, seni çok seviyorum ve bu kabus yüzünden kaybetmek istemiyorum. Lütfen, beni her haliyle canımı acıtacak bir tercih yapmak zorunda bırakma, ben buna dayanmam" diyerek son sözünü söyledi. Enerjisini tüketmiş ve çaresiz bir halde evin önündeki geniş verandanın kenarına öfkeyle oturdu. Hemen sonra yeniden kalkıp daha büyük bir öfkeyle dolanmaya başladı.

Soğuk bir Şubat günü sıkıntıdan buram buram terleyen sevdiğini artık daha çok seviyordu Canan. Bu adamın insana güven veren yanını çok cazip ve baştan çıkarıcı bulmuş, yaşadığı güzel duygunun keyfini çıkarıyordu. Kabus diye nitelendirdiği duruma nezaketle karşı koyuşuna, değerli bir mülkü mutluluğunu tehdit eden koca bir engel olarak algılamasına, en çok da kızkardeşini ve yeğenini sahiplenişine gıpta ederek bir süre daha sessizliğini korudu Canan. Aksi bir tavırla karşılaşma korkusuyla çarpan yüreği huzura ermiş, kendi kabusu başlamadan sona ermişti. Hayatını paylaşmak için doğru adamı seçtiğinden emin adımlarla çantasını bıraktığı masanın yanına gitti. Başına gelen belanın muhasebesini yaparak kısa bir alanda mekik dokuyan Serkan'ı gözünü ayırmadan izlerken zevk alarak gülümsüyordu. Artık projesini anlatmanın zamanı gelmişti.

"Üzgünüm Serkan. Bugün bir tercih yapmak zorunda kalacaksın, ama zannettiğin konuda değil. İnan bana, canın hiç acımayacak" dedi Canan.

"Sen neden söz ediyorsun? Başka ne var ki?" Dedi Serkan.

"Aslında çok şey! İkimizin de kabusunu fırsata çevirmekten söz ediyorum. Fırsatı da büyük bir nimete,, Sakinleştiysen, masaya yaklaş da, anlatmama izin vermediğin çılgın projemi anlatayım sana. Projeden anlar mısın?" diyen Canan çantasından paftaları çıkarıp açtı.

Masaya yaklaşan Serkan hâlâ tedirgindi. Kabusunun katlanarak çoğalmasından yeni yeni sürprizlerle karşılaşmaktan korkuyordu. Kaybetmekten korktuğu kızın yüzüne gergin bir merakla bakıyordu.

Önce 600 metrekarelik evin ilk projesini, sonra da herbiri 200 metrekare üç bağımsız ve bitişik ev elde ettiği yeni halini anlattı Canan. Aynı çatının altında annesiyle babasıyla, Bilge ve Ömer'le beraber yaşamının, kendi seçtiği komşularla trafik çilesi çekmeden zamanı paylaşmanın kaçırılmaz bir fırsat olduğunu detaylarıyla anlattı.

"Evler bağımsız olsa da, bu kadar yakın olmak bir arada yaşamak anlamına geliyor. Bu bahçede hergün beraber olmak demek" dedi Serkan.

"Evet, farkındayım. Aynı zamanda iyi kötü ne varsa paylaşmak demek, büyük bir aile olmak demek" dedi Canan.

"Sen gerçekten böyle bir hayatı istiyor musun?" dedi Serkan.

"Eğer sen de istersen" dedi Canan.

"Ya onlar, annen, baban, Bilge,, onlar istiyor mu?" dedi Serkan.

"Bilmem, henüz bilmiyorlar. Önce sana sormam gerekiyordu, ben de öyle yapıyorum. Ailenin reisi sen olacaksın sonuçta..

"Onları burada yaşamaya ikna edebilecek misin?" dedi Serkan.

"Hiç kolay olmayacak biliyorum, ancak, sen yardım edersen başarabiliriz. Ama sen istemezsen, ikna kabiliyetimizin derecesini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz" diyen Canan, Serkan'ın düşünmek için kendine zaman kazandırdığı sorularını da gülümseyerek karşıladı.

Şimdi derin düşüncelere dalma sırası Serkan'a gelmişti. Bütün taşları ortaya koyarak ikisi de kendi gerçekleriyle yüzleşiyordu. Bu tozlu plastik masada muhtemelen hiç unutmayacakları özel bir an yaşıyorlardı. Sevdiği kızın önüne serdiği yaşam tarzına hazırlıklı değilken, vicdanı aklının ucundan bile geçmeyen aile bağlarına onay verecek miydi? Verse bile bu ortak yaşama ayak uydurabilecek miydi? Başarılı olamazsa ne olacaktı? Henüz cevabını bilmediği sorulara bir yenisini ekledi Serkan.

"Ben istemezsem ne yapacaksın Canan? Bilmek istiyorum" dedi.

"Büyük düşünemiyorsun diye, bu zavallı toprak parçasının Melek sultanın şefkatli ellerinden geçmiş halini hayal edemiyorsun diye, babamın elleriyle aşıldığı meyve ağaçlarının çiçek kokularını, Ömer'in çevrede koşuşturan ayak seslerini duyamıyorsun diye, hep birlikte hazırlanan sofradaki organik sebzelerin tadını alamıyorsun diye seni kınayacak değilim Serkan. Eğer istemezsen, adına (Kimse Kimsesiz Kalmasın) koyduğum bu çılgın projeyi hemen unutmaya hazırım. Bir daha da hiç hatırlamayacağımdan emin olabilirsiniz. En kısa zamanda eşyalarımı sizin evine taşıyıp düğün tarihini bekleyeceğim. Çünkü ben de seni çok seviyorum ve bu kabus yüzünden kaybetmek istemiyorum. Hepsi bu!" dedikten sonra ne düşüneceğini iyice şaşırان Serkan'ı bir süre kendi haline bırakmaya karar verdi. Onun kafası karışmış halindeki doğallığı da son derece çekici bulan Canan gülümseyerek çantasını topladı, listesini eline aldı.

"Ben şu listeyi geveze arkadaşşıma vermeye gidiyorum. Şu, yandaki ev Murat'ın evi. Birazdan dönerim" diyen Canan hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürüdü.

Uzaklaşan kızın ardından gözden kaybolana kadar bakan Serkan artık yalnızdı. Canan'ın gittiği binadan gelen yoğun matkap sesleri düşünmesini engelleyince yüksek sesle düşünmeye başladı.

"İnanamıyorum! Beni kendi kendimle kavgaya tutuşturup ortadan kayboldu. Bunu hep yapacaksın değil mi Canan? Benim kim olduğumu öğrenmek için hayatımızın sonuna kadar hep aynı şeyi yapacaksın! Gerçekten İnanamıyorum!" diye söylenerek yürümeye, biraz önce umursamadığı gözüne çarpan her şeyi dikkatle incelemeye başladı. Evin duvarlarını, doğramaların rengini yeni fark ediyordu. İnsanın kulaklarını rahatsız eden mekanik seslerin aniden susmasından Canan'ın hedefe ulaştığını anlıyordu. Sessizlik ve yalnızlık halinden hoşlanınca derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerine doldurdu Serkan. Canan'ın söyledikleri geldi aklına.

"Büyük düşünemiyorum öyle mi? Ne demekse?" diye gülerken başını sallarken etrafında dolaştığı bahçenin ne kadar büyük ve bakımsız olduğunu farketti. Tek bir ağaç bile yoktu etrafta. Sadece, bolca yağmur suyu bulunca kendi haline büyümüş değişik otlar ve dikenler vardı her yerde.

Bahçenin henüz el değmemiş ilgiye muhtaç haline bakınca Melek hanım aklına geldi birden. Onun bitki türlerine karşı merakını hatırladı.

"Canan haklı, Melek hanım kim bilir burayı ne hale getirirdi. Ağaçlar, sebzeler, her yerde renk renk kokulu güller, çiçekler. Havuzun başına dikilmiş palmyeler... Biraz kendini zorlayınca gözünün önündeki manzaranın hızla değiştiğini farketti. Artık bambaşka bir manzara görüyordu etrafta. Plastik masanın durduğu yerde kocaman bir masa üstünde özel tasarlanmış güzel bir çardak duruyordu. Şubat ayının soğuk havası çok gerilerde kalmış, parlak bahar güneşi insanın içini ısıtıyordu. Biraz öteden Bilge'nin tanıdık sesi geliyordu kulağına.

"Ömer'cim gel de üstünü değiştireyim. Her yerin çamur olmuş, hadi gel ellerini yıkayalım" derken Ömer'in yanında yürüyen Kemal bey çamurlu elinin tersiyle terini siliyordu.

"O kadar olsun artık, ağaç dikmek kolay mı kızım? İkimiz de yorulduk ama iyi iş çıkardık. Eh, güzel bir yemeği hakettik. Karnımızı doyurup bir güzel dinlenelim, ne dersin, bahçıvan Ömer?" diyordu gülererek.

"Olur, ben çok acıktım. Sonra bana hikaye anlatır mısın Kemal dede? Hani dün anlatmıştın ya "

diyordu Ömer'in sesi.

"Anlatırım ama, nerede kalmıştık hatırlamıyorum" diyordu Kemal dede.

"Ben hatırlıyorum, sana söylerim" diyordu Ömer heyecanla.

Melek hanım, kokusu bahçenin her yerinden duyulan bir tepsiyle masaya yaklaşırken evin sakinlerine sesleniyordu. "Hadi sofraya, yemek hazır çocuklar! " diyordu. Kuş cıvıltıları eşliğinde oturdukları masada Melek hanımın rengarenk salataları, kokusu insanı saran nane ve maydanozları görselliğiyle de ferahlık hissi yaşıtıyordu insana.

"Benim bu akşam eczane nöbetim var" diyen Bilge'nin başka birşey söylemesine gerek kalmıyordu. Gülen yüzüyle Melek hanım konuya hemen hakim olarak gerekli düzenlemeyi yapıyordu.

"Sen Ömer'i merak etme, işine bak kızım. Biz torunumla beraber çok güzel vakit geçiriyoruz. Gözün Arkada kalmasın" diyordu.

Akıl gözüyle gördüğü gelecek günlerin manzarası yüzünü güldürdü Serkan'ın. Canan da aynı manzarayı görmüş olmalıydı bu projeyi planlarken. Büyük düşünmek dediği bu olmalıydı. Evin etrafındaki turuna devam ederken bahçenin giriş kapısına ulaşmıştı. Gelecekte bir gün evine yorgun dönerken düşündü kendini. Ömer birkaç yaş büyümüş okula gidiyordu. Kendi çocuklarının cıvıltıları da eklenince Melek sultan cumhuriyetindeki ahenkli yaşamları daha da anlam kazanmıştı. Melek hanımın baskın ama hassas, Kemal beyin zeki ve adil karakterleri ve her ikisinin de demokrasiye saygılı mizaçlarına Canan'ın sıradışılığı ve ona kolayca uyum sağlayan Bilge'nin sevgi dolu yüreği eklenince mutluluk kaçınılmaz görünüyordu. İlk bakışta gözüne kabus gibi görünen bu ev, cennetten yeryüzüne düşmüş güzel bir toprak parçasına dönüşüyordu. Düş yolculuğunun en güzel yerinde, birdenbire evin köşesinden görünen Emre'nin pahalı arabası Serkan'ın neşesini kaçıyordu.

"İyi akşamlar Serkan, nasılsın?" diyen genç müzisyene süpheyle bakıp

"Hoşgeldin Emre, iyiyim sen nasılsın? " Diye cevap veriyordu.

Aradan yıllar geçse de Canan'a karşı aynı hisleri taşıdığına inandığı için birtürlü güvenemiyordu Emre'ye. Melek hanımla Kemal beyin sınırsız hoşgörüsünü istismar ettiğine, asıl niyetini uygun bir zamanda ortaya çıkarmak üzere içinde gizlediğine inanıyordu. Kendinden emin bir tavırla yürümesine, her karşılaştıklarında Canan' a sarılmasına tahammül edemiyordu. Hayallerinin Emre ile ilgili kısmı yüzünden keyfi kaçtı, yüzü ekşidi. Ama açık gördüğü kapıdan içeri girerken tüm olumsuz düşünceleri kapının dışında bırakmayı da başardı. Evin içi gerçekten büyük görünüyordu.

"Bu salonu doldurmak için kimbilir ne çok eşya gerekir" diyerek mırıldanırken yürürken gördüğü odaların çokluğuna şaşırdı. Canan'ın evi üçe bölme fikrini çok dahiyane bularak takdir etti. Önüne çıkan geniş merdivenin projede ikiye bölünmüş olduğunu hatırladı. Merdivenin orta yerinde durup aşağı bakarken dışarıdan gelen çocuk seslerini duyabiliyordu. Ama sayısını kestiremiyordu bir türlü. "Bu merdivenin başına önlem almak gerek, küçükler için çok tehlikeli" diyerek uzun ve geniş bir koridor boyunca yürümeye başladı. En sondaki kapısı takılmamış odadan yayılan aydınlık ilgisini çekti. Çok ferah ve farklı dizayn edilmiş oda bir başka kapıyla çatıların arasına yapılmış korunaklı bir terasa açılıyordu. Bu geniş güzel odaya içi ısınan Serkan, bunaltıcı yaz gecelerinde terasta oturup çalışmanın, hatta Canan'a sarılarak uyumanın hayaliyle gülümsedi yeniden. Çocuklarla uğraşmaktan yorgun düşmüş güzel eşini rahatsız etmeden, ama ondan fazla da

uzaklaşmadan mesleki çalışmalarını yapabileceği harika bir mekandı bu teras. Çevre binaların görüşünden ve tüm gözlerden uzak olması, aklına sadece Canan'la paylaşacağı sıcak anları getiriyordu. Onu düşünmek başlı başına heyecan sebebiyken bu oda ile birlikte düşünmek, kanını kaynatıyordu. Canan'ın dönmesini beklemeden kararını veren genç adam telefon sesiyle gündüz düşüne veda ediyordu.

"Serkan, seni bulamıyorum, neredesin?" dedi Canan.

"Önünde teras olan büyük bir odadayım" dedi Serkan.

"Anladım, oraya geliyorum" diyen Canan hızlı adımlarla bir solukta merdivenleri çıktıktan sonra Serkan'ın yanına ulaştı.

"Benim işim bitti Serkan, artık gidebiliriz" dedi Canan.

"Bana bir soru sordun, cevabını öğrenmek istemiyor musun?" diyerek koşuşturmaktan nefes nefese kalmış Canan'ın elini tuttu sıkıca.

"Acelesi yok, bir iki gün sonra söylersin. Karar vermek için böylesi daha sağlıklı olur bence" dedi Canan.

"Zaman kaybetmeye hiç gerek yok Canan, ben kararımı verdim" diyen genç adamın yüzündeki ciddi ifadeyi olumsuzluk olarak yorumlayan kız solgun görünüyordu.

"Anladım, kararlıysan sorun yok. Tercihine saygı duyuyorum Serkan" diyerek gülümsedi.

"İstiyorum Canan, bu evde yaşamayı istiyorum" diyen Serkan Canan'ı şaşırtıyordu.

"Gerçekten mi? İstemezsin sanıyordum. Peki ama neden?" dedi Canan.

"Seni beklerken büyük düşünmeyi öğrendim galiba. Çok keyifliymiş. Ayrıca senin tasarladığın bir evde yaşamak çok eğlenceli olacak. Ben en çok bu odayı ve önündeki terası sevdim. Bu odanın bizim olması ve onların da bize komşu olmayı kabul etmesi şartıyla istiyorum" dedi Serkan.

"Anlaştık. Teşekkür ederim, çok sevindim".diylen Canan'ın yüzünden yansıyan ışıltı herşeyi anlatıyordu Serkan'a. İkisini de mutlu eden bir çözüme ulaşmışlardı ve zor meseleler geride kalmıştı. Ne zaman, ne mekân kaldı görünen. Şimdi yalnız ikisi vardı. Bütün olmak, eksik yanlarını tamamlamak arzusuyla kenetlenen iki farklı insan, sevgiyle birbirlerinin dudaklarına uzanıyordu.

Aşkın tadını keşfeden Canan, kendisini güvende hissettiği adamın kollarına emanet etmişken, ısrarla çalan telefonunu hiç istemeden de olsa Serkan duyuyordu.

"Telefona bakmayacak mısınız?" dedi Serkan.

"Annem, açmazsam meraklanırlar" diyerek cebinden çıkardığı telefonla birlikte terasa doğru yürüdü. Canan annesinin bir süredir alışkanlık edindiği kontrol aramalarından birini cevaplıyordu.

"Anne... kusura bakma telefonu duymadım,, şantiyedeyim. Burası çok gürültülü sonra konuşalım mı?.. Olur, alırım tabii ama ancak akşama getiririm...olur, merak etme..."

Haftasonu göz açıp kapayana kadar gelmiyordu gençlere. Onlar dört gözle mutlu sona ulaşmayı beklerken zaman uzadıkça uzuyor gibiydi. En azından ikisinin de yüreği Melek hanıma çok kısa gelen zamanı böyle hissediyordu. Daha aşılması gereken büyük bir sorunları vardı. Ama her şeye rağmen evlenmek için bir buçuk ay sonrasını, Nisan ayının ilk haftasonunu tesbit ederek tarihi netleştirmeyi başarmışlardı. Canan'ın KKK projesinden haberdar olmayan Melek hanım, Kemal bey ve Bilge gençlerin evinin hazırlanması konusunda hararetli bir telaşa kapılmışlardı. Melek hanım bu telaştan hiç nasibini almayan kızına söylenerek sabah erkenden kalktı yatağından. Canan'ı evden çıkmadan yakalayıp hesaba çekmeye kesin niyetliydi bu kez.

"Günaydın kızım, kaç gündür çok erken gidiyorsun. Akşamları da geç geliyorsun, sorularıma cevap vermiyorsun. Çok kızıyorum sana! Düğün tarihiniz belli, ortada eviniz yok. Bizi daha ne kadar oyalayacaksınız? Biz çocuğun evini görmedik. Ne lazım, ne alınacak, hiçbir şey bilmiyoruz. Sen bizden bir şey mi gizliyorsun? İşine karışmamızı istemiyorsan söyle bilelim. Yoksa Serkan mı istemi,,"

"Anneciğim, sakın ol, bir nefes al, nereden çıktı bu kadar soru sabah sabah? Telaşlanma, daha zaman var. Hepsini hallederiz" dedi Canan.

"Telaşlanma ne demek? Bizim hazırlık yapmamız lazım. Senin aklın nerede söylesene? Canan, bu işler bir günde olmaz ki, bizim de ne planladığınızı bilmemiz lazım. Sen beni anladın mı?" diye bitirdi sözünü.

"Anladım Melek sultan, çok iyi anladım. Senin derdin beni bir an önce evden postalamak. Benden

kurtulmak istiyorsun" dedi Canan gülerek.

"Canan! Bak kızıyorum ama," diye itiraz eden Melek hanım ciddiye.

"Anlaşıldı, her şey ayrıntılı konuşulsun istiyorsun. Tamam, bence de konuşalım. Bak ne diyorum ben, bu hafta sonu hep beraber güzel bir yerde piknik yapalım. Bütün detayları konuşuruz, sonra da ev konusunu hallederiz, ne dersin? Bilge, Ömer, hep beraber,," dedi Canan.

"Tamam da, piknik nereden çıktı? Bu havada piknik olur mu?" diye itiraz etti Melek hanım.

"Hem de ne güzel olur. Uzun zamandır yapmamıştık. Sen yiyecek bir şeyler hazırlarsın, temiz havada çok iyi gider. Benim bildiğim, bizim şantiyeye yakın güzel bir yer var, oraya gideriz, ne dersin?" dedi Canan.

"İyi, gideriz bari,. Sen taktın bu pikniği kafana,,, gidicez mecburen... Bize de iyi gelir temiz hava ama sıkı giyinmek lazım" dedi Melek hanım.

"İşte bu! harikasın anne. Çok güzel olacak görürsün" diyerek hızlıca montunu giyinen ve apar topar kahvaltı etmeden kapıdan çıkan Canan'a tuhaf tuhaf baktı Melek hanım.

"Allah Allah,,, çocuk hâlâ, piknik diye seviniyor... Deli mi ne!!!"

PIKNİK SÜRPRİZİ

Haftasonu sözleştikleri gibi Canan'ın aklına uyup yola koyuldular. Bu organizasyona doğal olarak en çok sevinen Ömer olmuştu. Bir gün önceden hazırlık yapan annesini soru yağmuruna tutmuştu gün boyu. Neşesi yol boyunca devam eden çocuk, hayatlarına girer girmez yenilikler getiren Canan'a duyduğu muhabbeti gizlemiyordu. Ömer'in mutluluğu, büyüyen aileyi birarada tutmak isteyen Canan'ın en önemli sebebiydi. Ellerinde böyle bir imkân varken, onun çok değer verdiği annesinin babasının alakasından, dayısının sevgi ve ilgisinden mahrum kalmasını akıl dışı buluyordu. Birlikte yaşamının zorlukları olabilirdi elbette ama bu zorluklar getireceği faydanın yanında devde kulak bile kalmıyordu. İyi tanıdığı bu değerli insanları güzel bir bahçenin farklı lezzetteki meyvaları gibi görüyordu Canan. Ömer'in de en az kendi doğacak çocukları kadar bu bahçeden beslenmeye hakkı vardı. O bir yetimdi. Yetim olmak hiçbir ekonomik refah ölçüsüyle giderilemeyen bir eksiklikti. Bir yetimin baba şefkatinden mahrum yüreği sadece ve sadece sevgi denizinde iyileşebilirdi. Her birinin yüreğinde damla damla vücuda gelen sevgiyi paylaşarak çoğaltmak, çoğalanı zayi etmeden biriktirip koca bir denize dönüştürmek imkanının hayal olmamasıydı Canan'a çekici gelen. Hayalinin gerçekleşmesi ise ancak bu güzel insanların yardımıyla mümkündü.

Şirketin dört çekerli geniş aracına hep birlikte sığışarak yaptıkları keyifli yolculuk sitenin giriş kapısından geçtikten biraz sonra sona ermişti. Normal olarak Canan'ı bekleyen zor anlar başlıyordu. Ama bu kez yalnız değildi Canan. Serkan'ın yüzündeki tebessümden, gözlerindeki pırıltıdan anlıyordu ona destek olacağını. İki genç gülümseyerek araçtan inerken ilk sorgulama babasından geliyordu Canan'ın.

"Hayırdır çocuklar! Burası şantiye değil mi? Neden buraya geldik? dedi Kemal bey.

"Evet baba, burası bizim şantiye. Bir süre burada kalmamız gerekecek, bana kızmazsanız değil mi?" dedi Canan.

"Yook, neden kızalım? İşin varsa bekleriz" diyen Kemal bey, Serkan'la Canan'ın birbirleriyle bakışmasından kuşkulanarak çevreyle ilgilenmeye başladı. Melek hanım temiz havanın keyfini çıkarırken Bilge Ömer'i ön bahçedeki henüz suyu dolmamış yüzme havuzundan uzak tutmaya çalışıyordu. Canan insanları daha fazla merakta bırakmak istemedi.

"İsterseniz burada piknik yapalım, şurada bir masa var. Temizlersek işimize yarar. Hem tuvalet, su sorunu da olmaz. Rahat ederiz" dedi.

"Aşkolsun kızım, senin piknik dediğin bu muydu? Burada bir tane bile ağaç yok. Ağaçsız piknik olur mu?" dedi Melek hanım.

"Haklısın, buraya çok ağaç lâzım" dedi Canan gülerek.

"Sadece ağaç mı? Etrafa baksana ne kadar bakımsız. Oturacak olanlar bari meraklı olsa da bahçenin hakkını verseler" dedi Melek hanım.

"Haklısın Melek hanım, toprak çok güzel görünüyor. Bu şansı değerlendirirsen iyi olur. Burada çok güzel meyva ağaçları büyür. Ama genellikle dikmezler. Uğraşmak istemezler. Ekerler pahalı ithal çimini sabah akşam sularlar, eminim. Evin büyüklüğüne baksana" dedi Kemal bey.

"Yok babacım, ben sahiplerini tanıyorum. Bu bahçeyi cennete çevirecekler biliyorum. Evin büyük görüldüğüne aldanmayın, bu evde üç aile oturacak. Sahibi yanlızlığı, sessizliği sevmiyormuş. Bu yüzden projede değişiklik yaptık. Yani anlayacağınız üç bağımsız evi aynı çatı altında toplamış olduk. Ama bu evin sahibinin ciddi bir sorunu var. Biraz çılgın biri. Diğerlerine sormadan bu işe kalkıştığı için kabul etmezler diye korkuyormuş. Kabul etmezlerse, yakında evlenecek bu gençler de burada oturamayacakmış. Toprak onlarsız, onlar topraksız kalacakmış."

Canan'ın çok etkisi yapan sözlerini sessiz bir ilgiyle dinleyen büyükler şaşkınlıkla birbirine bakışırken Ömer Serkan'ın gözetiminde keyifle koşuşturuyordu bahçede. Melek hanım duyduklarını anlamaya başlamıştı.

"Canan! Yoksa bu ev,," dedi hayretle.

"Evet, doğru anladınız. Bu ev, bu bakımsız bahçe bizim, hepimizin. Osman beyin kabul etmekte zorlandığım düğün hediyesi. Eğer bu evi bizimle paylaşırsanız, burayı kısa zamanda cennete çevirebiliriz. Ama siz istemezseniz bu kocaman yükü Serkan'la tek başımıza kaldıramayız. Önce içini gezin görün, beni daha iyi anlayacaksınız" dedi Canan.

Koşarak geldi Ömer. Canan'ın eline yapışıp kendini duymasını sağladı.

"Canan yenge, bu ev bizim mi? Burada mı yaşacağız?" dedi heyecanla.

"Bilmiyorum Ömer'cim, bunu önce annene, sonra Melek teyzene ve Kemal dedene sormalıyız. Sorunun cevabını onlar biliyor" dedi Canan.

"Olur mu öyle şey kızım? Yeni evlenmiş gençlerin burnunun dibinde ne işimiz var bizim? Ev sizinmiş, istediğiniz gibi yaşayın. Bize çok uzak ama olsun. Siz mutlu olacaksınız katlanıcaz artık" dedi Melek hanım.

"Anneciğim, bu bina 600 metrekare. Üç bölünce 200 oldu. Bu haliyle bile büyük anlasana. Sen bana acımıyor musun? Ayrıca bizim mutlu olabilmek için büyük bir eve değil yükümüzü paylaşacak sizin gibi fedakâr insanlara ihtiyacımız var. Ben size getirdiğim bu teklifle lütufta bulunmuyorum ki, sizden yardımınızı istiyorum" dedi Canan.

"Canan, ısrar etme. Olmaz öyle şey" dedi Melek hanım.

"Babacığım, sen bir şey söyle bari" dedi Canan.

"Annen haklı Canan. Siz yeni bir yuva kuruyorsunuz. Daha birbirinizi doğru düzgün tanımdan kalabalık bir aile olarak birarada yaşamaya kalkışmak doğru olmaz. Aranızda bir sorun çıksa hepimiz etkileniriz. Ayrıca Serkan buna razı mı? Sen üzülme diye evet demiştir" dedi Kemal bey. Serkan Ömer'in kontrolünü Bilge'ye bırakıp Canan'ın yanına geldi. Kolunu omzuna dolayıp kendine yasladıktan sonra gülümsedi.

"Bence harika bir fikir, hatta dahice. İlk duyduğumda bana da tuhaf gelmişti, ama biraz düşününce çok mantıklı olduğuna karar verdim. Ben kızınızı çok seviyorum ve sonuna kadar destekliyorum. İtiraz etmeden önce lütfen tekrar düşünün. Bu yakınlığın bir apartmanda komşu olmaktan tek farkı sizin elinizle güzelleşecek bir bahçesi ve Ömer'i mest edecek bir havuzu olması. Anladığım kadarıyla bu güzel farklar hepimizin işine yarayacak. Haline bakın top kafanın, ne demek istediğimi anlarsınız" dedi Serkan.

"Anne, lütfen, lütfen burada kalalım. Bu ev çok güzel" diye annesini çekiştiren Ömer de farkında olmadan Canan'ın işini kolaylaştırıyordu.

"Bilge'cim, senin bu piknik sürprizinden haberin var mıydı? " dedi Melek hanım. Konuya tüm detaylarıyla hakim olmadan kabul edemezdi teklifi.

"İnanın ben de şimdi öğrendim. Hâlâ şoktayım. Serkan evlenince hayatımızda değişiklik olması kaçınılmazdı, ama böylesini asla düşünmemiştim. Ne diyeceğimi bilmiyorum Melek hanım, Ömer bana seçenek bırakmıyor..." diyen Bilge, Ömer'in çekiştirmesi yüzünden güçlkle konuşuyordu.

"Anne lütfen!" dedi yeniden Ömer.

"Bırakalım annen kendi karar versin. Gel hadi, biz seninle etrafı gezelim" diyen Serkan Ömer'in elinden tutup oradan uzaklaştırdı.

Melek hanım olduğu yerden kıpırdamadan teker teker büyük ailenin fertlerinin yüzüne bakarken

şaşkınlığın etkisinden kurtulmaya ve sağlıklı düşünebilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Kararsız kaldığı çok nadir anlardan birini yaşıyordu. Kemal beyin yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla, itiraz etmesinin Bilge'ye ve Ömer'e haksızlık etmek anlamına geleceğini farkediyordu. Kızı tarafından oyuna getirildiğini ve eninde sonunda bu ortak yaşam projesini kabul etmek zorunda kalacağını farkederek gülümsüyordu Kemal beye. "Gerçekten dahice, sıkıysa kabul etme Melek sultan" diye kendi kendine mırıldanarak başını sağa sola sallarken Canan'la göz göze geldi Melek hanım. Kızının aklından geçenleri anlayabildiği için kendini iyi hissediyordu artık. Şaşkınlığı geçmişti.

"Anladım ben seni, bu koca bahçede sebze yetiştirmemi istiyorsun, öyle mi kızım?" dedi gülerek. "Öyle! Tam istediğin gibi işte. İstediyini ekersin, biz de senin toprak merakın sayesinde organik sebzelerle, babamın dikeceği ağaçların meyveleleriyle besleniriz, fena mı olur? Ama bu bahçe çok büyük, yardıma ihtiyacın olacak. Öncelikle ben her fırsatta yardıma hazırım" dedi Canan.

"Sen ne istediğinin farkında mısın? Burada, aristokrat insanların yaşayacağı pahalı ve gösterişli sitede, bana ciddi ciddi bahçıvanlık yaptırıcaksın! İnsanlar ne der, hiç düşündün mü Canan?" dedi Melek hanım.

"Evet, düşündüm. Kapına gelip seninle tanışmak isterler. Seni tanıyınca hayranlıklarını gizlemeden yardım isterler. Bunu nasıl başardınız, bize de öğretin derler. Babam bu durumu nasıl karşılar bilemem, ama sen çevrenin en popüler kadını olursun. İstersen bahse girelim" dedi Canan.

Kızının sözlerini gülerek karşıladı Melek hanım. "Deli kız !" dedi.

Bilge'nin heyecanla kendisinin kararını beklediği çok iyi bilen Melek hanım ona çevirdi yüzünü.

"Bilge'cim, sen ne diyorsun? Şunu bil ki, sen kabul etmezsen ben de etmem. Çünkü senin yardımın da gerekecek. Burada yapılacak çok iş var. Ama sebze bahçemin yerini ben seçerim. Bu konuda itiraz kabul etmem. Çünkü güneşin yönüne göre karar vermem gerekecek" dedi.

"Elbette, ben bahçeden anlamam ama size yardım ederim" dedi Bilge.

En yetkili yerden olumlu karar çıktığını çabucak anlayan Ömer koşarak Melek hanımın yanına geldi. "Ben de yardım ederim" dedi coşkuyla.

"Söyle bakalım, sen anlar mısın bahçe işlerinden?" diye sorduğu soru, daha cevabını almadan Melek hanımın yüzünü güldürdü.

"ıı,ııh ama öğrenirim" diyen dürüst çocuğa sıkıca sarıldı.

"Anlaştık Ömer'cim, zaten sen olmasan, başaramazdık" dedi gülerek.

"İyi de, bana kim yardım edecek? Ağaç dikmek kolay mı? " dedi Kemal bey.

"Ben sana yardım ederim baba, önce gidip fidanları alırız, sonra da annemin tesbit ettiği yerlere beraber dikeriz" diyen Serkan'ın alışmadıkları hitabı, yarattığı ilk şokun ardından tatlı bir sevinç yaşatıyordu herkese.

Canan yine başarmıştı. Muhtemelen hüzünlü ayrılıklara gebe görünen evlilik projesinden, henüz hiçbirinin adını ve tadını bilmediği yeni bir beraberlik masalı çıkarmıştı. Fikrine ve niyetine güvenen her bir sevdiğine teker teker sarılarak teşekkür etti.

Son hızla başlayan düğün hazırlıkları Nisan ayının ilk günlerinde taşınma telaşına dönüştü. Evin iç düzeninde mimari değişiklikler devam ederken, Kemal beyin ve Serkan'ın her boş zamanını değerlendirilmesi, Melek hanımın denetiminde bahçeye çok sayıda fidan dikilmesi Ömer'in hafızasına bir bahar senfonisi gibi kaydoluyordu. Hayatının en eğlenceli günleri yaşıyordu Ömer. Toprakla kurduğu bire bir kirli ilişkiden dolayı kimse ona kızmıyor, doyasıya özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Canan ve Bilge evlerin dekorasyonu ile ilgilenirken uzak kaldıkları bahçe çalışmalarına imrenerek bakıyorlardı. Zorunlu iş bölümü yüzünden yemek hazırlıkları da Canan ve Bilge'ye yüklenmiş, büyük aile hummalı bir çalışma trafiği içinde düğünden önceki son pazar günlerini yaşıyordu. Yemek masasında toplandıklarında hepsi de yorgun ama mutluydu.

"Bizim evimiz neredeyse bitti. Yarın akşam üstü mobilyaların son kısmı gelecek ama ben yeni bir iş için şehir dışında olmalıyım. Nasıl organize olsak bilmiyorum" dedi Canan.

"Ben de işe gitmek zorundayım. Gerekirse Ömer'i yanıma götürürüm. Bildiğim kadarıyla Serkan'ın hastahaneye gitmesi gerekiyor" dedi Bilge.

"Ben yarın evimde Canan'ın eşyalarını hazırlamayı düşünüyorum. Bilge'cim, sen istersen Ömer'i

bize bırak. Ömer Kemal dedesiyle oyalanırken ben işlerimi yaparım" dedi Melek hanım.
"Çok iyi fikir, tabi size zahmet olmazsa. Benim sabahtan ameliyatım olmasa sorun olmazdı. Yine de akşam üzeri mobilyalar geldiğinde burada bulunabilirim. Zamanını bilsem yeter" dedi Serkan.
"Tamam işte, sorun kalmadı. Büyük aile olmak böyle zamanlarda işe yaramayacaksa ne zaman yarayacak? Siz merak etmeyin, işinize bakın. Ben torunumla ilgilenirim" dedi Kemal bey.
"Yaşasın, parka gider miyiz Kemal dede?" diye haykırdı Ömer.
"Gideriz tabi" dedi Kemal bey kayifle.
"Teşekkür ederim, siz çok özel insanlarsınız" dedi Bilge.
"Siz de çok özelsiniz Bilge'cim, bu deli kız neden bizi bir araya topladı sanıyorsun? Allah'ım sana şükürler olsun" dedi Melek hanım.

Serkan düğün iznine çıkmadan önce hastahanedeki en yoğun günlerini yaşıyordu. Ameliyatlar birbiri ardına sıralanmış, yokluğunda sıkıntı yaşanmasın diye normal zamanlardan daha fazla sorumluluk yüklenmişti omuzlarına. İsyan ettirecek kadar sıkıştırılmış iş programını seve seve üstlenirken ihtiyacı olan enerjiyi sadece ve sadece sevdasından alıyordu. Gözünün önünden bir saniye bile ayrılmayan Canan'ın güzel yüzünün hayali genç doktora ihtiyacı olan motivasyonu sağlarken sorumluluk gerektiren işine odaklanmasına da yardımcı oluyordu. Yanında değilken yanında hissediyordu sevdiğini. Bu sevginin çekiciliği o kadar etkiliydi ki zaman faktörünü aradan çıkarmaya çalışıyordu sanki. En kısa zamanda düğün gününe ulaşmak, gelinine kavuşmaktı hedefi. O günün programını başarıyla tamamlayan yorgun doktor akşam üzeri gelecek eşyaları karşılamak için yeni evlerine doğru yola çıktı. Huzurluydu. Her şey planladıkları gibi gidiyordu. Bir aksilik çıkmasın diye her fırsatta dua ediyor, Allah'a kendisini her zaman olduğundan çok daha yakın hissediyordu. Çektiği acılara rağmen isyan etmeden temiz ve ilkeli bir hayatı seçmesine karşılık, Canan'ın kendisine ilahi hükmüm sahibinden armağan edildiğine inanıyordu. O dağ başında karşılaşmalarını ancak böyle izah ediyordu kendine. Yine de gelecek için endişelenmekten kendini alamıyordu. Ani gelişen aşklarının yeterince olgunlaşmadığı, mevcudiyetinin zaman zaman Canan'ı korkuttuğu kuşkusuna kapılıyordu. Daha birkaç gün geçmişti o talihsiz gecenin üstünden. Murat ve Nihal'in düğünlerinden dönerken Canan'la birlikte basının uğramadığı ıssız bir köşede zamandan romantik bir dilim yakalamışlardı kendilerine. Canan Serkan'ı çekici kılan uzun ve bakımlı saçlarını çocuk misali okşamıştı gülerek.

"Saçların çok güzel ve yumuşak, ne zamandır böylesin? demişti.

"Bir zamanlar kendimi yalnızlığa terketmiştim. Hayatın acımasız yüzüne kendimce anlam yüklemeye çalışıyordum. Bir yandan da nasıl becerip depresyona girmeden ayakta kalabildiğime şaşıyordum. Meğer farkında olmadan bir gün senin çıkıp gelmeni bekliyormuşum. Ben bekleyip dururken saçlarım doğaçlama uzayıvermiş. Kendimi başka biri gibi hissetmemi sağladıkları için kestirmedim. Sonrası malum, ben seni seviyorum, sen saçlarımı" demişti Serkan.

"Öyle mi görünüyor? Bana haksızlık ediyorsun" demişti Canan somurarak elini çekerken.

"Biliyorum, şaka yaptım" diyen Serkan ikisini de güldürmüştü.

"Uzun saçlı erkek fobimi yerle bir ettiği için seviyorum saçlarını. Sarsılmaz önyargımı silip attığı ve beni kendime karşı mahçup ettiği için seviyorum. Bana kusursuz olmadığımı hatırlattığı için... Bu yüzden kestirmeni istemiyorum. Bir gün kendin istersen kestirirsin, babam istediği için değil..." diyerek yüreğini hoplatan, kanını kaynatan kızın üzerine şehvetle çullanmak üzereyken cebindeki ilaç kutusunu hatırlayarak nefsinin arzusunu frenlemeyi tercih eden Serkan, nadir yakalayabildikleri yaklaşma fırsatını gecenin kabusuna çevirmişti.

"Aklıma gelmişken, sana bunu vermem gerekiyor" diyerek cebinden çıkardığı paketi bir doktor rahatlığıyla eline tutuşturmuştu Canan'ın.

"Bu ne?" demişti Canan.

"İlaç işte! Düğünümüz çok yakın, sürpriz bir bebek sahibi olmak istemiyorsan bu günlerde kullanmaya başlamalısın. Yine de prospektüsünü okumadan kullanma olur mu?" diyerek sevdiğinin bütün sıcak ilgisini anında kaybetmişti. Nedenini anlayamadığı gerginlik yüzünden kendisi de gerilmişti. İlaçlı bütün gece cebinde taşıdığından mı, en romantik anlarında aklına gelmesinden mi, yoksa henüz evliliğe hazır olmadığını o anda farketmesinden mi asabileştiğini ona sormaya cesaret

edememişti.

"Tamam doktor, okumadan kullanmam merak etme" diyerek ilâcı çantasına koyduktan sonra yüzünü diğer tarafa çevirmiş,

"İnanamıyorum" diye öfkeyle mırıldanmıştı.

"Serkan Canan'ın haline bakarak, bu evlilikle ilgili kuşkuları olduğu kanısıyla kendi içinde zor anlar yaşadığı halde sessiz kalmayı tercih etmişti. Neden kızdığını, kendisinden neden uzaklaştığını soramamıştı sevdiğine.

"Canan! Eğer istemezsen ben,,"

"Tamam,, sorun yok, kullanırım. Geç olmuş, artık gidelim mi?" diyerek sustukça susmuştu.

Evine mutsuz giden Serkan karışık ruh halini olduğu gibi yansıtan kederli yüzünü defalarca yıkayıp rahatlamaya çalışmış sonra da kıyafetini çıkarmadan sırtüstü yatağına uzanmıştı. Odanın tavanına boş boş bakışının ne kadar sürdüğünü bilmeden öylece yatarken telefonu çalmıştı.

Canan en çok sevdiğine öfke duymanın insanı ne hale getirdiğini yaşayarak öğreniyordu evine girerken. Küçük bir ayrıntı yüreğini mutsuz etmeye yetmişti. Sessizce odasına girip yatağına oturmuş, çantasını hışımla açıp ilacını çıkarmıştı. Hâlâ kızgındı bu kutuya. Sevdiğiyle arasına girmişti. Melek hanım aniden kapıyı açınca paniklemiş, aceleyle çantasına sokuvermişti.

"Canan! Afedersin kızım geldiğini duymadım. Ütülediğim kıyafetlerini dolabına koyacaktım" demişti Melek hanım.

"Bu saatte ütü mü yapıyorsun anne? Yazık değil mi canına? Zaten fazlasıyla yorgunsun! Yok,, sen aslında beni bekliyordun, doğru mu?" diye çıkmıştı Canan.

"Evet dersem, neye sinirlendiğini anlatacak mısın?" Hem neydi o çantana tıktırdığın? İstersen anlatmaya oradan başla" diyen annesine

"Hiiiçç, önemsiz bir şey" diyerek iyice meraklandırmıştı.

"Ne oldu o zaman? Düğünde tatsız bir şey mi oldu? "

"Hayır, düğün çok güzeldi, Murat'ı hiç böyle görmemişim. Gerçek mi bilmiyorum ama bütün korkularını geride bırakmış gibiydi. Dilerim çok mutlu olurlar" demişti Canan.

"Murat'ı bilmem ama Osman bey sonunda muradına erdi. Darısı başınıza" demişti Melek hanım.

"İnşaallah!" diyen Canan sesindeki pürüzlenmeyi engelleyemedi.

"Yoksa Serkan seni üzecek bir şey mi yaptı? Bir densizlik, hadsizlik,, bak eğer öyleyse,,"

"Hayır anne, nereden çıkarıyorsun bunları? "

"Madem hiçbiri değil, çantana koyduğun hiçe geri dönelim istersen. Bak Canan, artık evleniyorsun. Belki de bu hiç, hayatının bekarlık döneminde ana kız paylaştığımız son sırrımız olabilir. Beni bundan mahrum mu edeceksin yani? Aşkolsun kızım" deyince Canan yanına gelip oturan annesine sarılıp gülmeye başlamıştı.

"Alem kadınsın Melek sultan, kurtuluş yok değil mi? Mutlaka öğreneceksin. Senin bu kadar meraklı olduğunu bilmezdim" dedikten sonra annesinin masum yüzüne bir öpücük kondurup çantasını eline almıştı.

"Sır dediğin işte bu, doğum kontrol hapları... Serkan verdi" demişti Canan.

Melek hanım bir süre sessiz kalıp meseleyi anlamaya çalışmıştı.

"İyi etmiş, ne işe yaradığını biliyorsun herhalde. Düşünmüş, getirmiş. Çok mantıklı bir şey yapmış, neden kızılıyorsun ki ilaca?" demişti.

"Ben ilâca kızmıyorum, Serkan'a kızıyorum. Düşünsene, bu akşam Nihal'in düğününe gidiyoruz, bütün gece o harika elbisenin cebinde bunu taşıyor. Biri görse ne der? Sonra ne yapıyor? Düğünden çıkıp sakın bir yerde baş başa oturmuş kafa dinlemeye çalışırken, onun yanında kendimi en iyi, en güvende hissettiğim bir anda cebinden çıkarıp bunu veriyor. Sanki o harika adam bir anda gidiyor, yerine başka biri geliyor. Kendimi dayak yemiş gibi hissediyorum. Bütün erkekler böyle midir? Akılları başka türlü çalışmaz mı erkeklerin?" demişti Canan.

"Anlaşıldı, gerçekten kızmışsın. Çok haklısın, senin alışık olduğun türden bir manzara değilmiş.

Peki o ne yaptı? Yani seni öyle kızgın görünce, ne dedi?" demişti Melek hanım.

"Hiç bir şey, hiç konuşmadık, sanırım o da rahatsız oldu" dedi Canan.

"O çok hassas ve iyi bir adam, senin tepkine üzülmiş olmalı. Bak kızım, kızmakta haklı olduğuna

inanırken olaya sadece kendi yerinden bakıyorsun. Onun baktığı yerden bakmayı da öğrenmelisin. Çünkü bütün hayatınız boyunca bunu sık sık yapmak zorunda kalacaksınız. İkiniz de hiç tanımadığınız yeni bir yola çıkıyorsunuz" diyerek kızının dikkatini kendinde toplamıştı.

"Tamam da bunların bu ilaçla ne ilgisi var?"

"Şöyle ilgisi var: O ilaç kutusunun kaç gündür, kaç elbisenin cebinde dolaştığını, kızmandan çekindiği için ne zamandır sana veremediğini bilmiyoruz. İnan bana, bu adam seni çok seviyor ve kaybetmekten ödü patlıyor. Susmasından anlaşılıyor. Bu hiç aklına gelmedi değil mi?"

"Hayır, neden korksun ki? Evlenmek üzereyiz. Evimiz de dahil her şeyimiz hazır. Hem sen nereden biliyorsun korktuğunu?"

"Ben anneyim, senin görmediğini görebiliyorum. Bu adam seni istiyor, sensiz kalırsa harabeye döner. Etrafında bu kadar hayranın varken, Emre varken, Kadir bey ve filmi varken, gazeteciler varken korkması normal değil mi? Biz bile, bir aksilik çıkmadan şu düğün sona ersin diye her namazda dua ediyoruz, o senin için yanıp tutuşurken nasıl rahat olsun?"

"Ama ben seçimimi yaptım, beni tanıyorsa fikrimin değişmeyeceğini bilir,,,"

"Hiç beklemediği bir anda sevdiklerini kazaya kurban veren birinden söz ediyoruz Canan. Bunu sakın unutma" diyen Melek hanımın sözleri yüzünü güldürmüştü Canan'ın. Asıl bilmesi gerekeni, yıllar önce düğün hazırlıkları yaptıkları kız arkadaşının ihaneti sonrasında neler yaşadığını bilmediği halde, Serkan'ın ruhundaki hassasiyeti keşfeden annesine hayran hayran bakmıştı.

"Sen Serkan'ı bayağı benimsedin bakıyorum. Onu ne zamandır seviyorsun, gerçekten merak ettim" demişti Canan gülerek.

"Geriye doğru gidersek, galiba en baştan beri"

"Peki babam?"

"Sanırım baban, uzun saçlarını göre göre alıştığı günden beri seviyor, ama o da seviyor, biliyorum" diyen Melek hanım sıkıca sarılmıştı kızına.

"Canan, biraz önce söylediğim sözleri yine hatırlatmak istiyorum. Siz ikiniz hiç bilmediğiniz bir yolculuğa çıkıyorsunuz, evleniyorsunuz. Senden istediğim, Serkan gibi iyi kalpli hassas birinin zamanla kötü ve çekilmez bir adama dönüşmesine müsaade etmemen. Onun orjinalliğine müdahale edip değiştirmeye kalkmamam ve en önemlisi bütün kadınların çokça yaptığı hatayı yapmaman... Onu kendine ait bir eşya gibi kontrol etmeye kalkışmaman. Gerçekten mutlu bir evlilik istiyorsan önce onu mutlu etmeyi öğrenmelisin. Sen kadınsın. Erkeklerin çoğu bilmez ama gerçek şu ki: Aile treninin lokomotifidir kadındır. Kadın ne yöne çekerse aile o yöne gider. Ama eminim sen bunları zaten biliyorsun. Ben sadece hatırlatmak istedim" demişti Melek hanım.

"Sanırım biliyorum ama nasıl bildiğimi şimdi öğreniyorum anneciğim. Sen bunları neden daha önce değil de, şimdi söylüyorsun bana?" diye ciddi bir merakla sormuştu Canan.

"Çünkü daha önce yalnızdın, beni anlamazdın. Çünkü şu anda mutlu olmaya hem en yakın, hem en uzak pozisyonundasın. Yani yolun başındaki kavşaktasın. Söylemenin tam zamanıydı bence, öyle değil mi?" demişti Melek hanım.

Annesinin iyi geceler dileyip odadan çıkmasının ardından öfkesinden eser bile kalmayan genç kız yüzünde tatlı bir tebessümle prospektüsünü okuduğu ilacı çantasına koyup Serkan'ı aramıştı.

Nicedir aşkla çarpan yüreğinde Canan'a kavuşma hayaliyle, onu kaybetme korkusunu aynı anda barındırıyordu genç adam. Bazen korkusu diğerine daha baskın çıkıyor strese sokuyordu bedenini. Yol boyunca karmaşık düşüncelerle cebelleşen genç adam aracını yeni evlerinin önüne park ederken yeniden huzurla doluyordu. Bir haftadan az bir süre kalmıştı mutlu sona. İlk gördüğünde itici gelen bu ev iki sevgilinin aşk yuvası olacaktı. Rahat bir nefes aldı. Eşyaların gelmesini beklerken oyalanmak için kapıyı açıp içeri girdi. Daha şimdiden buzdolabında yiyecek bir şeyler bulunmasına sevinerek daha da rahatladı. Kendine atıştırmalık bir tabak hazırlayarak salona döndü. Evleri artık eskisi kadar büyük ve rahatsız edici değildi. Koltuğa oturup atıştırmaya başlarken kapı çalındı. Açtığı kapıda Emre'yi görünce önce şaşırıldı sonra huzursuzlanarak durakladı.

"Emre! Hoşgeldin, nereden çıktın sen böyle?" dedi.

"Selam dostum! Size sürpriz yapmak istedim, eviniz çok güzelmiş" dedi Emre.

"Teşekkür ederim, girsene" dedi Serkan. .

"Tamam ama çok kısa, akşama bir yere yetişmem lâzım benim. Eeee, Canan yok mu?" diyen Emre elinde taşıdığı poşeti yanına alıp oturdu.

"Canan İstanbul dışında, toplantısı varmış. Eşyaların bir kısmı bugün geleceği için benim beklemem gerekti. Kapı çalınca onlar geldi sandım" dedi Serkan.

"Hay Allah, ben aslında Canan'ı düğünden önce mutlaka görmek istiyordum. Ona özel bir hediye getirmiştım" dedi Emre.

"Düğünde verirsin, zaten birkaç gün kaldı" dedi Serkan.

"Düğünde olmaz. Dedim ya, ona özel bir hediye, sadece Canan açsın istiyorum. Düğün ortamında uygun olmaz" diyen Emre Serkan'ın gitgide artan merakını gözlemekten açıkça keyif alarak gülümsüyordu.

"Sana bıraksam ona verir misin? Ben yanında olup göremesem de bu paketin onu çok mutlu edeceğini biliyorum. Lütfen unutma" dedi Emre.

"Olur ama,,," diye şüphesini çekinmeden belli eden Serkan bir süre suskunluktan sonra konuştu. "Benim amacım da bu Emre, onu çok mutlu etmek,," diyen Serkan şüpheli paketi elini uzatıp almayınca Emre gülümseyerek koltuğun üstüne bıraktı.

"Seni çok iyi anlıyorum... Demek ki sıkı bir yarış olacak. Ne diyelim dostum, iyi olan kazansın! Ben gitmek zorundayım, düğünde görüşürüz" diyerek evden ayrıldı Emre.

Gözden kaybolan Emre'nin ardından bir süre bakakalan Serkan içine adeta hücum eden sıkıntıyla baş başa kaldı. Acaba, ne vardı o paketin içinde. Hayatlarını nasıl etkileyecekti. Oldukça ağır paket parlak bir kağıtla itina ile kapatılmış, üzerine fiyonk yapılmış kırmızı kurdeleyle süslenmişti. Açıp ne olduğuna baksa, içini kuşkuyla dolduran şeyin ne olduğunu öğrense, sonra yeniden kapatsa Canan farkına bile varmazdı. Ama yapmadı. İnsanın muhatabı Canan olunca herşeyi yeniden düşünmek gerekiyordu. Hiç güven duymadığı Emre'nin ne tür bir oyun peşinde olduğunu merak ederken kapı yeniden çalındı. Açmadan Canan'a vermeye karar verdiği paketi salondaki büfenin çekmecesine koyarak kapıya yürüdü. Bu kez gelenler mobilyacıları. Bir daha bu evde bir araya gelme fırsatı bulamadan düğün günü gelip çatacak, böylece esrarengiz paket Canan'ın eline ulaşmadan büfenin çekmecesinde unutulmuş olacaktı.

DÜĞÜN, DÜĞÜN DEDİKLERİ..

Davetlilerin şıklıklarıyla göz kamaştırdığı salon hıncahınç dolmuştu. Ünlülerin de dahil olduğu düğün töreni Canan'ın ve anesiyle babasının korktuğu kadar ilgi toplamıştı. Sırf gelinle damadı merak ettiği gelen davetsiz misafirler çoğunlukta idi. İnsanların her birinin kendince yorum kattığı üç ayaklı gönül meselesinin nikah masasında nasıl sonuçlanacağını merak ederek heyecanla beklerken gelin ve damat salona girdi. Nefesler tutuldu, alkışlar eşliğinde bütün gözler sadece muhteşem görüntü veren genç çiftin üzerine odaklandı. Canan'ın kendine çok yakışan sedef beyazı sade gelinliğinin her detayı. Serkan'ın uzun saçlarını arkasında toplayarak giydiği siyah kıyafetin sportif bedenine yakışıp yakışmadığı artık herkesin meselesiydi. Ama detaylar en çok Kadir beyi ilgilendiriyordu. Bu nedenle düğünün her anı film ekibi tarafından özel izinle görüntüleniyordu. Hayatında yakaladığı en realist fırsatı kaçırmaması söz konusu bile olamazdı usta yönetmenin. O da en az diğer insanlar kadar merakla bekliyordu hikayenin sonunu. Beklediği sonun gerçekte yeni bir başlangıç olduğunun bilincinde olmasına rağmen Karlıtepe' nin buz gibi ikliminde yaşanan sıcak hikayesini artık bitirmek zorundaydı. Hikaye sona erse bile bu ilginç insanlara duyduğu merak dolu ilgiyi yaşadığı sürece kaybetmeyeceğini hissederken kendi kendine gülümsüyordu.

Sessiz kalabalığın huzurunda nikâh masasında atılan imzalar olaya şahitlik eden yüzlerce insanın hafızalarına bir anı olarak kaydolurken birini derinden etkiliyordu. Emre basın gözlerinin üzerinde olduğunu çok iyi bildiği halde gizleyemediği, tanımlanması imkansız ruh halini tek başına yaşıyordu. Aniden çıkan bir yaz fırtınası gibi hayatına giren, girmekle kalmayıp geçmişiyile geleceği arasındaki bağlantıyı keskin bir kılıç gibi koparıp gözünün önüne seren Canan'ın, eşi olarak ilân ettiği genç adamın yüzüne daha önce hiç tanık olmadığı bir sevdıyla bakan güzel gözlerine merakla bakıyordu şimdi. Karmakarışık duygularının gerilerde kaldığı, önünde yepyeni ve kendisiyle birlikte diğer herkesle de daha barışık bir hayatın temellerinin atıldığı bir zaman yolculuğuna

başladığını biliyordu Emre. İşte bu yüzden minnettardı Canan'a. Büyüleyici kişiliğiyle Karlıtepe'nin bembeyaz zirvesinde Emre'yi esir almış, adeta silkerek, kaybettiği kendine geri döndürmüştü. Bugüne kadar karşılaştığı öğretmenlerin en iyisiydi Canan. Özeldi, kadındı ve çok güzeldi. Ama en çok da insandı. Güzel insandı. Onların mutluluğuna kendince katkıda bulunmaya kısa bir süre önce karar veren Emre, Canan'a o hediye paketini kendi elleriyle hazırlamıştı. Oysa Canan'ın düğünden önce görmesini istediği hediyeyi henüz görmediği çok net belli oluyordu. Emre'ye hak ettiği ilgiyi göstermemesinin, hayatının belki de en önemli gecesinde olup biten her şeyi unutup, koşarak gelip boynuna sarılmamasından belliydi görmediği. Yine de kızmıyordu Serkan'a. Galiba böylesi daha iyi olmuştu. Gülümseyerek hemen yanında oturan ve kendisini baştan ayağa denetim altında tutan Kadir beye baktı. Başını sallayarak niyetini gayet iyi bildiğini ima ettiği Kadir beye yaklaştı. "Sizin haklı öngörünüze hayranım. Çok uygun bir çift oldular gerçekten" diye fısıldadı. Nikâhtan sonra kutlamalar başlamış, kalabalığın ortasında kalan genç çift birbirinden uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Eski dostlar, akrabalar ve unutulmaya yüz tutmuş arkadaşlar, paylaştıkları gecede hafif bir müzik eşliğinde sohbet dalarken nihayet Emre Serkan'la tokalaşıyordu. "Tebrik ederim dostum, umarım çok mutlu olursunuz. Biliyorum inanmayacaksınız ama, ben gerçekten mutlu olmanızı istiyorum" dedi Emre. "Teşekkür ederim Emre" derken aniden irkilen Serkan'ın gözleri Emre'de takılı kaldı. Mahcubiyetten ala kesen yüzü gerildi. Kendine alabildiğine kızıp söylenmeye başladı. "Kahretsin! Senin hediyeni Canan'a vermeyi unuttum. Çok üzgünüm Emre" diyerek gözleriyle Canan'ı aradı Serkan. Uzakta ve meşguldü eşi. "Biliyorum, önemli değil. Nasılsa bir gün verirsin" dedi Emre. Nereden biliyorsun der gibi bir Emre'ye bir kalabalıkta güçlkle görebildiği uzaktaki eşine bakan Serkan'ı daha fazla terletmek istemedi. "Merak etme, Canan'a sormadım, sormaya da niyetim yok. Ne zaman istersen o zaman verirsin. Kendini üzüp gecenizi mahfetme dostum. Bu sizin düğününüz, keyfini çıkar" dedi Emre gülerek. "Korkarım unuttuğuma inanmadun. Kasten vermediğimi düşünüyorsun. İnan bana unuttum, telaştan aklıma bile gelmedi" dedi Serkan. "Öyle diyorsan öyledir. Sen bana güvenmiyor olabilirsin ama ben sana güveniyorum Serkan. Çok mutlu olacağınıza inanıyorum. Görüşürüz,,," diyerek damadın yanından uzaklaşan Emre kendini çok iyi hissediyordu. Serkan'la aralarında daha ilk günden yeşeren gizli rekabetin ve sebep olduğu soğukluğun sona ermesi için gerekeni yaptığına inanarak rahatlamıştı.

Renkli gece sona erince genç çift yeni evlerinin yolunu tuttu. Birbirine kavuşma heyecanıyla gece boyu yanıp tutuşan yürekleri, Serkan'ın kendi kullandığı aracın içine gri bir sis gibi çöken Emre bilmeceyi yüzünden endişe yumağına dönmüştü. Boşta kalan eliyle Canan'ın elini sıkıca tutan Serkan aklını kemiren düşüncelere, Canan ise birkaç saatlik eşinin düğünden sonra birden değişen ruh haline takılıp kalmıştı. Gazetecilerin de eşlik etmekte ısrar ettiği uzun ve sıkıntılı yolculuk bitmek bilmedi.

Takipçileri türlü manevralarla atlatmayı başaran Serkan yeni yuvalarının önüne park ederken sıkıntısını olabildiğince gizlemeye çalışıyordu. Neyse ki probleme adres gösterecek geçerli bir nedeni vardı. Gazeteciler...

"Çok şükür, atlatmayı başardık galiba. İzin versek evimize gelecekler, kabus gibi" diyerek başını arkaya yasladı. Çok kısa süreceği belli bir süre için gözlerini kapadı.

"Emin misin? Belki de bizden önce eve gelmiş, içeride bekliyorlardır" diyen Canan gülümserken ortada bir sorun olduğunu görebiliyordu. Yol boyunca kafasını yorduğu halde sorunun ne zaman ortaya çıkıp, gecenin büyüsunü dağıtıverdiğini, sevdiği adamı tedirgin eden sebebi çözememişti. Sormamıştı da. Aceleci davranmak faydasız olacaktı. Heyecanla sevdiği kadınla baş başa kalmayı arzulayan, gözlerinden aşk ve tutku fişkırان eşine ne olmuştu da dipdiri gövdesiyle ağır bir yükün altında eziliyordu. Sorup kabuğuna daha çok çekilmesine neden olmak yerine her zaman yaptığı gibi sorunun olgunlaşıp önüne düşmesini sabırla beklemeye karar verdi.

Dalgın dalgın evin kapısını açtı Serkan. Etraf sessiz ve ıssızdı. Balayı süresinin sona ermesinin ardından hem kardeşi Bilge'nin hem de Melek hanım ve Kemal beyin taşınmasıyla komşu olup

yaşamı paylaşacakları binada bu gece sadece ikisi vardı. Günler öncesinden planladığı, üstüne üstlük her fırsatta Canan'a şaka uslubunda anlattığı gibi sevgilisini kucağına alıp bir solukta odalarına çıkartmak, hayalini kurduğu gibi doyasıya sarıp sarmalamak yerine Canan'ın kapıdan içeri kendi başına girmesine, gelinliğin her yeri kuşatan eteklerini kendi başına toplayarak salona yürütmesine seyirci kalmıştı. Problem çok ciddi olmalıydı. Serkan'ın yüzüne gitgide daha çok yerleşen ciddiyetten bu açıkça görülüyordu. Sustu Canan. Yüzünde her zor anında ortaya çıkan gülümseme ile yavaşça yürüyerek salondaki kanepeye oturdu. Bir taraftan Serkan'ın gerginliğini izliyor, bir taraftan gece boyu alışık olmadığı ve katlanmak zorunda kaldığı yüksek topuklu ayakkabılarından kurtulmaya çalışıyordu. Gayretini çabuk farkedenden Serkan sıkıntısını erteleyerek Canan'ın yanına geldi. Bakmaya doyamadığı gözlerinin içine daldı bir süre.

"Bana bırak, ben hallederim" dedikten sonra Canan'ın önünde dizleri üzerine oturarak gelinliğin uzun ve kabarık eteklerinin kaldırdı. Ayakkabıları önceden çalışmış gibi rahat ve sakince çıkarttı. Hemen ardından da sevdiğinin narın ve biçimli ayaklarına maharetli doktor elleriyle masaj yaparak ona duyduğu ilgide bir sorun olmadığını en kestirme yoldan göstermeyi bildi. Canan keyif aldığı bu sürpriz masajdan çok etkilendi.

"Uuuf, bu gerçekten iyi geldi teşekkür ederim" dedi. Demek ki sorunun kaynağı kendisi değildi. Onu üzecek ya da kızdıracak bir şey yapmamıştı. Sevdiği adamın gözünün önünde halden hale geçişini izlemekten tarifsiz keyif aldığını farkettiğinden olsa gerek, soru sormak yerine onu seyretmeyi tercih ediyordu. Annesinin dediği gibi, madem yeni bir yolun başındaydı, bu yolculuğun hiçbir anını kaçırmamalıydı. Hayatını paylaşmaya karar verdiği adamı insan ancak böyle tanıyabilirdi. Rahatlamak için ceketini çıkarıp koltuğa fırlarışını, uzun saçlarını uzun parmaklarıyla arkaya tarayıp başını geriye yaslamasını ve hemen düzelterek kara gözlerini kendi bedeninde gezdirmesini izledi. Heyecanlandı, ama neden hâlâ bu tutkulu sevgilinin kendinden uzak durmakta ısrar ettiğini anlamıyordu. Yerden kalkıp doğrulunca en azından yanına oturmasını umarken yüzünü başka tarafa çevirdiğini ve yeniden gerildiğini farkedenden Canan da çok gergindi. Aklına gelen bütün olumsuz tahminleri süratle zihninden uzaklaştırdı. Hayır, bu gecede mutsuzluğa yer yoktu.

"Ben çok susadım. Kendime içecek bir şey hazırlamak istiyorum. Sen ne istersin" diyerek mutfağa doğru yürüyen eşine hayretle bakarken sadece

"Bir bardak su, lütfen!" diyebildi.

Birkaç adım sonra aniden durup geri dönerek büfeye doğru yürüdü Serkan. Parmaklarını yeniden saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. Günler önce büfenin çekmecesine çekinerek koyduğu Emre'nin hediye paketini yavaşça çıkarıp Canan'ın yanına geldi. Şimdi daha da gergindi.

"Ben içecek bir şey hazırlarken sen de hediyeni aç" dedi. Sesi serindi.

"Bu nedir?" diyerek eline tutuşturulan pakete göz attı Canan. Büyük ve gösterişli paket belli ki sorunun tam merkezindeydi. Kucağına yerleştirmeden önce sorun çıkararak paketten kurtulmak istedi.

"Emre'nin düğün hediyesi" dedi Serkan. Sonunda aklındaki yükten iyi veya kötü kurtulurken endişelenme nöbetini Canan'a devretmiş oluyordu.

"Öyle mi? Ne var bu pakette?" diye sorarken Serkan'ı daha dikkatli izliyordu.

"Bilmiyorum" dedi Serkan. Sesi hâlâ serin beden dili umursamazdı.

"Neden açmadın? Düğün hediyesiymiş! Seni de ilgilendiriyor" diye sordu Canan.

"Sana özel bir hediyeymiş, Emre özellikle senin açmanı istedi. Şehir dışına çıktığın gün buraya gelmişti. Yemek odasının geldiği gün... Düğünden önce vermem gerekirdi. Söz vermiştim.

Unuttuğum için çok üzgünüm. En çok da Emre'nin unuttuğuma inanmamasına üzgünüm" dedikten sonra uzaklaşarak mutfağa yöneldi.

Canan bir süre eşinin ardından baktı. Paketle ilgilenmeyi ertelemek sorunu çözecek değildi. Sorunun çözümü sadece paketin içinde gizliydi. Serkan'ın daha önce paketi açmış ve gördüğünden dolayı mutsuz olmuş olması ihtimali de söz konusuydu. Düğün gecesinde Canan'a sıcak ama mesafeli davranma sebebi, içinde ne olduğunu bilmesi ve Emre'ye çok kızgın olması olabilirdi pekâlâ. Serkan 'bilmiyorum' derken yalan mı söylemişti acaba! Yalan konuşabilen biriyle mi evlenmişti bu gece?

"Of Emre, bize ne yapmaya çalıştığını bir anlasam. Hayal misin, gerçek misin? Yıldız mısın yoksa kara delik misin? Var mısın, yok musun? Bir çözebilsem!" diyerek paketi dizlerinin üstüne

yerleştirdi Canan. Üzerindeki kırmızı kurdeleye, parlak kağıdın sıkıca bantlanmasına bakınca daha önce açılmamış hissi veriyordu insana. Belki de gerçekten açmamıştı paketi Serkan. Evlendiklerini bildiği halde sadece kendisine ait bir hediye vererek evliliklerinde pürüz çıkarmak isteyen Emre, kendisine ilgi duyduğunu göstermek istemiş olabilirdi. Sonuçta sanat çevrelerinde örnekleri görülmemiş meseleler değildi bunlar. Ama Canan'ın dosdoğru gitsin diye çaba gösterdiği hayatında kabul edilebilir meseleler de değildi. Belki de bu paket sayesinde Emre'nin hayatındaki yerini en net şekilde belirlemiş olacaktı. Belki de karanlık ruhunu açık eden bu abes davranış sayesinde ona teşekkür ederek yollarını sonsuza kadar ayıracaktı. Kardeşlik masalı bu gece sona ermiş olacaktı belki de. Birazdan acı veya tatlı, gerçek gün yüzüne çıkacaktı. Heyecanlandı Canan. Kendisini üniversite sınavına girdiği gün, bir an önce sınav kitapçığını açıp geleceğini belirleyecek sorularla yüzleşmek için sabırsızlanan ruh halinde hissediyordu. Zor durumdaydı ama mutfağın bulunduğu tarafa bakarken hâlâ gülümseyebiliyordu. Biliyordu ki mutfaktaki sevgili de en az kendisi kadar zordaydı. Pakette ne olduğunu biliyor olsa da olmasa da değişen bir şey yoktu. O da Canan'ın sınavının sonucunu, heyecanı göremediği bir beden diline dönüşmüş vaziyette, mutfakta bekliyordu. Sabrı ve nezaketi takdire değerdi eşinin.

Canan, gülümseyerek açtı paketi. Her ne ise, gecenin sürprizi görmeye hazırды artık. Parlak kağıtların altında sağlam bir karton kutunun içindeydi hediyesi. İçinden dua ederek açtı kutunun kapağını. Karlıtepe'de son gece Emre'ye uzattığı ama kızgınlığı yüzünden almayı reddettiği Kur'an tefsir kitabıydı kutudaki. Kendisinin uykuya dalmasından sonra kitabını aldığını biliyordu. Üzerinde çok emek taşıyan kitabına nihayet kavuşmuştu.

"Kitabımmış, Allah iyiliğini versin, ödümü patlattın Emre!" diyerek kitabı kutudan çıkardı.

"Aferin! notlarımı kaybetmemişsin" dedi sayfaları karıştırırken. Rahatlamıştı. Serkan'ın bilmiyorum derken yalan söylemediğini anlayınca, sevdiğinden şüphelendiği için kendine kızdı. Mutfak tarafından Serkan'ın artık çıkıp gelmesini bekledi bir süre. Ama gelen giden yoktu. Onun gelmesini beklerken kitabını özlediğini farkederek karıştırmaya başladı. Sayfaların dışına taşan bir zarfın kendine ait olmadığını hatırlayınca çıkarıp ne olduğuna baktı. İçinde bir mektup vardı. Bu mektupta ne yazdığını daha okumadan, biraz önceki bütün kaygıları geri döndü yüreğine. İçi sıkıldı.

Terlemeye başladı. Serkan hâlâ ortada yoktu. O gece Emre ile aralarında geçen hararetli konuşmaları hatırlayınca bütün kötü ihtimaller aklından yeniden geçmeye başladı. Sonunda bu işkenceye daha fazla dayanamadı Canan. Zarftan çıkardığı mektubu okumaya başladı.

Serkan mutfakta aşksızdı. En mutlu gecesinde henüz mutlulukla buluşamamış, rahatsız edici kara bir bulmacanın çözülmesini bekliyordu. Bu Canan'la Emre arasındaki bir sorundu ve kendi dahli olmadan çözülmesi gerekiyordu. Sevdiği kadınla yeni başlayan ortak hayatlarına sorunsuz bir başlangıç istiyordu. Geride soru işaretleri kalmamalıydı. İkisi de yorgun ikisi de huzura muhtaçtı. Sevdiğine sarılırken ne tedirginlik yaşamak ne de yaşatmak istemiyordu. Kendisinin sadece ona ait olduğu gibi Canan' da sadece kendine ait olmalıydı. Hem fiziken hem de ruhen öteki yarısı olmalıydı. Bir süre kol düğmeleriyle, bir süre de saçlarıyla dalaştıktan sonra mutfaka neden geldiğini hatırladı. Dili damağı kuruduğu için kendine içecek bir şey hazırlayacaktı sözde. Ama onu da yapamıyordu. Sadece su içmeye karar verdi. Suyunu elleri titreyerek içtikten sonra Canan için de bir bardak doldurarak önüne koydu. İçeri gitmeye korkuyordu. O sır dolu paketi açtıktan sonra sevdiği ve evlendiği kadının başka birine dönüşmesinden, ilişkilerinin başlamadan bozulmasından alabildiğine korkuyordu. Çünkü Emre'yi tanımıyordu. Niyetini bilmiyordu. Galiba birazdan bütün bilmediklerini öğrenecekti. Ama şimdi de öğrenmekten korkuyordu. Canan'ın suyunu defalarca eline alıp salona gitmekten defalarca vazgeçtikten sonra kendini topladı. Gerçek her neyse artık yüzleşmeye hazır olunca, içeri gitmeye karar verdi.

Serkan elinde bir bardak su, kaygı ve korku karışık yüz ifadesiyle salona döndüğünde hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Sade ama güzel fiziğine çok yakışan, güzel bedenini ortaya çıkarmak yerine arkasında saklayan sedef beyazı gelinliğin içinde peri masalından çıkmışçasına büyüleyici görünen güzel eşi, elinde tuttuğu bir kağıt parçasına bakarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Öyle ki gözünden akan yaşları eliyle silmeye yetişemiyordu. Elindeki bardağı ilk bulduğu yere bırakıp koşarak Canan'ın yanına gitti. Bencillik edip Emre'nin hediyesini düğün gecesinde Canan'a vererek onun ağlamasına neden olduğu için vicdan azabı çekiyordu Serkan. Sevdiğinin göz

yaşlarını cebinde bulduğu mendille silmeye çalışırken büyük hatasını affedemiyordu.

"Ne yaptım ben, düğün gecende seni ağlatmayı başardım. Böyle olacağımı bilseydim o paketi vermezdim. Bu hediyenin seni çok mutlu edeceğini söylemişti. Emre'ye nasıl inandım? Canan, Ben çok aptalım. En güzel gecemizi berbat ettim" diyen genç adam pişmanlık yaşıyordu.

"Serkan, sen aptal değilsin, müthiş bir adamsın. Bunu şimdi vermekle beni dünyanın en mutlu insanı yaptın. Düğünümü gerçek bir düğüne çevirdin. Bana unutamayacağım bir gece yaşattın. Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum" derken hâlâ hıçkırıyordu Canan. Ağlamaktan, güçlkle konuşuyordu. Ama mutlu olduğu, makyajı akmış haliyle bile hâlâ güzel görünen gözlerinden anlaşılıyordu. Bir süre şaşkınlık yaşayan Serkan, bir kutudan çıkan kitaba, bir Canan'ın elinde tuttuğu mektuba baktı.

"Ama neden? Hediyeyi Emre verdi" dedi gülümseyerek.

"Emre'ye güvenmediğin halde kutuda ne var diye bakmadığın için, İçinde ne olduğunu bilmediğin halde böyle bir gecede bana vererek sonuçlarına katlanmayı göze aldığın için, gösterdiğin sabır için, onun gibi güvenilmez birine söz verip tuttuğun için, ve bana güvendiğin için. En önemlisi de, kendine güvendiğin için. Teşekkür ederim. Sen harika bir adamsın. İyi ki hayatımda varsın. Seni çok seviyorum ben,," dedi Canan.

Sersemlemiş gibiydi Serkan. İnanması zor ama Emre haklı çıkmıştı. Bu paket Canan'ı çok mutlu edecek söylemi doğru çıkmıştı. Bütün olumsuz düşünceler, iç karartan kaygılar uçup gitti ikisinin de zihninden. Canan'ın yanına yavaşça otururken gözüne takılan mektuba bakıyordu. Son gözyaşını da silen Canan mektubu Serkan'a uzattı. "Okusana,,," dedi.

Şükürler olsun!

Karlıtepe'nin karlı zirvesinde senin gibi güzel yüzlü, güzel yürekli birini başıma belâ kılan, beni karanlıktan aydınlığa çıkararak ALLAH'a şükürler olsun. Bil istedim, artık gökyüzüne bakabiliyorum. Kaderimle daha iyi anlaşıyorum. Huzuru arayıp bulmayı öğreniyorum. Varlığım ile seni mutlu edersem mutlu olacağımı biliyorum. Bu duygu ne güzelmiş meğer. Meğer yıllarca inanmıyorum derken neler kaçırmışım kendimden. Sanırım artık kitabını seni sevdiğimden daha çok seviyorum. Anlamam hiç kolay olmadı ama sen % 100 haklıydın! Kitabı anlamak için önce kendimi anlamam gerekiyormuş. Öğreniyorum, ama öğrenecek daha çok şey var biliyorum. Sana ömür boyu ihtiyacım olacak, bunu da biliyorum. İhtiyacım olduğunda yanımda olmaya söz verdiğini sakın unutma. Bana bu mutluluğu yaşatan güzel kardeşim, Allah da seni mutlu etsin. Hem bu dünyada hem ahirette. Dilerim orada da kardeş oluruz. Benim affedilmem için dua et ve daha fazlasını başarmamı dile.

Sevgiler,, Kardeşin Emre

"Bence de şükürler olsun. Üzerimden tonlarca yük kalktı. Üçümüz adına ne kadar sevindim bilemezsin Canan" dedi Serkan. Solgun ve gergin yüzüne yeni bir renk yeni bir bakış geldi. Gözleri yeniden ve aşkla parlıyordu,

"Sanırım bundan sonra Emre'ye de güvenmem gerekecek. Doğru anlamış mıyım?" diyen Serkan, gülerek Canan'ın gözyaşlarıyla yıkanmış yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Canan gülümseyerek onayladı eşini.

"Makyajım berbat oldu, halime bak,,," dedi.

"Boşver, zaten gereksizdi. Gel hadi, odamıza gidip şükretmeye devam edelim. Unutmadıysan benim de sana çok ihtiyacım var" dedikten sonra ayağa kalktı Serkan. Zarif bir hareketle Canan'ı elinden çekerek kaldırdı. Uzun duvağının altından geçirdiği kollarını eşinin beline doladı.

"Babama sözüm vardı. 'Bir gün kendine, hayatına değer katacak bir eş bulursan ona dokunmadan önce şükretmeyi sakın unutma. Namaz kıl, ve sahip olduğun şeyin dünyanın en zor elde edilen serveti olduğunu bilerek yaşa. Dilerim hayatta en az benim kadar zengin olmayı becerebilirsin oğlum' demişti. Sesi hâlâ kulaklarımda. Bu gece, o servete kavuştuğumu görebiliyor mu acaba? Ne dersin? Gözle görülemeyen mutluluğu onlar görebilir mi sence?" dedi Serkan.

"Onları bilemem ama mutluluğun gözle görülemediği fikrine katılmıyorum. Ben mutluluğu en çok gözlerimle görüyorum. Baktığım zaman insanların mutlu olup olmadığını yüzlerinden anlıyorum.

Yoksa sen hâlâ o müthiş farkı göremiyor musun?" dedi Canan.

"Görebiliyorsan eğer, neden Emre'nin hediyesini görmeden önce mutluluğu yakaladığını göremedin?" dedi Serkan.

"Sanırım ona bakmaktan korktuğum için. Ben sana korkusuz biriyim demedim ki?" dedi Canan.

Gözlerinin içine tutkuyla bakarken ani ve çabuk bir hareketle kucaklayıverdi kadını. Daha "dur, ne yapıyorsun? Sakatlanacaksın, ben şaka yapmıştım, hiç gerek yok,, merdiven,," demeye kalmadan kendini basamakları koşarak çıkan eşinin kucağında buluverdi Canan.

"Merak etme, ne kadar ağır olduğunu biliyorum, Seni daha önce de taşımıştım" diyerek gülümseyen eşine "Serkan!" diyerek sitem eden Canan çoktan üst kata ulaşmıştı bile.

"Tamam kızma, şaka yaptım" dedi Serkan.

7 AY SONRA

O sabah Özlem çok sinirliydi. Osman beyin ayrılmasının ardından işyerinde köklü değişiklikler yapılmasına rağmen eski odasında çalışmaya devam eden Canan'ın kapısını açarken, avazı çıktığı kadar haykırmak üzereydi. Sanki günlerdir dışarıda hiçbir şey olmamış, Kadir beyin yeni gösterime giren 'BEYAZ GÜNLER' filminin yankıları daha ilk geceden, Canan ve Serkan'ın davetli oldukları halde katılmadıkları o ihtişamlı gala gecesinden, ortalığı ayağa kaldırmamış, sanki gazetelerin gündem avcısı köşe yazarlarının kalemlerine sirayet etmemiş, ve sanki internet hızıyla gelip sosyal gündemin baş köşesine yerleşmemiş gibi sakin ve umarsız, sadece kendi işleriyle meşgul olmasına, çalan telefonlara, şirketin kapısına dayanan basın ordusunun verdiği rahatsızlığa aldırmaışına dayanamayan genç sekreter o sabah adeta çileden çıkmıştı. İstrabını Canan'a olanca şiddetiyle aktarmak üzereydi ki, birdenbire durakladı. Bir süre masanın önünde dikilmek zorunda kaldı. Henüz olaylı filmi izleme fırsatı bulamamış olmasına rağmen kulaktan dolma bilgilerle yeterince donanmıştı. Şimdi Canan'ın masasının önünde sıkıntısını farketmesini beklerken, dilinin ucuna kadar gelen uzun şikayet listesini yutkunarak, onun suskun ve bir o kadar dingin duruşunun sırrına ermeye çalışıyordu. Susmayı ne güzel beceriyordu bu kadın. Serkan'la evlendikten sonra daha da güzelleşmişti ama ketum mizacı hiç değişmemişti. Gürültüyle esen onca fırtınanın ardından ne insanda güven uyandıran karakterinde ne de çalışma arkadaşlarına karşı tutumunda bir değişiklik olmamıştı. Başını masadan kaldırıp yüzüne gülümseyerek bakan Canan'a öfkesini kusmak yerine o da gülümseyerek karşılık vermek zorunda kaldı. Galiba muhteşem kadının sırrı buydu. Her durumda gülümseyebilmesi. Olası bütün önyargıları insanın kafasından siliveren o güzel gülümsemesi.

"Günaydın Özlem, ne oldu? İşe senden erken geldim diye mi kızdın bana. Yoksa imdaaat,, diye bağırma mı geldin?" dedi Canan.

"Yok,, ben, aslında,,," dedi soluğu içe kaçmış mırıldanırken,

"Belki de bana çay getiriyordun, aceleden unuttun!" dedi Canan.

"Doğru, ben çayınızı unuttum" dedi Özlem.

"Biliyorum çok yoruldun. Hadi kendine de çay al beraber içelim. Hem bana Nihal'in bebeğini anlatırsın. Gazeteciler yüzünden onları ziyarete hastahaneye gidemiyorum, bari sen anlat. Bebek kime benziyor, çok merak ediyorum. Murat nasıl, Nihal nasıl? Osman beyin sevincini görmeyi çok isterdim aslında. Fotoğraf çektin mi? Bari onlara baksaydım" dedi Canan.

"Çekmez miyim? Çayları getireyim hepsini anlatırım" diyen Özlem yenilenmiş motivasyonuyla çabucak odaya döndü. İkisi de muhtaç oldukları huzur molasını hastanede çekilen fotoğraflar eşliğinde doya doya yaşadılar. Yeni doğmuş bebeğin estirdiği rüzgardan nasiplenerek zor günlerini kolaylaştırdılar. Çaylarını yudumlarırken ikisi de mutluydu.

"Sahi siz neden o kadar erken geldiniz? Gazeteciler yüzünden mi?" diyen Özlem keskin bir dönüş yaparak günün konusuna daldı.

"O da var. Serkan'ı sabahın 4.00 ünde havaalanına bıraktım. Afrika'ya gönüllü hizmet programına katıldı. Sel ve hastalık felaketine yardım ederken film felâketinden kurtulacak. Akıllıca değil mi?" dedi Canan.

"Evet gerçekten, ama eninde sonunda dönecek Serkan bey,,," dedi Özlem gülerek.

"Bir hafta dedi. Bir haftada sular durulur mu sence?" dedi Canan.

"Filmi izlemiş olsaydım, sorunuza daha net cevap verirdim ama maalesef. Keşke siz de onunla gitseydiniz. Kafanızı dinlerdiniz" dedi Özlem.

"Gezmeye değil, çalışmaya gitti Özlem, yokluğun merkezine, aç susuz ve uykusuz çalışmaya gitti. Biliyor musun? Ona imreniyorum" dedi Canan.

"Haklısınız, siz benim cahilliğime verin" dedi Özlem. Pencereden dışarıya, hemen yanlarındaki meselelere odaklanmak dururken, televizyonların ropörtaj tekliflerini kabul edip nabza göre şerbet vermek ve popüleritesini olanca gayretiyle korumaya çalışmak daha cazipken uzaklara, çok uzaklara, insanlığın dinmek bilmeyen kanayan yaralarına dalıp giden çekici güzel kadını hayranlıkla seyrediyordu.

"Akşam eve nasıl gideceksiniz? Hepsi peşinize takılacak" dedi Özlem.

"Bilmiyorum. Belki de gitmem burada kalırım" diyen Canan Özlem'in içini sızlattı.

"Siz o işi bana bırakın. Aklıma bir fikir geldi. Ne zaman çıkacağınızı söyleyin yeter. Gerisini ben hallederim. İsterseniz Nihal'e ziyarete bile gidebilirsiniz" dedi Özlem. İçini saran ferahlık yüzüne yansımıştı.

"Ne yapacaksın? Beni başka bir kılığa mı sokacaksın?" diyerek gülen Canan Özlem'i de güldürdü.

"Onun gibi bir şey, ama merak etmeyin, siz hiç yorulmayacaksınız. Ben gidip telefonun başına döneyim. Arkadaşlardan birine bırakmıştım. Umarım ortalığı birbirine katmamıştır. Size kolay gelsin" diyerek çıktı.

Özlem'in sözlerini dinlerken bile Somali'ye, felâketin merkezine gitti yüreğiyle. İnsanlık ayıbını temizlemeye gönüllü, sayılı birkaç insandan biri olan eşini daha şimdiden özlemişti Canan.

Evlendikten sonra ilk kez yaşadıkları ayrılık yüzünden hüznün çökmüştü içine. Biraz mutluluk, biraz acı vardı hüznün içinde. Yeniden daldı İstanbul'un uzaklarına, daha uzaklarına.

ERTESİ GÜN

Özlem'in planı işe yaramış, Canan peşine basın ordusunu takmadan evine ulaşmıştı. Ofisteki çalışanların saçları ve fiziği Canan'a benzeyenleri güneş gözlükleri ve kapıdaki görevlilerin küçük hileleri sayesinde eğlenceli bir şova dönüşen başarılı bir operasyona imza atmışlardı. Canan kapıdan çıkarken ortalıkta meraklı basından kimse kalmamış, her defasında Canan olduğuna ustaca inandırıldıkları genç hanımları taşıyan araçların peşine takılıp gitmişlerdi. Sabah olunca da farklı bir araçla binaya gelen Canan ilk iş olarak Özlem'e teşekkür ederek rahat çalışmayı umduğu bir güne başlamıştı. Huzuru yeniden yakalamış gülümseyen yüzüyle odasına yürürken becerikli sekreterin otoriteyi tamamen ele geçirmiş, kendine güven dolu güzel sesiyle stajyer arkadaşına verdiği sıkı mı sıkı ultimatoma detaylarını duyuyordu.

"Esin'cim, bak ben hastaneye gidiyorum. Murat beye bazı evraklar imzalatmam gerekiyor ama çabuk dönerim. Yerimi sana bırakıyorum. Bütün sorumluluk sende. Yapamazsan başkasına bırakayım" diyordu.

"Hepsini anladım Özlem hanım. İçeri hiç kimseyi almıyorum. Canan hanıma telefon bağlamıyorum. Israr edenleri yok, mok diye geçiştiriyorum. Unutmam merak etmeyin" dedi Esin bunalarak.

"Bak uyarıyorum. Sen onların ne numaralar çektiğini farketmezsin bile. Telefonda sana soracakları sorulara cevap verme, bilmiyorum de. Asla yorum yapmaya, fikir yürütmeye kalkma. İş görüşmesi numaralarına da kanma. Sakın bak Esin, bir aksilik olursa senden bilirim" dedikten sonra arkasına tekrar tekrar bakarak kızı iyice korkuttuktan sonra ofisin kapısından çıktı Özlem.

İki uzun saat geçtikten sonra geri dönen Özlem ayağının tozuyla Esin'i sorguya çekiyordu. Bu acemi kızı kendi yerine bıraktığına daha binanın kapısından çıkarken gördüğü kalabalık yüzünden pişman olmuştu. Ama çaresiz gitmek zorunda kalmıştı.

"Bir sorun yok Özlem hanım. Aynen dediğiniz gibi yaptım. Telefon bağlamadım. İçeri kimseyi almadım. Sadece,"

"Sadece ne?" dedi Özlem ürkerek.

"Sadece Canan hanımın yıllardır görmemiş bir arkadaşını aldım içeri. Çok hoş bir kadındı. Yurtdışına çıkmadan bir kez görmek istemiş. Ona sürpriz yapmak istemiş. Çok güzel konuşan iyi eğitim almış biri. Ben de kıramadım tabii. Hâlâ görüşüyorlar. Eminim arkadaşını görünce Canan hanım da mutlu olmuştur" diyen Esin, koşarak koridora dalan Özlem'in telaşına anlam veremedi. "Ne var ki bunda? Bu kız da her şeyi abartıyor " diye söylenerek kendi masasına yürüdü. Özlem odaya son sürat girdi. Odada ilk anda gözüne çarpan gergin havadan, Canan'ın giderken bıraktığı gülümseyen yüzünden eser kalmayışından bu odada hiç de arkadaşça bir görüşme olmadığını farketti.

"Özür dilerim. Ben yokken Esin hata yapmış" dedi soluksuz.

"Sorun yok Özlem, Melis hanım gitmek üzereydi. Onu geçirir misin" dedikten sonra Esin'in arkadaşı dediği kadının yüzüne bile bakmadan sessizce masasına oturup manzaraya daldı Canan. Sinsi bir gülümseme ve Özlem'e meydan okuyan bir hareketle çantasını omzuna takarak kapıya yürüdü kadın. 'Başardım' diyordu gözleri. 'Amacıma ulaştım ve sen engel olamadın' diyordu küstahça. Pahalı elbisenin üzerine salınmış yeni fönlenmiş siyah parlak saçlarıyla hoş görünüm sergilerken uzun yüzünde, çıkık elmacık kemiklerinin üstünde bol makyajıyla gözleri güzel görünürken aynı anda yılan bakışlı olduğunu farkettiği kadını uzun uzun seyrederek yolcu ettikten sonra çevik adımlarla odaya döndü Özlem. Huzursuzdu. Canan'ı içine kapatan sebebi öğrenmeye çalışmaktı niyeti. Nafîle çabaladığı sürede sorduğu bütün soruları kaçamak cevaplarla geçiştirildi.

"Melis hanımı gerçekten tanıyor musunuz?" sorusuna

"Tanıyorum Özlem" diye cevap verince şaşırmıştı.

"Gerçekten arkadaşınız mıydı? Ben de sanmıştım ki,"

"Bazen eski arkadaşlar uzun zaman sonra karşımıza çıktığında can sıkıcı haberlerle birlikte gelirler. Mutlu olmak istiyorsak buna da katlanmak zorundayız. Özlem, sen kendini üzme, canı sıkılması gereken biri varsa o benim. Sen asıl beni eve nasıl göndereceksin onu düşün. Bugün erken gidip biraz dinlenmek istiyorum, çok yorgunum" dedi zorla gülerek.

"Hemen hallederim. Siz hazırlanınca haber verin yeter" dedi Özlem. Meseleyi bu şekilde öğrenmesinin mümkün olmadığını iyi bildiği için konuyu uzatmadan odadan çıktı. Ama onun da canı sıkılmıştı.

KABUS GERİ DÖNERSE

Canan'ın o gün eve erken dönmesi, huzurlu bir yaşam için bütün şartların emek verilerek sağlandığı Melek sultan cumhuriyetinde bir sorun var acil alarmıyla anında farkedildi. Bahçe kapısından girer girmez babasıyla karşılaşır serin bir selamlaşmadan sonra kendini evine kapatan Canan'ın alışmadıkları haline endişeyle baktılar. Melek hanımın yemeğe çağırmak bahanesiyle ağzını yoklamaya çalışması işe yaramadı. Genelde suskun kızları şimdi her zamankinden daha suskundu. Veranda da günün çoğunu paylaştıkları büyük masada, büyük ailenin diğer fertleri gördükleri manzarayı doğru yorumlamaya çalışıyordu.

"Merak etmeyin Melek hanım, bence Serkan'ı özlemiştir. Biliyorsunuz gittiği yerde haberleşme imkanları kısıtlı. Şehir merkezine gitmeden telefon işe yaramıyormuş. İnternet de yokmuş. Haber alamamak,," dedi Bilge

"Ne özlemesi, daha yeni gitti çocuk. Hem öyle olsaydı bizimle paylaşırdı, kendini eve kapatmazdı. Bence başka bir şey var. Bilge'cim sen bir konuşsan, siz çok yakınsınız, belki sana anlatır" dedi Melek hanım.

"Bence duyduğu haberlere, film yüzünden çıkan söylentilere sıkıldı. Haklı değil mi? Bir türlü rahat bırakmıyorlar kızını. Ağzı olan konuşuyor, kalem bulan yazıyor. Sussa bir türlü, çıkıp konuşsa bir türlü. Ne yapsa iyi, o da şaşırı. Bırakalım dinlensin, sonra konuşur, derdi neyse hallederiz. Sen kızını tanırısın, bir sorun olduğu zaman önce kendi halletmeye çalışır. Kafasını toparlayınca bizimle konuşur Canan" dedi Kemal bey.

"Evet ama hep iş işten geçince. Babasının kızı ne olacak" dedi Melek hanım. Öfkeliydi. Anne olmanın farkını en iyi o biliyordu.

"Ben size demiştim. Beraber yaşamak zordur. Çocuğunun yüzünde en küçük bir gölge görsen merak edersin, seyirci kalmaya dayanamazsın. Merhem olmak istersin, olamayınca işte böyle olur. Hastalık gibi herkese bulaşır. Kızın Canan olursa daha da beter, elini kolunu bağlayıp öylece beklersin. Derdi neyse anlatsın diye kuru kuru dua edersin" dedi.

"Canan yengeme ne olmuş dede, hasta mı olmuş" dedi Ömer.

"Onun gibi bir şey Ömer'cim, dinlenince geçer" dedi Kemal bey. O da endişeliydi aslında. Ama eşinden farklı olarak çok da sabırlıydı.

"Gördün mü yaptığını? Ömer'i de meraklandırın. Bir sakın ol Melek hanım, zamana bırak" dedi.

Canan evinin yatak odasına kapanmıştı. Evin en sessiz ve yanında eşi olduğu zamanlarda en huzurlu yeriydi bu oda. Ama bugün değildi. Kendi içinde esen fırtınadan, bahçede yaşattığı huzursuzluğu duyacak durumda da değildi. Bir sorunu vardı şimdi. Çözülmesi yeni bir sorun. Hem de bu kez kendi zekasına değil, çözümü Serkan'ın vicdanına kalmış bir sorun. Zor olan da buydu işte. Kilometrelerce uzaktaki eşinin ne yapacağını hiçbir şey yapmadan beklemek. Beklerken kafasının içinde olasılık hesapları yapmak ve tüm olasılıkların gerçekleşmesi haline hazırlıklı olmak. Belâ görünümündeki ve Melis adındaki pazıl parçasının kendi emeğiyle ortaya çıkardığı güzel manzarayı bozmasına izin vermek... Bu kez eli kolu bağlanmış gibiydi. Hasta ruhlu kadının çok doğru tesbit ettiği gibi yapması gerekiyordu. Hiç müdahale etmeden Serkan'ın geçmişiyile hesaplaşmasına, kendi iradesini kullanmak bu belâyı başarıyla savuşturmasına veya Melis'in iradesine tabi olarak hayatına yeni bir rota çizmesine izin vermek zorundaydı. Canan'ın hayatı algılayış tarzı bunu gerektiriyordu. Evliliklerindeki özgürlük anlayışı eşinin bu sınavı kolayca atlatabileceğini gösteriyordu. Bu evlilikte sadakat birinci kuraldı ve asla telafisi yoktu. Her ikisi için de ihanet, yolların ayrılması anlamına geliyordu. Güzel olan ise, bu kuralı bir kez bile telâffuz etmemiş, hiçbir belgeye kaydetmeden sadece yüreklerine kazımış olmalarıydı. Evliyediler, aynı zamanda sınırsız özgürdüler. Bu evlilik bireysel özgürlüklerini ikiye katlamış gibiydi. Çok eğlenceli bir oyundu evlilik. Eksik yanını tamamladığı bu adamın yardımıyla daha büyük bir pazıl tablosu oluşturabileceklerdi zamanla. Bugünü saymazsak gerçekten mutluymuştu Canan. Ama şimdi bu odada yatağına uzanmış yeni problemindeki bilinenlerle bilinmeyenleri birbirinden ayırabilen matematiksel zekasıyla çözümün formülünü çıkarmaya çalışıyordu. Tehlikenin varlığını ve niyetini eşine anlatmak veya anlatmamak problemin en zor bölümüydü. Hâlâ kararsızdı Canan. Sadece beklemek, karşılaşacağı çözüme razı olmak doğru mu, bilmiyordu. Öğrendiğinde Serkan'ı çok kızdıracak bile olsa yapması gereken bu muydu? Bu kez sınav sorusu gerçekten de hiç çalışmadığı bir yerden gelmişti. Bir zamanlar Melis'in ihanetinin mantığını Canan'ın defterinde arayan Serkan'la aynı kaderi yıllar sonra kendisi mi paylaşacaktı. Hâlâ aynı fikirdeydi Canan. Problemler çözümleriyle yan yana dururlardı. Yani ilâhi kaynaktan gelen bir felâket değilse, mutlaka çözümü olacaktı. Melis denen hasta ruhlu kadının aslında kendisinin geçici kâbusu mu, yoksa Serkan'ın felâketi mi olduğunu anlamaya çalışıyordu sessizce. Bunu anlayabilmek için bugün olanları en baştan yaşamaya, zihninde yeniden canlandırmaya karar verdi;

Melis hanım stajyer Esin'i kolayca ikna etmenin rahatlığıyla Canan'ın odasına dalmıştı. Masasında işine yoğunlaşmış genç kadının kendisini farketmesini beklemeden agresif ses tonuyla konuşarak irkilmesine neden olmuştu.

"Demek Canan sensin! Olay filmin baş kahramanı. Gerçekten güzelmişsin. Keşke filmde kendi rolünü kendin oynasaydın. Daha sansasyonel olurdu. Oyuncu kız da fena değil ama sen ondan daha çekicisin" demişti.

"Sen kimsin?" demişti Canan bir kat daha irkilerek.

"Aramızdaki fark bu işte. Seni herkes tanıyor ama beni, rakibini sen bile tanımıyorsun. Adım Melis. Serkan'ın nişanlısıyım. Ah, pardon, eski nişanlısı! Kadir beyin filminde söz edilen kötü kadın yani,,," demişti sırtarak.

"Benden ne istiyorsun?" demişti Canan Melis'i dikkatle incelerken.

"Ne mi istiyorum? Uzun uzun güldükten sonra hayret verici bir hızla ciddileşen kadın artık Canan'a düşmanca bakıyordu.

"İntikam! Hepsini bu" dedi. Canan'ın soğukkanlılıkla izlediği kadın rahat bir tavırla karşıdaki geniş ve

rahat koltuğa oturup bacağına diğerinin üstüne atarak öfkeyle sallamaya başlamış, Canan'ın neyin intikamı demesini beklemeden konuşmaya başlamıştı.

"Bu filmde beni öyle rencide ettiniz ki hastanede geçmişimi bilmeyen kalmadı. Herkesin bana nasıl baktığını bilmiyorsun. Bütün hastahane personelinin diline düştüm. Arkadaşlarıma rezil oldum. Bana bunu yapmayacaktınız. Tahmin edemeyeceğiniz kadar kızgıyım" demişti Melis.

"Üzıldüm. Filmde adın hiç geçmiyor, neden o kadının sen olduğunu düşündüler?" demişti Canan. Amacını henüz anlayamadığı güzel kadını dikkatle incelemişti.

"Şaka mı yapıyorsun? Okul arkadaşlarım, Serkan'ı fakülteden tanıyan doktorlar, onunla yakınlığımızı biliyordu. Filmin yol açtığı dedikodular sayesinde herkes o berbat kadının ben olduğumu öğrendi. Bunun cezasını çekeceksiniz. Kadir bey, ekibi, herkes çekecek, ama en çok da sen Canan..." demişti Melis.

"Arkadaşlarım,,, senin kim olduğunu zaten bilmiyorlar mıydı?" Diyen Canan'ın anlamını sesiyle vurguladığı cümleden yüksek dozlu kendine güveni duyunca daha da asabileşen kadın bu sözleri de gülererek karşıladı. Melis beden diline yansıyan hasarlı ruh halini artık gizlemiyordu. Gitgide artan saldırgan tavırla konuşmaya devam etmişti.

"Kendini akıllı sanıyorsun değil mi? Mutlusun da! Yüzünden okunuyor. Hem Serkan'ı aldın, hem de çok ünlü oldun. İnsanlar sana saygı duyuyor. Çevreni hayranların, gazeteciler televizyoncular sarmış. Aman ne hoş! Ama göreceksin Canan, bu masal uzun sürmeyecek. Herkes neyin gerçek olduğunu görecektir. Senin insanlarda hayranlık uyandıran hayat felsefenin içi boş bir saçmalık olduğunu bütün dünya görecektir" demişti.

"Buraya kadar geldiğine göre bunu nasıl yapacağını anlatacaksın. Seni dinliyorum" dedi Canan. Kontrolünü kaybetmeden arkasına yaslanarak dinlerken gülümsemesi iyice çileden çıkarmıştı Melis'i.

"Gerçekten akıllısın, artık seni çok iyi tanıyorum Canan. Bu filmi hiç kimse benim kadar dikkatli izlememiştir. Ama çok önemli bir zaafın var, erkekleri tanımiyorsun. Ne kadar zayıf olduklarını bilmiyorsun. Sana bunu kanıtlarsam ne yapacaksın, çok merak ediyorum?" demişti Melis.

"Ne demek istiyorsun?" demişti sabırla dinlerken.

"Demek istediğim çok basit. Buraya Serkan'ı senden geri alacağımı söylemeye geldim. Bir zamanlar benim olanı geri istiyorum. Bence sana ihanet edecek biri için üzülme gerek yok. O kadar çok hayranın var ki daha renkli birini anında bulursun. Belki de Emre'ye döner, sanatçılar alemine dalarsın. İnan bana her durumda kârlı çıkarsın. Gündemin kraliçesi olursun. Kim bilir belki de seni Serkan'dan kurtararak iyilik ettiğim için bana teşekkür etmeye gelersin" demişti Melis.

"Onu neden geri istiyorsun? Yeniden terk etmek için mi?" dediğinde,

"Onu terk etmekle hata yaptığımı çabuk farkettim ama düzenimi yurt dışında kurduğum için dönemedim. Dönsem de gururu yüzünden beni kabul etmezdi. Ama ben onun ilk aşkıyım.

Unutmadığımı biliyorum. Bunu sen de öğreneceksin. Herkesin ikinci bir şansa hakkı vardır öyle değil mi? Bunu ben demiyorum farkındaysan, senin felsefen diyor" diyerek Canan' gülümseten Melis ikinci hamleyi indirmek için ara vermemişti.

"Şimdi onu senden geri almaya geldim. Evlenmiş olmanız hiçbir şey değiştirmez. Ancak, onu geri aldığım zaman bozulan imajımı düzeltebilirim. Belki Kadir bey gönlümü almak için bana da bir film yapar ne dersin? Fakültedeyken bu kadar çekici ve karizmatik değildi Serkan. Sıradan sıkıcı, gereğinden fazla çalışkan bir öğrenciydi. Saçları onu çok değiştirmiş" demişti Melis iştahla.

Canan'ın canını sıkmayı nihayet başardığı için keyfi yerine gelmişti. Odanın İstanbul'a tepeden bakan penceresinden buğulu gözlerle dışarıya yönelen Canan'ı zevk alarak izlemiş, yüzünü yeniden kendine çeviren hasmının huzursuzluğunu sevinerek farketmişti.

"O benim malım değil Melis hanım, evlendiğim adam. İlle de isterim diyorsan git kendisine söyle. Ona derdini anlatmayı başarabilirsen eminim geri almayı da başarabilirsin" demesine ise hayli şaşırmış, zorlu rakibinin ilkelerinden ödün vermeyişinden adeta ürkmüştü.

"Haklısın hayatım, ben de öyle yapacaktım zaten. Bil bakalım bu akşam nereye uçuyorum?"

Serkan'a selamını iletmek isterdim ama, hiç etik olmaz. Bu akşam giden sağlık ekibine gönüllü hizmet için katıldım. Anladığın gibi pek yardım meraklısı biri değilim. Serkan için katlanıyorum.

Yarın yanında olurum. Bahse girerim benimle birlikte çalıştığını sana söylemeyecek Serkan. Yine

bahse girerim ki, sen de ona benim ziyaretimden söz etmeyeceksin. Dedim ya, seni çok iyi tanıyorum. Çok sevdiğin kocanın bu sınavdan alacağı puanı öğrenmek için can atıyorsun. Eminim, merak ediyorsun. Senin hep dediğin gibi Canan, merak etmeyen hiçbir şey öğrenemezmiş. İşte bu merak yüzünden onu kaybedeceksin. Onun da diğer erkeklerden farklı olmadığını acı çekerek öğreneceksin. O gün, sakın karşıma iki gözü iki çeşme gelme. Ben yufka yürekli biri değilim hayatım, seninle alay ederim" dedikten sonra yüzüne çok önceden yer etmiş karanlık bir gülümseme ile yerinden kalkmıştı. Üstüne saldırma korkusuyla boş yere göz hapsinde tuttuğu Canan'ı ayakta beklerken yeni rakibinin sinirlenme katsayısını arsızca ölçmeye kalkışmıştı. Umduğunu bulamayan hasta ruhlu kadın sessizce kapıya yönelirken içeri Özlem girmişti.

"Bu kadının ruhu gerçekten hasta. Birinin ona yardım etmesi, onu bu karanlık kuyudan çıkartması gerek" diyerek doğruldu yataktan. Terasa bakan pencerenin önünde duran büfeye yaklaştı.

Gülümsedi. Büyük cam kasenin içinde duran, aylardan beri Melek hanım'ın özene bezene bakıp büyüttüğü, dalları yerinde dururken sadece yapraklarının ortadan kayboluş nedenini panikle Kemal beye dert yandığı gün öğrendiği harika güllerinin kurumuş yapraklarını avuçlayarak burnuna çekti. Duyduğu sadece kurumuş gül yapraklarının kokusu değil, Serkan'la paylaştığı kor gibi sıcak gecelerin de kokusuydu. Ama gülümsemesi uzun sürmedi.

"Sen doktorsun Serkan, umarım Melis'in ruhundaki kronikleşmiş hastalığa doğru teşhis koyarsın. Umarım Serkan!" dedikten sonra avucunda incitmemeye çalışarak yaprakları yerine bıraktı. Yeniden gülümsedi. Gül yapraklarına dokunmak sihirli bir değneğe dokunmak gibi etki yapmıştı ruhunda. İçini kavuran derdini bir anda geride bırakıp annesinin, güllerin akibetinin sırrına erebilmek için türlü numaralar deneyişini hatırladı. Öğrenme çabalarına dayanamayarak bir keresinde telefonumu unuttum bahanesiyle annesini yatak odasına göndermiş, kasede kuruyarak birikmiş gül yapraklarını görerek rahatlamasını sağlamıştı. Ama asla o yaprakların kasede kurumadan önceki duygusal yolculuğunu anlatmamıştı. Ekseri kendisinden önce uyanan eşinin, erkenden bahçeye çıkıp en güzel güllerin yapraklarını toplayarak, gecedan dağılmış yatağın boş bulduğu bir yerine her seferinde değişik biçimlerde serpiştirdiğini, ıslak saçlarını omzuna serdiği bir havlu ile kurumaya bırakıp alk kata inerek kalın tıp kitaplarına dalıp gittiğini hiç anlatmamıştı. Kalkıp kendisini bekleyen sürprize gülümseyerek baktıktan sonra koridordaki trabzanlara sessizce yaslanıp, salonda çalışmaya dalmış Serkan'ı yukarıdan dakikalarca seyretmekten ne kadar zevk aldığını da anlatmamıştı kimseye. Bu zevki bir daha alamayacak olma ihtimaliyle nefesi daralan Canan odasından dışarı fırladı. Eşine güven duyma kararıyla ve sarsılmaz iç huzuruyla bahçeye inerek zor da olsa ortak yaşama katıldı.

"Canan yenge, iyileştin mi? Sakın bir daha hasta olma" diye koşarak gelen Ömer'in kucığına zıplamasına öpücükle karşılık verdi.

"İyileştim merak etme, başım ağrıyordu geçti. Uf, çok ağırlaşmışsın, neyle besleniyorsun sen?" diyerek diğerlerinin yanına yürüdü.

"Gerçekten iyi misin? Hepimizi korkuttun kızım! Seni öyle görünce,, Neyse, geçtiğine göre güzel bir çay yapıp içelim" dedi Melek hanım.

"Siz çok yorulduunuz Melek anne, çayı ben yaparım. Ömer'in sevdiği kurabilerden yapmıştım, onları da getiririm" diyerek kalkan Bilge kendi evinin bahçeye açılan mutfak kapısına yöneldi.

"İyi madem, bugün bahçede çok yoruldum gerçekten, dinlenmek iyi gelecek" diyerek gözünü Canan'a dikti Melek hanım. Merak ettiği şeyi merak etmeye devam ettiğini Canan hemen farkettili.

"Sen bahçede zevkle yoruldun Melek sultan, bir de bana sor. Gazetecilerle kedi fare oyunu oynamaktan pestilim çıktı" dedi Canan.

"Bir basın toplantısı yapsan, sorularına cevap versen, Sen kaçmaktan kurtulursun onlar da kovalamaktan" dedi Kemal bey.

"Düşündüm baba, ama yok, bu mesele bir basın toplantısıyla bitmez. Bir kez sorular başlayınca sonu gelmez. Onlar kendi sorularına kendi istedikleri cevapları alana kadar sormaya devam ederler, biliyorum. Başka bir yol olmalı, daha geçerli bir yol. Onlara neyin peşinde koştuğumu doğru anlatmam gerek, onların duymak istediklerini değil" dedi Canan.

"Bazen buraya da geliyorlar ama sitenin güvenliğini aşamıyorlar. Biz de senden farklı durumda değiliz. Alışverişe bile başkasını gönderiyoruz. Olsun kızım, bunu da atlatırız. Tabi eğer sorun

buysa" dedi Kemal bey.

"Yani,,," diye başını sallayarak onayladı Melek hanım.

"Hımm, anlaşıldı. Serkan'ı merak ettiğimi, haberleşemediğim için kafayı yemek üzere olduğumu illâ duymak istiyorsunuz. İyi ya, duydunuz işte..." dedi Canan.

"İnsaf et kızım! Çocuk daha yeni gitti. Bir hafta çabucak geçer. Ya askerlik yapmaya gitseydi, aylarca görmeseydin!" dedi Melek hanım.

"Haklısın ama bu askerlikten daha kötü. Doktorluk yapmaya gittiği yerde kendi sağlığı da tehlikede. İçecek suları var mı, yiyecek var mı, salgın hastalık, uykusuzluk,, hiçbir şey bilmiyorum. Neyse,, ben canınızı daha fazla sıkmadan Bilge'ye yardıma gideyim" diyerek kalktı Canan.

Arkasından şüpheli gözlerle bakan Melek hanım ve Kemal bey ikna olmamıştı. İkisi de aynı fikirdeydi ve her zaman olduğu gibi konuşmadan anlaştilar. Beklemeye karar verdiler.

Bilge'nin mutfağına giren Canan'ı yeni bir sorgulama bekliyordu. Genç kadının ard arda sorduğu soruları gülümseyerek karşıladı Canan.

"Yangından kaçmak için yanına geldim ama buraya da dolu yağıyormuş" diyerek Bilge'nin servis yabağında çok çekici duran kurabiyelerinden birini ısırdı.

"Mımm, çok güzel olmuş, eline sağlık" dedi.

"Haklılar Canan. Bari benimle konuşsan! Bak sen kolay kolay bu hale gelmezsin. Aniden sana bir şey oldu. Ne oldu? Söyle kurtul bence. Belki sana bir faydamız olur" dedi Bilge.

"Anlaşıldı, bugün sizin elinizden kurtulmak için bu eve Emre'nin gelmesi şart oldu" dedi Canan.

"Canan!" diye sitem etti Bilge.

"Neden üstüne alınıyorsun Bilge'cim. Benim derdim, bizimkiler oyalansın. Emre gelirse herkesin gözlerini üstüme dikmelerinden kurtulurum diye söyledim" diyerek Bilge'ye sarıldı Canan.

"Canan ya!" diye yeniden sitem etti Bilge.

"Gördün mü? Senin de anlatamadığın şeyler var. Ben ısrar ediyor muyum? Biliyorum ki zaman gerekiyor. Kurabiyeye koyduğun şeker gibi, zaman tam kıvamında olmalı. Hepimize zaman gerek, haksız mıyım?" dedi Canan.

"Off ya! Ne yapacağımı bilmiyorum Canan. Bir tarafta Ömer, bir tarafta Serkan. Bir tarafta kendim! Kafam öyle karışık ki,,," dedi Bilge.

"Bir tarafta Emre! Emre'yi unuttun sanırım" diye cümleyi tamamladı Canan. Gülümsüyordu.

Bilge'nin yanakları al al olmuştu Emre'den söz edilince. Canan yeniden sarıldı Bilge'ye. Geçen zaman içinde en yakın arkadaşı olan Bilge'nin, Emre'nin aylardır süren ilgisine kayıtsız olmadığı halde aklındaki sorulara yanıt alamadığı için ona mesafeli davrandığını çok iyi biliyordu.

"Bana sorma, gönlüne sor. O ne yapacağını bilir. Sen Serkan'ı da oğlunu da kafana takma. Ortalıkta size sorun çıkaracak hiç kimse yok bence" dedi.

"Ya Emre! Ona güvenebilir miyim? Sen söyle" dedi Bilge.

"Pek çok konuda evet. Ama söz konusu kadınlar olunca,, ben de bilmiyorum Bilge. Emin olduğumda ilk sana söylerim, inan bana. Hadi çayları koyalım, bizimkileri bekletmeyelim" diyen Canan içeri koşarak giren Ömer'i yakalayıp durdurmak zorunda kaldı.

"Emre abi geldi, Emre abi geldi" dedi Ömer heyecanla.

"Gördün mü? Ömer bayılıyor Emre'ye. Bir bardak daha ilâve edelim bari. İyi dilekte bulunmuşum Bilge'cim, hemen kabul oldu" diyen Canan Bilge'nin kendisine çeki düzen verişini saçlarını düzeltmesini yine tebessümle izledi. Onları birbirine çok yakıştırdığı halde haddini aşmıyordu.

"Tepsiyi ben alıyorum. Bizi fazla bekletme" diyerek çıktı kapıdan.

Emre'nin sürpriz ziyaretleri son zamanlarda iyice sıklaşmıştı. Müzik çalışmalarından bulduğu her fırsatı Ömer'e gitar dersi vermek bahanesiyle bu ailenin yanında değerlendiriyordu. Topyekün huzur ihtiyacını bu evde geçirdiği zamanda gideriyordu Emre. Bilge'den hoşlandığını bu evin kurallarına uygun biçimde göstermeye çalışıyor, kendisine hâlâ şüphelerle bakan genç kadının güvenini kazanmaya çalışıyordu. Artık eski hayatı gerçek manada eskilerde kalmıştı ve kitaplara hiç duymadığı kadar ilgi duyuyordu. Kemal beyin büyük ve zengin kitaplığı Emre'nin bu eve rahatça gelebilmek için başvurduğu en geçerli bahaneydi. Oysa Kemal bey de Melek hanım da ziyaretlerin asıl nedenini biliyor ve anlayışla karşılıyorlardı. Onların da mutlu olmaya hakları vardı şüphesiz. İkisi de olgun insanlardı ve işlerine karışmak yerine kolaylaştırmayı tercih ediyorlardı.

Canan bahçedeki büyük çardağa doğru yürüdü. Elindeki tepsiyi masaya bıraktıktan sonra keyifle Ömer'le şakalaşan Emre'ye içtenlikle sarıldı.

"Hoşgeldin Emre, iyi ki geldin. Tam zamanında" dedi Canan.

"Hayırdır! Kardeşlerin en güzeli, senin yüzünde somurtma izi mi var, yoksa bütün gece çalışmaktan benim gözler mi kaymış?" dedikten sonra Ömer'in yanına oturdu Emre.

"Gördün mü kızım, Emre bile bir bakışta anladı" dedi Melek hanım.

"Kemal baba, bunları birbirinden ayırmaya gelmiyor. Yalnız kalınca ikisi de çekilmiyor" dedi Emre gülerek. Güzel mavi gözleri kendilerine doğru kurabiye tabağı ile yaklaşan Bilge'ye takılınca Canan meselesini anında unuttu. Birbirlerine bakışarak tebessüm eden aile fertlerinden en çok Canan sevindi duruma.

"Çok şükür kurtuldum" dedi sessizce.

O gece Kemal beylerin evinde, kendisi için hazır bekletilen odasında kalan Emre kuş seslerinin erken başlayan konserine dayanamayıp sabah erken uyanarak bahçeye çıktı. Derin nefes alıp birkaç esneme hareketi yaptıktan sonra bahçenin evden uzak köşelerinde dalgın ve keyifsiz dolaşan kız kardeşini farkederek yanına gitti.

"Günaydın Canan. Anladım ki gözlerimde bir sorun yok, sende sorun var... Hadi içeri girelim de bana neler olduğunu anlat" dedi.

"Ben gayet iyiyim Emre, sorun falan yok. Serkan'ı merak ediyorum sadece" diye geveleyen Canan'ın koluna giren Emre onu biraz da çekerek doğruca kendi evinin bahçe kapısından salona götürdü. Kanepeye otururken gözünü ayırmadan Canan'ı inceliyor, onun da oturmasını bekliyordu.

"Bak Canan, bana paylaşmaktan söz eden sendin. İyi kötü ne varsa paylaşmak dedin... Ben bu sözlere sen söylediğin için inandım ve hiç ama hiç aklımdan çıkarmadım. Senin koyduğun kurallara uydum. Şimdi sen de aynı şeyi yapacaksın. Biz bu kurallara uyduğumuz sürece kardeşiz, bunu sakın unutma" dedikten sonra uykusuz kaldığı gözlerinden belli olan kız kardeşine dikti gözlerini.

"Belli ki bir derdin var. Sen anlatırsan ben de anlatırım" dedi gülümseyerek.

"Sen ne anlatacaksın?" diyerek zorla gülümsedi Canan. Bütün benliğiyle Serkan'a odaklanmış, gece boyunca gözünü kırpmadan yatakta dönüp durmuştu. Kurumuş gül yapraklarını koklamayı bile canı istememişti o sabah. Melis'in olası karanlık planlarını ve her şeyden habersiz eşinin karşı tavrını düşünene düşünene sabah olmuştu. Belki de yokluk ülkesi Somali'de eski sevgililer çoktan bir araya gelmişlerdi. Zorlukların insanın duygularını farklı biçimde etkilediğine yaşayarak şahit olan Canan, bu kez oyunun dışına alınmıştı. Şimdi felaketin merkezinde Serkan ve Melis vardı. Henüz hesabı kapatılmamış ortak bir geçmişleri olan iki eski sevgili.

"Bilge'yi, beni ve merak ettiğin her şeyi anlatırım sana. Kabul mü?" dedi Emre.

"Tamam, anlaştık ama konuştuklarımızı kimse bilmeyecek" dedi Canan.

"Anlaştık" dedi Emre.

Canan'ın salonunda karşılıklı sessizce oturdular bir süre. Beklediler.

"Önce sen anlat" diye aynı anda söze girince gülüştüler.

"Önce sen anlat. Kafanı boşaltmadan beni anlayamazsın, eminim" dedi Emre.

"Tamam anlatırım ama seni uyarıyorum Emre, Bilge dahil hiç kimse bilmeyecek" dedi Canan.

"Tamam dedik ya, söz veriyorum" dedi Emre.

Canan, en kestirme yoldan Melis'in işyerine yaptığı sürpriz ziyaretini ve kendisine açıkça meydan okuyuşunu anlattı Emre'ye. Düzenini bozan bu kadını anlamakta zorlandığını, hatta ne yapması gerektiğini bilmediğini söyledi. Yaşadığı stresin Kadir beyin filminin yol açtığı söylentilerden çok daha yıpratıcı olduğunu anlattı samimiyetle. Canan'ın hislerini kavramak Emre için zor olmadı. Dalgalı ve fırtınalı hayatında benzer olaylarla sık karşılaştığı için en az Canan kadar ciddiye aldı meseleyi. Hatta engin tecrübesine dayanarak tehlikenin büyüklüğünü Canan'dan daha iyi anladı. Onun güzel düşünmeye alışmış aklıyla, kötülük saçan insanların insanlığını belirleyen o hassas sınırı, ahlakın kırmızı çizgisini aştıktan sonraki limitsiz cüretlerini ve bunu besleyen vicdandan yoksunlaşmış akılla yapabileceklerini o çizgiyi hiç aşmamış biri olarak kavraması kolay değildi. Sadece iyiliğe ve güzel işler üretmeye yönlendirilmiş, Allah'ı dost edinmiş yüreğine, Melis gibilerin kötü yönetilen mantıklarıyla ne büyük zararlar verebileceğini anlatması da kolay değildi. O da

meseleyi en kısa yoldan çözüme götürmek istedi.

"Serkan'a anlat. İlk fırsatta anlat Canan. Melis'in niyetini bilmek onun hakkı. Nasılsa bir yolunu bulup seni arayacak eminim. Bulduğu yerde telefon istasyonu yoksa, başka yerden arayacak, ama mutlaka arayacak. Ona bu kadının seni neyle tehdit ettiğini gecikmeden açıkla," dedi Emre.

"Neden Emre? Melis haklı mı yani? Ben erkekleri tanımıyor muyum? Serkan'la evlenerek ütopik bir hayatın peşine mi takılmışım ben? Bunu mu söylüyorsun? Yani Serkan benim yardımım olmadan kendini bu beladan kurtaramaz mı diyorsun? Ben onun nefisini doğru yöneten bir kul olduğunu geçmişte yaşadıklarından biliyorum" dedi Canan. Köşeye sıkıştırılmışlığın öfkesi rengi solmuş yüzünden okunuyordu. Doğru bildiği her şeyi yeniden gözden geçirmenin ve gerekirse yeni doğrular keşfetmenin zamanıydı şimdi.

"Ben de biliyorum Canan, ama yine de anlatmalısın" dedi Emre.

"Eğer öyleyse, Serkan sorununu çözemeyecekse ve bu kadın söylediği kadar marifetliyse benim uyardım ne işe yarar? İşe yaramayacaksa anlatmaya gerek var mı? Bence yok... Beklemek en doğrusu gibi görünüyor" dedi Canan.

"Senin derdin evliliğini kurtarmak mı, yoksa Serkan'ı sınava sokmak mı? Önce buna karar ver istersen" diyen Emre de öfkeliydi.

"Benim derdim,, sanırım Serkan'ı doğru tanımak. Ben hayatımı onunla paylaşıyorum Emre, onu tanımak hakkım değil mi? Eğer bize ihanet ederse neyi kaybedeceğini çok iyi biliyor. Bırakalım tercihini kendisi yapsın" dedi Canan.

"Bu deney sana pahalıya patlarsa ne olacak? Canan! Bunu yapma, mutlu evliliğini Melis denen dengesiz kadının insafına bırakma" dedi Emre.

"Beni anlamıyorsun değil mi Emre? Ben Serkan'a güvendiğim için mutluyum. Hayatımın sonuna kadar da güvenmek istiyorum. Mutlu evliliğimizin sırrı bu. Ayrıca ben, bu kadar uzaktan onlara müdahale edemem ama, her zaman yanımızda olan Allah isterse müdahale eder. Ben Allah'a kesintisiz güveniyorum" dedi Canan.

"Sana inanmıyorum! Kocanın güvenilirliğini sınavdan geçireceksin. Sırf merakını gidermek için bu berbat duruma sessiz kalacaksın. Belki de onu kaybedeceksin Canan. Buna değer mi? Ayrıca, sen de biliyorsun ki, Allah tedbir almayan insanlara yardım etmez" dedi Emre.

"Ben ona tanıdığım günden beri güvendim Emre, bundan daha güzel tedbir olabilir mi? Onu kaybetmem gerekiyorsa kaybederim, veya Hz.Yusuf gibi iffetli davranmayı başaran eşimle daha çok mutlu olurum. Bunu öğrenmeye değmez mi sence?" dedi Canan.

Üzerinde şok etkisi yaratan bu düşünce sistemi, Emre'nin saçlarını hırpalayarak karıştırmasına, oflaya puflaya arkasına yaslanıp kanepenin yastıklarını didiklemesine yol açınca gülümsedi Canan. "Gül bakalım kardeşim! Aynı şeyi Serkan sana yapsa, birinin sana açık seçik asıldığını bilerek seni uyarırsa, olayı akışına bıraksa ne yaparsın? Beni umursamıyor hissine kapılmaz mısın? Sevdiğim kadın aynıysa bana yapsa onu asla affetmem" dedi Emre.

"Haklısın çok acımasızca" dedi Canan biraz düşündükten sonra.

"Aferin! Sonunda anladın..." dedi Emre.

"Ona Melis'i anlatırım, tabi eğer beni arar ve aradığı zaman eski nişanlısıyla beraber çalıştığını söylerse. Ama bir yolunu bulup sen anlatırsan,,," dedi Canan.

"Yok, ben asla böyle bir şey yapmam, sana söz verdim" dedi Emre.

"İyi,, anlaşlık o zaman. Şimdi sen anlat bakalım" dedi Canan.

"Ben mi? Hay Allah! Kafamı fena karıştırdın, ne anlatacağımı unuttum ben" derken bile endişelenmeye devam ediyordu Emre.

"Bilge ve sen. Hepimiz ondan hoşlandığımızı biliyoruz. Sen bana bilmediğim şeyler anlat" dedi Canan.

"Evet ya, Bilge! Biliyorsun işte. Onu çok beğeniyorum, Ömer de var tabi. Bir de Serkan var! Öğrenirse canıma okur diye korkuyorum. Bilge geçmişim hakkımda Kadir bey sayesinde çok şey biliyor, bu yüzden bana güvenmesi zaman alıyor. Ama zaman da hızlı geçiyor. Yani ben,,ona kavuşmak için çok beklemek istemiyorum. Ne zaman onunla konuşmak istesem benden kaçıyor. Ömer olunca baş başa kalmamız çok zor zaten. Hoş, fırsat bulup konuşsak ne diyeceğini biliyorum. Zamana ihtiyacım var diyecek. Onun güvenini nasıl kazanabilirim, bilmiyorum" dedi Emre.

"Yani benden yardım mı istiyorsun?" dedi Canan.

"Belki,, onu da bilmiyorum... Siz çok iyi anlaşıyorsunuz. Benimle ilgili düşümcelerini en iyi sen biliyorsun. Bu yüzden seninle konuşmak istedim" dedi Emre.

"Bu kafayla sana ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama onun da senden hoşlandığını biliyorum. Bilge çok özel bir kadın. Çok hassas ve yaralı. Senin çevrenin yıpratıcı darbelerine dayanamaz. Ne çevreni saran renkli hayatı hazmedebilir ne de başka kadınlarla rekabete girebilir. Onu gerçekten istiyorsan en azından şu andaki huzurlu hayatının sürekliliğini sağlamalısın. Yeni bir macera kovalayan yakışıklı prens değil, samimiyetini kanıtlamış bir aile reisi olmalısın" dedi Canan "Biliyorum, bu yüzden acele etmiyorum zaten. Ben Allah'ın varlığını kabul ettiğim günden beri çok değiştim Canan. Senin sayende ayrıntılı düşünmeyi öğrendim. Yorucu ama çok güzel meyveleri olan bir eylem düşünmek. O günden beri kadınlara yüzeysel bakamıyorum. İçinde ne var diye bakıyorum. Ve bu yüzden yalnızım. Hayatımda biri yok. Bir süre basın seni rahat bıraksın diye varmış gibi yaptım ama sadece oyundu. Film gösterime girdikten sonra ona da gerek kalmadı. İşin aslını herkes öğrendi. Benim kafamın içini sen değiştirdin Canan. Ben de bu yeni kafamla kendi hayatımı değiştirmek istiyorum. Bilge harika bir insan ve ben hayatıma onunla devam etmek istiyorum. Tabii Ömer'le de. Gerçek mutluluğu istiyorum" dedi Emre.

"Belki Serkan'la da, belki yeni çocuklarıyla da" dedi Canan.

"Rüya gibi değil mi? Hep aynı rüyayı gördüğümü Bilge'ye anlatabilir miyim sence" dedi Emre.

"Gönülden istersen neden olmasın?" Dedi Canan.

Birazdan bahçe kapısından giren Bilge Emre'nin geceden gitmediğini görmekten mutlu olmuştu ama Canan'la Emre'nin ne konuda konuştuklarını merak etmekten de kendini alamadı. Merakı önce yüzüne sonra sesine yansdı.

"Aaaa, pardon, rahatsız ediyorsam çıkabilirim. Senin burada kaldığını bilmiyordum Emre. Ben Canan'ı kahvaltıya çağırmaya gelmiştim" dedi karışık bir telaşla.

"Bana kahvaltı yok mu demek istiyorsun? Cezalı mıyım?" dedi Emre gülerek.

"Afedersin, ben öyle şey der miyim? Yanlış konuştum sanırım" dedi Bilge

Kapıdan yine koşarak giren Ömer Emre'yi görünce sevincini sarılarak ifade etti.

"Yaşasın!! Gitmemişsin. Bu gün de kalacak mısın Emre abi? Lütfen!!

"Annen izin verirse kalırım. Zaten bugün yapacak başka işim yok. Seninle gitar çalışırız bol bol" diyen Emre Bilge'nin yüzüne bakıyor onaylanmayı bekliyordu.

"Olur tabi" demek zorunda kalan Bilge de mutlu olmuştu aslında.

5 GÜN SONRA

Canan'ın sıkıntısını iyi bilen Emre her gün arayarak gelişmeleri öğrenmekle yetinmiyor, akşamları da eve ziyaretine geliyordu. İkisinin paylaştıkları ama diğerlerinden sakladıkları sorunu kendi aralarında tartışıyorlardı.

"Hâlâ aramadı mı Serkan?" dedi Emre.

"Bu gün aradı. Havaalanına gidip uçakla gönderilen sağlık malzemelerini teslim almış. Çok meşguldu. Ben de toplantıdaydım. Anlayacağın şu ki, çok kısa konuştuk. Serkan beklediğim şeyi söylemedi. Sadece çalışma şartlarının zorluğundan bahsetti. Çalışmaktan uyumaya bile zaman kalmıyormuş" dedi Canan.

"Dert etme Canan. Belki de Melis zor çalışma şartlarını görünce kaçıp dönmüştür İstanbul'a. Yeni sağlık ekipleri ile değişimli çalıştıklarına göre Serkan da döner yakında" dedi Emre.

"Gelir mi sence? Bence gelmeyecek. Daha uzun kalacak. Onun bu fedakâr yönünü iyi tanıyorum ve takdir ediyorum Emre. Bütün enerjisini tüketene kadar dönmeyecek Somali'den" dedi Canan.

Akılları sürekli onunla meşgul olmasına rağmen ikisi de adından söz etmeyi sevmedikleri Melis'i ve planlarını dile getirmemeye çalışıyordu konuşurken. Canan'ın sadece Emre ile paylaştığı mesele ailede huzursuzluk yaratmaya devam ediyordu. Melek hanım ve Kemal bey ortada bir şeyler döndüğünü hissettikleri halde kızlarının ağzından lâf alamayarak huysuzlanırken Bilge, meselenin Canan ve Emre arasında ve filmle ilgili olduğu kanısıyla uzak durmaya çalışıyor, zamanını Emre ile ilgili duygularını gözden geçirmeye harcıyordu. Sessiz ve temkinliydi. Aynı zamanda hüzünlü.

O gün öğleden sonra hastaneden çıkan Nihal'in bebeğiyle ve Murat'la birlikte ziyaretlerine gelmesi, evin kara bulutlar çökmüş havasını bir anda değiştiriverdi. Önce minik bir bebekle tanışmaktan çok hoşlanan Ömer'in, daha sonra bu aşırı ilginin hiç de geçici olmadığını farkederek için için üzüldüğünü ilk farkedenden yine Canan oldu. Çocuğun kendini terk edilmiş hissettiğini varsayarak onunla ilgilenmeye başladı.

"Ömer'cim, gel hadi bebeği kucağımıza alıp daha yakından görelim. Bakalım gözleri ne renkmış, elleri ne kadar küçükmüş. Hadi kucağımıza alalım..." diyerek hüzünlü çocuğu bebeğin yanına götürdü. Melek hanım gülerken seslendi kızına;

"Tutmayı becerebilecek misin kızım, emin misin? " Dedi iğneleyen sesiyle.

"Aşkolsun annecim, ayıp oluyor ama" diyerek annesinin beklediği tepkiyi gösteren Canan Ömer'in kulağına eğilerek fısıldadı;

"Aslında haklı Ömercim, daha önce kucağıma hiç bebek almadım" dedi gülerken. Bu sözler Ömer'i de güldürdü. Canan'ın yavaşça kucağına aldığı minik kızı birlikte incelemeye başladılar.

"Şu ellere bak! Ne kadar küçük. Demek sen de ilk geldiğinde böyle bir şeydin. Çok şekermiş" diyerek bebeğe değil kendi acemiliğine gülen Ömer'in kulağına yeniden fısıldadı.

"Bebekleri sevmenin en iyi tarafı nedir biliyor musun?" dedi.

"Nedir? " diye merakla soran Ömer'e yeniden fısıldadı.

"Bol bol mıcıklayıp seversin, birazdan ciyaklamaya başlayınca hoop annesine verir kurtulursun. Kolaymış değil mi" dedi gülerken. Tam o sırada ağlamaya başlayan bebeği ürkerek annesine uzattı Canan. Herkesin tebessümle izlediği bu diyaloga son noktayı koydu.

"Gördün mü? Demek istediğim buydu işte" diyerek çay servisi için mutfağa yürüdü. Ardından başını sallayarak bakan Ömer Kemal dedenin yanına oturdu. Sıkıntılı bir iç çekişten sonra dertlenerek konuştu.

"İnşaallah Canan yengemin bebeği olmaz" demesi tüm bakışları Ömer'in üzerine çevirdi.

"Neden öyle söyledin hayatım, olsa fena mı olur? Bol bol severdik, oynardık, günden güne büyümesini izlerdik" dedi Melek hanım.

"Çok fena olur Melek teyze, Canan yengem bebek bakmasını hiç bilmiyor" dedi Ömer.

Gülüşmelere yol açan sözler Ömer'in yeniden bütün ilgiyi üzerine toplamasına, ardından sevilip okşanmasına, öpücüklerle boğulmasına sebep olunca hüzün problemi de çözülmüş oldu.

"Çocuk haklı, o ne anlar bebek bakmasından" dedi Kemal bey.

"Farkında mısınız, kızın arkasından konuşuyoruz" dedi Melek hanım.

"Farketmez, yüzüne de söyleriz biz, değil mi yakışıklı torunum?" dedikten sonra Ömer'in yanağına bir öpücük daha kondurdu Kemal bey.

"Ömer'cim sen dedene aldırma. Bebek nasıl bakılır, hep birlikte öğretiriz Canan'a. Annen seni ne güzel büyütmüş, biz de tecrübeli sayılırız. Eh, sen de biraz abilik yaparsan bu iş olur. Yaparsın değil mi?" diyen Melek hanım da diğer yanağına bir öpücük kondurup kıvrıkcık saçlarını sevgiyle okşayınca Ömer'in sevilme endişesi tümüyle yok oldu.

"İnşaallah olur, olur da benim oğluma oyun arkadaşı gelir. Bu bahçe Ömer için çok büyük zaten, etrafta başka sesler de olmalı" dedi Bilge.

"Çok haklısın kızım" diyen Kemal bey pür dikkat Bilge'ye bakıp yukarıdan aşağı anlamlı bir bakışla süzünce kızları gibi benimsedikleri genç kadının mahcup olmasına neden oldu.

İKİ HAFTA SONRA

"Bilge'cim, Canan'ı gördün mü bu sabah? Akşam da geç geldi. Yine düzeni bozuldu bu kızın. Ne zaman uyduğu ne zaman işe gittiği belli değil. Bekarlık günlerine geri döndük sanki" dedi Melek hanım.

"Arabası burada olduğuna göre uyuyor olmalı. Gece Ömer'i tuvalete kaldırınca ışığını görmüştüm, bütün gece çalıştı sanırım" dedi Bilge.

"Serkan'ın yokluğu çok sarstı Canan'ı. Artık gelse de kızımızın yüzünü gülerken görsek. Bu iş çok uzadı" dedi Kemal bey.

"Haklısınız Kemal baba. Artık benimle de konuşmuyor. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Ekip arkadaşları kanalıyla Serkan'a ulaşmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ne zaman döneceğini kimse

bilmiyor. Döndüğü zaman bunun hesabını hep birlikte soralım, ben de çok kızgınım ona" diyen Bilge de üzgündü.

"Sağ salim gelsin de hesap sormaya gerek yok kızım" dedi Kemal bey.

Canan'ın mutsuz, dalgın ve düşünceli görünmesi, iştahının kesilip en sevdiği yemeklerden bile uzak durması sadece Serkan'a duyduğu özleme dayandırılıyordu evde. Üzerine gitmenin işe yaramayacağını bildikleri için bu ayrılığın yakında sona ermesini dileyerek dua ediyorlardı.

"Ben bugün evdeyim Melek anne. Hep birlikte dışarı çıkalım mı, ne dersiniz? Canan'ı ikna edebilirsek güzel bir gün geçiririz" dedi Bilge.

"Olur kızım, ikna edebilirsek,,," diyen Melek hanımın sesi umutsuzdu.

Bilge'nin çabaları işe yaramadı. İşinin çokluğunu bahane eden Canan günün ilerleyen saatlerinde de ortalıkta görünmedi. Kimseyle paylaşmayı uygun bulmadığı geleceğe dair korkularını evinde tek başına yaşamayı tercih etti. Karşısına problem biçiminde çıkan şeyin aslında ne amaçla kendisini sınadığını, Allah'ın kendisinden nasıl davranmasını beklediğini ve bu musubetin bir şekilde hayra dönüşmesinin mümkün olup olmadığını düşünürken bile Melis'ten nefret etmiyordu. Kızmakla nefret etmek arasındaki hassas farkı öğreneli çok zaman olmuştu. Evinde oturup beklerken aslında çaresiz olmadığını artık çok iyi biliyordu. Çünkü yalnız olmadığını, Allah'ın diğer herkes gibi görünmez kameralarıyla kendisini de gözlediğini Kur'an a duyduğu ilgi sayesinde biliyordu. Aklını en çok meşgul eden şey kendi durumunun karışıklığı değil, Melis'in davranış biçimiydi. Çetin hayat şartlarına ve işlerin zorluğuna rağmen felaket bölgesinde kalmaya devam eden ruhunu şeytana teslim etmiş kadının, orada olduğunu hastaneden araştırarak öğrendiği günden beri çok mutsuzdu. İyilikseverlikle uzak, yakın irtibat kuramamış kadını o yokluk ülkesinin üzbe köşelerinde sadece Serkan'a duyduğu hastalıklı tutku tutuyor olmalıydı. Anlaşılan o ki bu kadın evlendiği adamı kendisinden geri almayı gerçekten istiyordu. İnatla ve azimle çabalıyor, geçmişte yaptığı hatasını kime zarar verdiğini önemsemeden onarmaya çalışıyordu. Serkan'a anlatmamakla büyük hata yapmıştı belki, belki de bu azim karşısında anlatsa da işe yaramayacak, sonuç yine aynı olacaktı. Yine zorunlu bir sabırla olacakları beklemek durumunda kalacaktı. Sabretmeye alışık olan Canan bu kez sabrederken yıpranmamayı başaramıyordu. İçini kemiren kuşkuyla geçen her gün umudunun yanı sıra bedeninden kilo da kaybediyordu.

O gün akşam üzeri evlerinin önünde, Emre'nin arabasının yanı sıra tanımadıkları bir araç durdu. Melek hanım çalışma eldivenlerini çıkararak bahçe kapısına yürürken Kemal beyle Ömer çoktan kapıya varmış, Ömer her zamanki sıcak karşılması ile Emre'nin kucağına zıplamıştı.

"Selamun aleyküm Kemal baba, nasılsınız? Canan evde mi? Ona çok ama çok büyük bir sürprizim var, hemen buraya gelmeli" dedi Emre.

"Evde ama gelir mi bilmem. Morali çok bozuk" dedi Kemal bey.

"Misafirlerini görsün hele, bakalım bozuk bir şey kalıyor mu? Gel Ömer'cim, seni tanıştırmak istediğim birileri var" diyerek diğer arabanın yanına yürüdü. Kemal bey ve Melek hanım da ardından...

Önce Tony indi arabadan sonra da güzel eşi. Kemal bey ve Melek hanım hemen hatırladılar Tony'yi. Karlıtepe mağdurlarından biriydi Tony ve filmi izledikten sonra öğrendikleri kadarıyla Canan'la çok ilginç bir dostlukları olmuştu o tepede. İslâmiyeti bir yabancıya anlatmanın en ince ve zarif yolunu Tony üzerinde deneyen Canan'ın takdire değer çabası Kadir beyin filminde ayrıntısıyla anlatıldığı için toplumun her kesiminde bazen anlamlı bazen yozlaşmış tartışmalara yol açmış, daha düne kadar ailenin başını çokça ağrıtmıştı. Basının insanı boğan sorgulamasına sessiz kalarak cevap veren Canan, bu suskun haliyle yaylardan çıkmış okları daha çok üzerine toplamıştı. Her şeye rağmen susmaya devam ederek aslında cevaplamadığı sanılan bütün soruları cevapladığını anlayan insanlardan biriydi Tony. Böylesi elektrikli bir ortamda daha fazla dayanamayarak Canan'a destek olmak amacıyla ailesiyle birlikte ziyaretine gelmişti. Onların ziyaretini sıcak bir tebessümle karşıladı ikili. Birazdan arabadan indirilip özel pusetine yerleştirilen sevimli ikizleri görünce sıcak karşılama daha ileri boyutlara ulaştı.

"Aman Allah'ım, şunlara bak" diyerek Janet'in yanına giden Melek hanım "Hoş geldiniz" diyerek

ilk defa karşılaştığı güler yüzlü kadına sarıldı. Ne tuhaf ki bir Avrupalı olarak Janet bu karşılamayı hiç yadırgamadan Melek hanıma aynı sıcaklıkta karşılık verdi. Birbirinin aynı iki sevimli bebeği gören Ömer ise hayatının en eğlenceli gününü yaşıyordu. Yedi buçuk aylık bebeklerin bir birine, bir ötekine bakıp durdu gülerek. Aynı bebeğin nasıl olup iki tane olabildiğini uzun süre küçük kıvrıcık kafasında çözmeye çalıştı. Kemal dedesine ilk fırsatta soracağı yeni sorusunu aklına yerleştirdi. Birazdan guruba katılan Bilge gördüğü manzaraya çok sevindi. Hem birkaç gündür haber alamadığı Emre'yi gördüğü için hem de hikayesini iyi bildikleri konukların Canan üzerinde yapacağı moral etkiye ne kadar muhtaç olduğunu bildiği için sevinmişti. Misafirlerle tanıştıktan sonra hüzünlü bir gülümseme ile bebekleri ayrı ayrı severek Emre'nin yanına sokuldu.

"Ben gidip Canan'ı getireyim. Bu sürprize bayılacak" dedi.

"Tamam, biz hazırız" diyen Emre asıl büyük sürprizi Canan için saklarken heyecanını zor zaptediyordu. Bilge'nin insana huzur veren dingin güzelliği de üstüne eklenince heyecan adına Ömer'den farkı kalmamıştı Emre'nin.

Tony ve ailesi bahçedeki büyük çardağa kadar yürüyüp kendilerine gösterilen yere otururken Kemal beyin ve Melek hanımın dikkatinden kaçmayacak kadar kıpır kıpırdılar. Kendi aralarında gizledikleri şeyin asıl sürpriz olduğu tecrübe gerektirmeden anlaşılıyordu. Kızlarını mutlu edecek, solmuş yüzünü güldürecek her türlü habere hazır, Canan'ın gelmesini beklemeye koyuldular.

Bilge umutluymuştu günün geri kalanından. Canan sıkıntısını bir süre de olsa unutacak, konuklarıyla iyi vakit geçirecekti. Açık duran bahçe kapısından girip merdivenleri çabucak çıkararak Canan'ın odasına ulaştı. Kapıyı çalarak yavaşça açtı.

"Canan! Hadi aşağı gel, Emre'nin sana büyük bir sürprizi var" dedi.

Okuyor gibi görüldüğü kitabı elinden bırakıp "Serkan mı geldi?" diyerek Canan'ın heyecanla ayağa kalkmasıyla aniden vücut kimyası değişti genç kadının. Bu yanlış anlamadan kendini sorumlu tutan Bilge boynu bükülmüş yüzü düşmüş vaziyette Canan'ın yanına yaklaştı.

"Ahh, hayır çok üzgünüm. Seni boş yere umutlandırdım. Ben en iyisi hiç konuşmadan bahçeye ineyim. Konuklarını gelip kendin gör ve lütfen bana kızma. Serkan kadar olmasa da görünce çok hoşlanacaksın" dedi.

"Toparlanıp hemen geliyorum Bilge. Hadi, üzme kendini" dedikten sonra nereden bulup çıkardığını bir türlü anlamadıkları o gülümseme ile Bilge'nin yanağına bir öpücük kondurup kapıdan uğurladı. Olup bitenler karşısında hiç bir sorumluluğu olmadığı halde ortak hayatlarını çekilmez hale getirmesine gösterdiği sabır ve anlayış içindi o öpücük.

"Hadi o zaman, acele et" diyen Bilge de gülümsüyordu. Mesaj alınmıştı.

Kıyafetini değiştirip saçlarını tarayan Canan adeta koşarak indi evinin merdiveninden. Bahçe kapısından çıkarak hayatın çoğunu paylaştıkları büyük çardağa doğru yürüdü. Diğer herkesten önce pusetteki ikizleri ve sonrasında Tony'yi ile Janet'i gördü uzaktan. Gülerek yanlarına koştu.

"Tony! Hoşgeldiniz. Sürpriz gerçekten çok güzelmiş, teşekkür ederim Emre" diyen Canan, Tony ile Janet'in birbirine bakışip gülüşmesini izlerken iyice meraklanmıştı. Asıl büyük sürprizi Tony açıklamaya karar verdi.

"Hoşgördük Canan, ama sen bilmek lazım, Tony yok artık, Taner var" dedi. Yüzünde gülümseme ile donup kalan Canan anlam arayan gözlerini eşine çevirdi.

"Janet di değil mi?" dedi.

"Hayır Canan, Janet, eski var, benim adım Cennet. Bu ad çok güzel, çok sevdi ben Cennet" dedikten sonra, önceden öğrenen Emre hariç bütün aileyi esir alan sürpriz anını hikayesiyle süslemek istedi Cennet.

"Tony döndü ne zaman, ben kavuştum Cennet o zaman. Sonra bebekler doğdu, sonra İslâm bize doğdu!. Sen gönderdi bize Tony ve İslâm beraber. Biz öğrendi gerçek İslâm ne demek.. Her şey değişti bize, dünya değişti ve biz yaşıyor şimdi cennet gibi. Çok mutlu biz" dedi.

Tarifsiz bir duygu yaşıyordu Canan. Dili tutulduğu için bir süre konuşmadan sadece gülümsedi. Bu insanlar müslümanım diyen çoğu insanın merak etmediği için öğrenemediği, bakılması gereken yere bakmadıkları için bir türlü göremedikleri mutluluğu, emek verip araştırarak kaynağında

keşfetmiş, Kur'anî anlatımla kurtuluşa ermişlerdi. Takdir ve hayranlık içeren, şaşkın ama mutlu hali sürüp giderken Canan'la birlikte diğerleri de aynı duyguları paylaşıyordu. Melek hanım sessizce dua ederken gözlerinden süzülen yaşları zapt etmeye çalışıyordu.

"Evet Canan, biz çok aramak var gerçek nedir, cevaplar nedir, sonra biz çok okumak var Kur'an ne diyor,, Sen çok önemli bizim hayat için, çok şey öğretti ve biz müslüman oldu. Sen nasıl bir insan, düşünmek nasıl doğru, artık anlıyor biz ve çok mutlu oldu biz. Şimdi çok iyi bilmek var gönül ne demek? İnşallah onlar da öğrenmek var. Ben sana göstermek istiyor hangi kız Gönül? Ama ben hâlâ şaşmak var, kim Gönül, kim Canan?" diyen Taner ikizlerin yanına gitti.

"Aaaa, bu kız Canan, diğer kız, Gönül" dedikten sonra emin olamamanın verdiği rahatsızlıkla başını sağa sola sallayan eşine döndü.

"Doğru söyledi mi ben?" dedi gülerek.

"Hayır Taner! Yine yanlış sen. Mavi toka var Canan, sarı toka var Gönül, öğren artık..." diyen Cennet de gülüyordu. Onların tatlı atışmasını şükür dolu tebessümle izleyen Canan dile gelmez boyuttaki duygularını, kendi küçük dokunuşuyla kurtuluşa ermelerine aracı kılan sevgiliye has minnetini, bu sevimli aileye uzun uzun sarılarak ifade edebildi. Günün geri kalanında tarifsiz mutluluğunu içine sığdırmaya çalışmaktan yorulunca da kendi derdini unuttu.

Kemal bey kızıyla her zaman olduğundan daha fazla gurur duyuyordu. Kendilerinin henüz başaramadığı bir şeyi biricik güzel kızları örneklik vasfıyla başarmıştı. Kaderin beraber yaşamak zorunda bıraktığı insanlara model olan kızları, şahsiyetinden zerre ödün vermeden zorlu sınavını başarıyla taçlandırırken, kader arkadaşlarına kendi tabiriyle doğru düşünmeyi öğretmişti. Bu ünlüler topluluğunun baş döndüren çekici havasına kapılıp gitmek daha kolayken, Canan zor yolu seçmiş, topluluğu kendine uydurmuştu. Kadir beyin filmine konu ettiği hikayenin en gerçek tarafı kızlarının bu tavizsiz şahsiyet örneğinde mücevher gibi parlayan güzel ahlâkıydı. Onunla gerçekten gurur duyuyordu Kemal bey. Gözlerini silerek coşkusu makul düzeyde tutmaya çalışan Melek yürekli eşinin yanına yaklaşarak kulağına şu sözleri fısıldadı;

"Günlerce söylenip durduğun, kendini yiyip bitirdiğin kar macerasının asıl hikmeti neymiş, anladın mı şimdi? Haksızlık ettiğin Karlıtepe meğer hangi hayırlara gebeymiş? Ne dersin hanım, haksız mıyım sence?" dedi.

Melek hanım başını sallayarak onayladı eşini. Sözün bittiği yerd. Yaşadığı anın tadını çıkarmak, şükretmek zamanıydı şimdi. Bu özel günü ebedileştirmek, kendilerine bugün inen bir ayet, ilâhî bir işaret kabul ederek unutulmaz kılmak için bir formül bulmaya çalışıyordu sessizce dua ederken.

Hayatta bazı günler asla unutulmamalıydı. Düşünmeye ara verip misafirlerin yanına yaklaştı.

"Ayaküstü bu kadar sohbet yeter. Hadi içeri buyrun. Dışarıda biraz daha kalırsanız bebekleri üşüteceksiniz" dedi.

Taner'in güzel ailesi Kemal beyin evindeki misafir odasında konaklamayı kabul ederek üç gün üç gece Melek hanımın nefis yemeklerinin yanı sıra Kemal beyin bilgi ziyafetinden de yararlandılar. Bu evde birlikte paylaştıkları zamanı öylesine değerli kıldılar ki, sona ermesin istediler. Son gün Melek hanım mutfakta çorba yaparken önündeki pencereden dışarıdaki yeşilleğe dalıp giden gözlerinin yaşını siliyordu. Birden aklına gelen fikri anlatmak için çorbayı aceleyle kapatıp salona koştu. Sonunda bu özel anı ebedileştirmenin en güzel yolunu bulmuştu. Bahçe kapısının hemen yanına bir ağaç dikecekler, bu ağacı her gördüklerinde Taner'in ailesini ve hikayesini hatırlayacaklardı. Asırlarca yaşamasını istedikleri ağacın bir çınar fidanı olmasına karar verildi. Aileyi evlerinden yolcu etmeden hep birlikte dikim işlemini tamamlayarak fidanın üstüne tarihin ve olayın kodlandığı bir levha astılar. Böylece çınar ağacı ayakta kaldığı sürece ilginç hikayesini gelecek nesillere gururla taşıyacaktı. Zaman tükenip misafir aile evden ayrılmaya hazırlanırken geldiklerinden çok daha mutluydular. Evden ayrılmaları bütün ayrılıklar gibi hüzünlüydü. En kısa zamanda yeniden bir araya gelmek için sözleştiler.

Mutluluk, hüznün ve özlem. Her biri çokça yaşandı bu evde. Gidenlerin ardından, Canan içine hapsedip geçici olarak baskıladığı kendine has duygularıyla, korku, merak ve endişesiyle yeniden yüzleşirken her şeye rağmen eskisinden daha güçlüydü. Tek başına meydan okuduğu ahlak savaşında yeni silahlarla kuşanmış gibiydi. Allah'ın zorda kalana nasıl yardım ettiğini, hiç beklemediği bir yerden nasıl destek gönderdiğini bir kez daha yaşayarak öğreniyordu. Kendini,

çevresindeki insanları, yaşadığı olayları daha kolay okuyabiliyor, pazıl parçalarını birer birer yerlerine yerleştirirken doğru istikamette yolculuk ettiğini ve ruhunun olgunlaştığını benliğinde hissediyordu. Şimdi sıra hayatındaki en büyük parçayı, eşini, hayat arkadaşını, bir zamanlar öteki yarısı olduğunu iddia eden adamı doğru yere yerleştirmeye geliyordu. Bunu başarmak için ihtiyacı olan tek silah sabırdı. Her gün yaptığı gibi, aklını yeniden formatladıktan sonra kaynağından talep ettiği bolca sabırla kuşanarak uzun zamandır hasret kaldığı derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah işe giderken o alışıkları gülümseme yeniden yüzündeydi. Gelecekte daha umutlu, kendine daha güvenliydi. Bütün aile Serkan'ın hizmet gönüllüsü olarak Somali'ye gitmesinin ardından neredeyse üç hafta geçmesine ve ondan haber alınamamasına rağmen normale dönen Canan'ın yenilenmiş motivasyonuna çok şaşırırlar da çok da memnundular.

Canan'daki değişimi ofisteki çalışma arkadaşları anında farketti o gün. Özlem bugün Canan'ın moralini yerine getiren şeyi merak ederken Serkan olmadığını çok iyi biliyordu. Sebep her ne ise kolay kolay öğrenemeyeceğini de biliyordu. Onunla konuşup şansını denemenin, günlerdir arayanlar hakkında bilgi vermenin, böylece ajandada yığıldıkça yığılan başa çıkamadığı notlardan da kurtulmanın tam sırasıydı. Bir bardak çay ve ajandasıyla birlikte zaman kaybetmeden Canan'ın odasına girdi.

"Günaydın Canan hanım. Çayınızı getirdim" dedi gülerek.

"Günaydın Özlem, keyifli görünüyorsun! Hayırdır ?" dedi Canan.

"Siz de iyi görünüyorsunuz, ondandır" dedi Özlem ince bir tebessümle.

"Ah, anladım,, " diyen Canan gözleri kızın ajandasında gülümsüyordu.

"Çok mu birikti?" dedi.

"Çoook,, inanamazsınız" dedi Özlem.

"Anlaşıldı, hadi kendine de çay al gel, başka türlü çekilmez" dedi Canan.

"Tamam, hemen geliyorum, sakın bir yere ayrılmayın" dedi gülerek.

Canan'ın odasında iş notları teker teker elden geçerken çok sayıda çay bardağı masada sıralandı. Sonunda ikisi de rahatlayıp derin bir nefes aldı

"Şükür bitti... Kalanını ben hallederim. Ben yerime döneyim, siz de biraz dinlenin. İsterseniz bir süre daha telefon bağlamam" dedi Özlem.

"Nasıl istersen, zaten birazdan çıkarım, şantiyeye gitmeliyim. Oradan eve giderim" diyerek yerinden kalkan Canan yeniden İstanbul'un kendi ruhu gibi an ve an değişen manzarasına dalarken Özlem odadan ayrıldı. Yine başaramamıştı. Ofiste olan biten her şeyden haberdar olan genç sekreter Canan'ın sır gibi hayatına yine ulaşamamıştı. Hem de o meşhur filmi izlemiş olmasına rağmen. Kendine kızarak masasına yerleşirken yerine bakan kızın notlarıyla ilgileniyordu.

"Bu nedir? Mersin üniversitesi rektör sekreteri!" dedi Özlem.

"O mu, şey, konferans mı ne varmış, Canan hanımı davet için aradılar. Önemliymiş, numarasını istediler ama güvenemeyince vermedim" diyen kıza şüpheyle bakan Özlem notla birlikte masasına yerleşti.

"Aferin, işte böyle yapacaksın. Her duyduğuna inanmayacaksın" dedi. Gerekli araştırmalardan sonra Özlem yeniden Canan'ın odasındaydı.

"Canan hanım, siz çıkmadan halletmemiz gereken bir konu var" dedi.

"Nedir? "

"Mersin üniversitesi rektörlükten aradılar. Üniversite bünyesinde bir konferans varmış, sizin de katılmanızı rica ettiler" dedi Özlem.

"Konferans mı? Boşver Özlem, hiç konferans dinleyecek havada değilim. Katılamayacağımı söylersin" dedi Canan.

"Şey, ben anlatamadım. Sizin konuşmacı olarak katılmanızı istiyorlar. Öğrencilere hitap edecekmişsiniz. Başka misafir konuşmacılar da varmış" diye izah etti Özlem.

"Konuşmacı mı, ben,,,, konu neymiş ki?" dedi Canan.

"Konu: Meslek ahlâkı. Önümüzdeki cuma öğleden sonra" dedi Özlem.

"Meslek ahlâkı!" dedikten ve alaycı bir tebessümle yüzünü pencereye çevirip İstanbul silüetine

yeniden göz attıktan sonra "dertleri bu mu yani? Çok saçmaymış" diye mırıldandı.
"Öyleyse katılmayacağınızı bildireyim mi? Organizasyon için kesin bilgi istediler. Otel odası, uçak bileti falan," diyen Özlem'e bakarak ;
"Aslında buralardan uzaklaşmak için iyi bir fırsat. Katılım bakalım" dedi Canan.
"Ciddi misiniz? Ama, konu çok saçma demiştiniz" dedi Özlem şaşkın.
"Dedim,, ama öğrenciler duymadı. Gidelim de duysunlar" dedi Canan.

İKİ GÜN SONRA

Mersin'dedi konferansa katılmaya karar veren Canan'a eşlik etmek için çeşitli sebepler ortaya koyduğu halde bir türlü kabul ettiremeyen, yalnız başına gitme kararından vazgeçiremeyen Özlem kırgındı. Onunla aynı ortamda bulunma, aynı havayı soluyup sırlarına vakıf olma fırsatını kaçırmak canını sıkıyordu. O sabah telefonla rektörlükten aldığı yeni haber yüzünden sıkıntısı ikiye katlanan Özlem elde ettiği son şansı kullanmak için Canan'ın işe gelmesini dört gözle bekliyordu. Nihayet Canan kapıdan girince yerinden fırlayıp heyecanla karşısına dikildi.
"Günaydın Canan hanım, size hemen iletmem gereken notlar var" dedikten sonra Canan'ın ardından odasına girdi.

"Hayırdır! Telaşlısın, bir terslik mi var diyerek masasına yerleşen genç kadını gözünü ayırmadan izleyen Özlem konuya hemen girdi.

"Bu sabah üniversiteden yine aradılar" dedi Özlem.

"Tamam işte, saçma olduğunu anladılar, konferansı iptal ettiler!" diyerek gülümseyen Canan'ı Özlem de gülerek karşıladı.

"Aslında dediğinizin tam tersi olmuş. Sizin konuşma yapmayı kabul ettiğiniz her yerden duyulmuş. Duyulunca da konferansın kapsama alanı genişlemiş. İzleyicilerin de katılımcıların da sayısı artmış. Otellerde uçaklarda yer kalmamış. Organizasyon büyüdüğü için konferans cumartesiye ve büyük bir salona alınmış. Yani anlayacağınız basın da orada olacak. Bu değişiklik yüzünden iptal etmemenizi rica ettiler. Uçak bileti, otel odanız hazırmış" dedi Özlem.

"Himm, bunu hiç beklemiyordum ben. Hay Allah!" dedi Canan.

"Evet işte, bu yüzden benim de sizinle gelmem şart oldu. Birinin sizi basının elinden koruması gerekiyor, yalnız gidemezsiniz" dedi Özlem.

"Bana dadılık mı yapacaksın? Olmaz Özlem, başımın çaresine bakarım, sen merak etme" dedi Canan. Yalnız kalmaya, içinde bulunduğu durumu sağlıklı bir zihinle değerlendirmeye ihtiyacı vardı aslında. Aklından bir an bile çıkmayan Serkan'ı ve onu elde etmeyi kafasına takmış Melis'i merak etmeye belli etmeden devam ediyordu. Öğreneceği gerçek hayatının akışını tümünden değiştirecekti. Belki de sadece hayatı değişmekle kalmayacak, doğru düşünce diye zihninde ürettiği ne varsa altüst olacak, bulanık sel suyu gibi önüne çıkan değerli ne varsa sürükleyip götürecekti. Çok iyi biliyordu ki gerçekleşmesi halinde yüreği aldatılmayı hazmedemeyecek, Serkan'ı hayatından tümüyle çıkaracaktı. Ya da ahlak savaşını kendi başına kazanan eşini eskisinden daha çok sevecekti.

"Ama Canan hanım, ben size yardım ederim, basının sizi rahatsız etmesini engellerim, sonra konuşma hazırlamanıza yardım ederim,," diyerek son kozlarını ortaya sürdü Özlem.

"Özlem'cim, ısrar etme, sen gelmiyorsun, kimse gelmiyor. Konuşma hazırlamaya da hiç niyetim yok. Ayırttığın bileti boş yere tutma bence. Sen burada lazımsın bize. Buradan bir gün ayrılсан bütün işler birbirine girer. Unuttun mu? Hepimizin arkasını toplayan sensin" dedi Canan gülerek.

"Ama, yalnız başına nasıl olacak" dedi Özlem. Umudunu kaybetmişti.

"Yalnız olmayacağım, merak etme. Hiç yalnız kalmadım ben" dedi son kez.

Odadan oflaya puflyaya çıkan Özlem sinirle masasına yerleşti. Muhtemelen Mersin'deki kargaşadan, basının acımasız kuşatmasından, zarar görecekti Canan. Aylardır bitmeyen sorulardan bir şekilde kurtulurken aldırılmaz görüldüğü meraklarının dozunu arttırdığı için basının hedefinde olacaktı.

Hatta Serkan'ın ortalıkta görünmediği bir zamanda böylesi kalabalığın ortasında, bir başına gittiği Mersin'de insan avcıları arasında savunmasız kalacaktı.

Özlem'in Canan endişesi gün boyu sürerken Murat'ın ikazları da işe yaramamıştı. Hem kızgın hem

endişeliydi. Başını defterinden kaldırdığı anda Melis hanım'ın yılan bakışlı gözleriyle karşılaşınca kaşları çatıldı.

"Melis hanım, buraya nasıl rahatça çıkabildiğinizi anlamıyorum. Güvenlik ne işe yarıyor" diye söylenerek ayağa kalktı Özlem.

"Beni hatırladığına sevindim. Sakıncası yoksa arkadaşımı görmeye geldim" dedi Melis.

"Randevunuz yok. Canan hanıma sormadan sizi içeri alamam" dedi Özlem.

"İyi, sor o zaman! Ona yurt dışından bir hediye getirdim. Görmek için can atıyor eminim. Beni burada oyaladığın için sana kızabilir, haberin olsun hayatım" diyen Melis, Özlemi çileden çıkaran rahatsız edici tavrıyla salonda beklemeye başladı. Telefonla söylemek yerine bizzat iletmeyi daha mantıklı bulan Özlem söylenerek Canan'ın odasına yürüdü.

"Bu kadın nereden çıktı şimdi ya? Zaten sinirlerim bozuk. Sözde arkadaşımımış. İmkansız bu, mümkün değil" diyerek açtı kapıyı. Meseleyi Canan'a anlatınca aniden yüzünün solmasından, gerilerek önünde duran bilgisayarı tartaklamasından anlamıştı haklı olduğunu.

"İçeri al Özlem, hediyesini merak ediyorum" dedi Canan. Özlemin itiraz etmesine fırsat vermedi. "Hadi ama, bekliyorum" dedi yeniden.

Özlem Melis'in yanına dönerken daha da sinirliydi. Dışında bırakıldığı bir meselenin varlığını hissediyor ama anlayamıyordu. "Bir şeyler dönüyor ya ne?" diye kendi kendini tüketirken sinsi bir gülüşle kendine bakan Melis hanıma koridorda eşlik ediyordu. Öfkesine hakim olmak için azami çaba harcadığını farkederek alaycı bir gülümseme takınmış kadını dikkatle süzdükten sonra ; "Buyrun Melis hanım, arkadaşınız sizi bekliyor" dedi.

Canan odasında ayakta bekliyordu Melis'i. Kim bilir hangi küstah tavır eşliğinde yine sinirini bozmaya çalışacaktı. Gergindi ama bir yandan da memnundu bu ziyaretten. Aralarındaki gizli savaş nihayet sona erecekti. Kapıdan içeri giren Melis'in aşırı özgüven yüklenmiş beden dilini yine gülümseyerek izlemesi hem Melis'i hem de Özlem'i çileden çıkardı. Gördüğü anlamsız manzarayı başını sallayarak protesto eden Özlem kapıyı kapatıp söylenerek yerine dönerken Melis ayakta kalmayı tercih etti. Canan'ın fazla rahat görüntüsünden kuşkulandığı için her an odayı terk etmeye hazır pozisyonda beklemeye başladı. Canan'ın konuşmadan sadece yüzüne bakması yüzünden çakma özgüveninin bir kısmını yitirse de çabuk toparlandı. Sesini düzelttikten sonra Canan'ın geçen seferden çok iyi hatırladığı protest ses tonunda konuşmaya başladı.

"Sana söylemiştim Canan, felsefen yanlış demiştim. Serkan'ın diğer erkeklerden hiç bir farkı yok demiştim. Sana kanıtlarım da demiştim. Ben sözünü tuttum ve bana ait olanı geri aldım" dedikten sonra çantasından çıkardığı bir cd' yi masanın köşesine ürkek bir eda ile bırakırken haklılığın gölgesine gizlenmişti.

"İzleyince ne demek istediğimi anlarsın. Takdir edersin ki benim de bir ahlâkım var. Çektiğim filme biraz sansür uyguladım diye umarım kızmazsın. Başka türlü etik olmazdı çünkü. Bunun mahkemesi var, basını var, interneti var. Sana kocanın ihanetini kanıtlarken millete rezil olmak da var, öyle değil mi?" dedikten sonra hasmının hâlâ sessizliğini koruyarak taa içinin en derin köşelerini görüyormuşçasına yüzüne bakmasından tedirgin olsa da konuşmaya kararlıydı.

"Ben yaptığımdan pişman değilim. İsteddiğimi aldım. Sen de bana engel olmaya çalışmadın. Demek ki senin de planların var. Seni önceden uyardığım için vicdanım son derece rahat. Beni rahatsız eden tek şey var, o da bu kayıttan Serkan'ın habersiz olması. Öğrendiği zaman çok kızacak biliyorum, ama yapmaya mecburdum. Bunu sana anlatmanın, seni gerçeklerle yüzleştirmenin başka yolu yoktu Canan. Önce bana kızacak belki ama, sen aramızdan çekilince Serkan bana dönecek. Biliyorum, çünkü o hâlâ beni seviyor. Yakında sen de öğreneceksin?" dedi. Dedikten sonra da insanı dinlemeyi çok iyi bilen bu genç kadına bir açık vermeden odadan çıkmak istedi. Yine de kapıyı açmaya çalışırken titreyen ellerini dikkatli gözlerin farketmesine engel olamadı. Çıkmadan önce durakladı ve son sözlerini söylemek için arkaya döndü.

"Bu mesele artık ikinizin meselesi. Aranızda kalmak istemediğim için bir süre yurt dışına çıkmaya karar verdim. Konuşmacı olmayabilirim ama benim de katılmam gereken konferanslar var. Umarım döndüğümde ortalık sakinleşmiş olur. İkimize de kolay gelsin" diyerek çıktı Melis.

Canan yorgundu. Her biri yüreğine çivi çakılmış gibi acı veren sözleri dinlemekten, anlamaya çalışmaktan, sessizce konuşmaktan bitkin düşmüştü. Birazdan, Özlem'in ısrarlı merakına maruz

kalmamak için hayatında bomba etkisi yaratan cd' yi daha uygun bir yerde ve zamanda patlatmak üzere çantasına attı. Sonra da hissetmediği bedenini koltuğa bırakıp gözlerini kapadı. Birazdan odasına gelen Özlem'i en uygun şekilde atlattıktan sonra apar topar hazırlanarak evinin yolunu tuttu.

Bezgin ruh halini kimseye farketirmeden evine giren Canan, kendini çalışma odasına kapatarak bilgisayarını çalıştırdı. Cd' yi takarken kendini daha önce hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu. Eşinin özel hayatına hafîye gibi sızmaya çalışıyordu. Daha fenası hırsızlık gibi gördüğü davranışı kendine kabul ettirmesi hiç kolay olmuyordu. Eğer Melis haklıysa artık kendisine ait olmayan bir adamın özel görüntülerine tanık olacaktı. İzlemezse gerçeği öğrenmemiş olacaktı? Gerçeğin ne olduğunu bilmeden eşini zan altında bırakması, ön yargısı yüzünden hayatından söküp atması kendi ahlâk anlayışına tersti. Gerçeği Serkan'ın kendi ağzından duymaktı asıl olan. Duyduklarının doğru olduğuna inanmak ise en zor olandı. Günü kurtarma çabasıyla sevdiği adamın yalan söylediğine tanık olmak, kendi gözleriyle Melis'in filmini izlemekten daha az acı verecek değildi. Sonunda onunla karşılaşmadan önce gerçeği öğrenmeye karar verdi. Kazandığı zamanı, ruhunda çıkan fırtınayı kendi başına dindirmek ve aklını sağlıklı kararlar vermeye hazırlamak için kullanacaktı. Tam da iki gün sonra '**Meslek Ahlâkı**' konulu konferansa katılıp öğrencileri bu çarpık anlayışın, seküler dünya düzeninin diğer her şey gibi ahlâk anlayışını da kitabına uydurmasının açık delili olduğunu anlatmaya karar vermişken maruz kaldığı ahlâk zafiyeti yüzünden, yüreği darmadağın olmuştu. Sevdiği adamın bugüne kadar yaşattığı mutluluğun bir rüyadan ibaret olduğunu öğrenmek üzere olsa da, Melis gibi güvenilmezliği ahlâk edinmiş biri tarafından küstahça servis edilmiş olsa da, bu filmi izlemek zorundaydı Canan. Nihayet başlatmak, başlatmamak arası uzun gelgitler yaşadığı filmi buz kesmiş eliyle başlattı.

Sessizdi film. Melis'in sözünü ettiği, kendi itibarını korumak amaçlı dediği sansürden geçmişti. Melis'in korunması bir itibarı var mıydı toplumda bilinmez ama filmin çekildiği odayı Serkan ve Melis'in birlikte paylaştığı intibağı daha ilk saniyeden zihninde zirveye yerleşiyordu. Elinde bir kitap, üzerinde banyo havlusuyla Melis dağılmış yatakta keyif yaparken elindeki tişörtü rastgele yatağa fırlatan Serkan çıplak gövdesiyle görüntüye giriyordu. Muhtemelen Melis'in bilgisayardaki web kamerasına arkası dönük konuşurken birlikte çok eğlendikleri Melis'in yüzünde patlayan kahkahadan anlaşılıyordu. Birazdan yatak örtüsünü üzerine çeken kadının, sarındığı banyo havlusunu çıkararak kameranın görüş alanından çıkan Serkan'a yine gülerek fırlatması söze gerek bırakmadan her şeyi anlatıyordu. Canan'ın ihanete uğradığı gün gibi aşikârdı. Adını koyamadığı, ahlâkın mı yoksa aşkın savaşı mı bilemediği, kimin ne kazanıp ne kaybettiğinin henüz belli olmadığı bir savaş değildi kaybettiği, varoluşunu kanıtlamaya çalıştığı mantık sinsilesinin batılla savaşıydı. Bu kadar uzun süren suskunluğa dayanamayan gözyaşları sessizce akarken daha fazla izlenmeye gerek bırakmayan filmi kapattı. Bilgisayarına ağlayarak kaydettiği cd'yi çıkartıp ambalajına koyduktan sonra yine çantasına attı.

Ne evde, ne de işte zaman geçmek bilmiyordu artık. Güneşin batışına tanık olmasa zaman durdu, kıyamet günü geldi çattı zannedecekti. Oysa hayat kendi düzeninde devam ediyordu. Demek ki kıyamet sadece kendi içinde kopmuştu. Ya da kabus şeklinde bir rüya olmalıydı yaşadıkları. Doğru bildikleri ile yanlış bildikleri birbirine girmişken, bulanık bir sel suyuna karışmış üzerine doğru gürültüyle akıyordu sanki. Nihayet, o her zaman tutunduğu en sağlam ipe daha da sıkı tutunarak sele kapılmaktan son anda kurtulan Canan, ne yazık ki yaşadığı acı yüzünden kurtulduğuna bile sevinemiyordu. Hiç kimseye paylaşmamaya karar verdiği, belli etmemeye çalıştıkça daha da büyüyen acısı çok büyük, çok tazeydi. Neyse ki, faturası Serkan'ın süresi belirsiz yokluğuna çıkarılan sıkıntısını ev halkına izah etmesi gerekmiyordu.

3 GÜN SONRA

Akşamdan hazırladığı bir bavulla üst katın merdivenlerinden inerken, Mersin'de kendisini bekleyen kalabalık insan topluluğuna hazırlık yapmadığı hangi konuşmayı ve nasıl yapacağını düşünmek

yerine Serkan'sız bir hayatın neye benzeyeceğini düşünüyordu Canan. Son bir ayı uykularını kaçırarak kuşlarla yaşamış olsa da onsu bir hayatı aklından hiç geçirmemişti. Güvenmişti eşine. Melis sorununu çözeceğine, evine zafer kazanmış bir şövalye gibi onurla döneceğine, onu yine, yeniden ve daha fazla mutlu edeceğine. Temelleri güven harcıyla atılmış aşklarına güvenmişti. Değil miydi ki o güven, daha önce tadını bilmediği aşkı yüreğinde bir günde yeşertip büyük servet dediği huzura kavuşturan. Oysa bugün emsalsiz bir acıyla yanıyordu yüreği. Güvenilmezliğine güvendiği Melis'in, büyük servetini elinden asla alamayacağına güvenmesinin acısını çekiyordu. Bavulunu kapının yanına bırakıp uykusuz gözlerle saatine baktı. Daha zaman vardı yola çıkmasına. Sorunlarını evde bırakıp kısa bir süre de olsa yürek acısından kurtulma umuduyla yola çıkarken, konferans merkezinde şimdiden yığılan kalabalığı aklına bile getirmiyordu. Kendi aklının içinde bir yerlerde tutuklu kalmıştı Canan. Izdırabına rağmen, söz verdiği için gitmek zorundaydı. Yola çıkmadan bir bardak su içmek, midesine konuçlandığı için yemek yemesine engel olan ağırlıktan kurtulmak isteğiyle mutfaka gitti. Suyunu yudumlarken mutfak penceresinin dışında çocuksu ve gamsız kedersiz haliyle kendi başına oynayan Ömer'in ani bir dönüş yaparak ve ince masum sesiyle haykırarak bahçe kapısı yönünde koşmaya başladığını gördü. Ardından sesini duydu.

"Dayımı,,, dayım gelmiş, dayım gelmiş,,,"

Elinde yarısı içilmiş bardakla olduğu yerde donup kaldı Canan. Serkan nihayet dönmüştü. Sevinsin mi, üzülün mü bilemediğinden aniden başlayan kalp çarpıntısıyla öylece kalakalmıştı pencerenin önünde. Serkan'ın zamanlaması çok kötüydü. Canan'ın havaalanına gitmek için çağırdığı taksi neredeyse gelmek üzereydi. Konuşmak için yeterli olmayan zamanda acı meseleyi çözüme ulaştıramadan yola çıkacak, ne var ne yoksa aklını esir alan, hepsini yanında Mersin'e götürmek zorunda kalacaktı. Sıkıntıyla başını sallayan genç kadın elindeki bardağı mutfak tezgahına bırakıp evinin kapısına yürüdü.

Ömer'in sesini duyan, Serkan'ı karşılamaya koştu. Bilge önce sarılıp bağına bastığı kardeşinin geçmişteki benzerlerini mumla aratacak düzeydeki sorumsuzluğunu hatırlayınca öfkeyle yakasına yapıştı.

"Bize bunu nasıl yaparsın? Hadi bize yaptın, Canan'a nasıl yaparsın? Nasıl arayıp sormazsın? Şu haline bak! Bir deri bir kemik kalmışsın" diye yüklendikçe yüklendi.

"Çok haklısın Bilge'cim, ama abartma istersen, iyiyim ben. Eminim size hepsini anlatınca bana kızmaktan vazgeçeceksiniz" dedikten sonra Ömer'i kucağından indirip etrafına bakındı. Gözleri Canan'ı ararken önce Kemal beyin sonra Melek hanımın gözlerine takıldı. Aynı sebeple aynı soruları onların da sorduğu yüzlerinden belli oluyordu. Yanlarına gidip teker teker sarıldı. Olgunlukla karşıladıkları halde kendisine mesafeli yaklaşımları gösteriyordu ki onlar da kırgındı. Orada yaşadığı sıkıntıları, gücünü kat kat aşan insani çabalarını ayrıntısıyla anlatmadan, bir hafta diye gittiği seyahatin bir aya uzamasını, hiçbiri anlayışla karşılamayacaktı. Ama önce Canan'ını bulmalıydı. İnsanı insanlığından utandıran. gözler görmedi diye gönüllerin de körleştiği bir dünyada, o zor mu zor günlerde güzel yüzü gözünün önünden bir an bile ayrılmayan, yanında olmadığı halde desteğini esirgemeyen güzel yürekli eşini görmeli, kokusunu içine çekmeliydi.. Çok özlemişti Canan'ı. Ona sıkıca sarılıp mis kokulu saçlarını koklamalıydı. Ölüm ve hastalık kokusunun buram buram etrafa yayıldığı, insanın yemek yeme dürtüsünün yok edildiği, dünya insanlarınca ihmale layık görülen bu yeryüzü parçasında sadece Canan'ın kokusunu hayal ederek beden ve akıl sağlığını koruyabilmişti. Sabırsızlandığı halde ortalıkta göremeyince yüksek sesle sordu Serkan.

"Canan nerede? Sakın işe gitti demeyin, onu çok özledim" dedi.

"Evde ama, gitmek üzere. Canan Mersin'e gidiyor. Of Serkan! Neden bir gün önce gelmedin sanki?" diyen Bilge'ye tuhaf tuhaf baktıktan sonra itiraz etti.

"Yok, hiçbir yere gidemez, izin vermem, bugün olmaz" diyen Serkan hızlı adımlarla kendi evinin kapısına yürürken diğerlerinin umutsuzca bakışmalarını farketmedi bile.

Daha çalınmadan açılmıştı kapı. Canan'ın gitmek üzere olduğu, yerde duran bavulun da katkısıyla açıkça görülüyordu. İçeri girip kapıyı iten elleri çok özlediği eşine uzanınca boşlukta kalıverdi. Kızgınlığını çok iyi anlıyordu Canan'ın, ama nasılsa birazdan ona sarılınca, kalbinin atışını kendi

göğsünde hissedince bütün kızgınlığı uçup gidecekti. Ona doğru adım atan Serkan, eşinin geri kaçıp uzaklaşmasından anlıyordu ki mesele zannettiği kadar basit değildi. Sadece bedeni değil gözleri de isyanlardaydı eşinin.

"Canan! "dedikten sonra zamanın her saniyesinin değerli olduğunun farkındalığı ile gitmeyi kafasına koyduğu çok net görülen eşine kendini çabucak anlatmaya karar verdi. Zamanı doğru kullanmalıydı.

"Anlıyorum, bana çok kızgınsın. Seni arayamadım. Gittiğim yerde hayat şartları korkunçtu, imkanlar sınırlıydı. Anlatması bile çok zor inan bana. Bunları sonra konuşalım. Şimdi bırak da sana bir sarılayım. Sonra istersen kızmaya devam edersin. İtiraz etmem, söz. Ben seni çok özledim" dedi. Sözlerinden etkilenmesini beklerken hiç konuşmadan biraz daha geri gittiğini görünce iyice tedirgin oldu Serkan. Canan'a ne olduğunu, neden gözlerini gözlerinden kaçırdığını anlayamıyordu.

"Mersin'e gideceğini söylediler. Lütfen gitme,, ertele. Oturup konuşalım. Bana neden böyle davrandığımı bilmek istiyorum" dedi Serkan.

"Konuşacak zaman yok Serkan. Zaten konuşacak bir şey de yok.Şimdi gitmek zorundayım. Gitmek ve konferansa yetişmek zorundayım. Günler öncesinden insanlara konuşma yapma üzere söz verdim. Bilirsin, ben sözüme sadık biriyim. Ya sen, sen kimsin?" dedi Canan.

"Canan, yerden göğe kadar haklısın. Bir haftalık hizmet dedim, bir ay oldu. Hem de hiç açıklama yapmadım. Bana bu yüzden kızgınsın. Orada zaman öyle değerliydi ki, her dakika birinin hayatını kurtarabiliyorsun. Şehir merkezine inip seni aramakla insanların hayatı arasında bir tercih yapmak zorundaydım" dedi Serkan.

"Biliyorum Serkan, kimi tercih ettiğini öğrendim" diyen Canan'a tuhaf tuhaf baktı Serkan. Taksinin geldiğini haber vermek isteyen Bilge aralık duran kapıdan içeri girerken gördüğü manzaradan, Canan'a bir süredir sıkıntılı günler yaşatan sebebin Serkan'a duyduğu özlem veya merak olmadığını öğreniyordu. Başka bir nedenle iştahtan kesilmiş, büyük ailenin sorularından köşe bucak kaçmıştı. Derdini kimseyle paylaşmamıştı. Sadece Emre'yle.. Evet evet, sadece Emre'yle paylaşmıştı. Onları defalarca baş başa konuşurlarken gördüğü zamanlarda varlığı farkedilince neden konunun değiştiğini anlamamış, Emre ve kendi durumu ile ilişkilendirdiği meseleyi sulandırmaktan kaçındığı için uzak kalmayı tercih etmişti. Bir Canan'a bir Serkan'a baktı Bilge. İkisinin de yüzünden okunan ciddi konu eski tahminlerini ortadan kaldırmaya yetiyordu.

"Şey ben, taksi bekliyor. Onu haber verecektim" diye geveledi Bilge.

"Ücretini öde, gönder Bilge. Canan hiçbir yere gitmiyor" dedi Serkan.

"Beklesin Bilge, hemen geliyorum, Uçağa yetişmeliyim" dedi Canan.

"Ama,, "diye yeniden geveleyen Bilge'ye Canan bu kez sert çıktı.

"Beklesin dedim, lütfen!" Dedi.

Bilge'nin ürkerek gitmesinin ardından kapıyı kapattı Serkan.

"Öyleyse ben de seninle geliyorum, yolda konuşuruz" dedi Serkan.

"Sen gelmiyorsun, istesen de gelemezsin. Bilet bulamazsın. Ayrıca çözmen gereken bir sorunun var. Ben bu sorunla birlikte yolculuk etmek istemiyorum Serkan..."diye çıkıştı Canan.

"Sen neden söz ediyorsun? Ne sorunu, şimdi söyle, sen dönene kadar bekleyemem" dedi Serkan. Esmerleşmiş yüzünde çakmak misali parlıyordu gözleri. İçine yavaştan yerleşen öfkeyi bariz yansıtıyordu Canan'a.

"Sen söyle, neden Somali'de Melis'le birlikte, omuz omuza, ya da her nasılsa, çalıştığını fırsatın varken bana söylemedin?" dedi Canan.

"Melis mi, sana bunu Melis mi söyledi? Yemeden içmeden bu haberi mi yetiştirdi? Lanet kadın!" diye isyan etti Serkan. Meselenin Melis'ten kaynaklandığını anlayınca bir nebze rahatladı.

"Söylemedim, çünkü söylemeye değmezdi. Onun nasıl biri olduğunu sen de biliyorsun Canan. O yardım etmenin anlamını bile bilmez. Oraya eğlenmeye gelmiş. Sana söyleseydim gereksiz yere aklım bende olacaktı. Melis'in anlamsız Somali macerası yüzünden senin güzel kafan yorulsun istemedim" dedi.

"Meslekdaşına haksızlık ediyorsun. Senin şartlar çok zor dediğin iş için o da gönüllü olmuş. Aynı zorlukları paylaşmaya razı olmuş nedense,, " diyen Canan yüzünde acı bir gülümseme ile Serkan'a bakıyordu.

"Canan, Melis sana ne söyledi? Belli ki kafanı karıştırmış. Kendine ve bana bir iyilik yap ve onun söylediği hiçbir şeye inanma" dedi Serkan.

"Sana inanırdım, neden söylemedin?" dedi Canan.

Derin bir nefes aldı Serkan. Belli ki Canan'ın her şeyden haberi vardı. Melis'in yardım hizmeti dediği zorlu günlerde tıbbi yardım için değil, kendisini baştan çıkarmak için zaman harcadığından, her fırsatta ona yakınlaşma amacıyla, yardım etmek şöyle dursun işini güçleştirmek için elinden geleni yaptığından... Büyük olasılıkla bu bilgileri Melis'ten değil ekip arkadaşlarından birinden almış olmalıydı Canan. Kendisinden önce görevi bitip yurda dönen birinden belki...

"Demek öğrendin. Bunu açıklayabilirim. Melis oraya yardım için değil benim için gelmiş. Bunu anlamam uzun sürmedi. Kafayı bana takmıştı. Peşimde o kadar çok dolandı ki, neredeyse işimi yapamaz hale geldim. Ama bu benim kendi başıma çözmem gereken bir sorundu, sana anlatıp huzurunu bozamazdım Canan" dedi Serkan.

"Çözebildin mi bari,, Kendi başına? " dedi Canan

"Evet, sanırım. Sonunda ikna oldu ve beni rahatsız etmekten vazgeçti. İstanbul'a döndüğünü başkalarından öğrendim. O gitti diye rahatlamakla hata etmişim galiba. Gelip senin kafanı karıştırmış. Çok üzgünüm Canan" dedi Serkan.

Geç de olsa anlattığı şeyden dolayı da rahatlamıştı Serkan. Canan ona mutlaka inanacak, tatsız kavuşma sona erecekti. Belki de Mersin'e gitme kararından vazgeçip boynuna sarılacaktı. Sarmaş dolaş hasret gidercekler, sonra da hiç ayrılmamış gibi birbirlerinden yoksun kaldıkları zamanın yaşanmışlığını paylaşacaklardı gülerek. Bu anlamsız tartışmanın sona erdiği inancıyla yeniden ellerini uzattı Canan'a. Ama yanıliyordu Serkan. Canan'ın eline tutuşturduğu cd ile anlıyordu yanıldığını.

"Bu ne?" dedi irkilerek.

"Kendi başına çözdüğün sorunun. Keşke çözümünü Melis'ten değil de senden öğrenseydim. O zaman sana da, tercihi de saygı duyardım" dedi Canan.

"Ne tercihi? Sen neden söz ediyorsun? Anlamıyorum" dedi Serkan.

"Söylesene, ne zamandır alkol kullanıyorsun?" dedi Canan yeniden.

"Alkol mü? Ben mi? Kullanmıyorum. Sen de biliyorsun. O korkunç kazayı alkollü bir sürücünün yaptığını öğrendiğim günden beri hiç kullanmadım. Bunu da mı Melis söyledi? Bana değil ona mı inanıyorsun?" dedi Serkan. Bütün vücudunu kaplayan öfke gitgide büyüyordu.

"Sana inanmayı ne çok isterdim bilemezsin. Çünkü ben de seni çok özledim. Ama özlediğim adam sen misin bilmiyorum" dedi Canan.

"Ne var bu cd' de, ne olabilir ki? Canan, lütfen yapma, Melis'in bize bunu yapmasına izin verme" dedi Serkan. Öfke bütün vücudunu sarmıştı,

"İzleyince görürsün. Ben dönene kadar bol bol zamanın olacak. Şimdi seni çözdüğünü söylediğin sorununla baş başa bırakıyorum. Mersin dönüşü bana nasıl çözdüğünü anlatırsın. Ama lütfen bu kirli meseleyi ailemizden uzak tut. Ben onlara anlatmadım, sen de anlatma Serkan. Ne yapmış olursan ol, senin hakkında kötü düşüncelerini istemiyorum. Lütfen bu kadarını yap. Yaşadığımız güzel günler için yap,, Lütfen,, dedikten sonra Serkan'ın söylediği hiçbir sözü artık duymak istemeden bavulunu alıp çıktı Canan.

"Canan!! Lütfen dinle beni, ben kötü bir şey yapmadım" diyen sözünü,

"Canan! Lanet olsun! Ne var bu kahrolası şeyin içinde?" diyen kızgın sesini de duymadı.

Bahçe kapısına yürürken her şeyden habersiz annesiyle, babasıyla karşılaştı. Zoraki bir gülümseme ile onlara veda ettikten sonra taksinin yanında endişeyle bekleyen Bilge'ye sarıldı. Sonra Ömer'in temiz havada oynamaktan pembeleşmiş yanağına bir öpücük kondurup taksiye bindi. Birazdan panik ve öfkeyle arkasından koşan eşine bir daha dönüp bakmadan oradan uzaklaştı.

Serkan gitmesine engel olamadığı Canan'a kendisini dinlemediği için kızarken, yetişemediği taksiye, beceriksizliği yüzünden kendine, Melis'e, Somali'ye, evine, evdekilere ve önüne çıkan her şeye kızgındı. Çözümü kendi arabasına atlayıp Canan'a yetişmekte bulduğu için arabasına koştu önce, hemen ardından çözüm bekleyen sorunun cd de saklı olduğunu hatırlayarak evine doğru koştu. Ne koşuşmasına anlam veremeyen ev halkının sorularını duydu, ne de öfkeden sağırlanmış

kulaklarla, kapattığı kapının gürültüsünü.. Çok ama çok kızgındı. Eline aldığı cd' yi parçalama isteğini güçlkle engelledi. Sırt çantasından süratle çıkarttığı bilgisayarını açtı. Sorunuyla yüzleşme zamanıydı.

Canan'ın bindiği taksi gözden kaybolurken Kemal bey Melek hanıma, Melek hanım Bilge'ye hep aynı soruyu soruyordu.

"Ne oluyor Kemal bey?"

Cevap da aynıydı.

"Bilmiyorum!"

"Serkan'ın nesi var? Canan neden böyle gitti? Bilge!"

"İnanın ben de bilmiyorum."

"Bunlar kavga mı etti? Niye?"

"Ben sadece tartıştıklarını duydum. Sonra Serkan kapıyı kapattı" dedi Bilge. Düşünceliydi.

"Ama neden? Kimse ne olduğunu bilmiyor mu? Ooofff Canan! Yine yaptın yapacağını. Hepimizi uyuttun, aferin sana kızım..." dedi Melek hanım sinirle.

"Sakin ol Melek hanım, tansiyonun çıkacak" dedi Kemal bey.

"Çıkarsa çıksın. Gördün di mi Kemal bey, yanibaşımızda kıyamet kopuyor, ruhumuz duymuyor. Sözde bir arada yaşıyoruz. Bu kadarı fazla ama.." Diyerek Serkan'ın öfkeyle kapattığı kapıya yürüdü. Çaldığı kapı açılmayınca Kemal beyin çabasıyla kendi evine girdi.

"Belli ki aralarında bir sorun var. Olamaz mı? Olur elbet,, Onlar çekirdek de olsa bir aile. Bize anlatmak zorunda değiller. Biz de her şeye karışmak zorunda değiliz. İkisi de erişkin ve ikisi de bizden daha akıllı. Sadece bizden yardım istediklerinde yanlarında olunuz" dedi Kemal bey.

"Sen ne rahat bir babasın, inanamıyorum" dedi Melek hanım.

"Rahat değilim Melek hanım, hatta senden daha rahatsızım ama doğru olanı yapıyorum ben, haddimi biliyorum. Bir arada yaşama nedenimiz bu değildi unuttun mu? Birbirimizin işine karışmak değildi" dedi Kemal bey.

"Ama ben üzülüyorum. Elimden bir şey gelmediği için üzülüyorum. Önceden ne olduğunu bilseydik, çözmesine yardım ederdik. Kızın halini görmedin mi? Bir ayda nasıl kilo verdi?" dedi Melek hanım.

"Çözebilecek olsaydık bize söylerdi, sen de biliyorsun...Bırakalım kendileri halletsin. Sen kızının hayata bakışını hâlâ öğrenemedin mi? Çocukken de böyleydi Canan hatırlasana. Karşılaştığı bütün sorunlara matematik sorusu gibi davranan biricik kızımız, duygularını matematik sembollere çevirebilen nadir insanlardan biri. Hem duygusal, hem mantıklı yani" dedi Kemal bey.

"İyi halt ediyor kızımız! Ben de özlemden, meraktan böyle kilo verdi sanmıştım, nasıl da yanılmışım" dedi Melek hanım.

"İnan bana yanılmıyorsun. Bahse girerim, ne olduysa özlemden oldu. Konferans meselesi de tuzu biberi oldu. Hepsi geçecek merak etme. Onlar birbirini çok seviyor. Sabırlı olursan haklı olduğumu göreceksin" dedi Kemal bey.

Gerginliğin nedeni Bilge'nin kafasına takılmıştı. Serkan kendisine de kapıyı açmadığı için o da kendi evine kapanıp kardeşiyle paylaşmadığı konuyu enine boyuna düşünmeye başlamıştı. Ne Melis'in ne de cd' nin varlığından haberdar olmadığı için ne taraftan bakarsa baksın sorumlu olarak Emre'yi görüyordu. Serkan'ın yokluğunda eve çok sık gelir gider olmuştu Emre. Ayrıca Canan'la hiç olmadığı kadar yakın olduğuna, özel sohbetler yaptığına tanık olmuştu. Emre'nin kendisine karşı duygularını konuştuklarını zannettiği gizli sohbetlere neden bir türlü dahil edilmediğini şimdi anlıyordu Bilge. Emre Canan'ı hâlâ seviyor olmalıydı. Daha korkuncu ona yakınlaşmak için Bilge'yi alet ediyordu. Serkan'ın ortalıkta olmadığı zamanı şeytanca değerlendirerek Canan'ın aklını ustaca çelmişti. Nasıl bir canavardı bu adam! Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Başına gelen onca felaketten sonra hayatında ilk defa, kaybettiği eşinden başka bir erkeğe karşı derin duygular beslemeye başlamış, umutlanmıştı oysa. Tam da Emre'nin Ömer'e iyi bir baba, kırık dökük aileyi sahiplenecek iyi bir aile reisi olacağına inanmıştı. Canan'ın, hatta Kemal beyle Melek hanımın da davranışlarıyla onay verdikleri beraberliği kabul etme arefesindeydi. Oysa şimdi Emre'nin korkunç bir yalancı, hilekâr bir düzenbaz olduğunu düşünüyordu. Öfke bir anda Bilge'nin de bedenini ele geçirdi. Canı

yanıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Hem kendisine hem de kardeşine acı çektiren acımasız düzenbaza birinin hesap sorması, haddini bildirmesi gerekiyordu. Ama önce anladığı şeyin doğru olduğundan emin olmalıydı. Titreyen elleriyle gözünden süzülen yaşları sildikten sonra tereddüt etmeden Emre' yi aradı.

"Bilge! Farkında mısın, beni ilk defa arıyorsun, çok sevindim" diyen Emre karşıdan ses gelmeyince tekrar konuştu.

"Bilge! Orada mısın? Konuşmayacak mısın?" diyerek çalışma arkadaşlarından uzak sessiz bir köşeye çekildi.

"Bilge! Sen iyi misin? Bir sorun mu var? Ömer'e birşey mi,,"

"Ömer iyi Emre, inanmayacaksın ama bu evde sadece Ömer iyi" dedi Bilge.

"Ne oldu, anlat lütfen" dedi Emre.

"Sen biliyordun değil mi Emre? Canan'la Serkan arasında bir sorun olduğunu biliyordun. Serkan bu yüzden mi Somali'ye gitti? Bu yüzden mi bir hafta diye bizi kandırdı?" dedi Bilge.

"Serkan döndü mü?" dedi Emre telaşla.

"Serkan döndü, ama Canan gitti" dedi Bilge.

"Ne var bunda, zaten gidecekti, Konferans var biliyorsun" dedi Emre.

"Çok tatsız gitti, fena tartıştılar. Sen biliyordun öyle değil mi? Böyle olacağını biliyordun. Hatta böyle olmasını istiyordun" dedi Bilge.

"Ne? Sen ne demek istiyorsun?" dedi Emre.

"Serkan kendini eve kapattı. Kimseyi görmek istemiyor. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Hepsi senin yüzünden Emre" dedi Bilge.

"Benimle ne ilgisi var? Ben sadece Canan'a yardım etmek için,, Sen beni neyle suçluyorsun Bilge?" dedi Emre.

"Canan'ı hâlâ seviyor olabilirsin ama keşke benimle oynamasaydın. Onu geri almak için keşke beni alet etmeseydin" dedi Bilge.

"Bilge! Sen,, beni ikiyüzlülükle suçluyorsun. Nasıl böyle düşünürsün?" dedi Emre. Karmakarışık aklıyla telefonun öbür ucundan fırtınalı manzarayı doğru algılamaya çalışırken içi acıyordu..

"Sen hepimizi kandırdın, Serkan gelince anladım. Onların tartıştıkları sorun sensin öyle değil mi? Senin yüzünden ayrılacaklar" dedi Bilge.

Emre kısa bir süre düşününce, Bilge'nin yüreğini burkan sözlerinden başına gelmesinden korktuğu şeyin Canan'ın başına geldiğini anlıyordu. Serkan'ın eve dönmesiyle Melis muamması kötü senaryoyla çözülmüşe benziyordu. Görünen o ki savaşı Melis kazanmıştı.

"Kahretsin,, " diye mırıldanan Emre Melis hakkında Bilge'ye bir şey söylemedi. Söyleyemezdi, çünkü Canan'a söz vermişti. Bilge'ye Melis'in aniden ortaya çıkışından, Canan'ı tehdit ederek Serkan'sız günlerini kâbusa çevirişinden söz edemezdi.

"Sen nasıl bir adamsın? Bunu Ömer'e nasıl açıklayacaksın? Sen onun en güvendiği insandın, idolüydün,, " dedi Bilge.

"Bilge, benim hakkımda çok fena yanılıyorsun. Bir gün, benden özür dilemek zorunda kalacaksın ama ben seni affedecek miyim bilmiyorum. Senin için çarpan kalbimi un ufak ettin" dedikten sonra üzümlere kapattı telefonu.

Üzgündü Emre. Uzun soluklu çabaları sonucu Bilge'nin sevgisini ve güvenini kazandığına inanarak ona evlenme teklif etmeye hazırlanıyor, heyecanla Serkan'ın dönüşünü bekliyordu. Çünkü bu ailede arkadan iş çevirmek hiç hoş karşılanmıyordu. Aileden biri gibi davranmaya başlayalı beri çok büyük değişim geçirmişti oysa. Değişim ilâhi yasaların gereği idi. Artık yasalara da, yasaları koyan büyüklüğü tartışılmaz otoriteye de inanıyordu. Tıp da bu değişimi onaylıyordu üstelik. İnsan bedeni her altı ayda bir hücrelere varana kadar yenilenirken sadece ve sadece değişimi insanın iradesine bırakılan beyni biyolojik olarak eskisi gibi kalıyordu. İnsanın insiyatifine bırakılan o beyin akıl ve kalp işbirliği ile nimet olarak sunulan yetkisini kullanarak geçici dünya hayatını yönetirken, insanın gerçek hayatının kalitesini belirlemek üzere ahiretini inşa ediyordu. Bu nimet insana bağışlanmış en büyük servetti, kıymetini bilmek gerekti. Zonklayarak ağrıyan başını ovaladı.

"Kahretsin!" dedi yeniden. Sonra da baştan beri sırrını paylaştığı kız kardeşini bir umutla aramak istedi. Ama telefondaki ses Serkan'ın enerjisi tükenmiş, bedbaht ve bitkin sesiydi.

"Canan gitti Emre, telefonunu bile bıraktı. Ben onu kaybettim. Artık bana güvenmiyor" dedi Serkan.

"Serkan, sen evde misin? Sakın bir yere kaybolma, hemen geliyorum. Bekle beni tamam mı?" dedikten sonra çalışma arkadaşlarına bile haber vermeden dışarı fırladı Emre.

Serin bir sonbahar gününde Melek hanımla Kemal bey genel durum değerlendirmesi yaparken sorunun sadece Canan ve Serkan'ı etkilemediği konusunda fikir birliğine varıyordu. Serkan'ın eve kapanmasının ardından hiç beklemedikleri bir biçimde Bilge de eve kapanmıştı. Ömer'in olanlardan habersiz mutlu çocuk hallerini gözetleyip korumak zorunda kalırlarken kederli gözlerle düşünmeye devam ediyorlardı.

"Hâlâ özlem sorunu olduğuna inanıyor musun" dedi Melek hanım. Eşini ilk defa önemli bir konuda köşeye sıkıştırdığının farkında olduğu halde keyif alamıyordu. Bahse girelim mi Kemal bey?" dedi başını sallayarak.

Eşinin haklılığı karşısında çaresizce sustu Kemal bey.

"Hadi içeri girelim, hava soğuyor. Ben Ömer'i alıp geliyorum" dedi.

Melek hanım'ın Ömer'le ilgilendiği sırada Kemal bey, tıka basa kitaplarla dolu büyük çalışma odasında sıkıntıyla dolanıyor, dolanırken de neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. O sırada bahçe kapısını gören pencereden, telaşlı haliyle Emre'nin gelişini gördü. Kendi kapılarını çalmak yerine Serkan'ın kapısını çalmasını tuhaf bulan Kemal bey, kendilerine açılmayan kapının Emre'ye hemen açılmasını daha da tuhaf buldu. Ne kadar tuhaf olsa da bu iyi haber olabilirdi. En azından mesele Emre'yi de ilgilendiriyordu. Galiba dolaylı olarak Bilge'yi de... Ve tuhaf ki sadece anne baba olarak kendilerini ilgilendirmiyordu. Şüphelerinde haklı mıydı yoksa? Bu gün Emre ile Serkan'ın Canan'ı paylaşma konusunda hesaplaşma günü müydü? Düşünmekten vazgeçip salona geçen Kemal bey, koltukta uykuya dalan Ömer'in üzerini örttüktan sonra düşüncelere dalan eşinin yanına oturdu.

"Hadi rahatla biraz. Canını boş yere sıkma Melek hanım. Biraz önce Emre geldi. Serkan'ın yanına gitti. Telaşlıydı. Sorunun ne olduğunu o da biliyor sanırım. Biz de ondan öğreniriz dertlerini, merak etme" dedi.

"Demek Emre geldi! Bu kez yanıyorsun Kemal bey. Bize Emre de hiçbir şey söylemeyecek, görürsün. Korkarım mesele zannettiğimizden daha ciddi" dedi Melek hanım. Eskisinden daha da endişeliydi. Önce Bilge'nin sonra Kemal beyin aklına gelenler çabucak onun da aklına geliverdi. "Düşündüğüm şey doğruysa hepimizin başı dertte demektir. Ben bu mesele kapandı sanıyordum. Canan'a inanmıştım" dedi Melek hanım.

"Hayır Melek hanım, düşündüğün doğru değil, yanıyorsun. Ben bu konuda biraz riski olsa da seninle bahse girerim" dedi Kemal bey.

"Değilse ne o zaman?" dedi Melek hanım.

"Bilmiyorum ama öğreniriz nasılsa" dedi Kemal bey.

"Matematikçi kızının bir aydır anlatmadığı sorununu bize anlatacağına inanıyorsun yani... At izi it izine karışmışken hâlâ umudun var, öyle mi " dedi Melek hanım.

"Bir şekilde anlatacak, biliyorum Melek hanım, hangi formda anlatır bilemem ama zamanı gelince gerektiği kadarını anlatacak Canan, hem de yalansız" dedi Kemal bey.

Emre'ye kapıyı ruh gibi açan Serkan hiç konuşmadan yine ruh gibi salona yürüyüp biraz önce kalktığı yere oturdu.

"Berbat görünüyorsun. Neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi Emre.

"Bittim ben Emre, çok kötü oyuna geldim. Canan'ı kaybediyorum. Artık ne söylesem bana inanmayacak" dedikten sonra sehpa duran bilgisayar Emre'ye uzatarak arkasına yaslandı.

"Şunu izlesene" dedi.

Emre sakince kucağına yerleştirdiği bilgisayarda zaten hazır bekleyen videoyu başlattı. Biraz izledikten sonra yüzünü buruşturarak Serkan'a döndü.

"Melis bu mu? Güzel kadımmış. Demek iddiayı Melis kazandı. Demek seni geri almayı başardı. Hıslı kadımmış doğrusu" dedi Emre.

Emre'nin sözleriyle irkilerek doğrudu Serkan. "İddia mı? Ne iddiası?" dedi.

"Daha çok tehdit demek lazım, ama oturaklı tehditti doğrusu" dedi Emre.

"Sen nereden biliyors..?" diyecekken yeniden irkilerek ayağa fırladı.

"Canan biliyor muydu? Allah'ım kabus bu! Gerçekten bittim ben" dedi.

"Biliyordu, hem de baştan beri.. Melis'in İşyerine gidip ona meydan okuduğu günden beri. Bir aydır neler çektiğini bu evde bir tek ben biliyorum Serkan..." dedi Emre.

"Neden bana söylemedi? İki kez telefonla konuştuk..." Diyen Serkan hem Canan'a hem de alabildiğine kendi dikkatsizliğine kızıyordu.

"Söyleyecekti Serkan, eğer sen Melis'in yanında olduğunu söylemeye cesaret etseydin, sana anlatacaktı. Canan'ı uyardım. Böyle hırslı birinden korkması gerektiğine ikna ettim, ama bu sefer de sen aramadın. Aramak şöyle dursun, bir hafta dediğin seyahati bir aya çıkardın. Eski sevgilinle öyle meşguldün ki, Canan aklına bile gelmedi. Buna resmen Melis'le balayı denir dostum, Somali' de balayı. Üzgünüm ama durum bu Serkan, filmde anlaşıldığı üzere, karını kaybediyorsun. Bu çok net. Ben onu doğru tanıyorsam, ihaneti asla affetmez" dedi Emre.

"Emre, yanılıyorsun. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Ben Canan'a ihanet etmedim" dedi Serkan.

"Şaka yapıyorsun! Burada görülen sen değil misin? Buna kim inanır? Kadın hayatının filmini çekmiş. Resmen yönetmenliğe soyunmuş. Bak dostum, Canan burada olmadığına göre bana itiraf edebilirsin. Benim asıl merak ettiğim, bunu neden yaptığın? Tamam, kadın güzel ama, Canan'ı kaybetmeye değer miydi?" dedi Emre.

Serkan başını ağrısını azaltmak için alnını ovuştururken Emre filmi yeniden izliyordu. Birazdan duraklayıp Serkan'a çevirdi yüzünü.

"Alkol kullanmadığını sanıyordum. Sen resmen hayata bakışını değiştirmişsin. Somali seni tanımaz hale getirmiş Serkan " diyen Emre'ye de kızgındı artık.

"Neden anlamıyorsun Emre, oyuna geldim diyorum. Yine bana inanmayacaksınız ama ben o şarap şişesini hiç görmedim. Alkolü sadece tedavi için kullanıyorduk. O yoklukta bulabilirsek tabi " dedi Serkan. İçine sığdıramadığı öfkeyle kalkıp salonu bir baştan öteki başa dolanmaya başladı.

"Eh, normal tabi. O yoklukta bu bolluk olursa şişe falan görmezsin. Melis odada böyle dolaşırsa başka bir şey göremezsin" dedi Emre.

"Emre, bari sen yapma. Biraz mantıklı ol. Geçmişte hayatımı karartan bir kadını Canan'la değişir miyim sence? " dedi Serkan.

"Kusura bakma, mantıklı olduğum için böyle konuşuyorum, Yokluk dedin ya demin, yokluk insana her şeyi yaptırır" dedi Emre gülerken.

"Yapmadım Emre. Ben Canan'a ihanet etmedim" diye haykırdı Serkan. Önündeki videodan çok Serkan'ın öfkeyle delleniş halini izlerken onu doğru anlamaya çalışıyordu Emre.

"Sen ciddi misin dostum? Bu filmdeki adam benzerin mi yani? " dedi Emre.

"Maalesef benim, o gördüğün oda, o lanet havlu, o yatak,,, hepsi benim. Arkadan gördüğün yarı çıplak gerizekalı da benim. Ama gerisi koca bir yalan. Kahretsin! Daha seni inandıramıyorum ben, Canan'ı masum olduğuma nasıl ikna ederim? Neden anlamıyorsun Emre, ben o kadına dokunmadım bile" dedi Serkan.

"Sana inanmayı çok isterdim ama, görünen köy kılavuz istemiyor. Orası ne olacak?" diyen Emre yeniden filmle ilgilenmeye başladı.

"Aslında seninle şişenin beraber olduğu tek bir sahne yok. Bu çok garip doğrusu. Melis'le yakın olduğun bir sahne de yok. Görüntülerle oynanmış sanırım. Bazı yerleri çıkarılmış gibi görünüyor. Bu kadın aynı zamanda tutucu mu, yoksa Canan'ı çıldırtmaktan mı korkuyor? Ayrıca bu film neden sessiz? " dedi Emre.

"Sence neden? Sesli olsaydı masum olduğum hemen anlaşılacaktı Emre. Onunla nasıl konuştuğumu duysaydı beni suçlamak yerine boynuma sarılırdı. Şimdi bana inanıyor musun?" dedi Serkan.

"Henüz değil. Bu çıplak samimiyet aklımı engelliyor. Ama haklı olabilirsin. Teknik bir inceleme yapılırsa her şey ortaya çıkar. Biraz zaman alsın da gerçek anlaşılır " dedi Emre.

"Benim hiç zamanım yok Emre, Canan'ı geçici de olsa kaybedemem. Hemen bir şey yapmalıyım. Bana öyle bakmasına dayanamıyorum. Sen burada değildin, nasıl çekip gittiğini görmedin" dedi Serkan.

"Öyleyse masum olduğunu kanıtla bana. Beni ikna edersen Canan'ı kaybetmezsin. Sana yardım

ederim. Ama uzatmaları oynuyorsan, bil ki onu çoktan kaybettin" dedi Emre.

"Bunu nasıl yaparım bilmiyorum, kafam öyle karışık ki," dedi Serkan.

"Bence Melis'i bulalım, itiraf etmesini sağlayalım" dedi Emre.

"O bunu düşünmüş merak etme, yurt dışına kaçmış. Telefonu kapalı. Ne zaman köşeye sıkışsa böyle yapar. Melis'in tarzı bu. Nerede bir güzellik görse gelir, tam ortasına pisletir, sonra da ortadan toz olur" dedi Serkan.

"O da hekim değil mi? " dedi Emre gülererek.

"O da hekim Emre, ne ironik değil mi?" dedi Serkan.

Biraz sakinleşmişti ama hâlâ çaresizdi. Meseleyi Emre'den başka bilen olmadığına göre sadece Emre'den yardım isteyebilirdi. Canan giderken uyarmakta haklıydı. Neticesi belli olmayan bir konuda aileyi huzursuz etmenin anlamı yoktu. Onları masum olduğuna inandırmak, Canan'ı ikna etmek kadar zordu. Problemin katlanarak büyümesine izin veremezdi.

"Onlara bir şey söyleme Emre, Canan gittiğine göre bu meseleyi kendi başıma halletmeliyim. Bir yolunu bulup evliliğimi kurtarmalıyım" dedi.

"Yalnız değilsin dostum, ben varım. Ama önce beni ikna etmelisin. Sonrası kolay. Benim tanıdığım Canan, bu işin aslını öğrenmeden peşini bırakmaz. Eğer sen haklıysan, bu kadının Canan'ın elinden çekeceği var bilesin" dedi Emre.

"Benim elimden de,, " diyen Serkan öfkeyle sıkıdığı yumuğunu kanepeye indirdi..

"Bir yolu olmalı" diye mırıldanan Emre Serkan'ı öfkesiyle baş başa bırakırken tüm dikkatiyle filme odaklandı. Kadir bey sayesinde film işleriyle yakın mesafede yaşadığından, çözüm bulması uzun sürmedi.

"Buldum Serkan! Şimdi tam karşıma oturacaksın ve bana bu sessiz filmi seslendireceksin. Orada yaşanan her şeyi, konuştuğunuz her sözü hatırlayacaksın, hatasız olursan sana inanırım. Benim az da olsa dudak okuyabilme yeteneğimden yararlanmanı istiyorum" dedi Emre.

"O kadınla ilgili hiçbir şey hatırlamak istemiyorum Emre. Ondan nefret ediyorum" dedi Serkan.

"Doktorların hafızası iyidir, hatırlayabilirsin. Ayrıca bu tek şansın, nefretini sonraya saklayıp şansından yararlanırsan iyi olur" dedi Emre.

Emre'nin buluşuna hak veren Serkan kalkıp salonda bir iki tur dolanıp sakinleşmeye çalıştı. Sonra da tam karşısındaki koltuğa oturdu. Melis'in filmine konu olan o uğursuz gecede aralarında geçen diyalogları hatırlamadan önce yokluk ve sefalet dolu insanlık tablosu geldi gözünün önüne. Haksız yere fakirleştirilmiş insanların kan kırmızısına boyanmış utanç tablosu...

YAZILMAMIŞ SOMALİ GÜNLÜĞÜ

Afrika'nın kızgın güneşi gökyüzünde yükselirken geçici hastahane kurulmuş kıraç topraklarda etrafa yeni bir koşuşma dalgası yayılıyordu. Kara tenli insanların karga tulumba taşındığına bakılırsa kabileler arası çatışmaların sıkça yaşandığı normal günlerden bir gün yaşanıyor. Yer kalmamış eğreti yataklarda yatan biraz iyileşmiş hastalar ihmal edilerek yeni gelenlere yer açılıyor, yorgun doktorların gönüllü hizmet anlayışları iyi niyetlerinin son damlasına kadar hunharca tüketiliyordu. Birkaç saat dinlenme fırsatı bulanlar şanslı adledilirken, acısı hemen hizmet yükü olarak kat kat çıkarılıyordu. Sağlık gönüllülerinin yiyecek sıkıntısı yoktu Somali'de ama israf edilme lüksü olmayan zaman sıkıntıları vardı. Kendi yiyeceklerini insanlarla paylaşan, az yemekle çok çalışmaya alışmış bir avuç gönüllüler olarak her gün yeniden ve yeniden zamanla yarışıyorlar, yarışı yeni gelecek arkadaşlarının devralmasını sabırla bekliyorlardı. Acil gelen yaralılar, açlığın yıpratmış hasta insanlar, ameliyathane, aç çocuklar, hasta çocuklar, ölen çocuklar, sonra yine çocuklar, çocuklar... Serkan'a evine dönmeyi gün ve gün erteleyen, o insanlar ve o çocuklar, Canan'ı asla unutturamadılar. Güzel fiziğine hasret kaldığı eşinin yüzü gözünün önünden hiç gitmeden varlık alemine Canan'ca bakışını her gün yeniden hatırlatarak içinde yaşadığı kanlı Somali tablosuna isyan etmeden ayakta kalmasını sağlıyordu. Bu utanç tablosunun ruhundaki hasarı yetmezmiş gibi Melis'in ortaya çıkıp değerli zamanını şeytanca çalma girişimlerini de yine Canan'la saf dışı bırakıyordu. Melis'le aynı ortamda bulunmanın en çekici yanı ona Canan'dan söz etme

sebepleri sunmasıydı. Onun ruhunun güzelliklerini Melis'in karanlık ruhunu görmezden gelmek için örtü gibi kullanıyordu. Bir kadının bir erkeği hangi bağlarla bağlaması gerektiğini Melis Serkan'ın zehir zembelek dilinden öğrenirken Serkan Canan'ı cömertçe modelliyor, zaten Kadir beyin filmiyle yaralanmış kadının Canan'a duyduğu öfkeyi farkında olmadan yine Canan'la besliyordu.

Son hastanın son kontrollerini yaptıktan sonra nöbeti devralan Serkan, doktor arkadaşına yaklaştı.

"Ben dinlenmeye gidiyorum, gerekirse uyandırırısın" dedi. Sonra da uykusuz gözleri yarı açık yarı kapalı misafirhanenin yolunu tuttu. Kendisine ayrılmış odayı el yordamıyla bularak kapıdan girdi. Odasına girer girmez her defasında yaptığı gibi ter kokan tişörtünü çıkarıp yatağının bulunduğu tarafa bakmadan fırlattı. Duş yapmak üzere küçük portatif banyosuna girmek üzereyken aniden durup geri döndü. Yatağın üzerinde banyo havlusuyla sere serpe uzanmış Melis'i görünce aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Pardon, pardon, ben yanlış odaya girmişim, özür dilerim" dedikten sonra odadan çıkmaya hazırlanırken Melis'in insanı rahatsız eden kahkahası duyuldu. Duraklayan Serkan kızarak odanın ortasına geldi. Kadının hafif meşrep tavrını kınamaya hazırlanırken Melis'in sesini duydu.

"Hayır hayatım, yanlış gelmedin. Gerçekten çok yorgunsun burnunun ucunu göremiyorsun. Karikatür gibisin, ama gerçekten çok komik görünüyorsun. Güldüm diye bana kızma, kendimi tutamadım" dedi Melis.

Elindeki ne olduğu belirsiz kitapla, yatağın üzerindeki rahat tavırlarıyla görüntüsü, itici kahkahasından daha da itici geldi Serkan'a.

"Melis, benim odamda ne arıyorsun?" dedi kızarak.

"Aradığımı buldum ben, sen kendini üzme hayatım. Sıcak bir duş ve ardından dinlenecek rahat bir yatak. Sen de denemelisin" dedi Melis.

"Melis!" diyen Serkan gittikçe volümü artan bir sesle asabileşirken, Melis yüzüne yapışmış gibi duran gülümsemesiyle Serkan'ı şaşırtmayan davranışına kendince mantıklı bir açıklama getirdi.

"Ne yapsaydım yani, bunca yıllık arkadaşım dururken başkasının odasına mı gitseydim. Yoksa odamda tesisatları onaran ustalara aldırmadan uykuya mı yatsaydım. O gürültüyle ne kadar uyunursa artık" dedi Melis.

"Ne tesisatı, ne tamiratı, ben ses falan duymadım" dedi Serkan.

"Bitmiş demek ki. Sessiz odayı bulunca biraz çalışayım dedim. Sen nasılsa geç gelirsin diye,, Sonra kitabıma dalıp gitmişim işte. Kusura bakma Serkan hemen toparlanıp giderim ben, merak etme " dedi Melis.

"Acele etsen iyi olur, gerçekten yorgunum Melis, ben dışarıda bekliyorum" dedi Serkan.

"Bu halde dışarı mı çıkacaksın? Bence hiç gerek yok. Sen şimdi duşa gir. Çıktığında ben çoktan gitmiş olurum. Kaybedecek zamanın yok. Zaten bir iki saat uyuma şansın var, onu da benim yüzümden kaybetme" diyen Melis yatak örtüsünü üzerine çekerek sarındığı banyo havlusunu üzerinden çıkarıp yatağın Serkan'a yakın tarafına fırlattı.

"Bu senin havlun, biraz ıslattım ama kusura bakma" dedi gülerek.

"İstemez,, havlu senin olsun" diyen Serkan odanın köşesine yapılmış portatif kabinin olduğu tarafa duşa girmek üzere yönelmişken, Melis'in yeni bir kahkahası ile yeniden eski yerine döndü.

"Dışarısı ölüm kokuyor Melis, insanlar ölüyor, çocuklar açlıktan ya ölmüş ya da ölmek üzere. Sen bu şartlarda eğlenebiliyor musun? Sen nasıl bir insansın? Nasıl bir hekimsin? Dahası nasıl bir kadınsın?" dedi Serkan.

"Of Serkan! Sen ne sıkıcı bir adamsın? Hatırla istersen eskiden de böyleydin. Ne yani, dünyada her gün birileri ölüyor diye hiç gülmeyelim mi? Bana yine Canan'dan bahsedip insanlık dersi mi vereceksin? Bu saatte hiç çekemem, çünkü ben de yorgunum" diyen Melis yeni bir kahkahanın ardından Serkan'ın dikkatini çekmeyi başararak duşa gitmesini engelledi.

"Yoksa sen benden etkilenmekten mi korkuyorsun? Böyle havlusuz falan görünce,, Sen de erkeksin sonuçta" dedi gülerek.

Melis'in havlusuz bedeni değil ama sözleri tüylerini diken diken ederek etkilemişti Serkan'ı. Kolundan tuttuğu gibi odanın kapısından dışarı fırlatmak isteğinden, kadının yatak örtüsünün altında hâlâ çıplak olduğunu hatırlaması yüzünden vazgeçti. Öfkeyle soluyarak yanına yaklaştığı Melis'in burnunun dibine girdi.

"Bana iyi bak Melis, yakından bak. Senden etkilenmiş bir erkeğe benziyor muyum? Değil havlusuz, karşımda çıplak dolaşsan umurumda olmazsın. Ben doktorum Melis, anatomi uzmanıyım. İçi boş etten, kemikten etkilenmeyeli uzun zaman oldu. Şimdi git de biraz kafamı dinlendireyim. Zamanımı çalyorsun" dedikten sonra nihayet duşa yöneldi Serkan.

"Tamam ya, kızma.. Ben de zaten o yüzden bu odadayım, sana güvendiğim için" diye arkasından seslenen Melis Serkan'ın kabinin kapısını kapatmasının ardından örtüsüne sarındığı yataktan çıktı. Web kamerası yatağa yönlendirilmiş bilgisayarını kapattıktan ve kapattığı bilgisayarı yerinde bıraktıktan sonra apar topar giyindi.

"Film daha bitmedi Serkan, seninle hesabımız daha kapanmadı" diye mırıldanırken odadan çıktı.

Duştan çıkan Serkan Melis'in odayı terkettiğini görünce rahatlamıştı. Çok yorgundu. Apar topar giyinerek ıslak saçlarını kuruladı. Daha fazla ayakta kalamayacağını anlayınca Melis'in bilgisayarını neden masada unuttuğuna aldırmandan yatağın dağılmamış tarafına külçe gibi uzandı. Uykuya dalarken bile her an uyandırılmaya hazır olmalıydı. Arkadaşlarından biri acil müdahale gereken hastalara yetişemediği için yardım isteyebilir, kilitlemediği kapıdan içeri dalarak ve sarsarak kendisini uyandırabilirdi. Biyolojik saatini sadece insan hayatı kurtarmak için ayarlayan Serkan da arkadaşları gibi uykudan fedakarlık yapmaya hazırdı. Canan'ı sadece iki kez arama nedeni de fedakarlıktı. Cep telefonlarının çalışmadığı yoksulluk diyarında Türkiye'de kalan yakınlarıyla haberleşmek için kilometrelerce öteye, şehir merkezine gitmek gerekiyordu. Şehir merkezine sadece Türkiye'den düzenli aralıklarla uçakla gelen tıbbi yardım malzemelerini yetkililerden teslim almak bahanesiyle sırasıyla gidiyorlardı ve ancak o zaman aileleriyle haberleşebiliyorlardı. Serkan kendi hakkını her fırsatta hasta annesini merak eden meslekdaşına devrederek de fedakarlık yapıyordu. Kendisine kızdığını tahmin ettiği eşinin, geri döndüğü zaman gerçekleri öğrenince, kızmak yerine takdir edeceğinden, kendisini daha çok seveceğinden emindi Serkan. Bunu hakettiğine inanıyordu. Canan'ı da böyle bir fedakarlık sonucu ödül olarak kazanmamış mıydı? Başka insanları mutlu ederek mutlu olmayı kendi deneyimleriyle öğrenmemiş miydi? Canan'ı gri kapaklı defterinden okuyarak mutluluğunu aşka dönüştüren cesur yüreğini, aşkın bir insanın başına gelecek en güzel şey olduğunu zannederken de sevgiyi keşfetmemiş miydi? Ölçüsünü bir türlü kestiremediği sevgiyi... Daha fazla sevmek mümkün mü acaba diye her gün yeniden ölçüp biçmeye çalıştığı sevgiyi... Konforlu evinden, sıcacık yuvasından çok uzaklarda azraile meydan okumak için gereken gücünü bu tarif edilmez sevgiden alıyordu. Yine sevginin gücüyle Somali'de Canan'sızlığa katlanıyordu. Sadece iki kez birkaç dakika konuşabilmişti Canan'la. Zamanın değerli olduğu bu coğrafyada sevdiğinin sesini duymak varken, varlığını hiçe saydığı birinden söz ederek onun aklını kuşku ile bulandırmaya gerek duymamıştı. Canan'ı gerektiği kadar arayıp ilgilenemediği için duyduğu huzursuzluğa rağmen zor da olsa derin bir uykuya daldı Serkan.

Oysa Melis için mesai daha yeni başlıyordu. Serkan'ın kilitlenmeyen odasını ziyaret zamanıydı. Bir aksilik olur da uyanırsa unuttuğu bilgisayarını bahane edecekti. Odaya sessizce girdi ve Serkan'ın derin uykuda olduğunu görerek gülümsedi. Önce yerini hiç değiştirmedeği bilgisayarını açtı. Gereken ayarlamaları yaptıktan sonra üzerindeki sahneye uygun bir kostümlerle, filminin konusuna çok uygun seksi bir gecelikle değiştirdi. Film çekimini başlatıp sessizce Serkan'ın yanına uzanmak üzereyken dekorun eksik olduğunu farkettiler. Yanında getirdiği çantayı yavaşça açarak şarap şişesini ve iki kadehi çıkardı. Serkan'ın tarafındaki sehpanın üzerine koyduktan sonra yine çantadan çıkardığı renkli sıvıyı yarım kalmış izlenimi vermek üzere kadehlere paylaştırdı. Köşede duran küçük abajur da açılınca dekorasyon tamamlanmış oldu. Ödüllük film bu sahnesiyle düşmanın hayatına en öldürücü darbeyi vurarak geri dönüşü olmayan hasarlar bırakacaktı. Eline bir iş dosyası olarak sessizce yatağa yerleşti. Ama dikkatle hazırladığı sahnesi uzun süremedi. Yine aynı sessizlikle dekorunu toparlayıp çantaya yerleştirdi. Çantasını yanına alırken kapattığı bilgisayarını sabah çekimlerinde kullanmak üzere yerinde bıraktı. Üzerini giyindikten sonra hekimliğinin gereğini yapmış görünmek üzere hastaların bulunduğu çadır hastahaneye gitti. Asıl amacı Serkan'ı kaldırma zamanı geldiğinde odasında olabilmektir. Böylece film çekimine devam edebilecek yeni sahneler ekleyerek Canan'ı kuşku gerektirmeyen bir aşkın varlığına ikna edecekti. Sabahın ilk ışıklarıyla harekete geçen Melis, nöbet arkadaşına Serkan'ı uyandırma işine gönüllü olduğunu

söyleyerek hemen harekete geçti. Aralık bıraktığı kapıdan sessizce içeri süzülerek tekrar bilgisayarını çalıştırdı. Serkan'ın yanına iyice yaklaşarak yüzünde mutlu bir tebessümle saçlarını okşadı. Daha doğrusu uyandırmaktan korktuğu için okşuyormuş gibi yaptı. Üzerindeki beyaz önlüğü çıkarmaya başlayınca birden kameranın kayıta olduğunu hatırlayan mahçup sevgiliye dönüşüverdi. Bilgisayarına doğru yürüyerek kapağını kapattı. Şimdi gerçekten Serkan'ı uyandırma zamanıydı. Kapıdan dışarı çıktı, gürültülü bir kapı çalışısıyla yeniden içeri girdi.

"Serkan, hadi uyan, hadi.. sabah oldu" dedi.

"Melis, yine mi sen? , beni ne zaman rahat bırakacaksın ?" diyerek doğruldu Serkan.

"Sana da yaranılmıyor yani. Gece seni yorgun görünce nöbetini ben aldım. Arkadaşıma iyilik olsun dedim. Yine söylenmeye başlayıp beni iyilik yaptığıma pişman etme olur mu? Seninle tartışacak değilim. Ben odama gidiyorum, çok uykum var" diyerek odadan çıktı.

"İyilik ve sen,, inansam mı acaba"diyerek ayağa kalkan Serkan yüzünde alaycı bir tebessümle yeni bir güne hazırlanmaya başladı. Acaba bu gün neler olacaktı Somali'de? Hayatlarında neler değişecekti. Kaç yaralı gelecek, Kaç çocuk ölecek, kaç çocuk böylesi bir hayata merhaba diyecekti. Kim bilir daha kaç gün Canan'sız kalacaktı. Dağınıklığını toplamadan, Melis'in yerinde bıraktığı bilgisayarın varlığına aldırmadan bezgin bir aceleyle çıktı odadan.

UMUT ' A YOLCULUK

*Umut ve kötülüğün amansız savaşı, daha dünyanın kurulduğu ilk günden, insanın yeryüzüne halife atandığı o uğurlu günden başlamıştı. Ama insanların çoğu, geçen binlerce yıla rağmen bu savaşın, zıt kutupluluk yasaının gereği olduğunu ve asıl hikmetini öğrenemediler. Öğrenmek istemediler. İyilerin yeryüzündeki varlığının ve parlaklığının ancak kötülerin varlığıyla ve sebep oldukları zifiri karanlığın bilinmesiyle anlaşılabilceğini anlamak istemediler. İyiler **kötülüğü** yok etmeye çalışırken, kötüler **iyileri** yok etmeye çalıştılar. Ama genel durumda hiçbir değişiklik olmadı. Bunun nedenini de anlamadılar. Anlamak istemediler. İyiler ve kötüler, birbirlerinden bağımsız var olamayacaklarını idrak edemediler. Sadece umuda yolculuğa çıkan insanlar, insan olmanın sırlarına erdiler. Öğrendikçe yazdılar, yazdıkça öğrendiler. İster bilimsel ister edebi, ister felsefi olsun dünyada yazılmış ve yazılacak bütün kitapların sadece yaratıcıyı anlatmak için hak bir çaba olduğunu sadece umut yolcuları anladılar. Ama hiçbir zaman, öğrenmeye meyili olmayana tek satır bile öğretilmedi. Çünkü umut, yolculuğa çıkmayana, cesareti olmayana, olup ta adım atmayana hiçbir şey vaad etmedi. Çünkü umut da o eşsiz ve benzersiz yaratıcının eseri ve tıpkı insan gibi onun yasalarına tabiydi. İnsanoğlu bu gezegende varlığını sürdürdükçe yasalar aynı kalacak, sadece umudun yolcuları değişecekti.*

Uçağa bindiği andan başlayan yoğun ilgiden kurtulmanın en iyi yoluydu bir şeyler okumak. Çoğu konferans yolcusu, insanların çıkardığı uğultuyu bastırmanın en geçerli yoluydu çantasından çıkardığı kitabın satırları arasında kaybolmak. Gözlerinden okunan mutsuzluğun, umut yolunda kaybolmuşluğun da en güzel zırhıydı okumak. Ama okuduğu şey ne olursa olsun kendinden kaçmayı başaramıyordu Canan. Daha ortalıkta yapacağı konuşma metninin esamesi yokken yüreğinde sadece mutsuzluk vardı. Bu geçici mutsuzluğu tatmanın, gerçek ve sonsuz mutluluğa ulaşmak için vazgeçilmez bir gereklilik olduğunu kendine hatırlatırken gülümsüyordu.

"Aferin Canan! Hemen pes ediverdin! Bugüne kadar sen de umut yolcusuydun. Ne oldu da bugün sadece uçak yolcusu oldun?" diye geçirdi içinden. Kitabını kapatıp koltuğa yaslanırken uykusuz gözlerini kapadı. Serkan'ın Somali güneşinden kararmış yüzü, zayıf düşmüş bedeni gözünün önüne gelirken bütün suçlamaları reddeden beden dili de gözünün önüne gelmişti. Eşini yalanla bağdaştıramadığı için zihnindeki görüntüye bile sinirleniyordu. Aynı görüntüler yüzünden kendi kendine ektiği şüphe tohumları uçak yolculuğu boyunca yeşerip büyümeye devam edecekti.

Uçaktan inen Canan, otele varana kadar gazetecilerin ilgisine, olur olmaz cevaplamadığı sorularına muhatab olurken, sadece Serkan'ı düşünüyordu. Aklını kuşatan şüpheler neredeyse Mersin'e hangi

nedene geldiğini unutturacak türdendi. Apar topar oteldeki odasına kapanarak yoğun kalabalıktan ve gazetecilerin elinden geçici de olsa kendisini kurtarmış oluyordu. Özlem'in tahmin ettiği kadar yalnız ve savunmasızdı Mersin'de. Tahmin edemediği kadar da mutsuz. Ne yazık ki Melis'in başına açtığı belâyı Serkan'ın zamansız dönüşü yüzünden İstanbul'da bırakmayı başaramamış, otel odasına kadar taşımıştı. 'Bunda da vardır bir hayır ' derken daha kendi söylediğine inanamıyordu Canan. Acilen bir şey yapması gerekiyordu. Zihnini kötü düşünceden arındırması, hemen kendini toparlaması gerekiyordu. Daha saatler vardı konferansa. Derin bir nefes alıp odaya göz attıktan sonra bavulunu yerine koyarak açtı. Giyinmeyi düşündüğü kıyafeti askıya astı. Katılımcıların, konusunu saçma bulduğu konferanstaki konuşmalarını merak ettiği kadar kendi konuşmasını da merak ediyordu. Önceden hazırlamadığı konuşmasını...Önünde duran aynaya bakarak acıyla gülümsedi. İçindeki karanlığı aynadan bile görebilirken, nasıl olacak da üniversiteli öğrencilere ve merak eden herkese ahlâk hakkında aydınlık bir bakış açısı sunarak, hayatlarına farklı bir pencere açabilecekti. O anda verdi kararını. Nasıl olaksa olacak, insanlara anlatması vazife edilen şeyi en doğru biçimde anlatacağı. Çünkü **umut, yolculuğa çıkmayana, cesareti olmayana, olup da adım atmayana hiçbir şey vaad etmiyordu.**

Duşa girmeye karar verdi Canan. Zihnini arındırmaya, yenilenmeye ihtiyacı vardı. Oda kapısını kilitli olduğundan emin olunca giysilerini çıkarıp geniş ve gösterişli yatağın üzerine bıraktı. Dakikalar sonra rahatlamış olmayı umarak çıktı duştan. Saçlarına sardığı havluyu hemen çıkartıp aynanın karşısında saçlarını düzeltti. Bedenine doladığı havluyu çözüp iyice kurulandıktan sonra yeniden dolandı. Yatağın kenarına oturup kendini dinlemek üzere bir süreliğine kapattığı gözlerini offf..diyerek açtı. Duştan öncesi ile sonrası arasında ruhsal durumunda hiçbir fark olmadığını farkedince el çantasını yatağın üzerine koydu. Bir süre sessiz, kararsız oturup bekledikten sonra çantadan bilgisayarını çıkarıp çalıştırdı.

"Anlaşıldı,, bu işi çözmeden Mersin'e değil aya gitsen, yine sana rahat huzur yok. Şu filmi bir daha izleyelim bakalım" diyerek gülümsedi. Daha önce içi burkularak, kalbi sökölüp alınacakmış gibi çarparak evinde izlediği filmi farklı bir bakışla, akıl yürek işbirliği ile sakince izlemeye başladı Canan. Önce değişik zamanlarda çekilmiş sahnelerin yerlerinin değiştirilerek monte edildiğini farketti. Dikkatli bakılınca odadaki ışık yoğunluğunun değişmesinden, şarap şişesinin üzerinden yansıyan güneşin bir sonraki sahnede kayboluşundan, eşyaların gölgesinin her sahnede yer değiştirmesinden kolayca anlaşılıyordu ki bu film sadece çekilmemiş üzerinde yönetmen edasıyla yoğun çaba harcanmıştı. Bunu farketmek bile sızlayan yüreğine su serpti Canan'ın.

"Himm,, demek yönetmenliğe soyundun Melis,, iyi ettin de, bakalım yeni işini becerebilmiş misin?" derken yüksek sesle konuştuğunu farkederek gülümsedi. Film başa alarak ve büyüterek en baştan izlemeye başladı.

Serkan'ın yüzünü ve ifadesini görememek en büyük handikapı ve belli ki böyle olması da yönetmenin tercihiydi. Düşmanını kendi oyunculuk yeteneği ile saf dışı bırakmayı önceden planlamıştı yönetmen. Sevgilisi ile yakın ve samimi sahneler çekmeyi başaramadığı için bol eğlence ve kahkaha dolu sahneleri tercih etmişti. Planını başarılı kılmak için şarap şişesinden ve kadehlerden yardım almış ama şişenin seyirciye anlatacaklarını hiç hesaba katmamıştı. O berbat filmi kendisi hazırlamış gibi Melis'le empati kurarken ulaştığı gerçekler Canan'ın yüzünü yeniden güldürdü. Artık gergin ve mutsuz değildi. Filmin sessiz olma sebebi adım adım keşfederken izlediği filmde keyif almaya bile başlamıştı. Kendi kendine konuşmaya devam etti.

"Demek Serkan'ın alkol kullanmadığını sen de biliyorsun. Uyanınca kokusunu almasından korktuğun için kapağını açmaya cesaret edemedin. Kadehlere ne doldurdun acaba, Somali'li çocukların açlıktan rengi pembeye dönmüş kanlarını mı? Sen bu kafayla onu bile yaparsın korkarım. O kadar hırslısın ki beni öfkeden delirtmeye karar verip, sahte bir aşk tezgahı hazırladın. Keşke dekorunu taşıdığın çantayı ortalıkta bırakmasaydın. Madem bıraktın hep bıraksaydın. Serkan'ın uyanık olduğu sahnelerde bir türlü açamadığın şarap şişesiyle ve kadehlerle birlikte ortadan kaldırmasaydın. Sen kötü bir yönetmensin Melis, detaylara hiç dikkat etmiyorsun. Bence Kadir beyden ders almalısın" dedi yüksek sesle. Sanki kendi benliğini Serkan'ın masumiyetine ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Ve sanki oturduğu yerden kalkarken hafiflemişti. Saatine baktıktan sonra bilgisayarını kapatarak giyinmeye başladı. Ama hâlâ filmin etkisindeydi. Gördüğü sahneleri birer

birer hatırlarken kötülükle donatılmış bir kadının zihninin arka odalarını dolaşiyor gibiydi. "Serkan haklıydı, onun gerçeği haykıran beden diline inanmak yerine senin gibi sahtekar bir yönetmen bozuntusuna inandım. Hata yaptım. Kim bilir şu anda ne haldedir Serkan? Eminim ikimize de öfkeliyim Melis" dedi gülerek. Mesele aydınlanmış olsa da konferansın başlaması için daralan zaman onu arayıp konuşmaya hiç uygun değildi. Bu yüzden Serkan'ı aramayı konferans sonrasına bırakarak giyinip hazırlandı. Artık konuşma yapmaya ruhen ve fiziklen hazır vaziyette odasından çıktı. Huzurla kuşanmaya o kadar hazırды ki kat görevlisi hanımın koridorda yaptığı bir dizi sakarlığı ve yol açtığı korku dolu telaşı dahi gülerek karşıladı. "İyi misiniz, yardım ister misiniz?" dedi yanından geçerken. Acemi olduğuna kanaat getirdiği genç kadının yardım önerisini ürkerek karşılamasını da gülümseyerek karşıladı. "Size kolay gelsin o zaman" diyerek asansöre yürüdü.

Canan konferans salonuna gelip kendisine ayrılan yere otururken başka bir insan, yenilenmiş bir umut yolcusuydu. Süresini kestiremediği tatsız, lezzetsiz bir yol kazası molasından sonra umuda giden yolcu trenini son anda yakalamış, İstanbul'da kaybettiği huzura Mersin de kavuşmuştu. Salona girer girmez insanların kendisini farketmesiyle başlayan uğultu kulağına yeni bestelenmiş şaheser bir müzik parçası gibi geliyordu. Konuşma metni diye yazılmış bir metin ortalıkta olmazken etrafını çevreleyen insanlara, patlayan flaşlara kızmıyor, sadece kendisi gibi gülümsüyordu. Havalı bir açılış konuşmasından ve katılımcıların dinleyicilere teker teker tanıtılmasından sonra kapsama alanı bütün ülkeyi saran, çok çok önem arz eden ' **Meslek Ahlâkı** ' konulu öğrenci eğitimi amacıyla yola çıkılıp hedefi il sınırlarını aşan konferans tüm hızıyla başladı. Etiket ve akademik liyakad sıralamasına uygun bir disiplinle kürsüye çağrıldı konuklar. Her biri kendi mesleki başarılarını esas alan değerli isimler, profesörler çoğu öğrenciye sıkıcı gelen benzer ama afilli konuşmalarla zamanlarını doldurdular. Canan'ın meraklısının, merak dozunu arttırmak amacıyla son konuşmacı yapılması sayesinde salonda sağlanan yüksek ilgiyi kendi lehine fırsat görüp, konuşmayı uzattıkça uzattılar. Öyle ya! Bu fırsat yerli nüfusu alışık olmadıkları ani bir turist akınıyla tanıştırmak ekonomiyi canlandırmışken fırsatın kendilerine düşen payından yararlanmamak olmazdı. Öğrencilere ne kadar faydalı olduğu kestirilemeyen konuşmalarda hemen tüm meslekler masaya yatırılıp tüm incelikleri ve ahlâkla bağlantılı özellikleri detaylarıyla anlatıldı. Herşey normal programında ilerlerken Canan'ın son konuşmacı olarak kürsüye çağırılmasıyla, salondan gürültüye varan anormal bir uğultu yükselmesi bir oldu. Katılımcıları şaşkına çeviren uğultu Canan'ın kürsüye çıkmasıyla daha da şaşırtıcı biçimde bıçakla kesilmiş gibi kesildi. Birkaç saniye içinde uyuyanlar dürtülerek uyandırılmış, konuşanlar susmuştu. Çok ama çok merak ettikleri genç ve güzel bir kadın, elinde herhangi bir metin olmaksızın yüzünde çekici bir gülümseme ile kendilerine bakıyordu. Sessizlik inanılmazdı.

AHH! İSTANBUL

Emre Serkan'ın hatırlamaktan hoşlanmadığı Melis'le dialoglarını pür dikkat dinleyip, izlediği filmle bire bir örtüşüğünü görmekten mutlu olmuştu. Bilgisayarı sehpa bırakıp derin bir nefes aldı, hayret dolu bir tebessümle arkasına yaslandı.

"Vay canına! Ben böyle şey görmedim " dedi. Biraz da Serkan'ın bitik haline, çaresizlikten iki kat iki büklüm olmuş koca gövdesine baktıktan sonra doğrudu.

"Tamam, haklıymışsın,, sana inanıyorum. Belli ki Melis hanım sana kafayı takmış, ya da Canan'a. Neden takmış bilmiyorum ama, ben bile böylesinden korkarım dostum. Bunun gibilerden her şey beklenir" dedi.

"Benim yüzümden, hepsi benim yüzümden. Onu sürekli iğneleyip durdum, aşağıladım. Beni rahat bıraksın, başımdan gitsin diye kötü davrandım. Sonunda onu iflah olmaz bir canavara dönüştürdüm" dedi Serkan.

"Bence yanılıyorsun Serkan, o bunu yapmaya daha buradan gitmeden karar vermişti. Unuttun mu? Canan'a meydan okumuştun. Sen olsa olsa hırsının dozunu arttırmış olabilirsin" dedi Emre.

"Doğru değil Emre, o beni baştan çıkarmaya karar vermişti, bunları yapmaya değil. Yaptıklarının tek sorumlusu benim" dedi Serkan.

"Onun derdi seninle değil Serkan. Derdi seninle olsaydı maçı kaybedince paşa paşa ringi terkederdi ve bir daha da karşına çıkmazdı. O ne yaptı? Kaybettiği maçı hile yoluyla ya da hakem kararıyla kazanmak istedi. Bence onun asıl derdi Canan'la. Baksana şuna, oturup ince ince plan yapmış. Bu filmi çekmeye çok önceden karar vermiş, kafa yormuş. Ustaca mizansen hazırlamış. Gerçekten çok tehlikeli bir kadın bu. Senin aşkımdan ölüyor olsa bile, herhangi bir kadının yapabileceği iş değil bu Serkan. Böyle bir pislige imza attıktan sonra seni asla elde edemeyeceğini bal gibi biliyordu" dedi Emre.

"Neden yaptı o zaman. Amacı başka ne olabilir?" dedi Serkan.

"Bilmiyorum Serkan, tek bildiğim, bir kadın hem kötü hem akıllı, hem de nefret doluysa ondan korkmak gerektiği. Bir insanın yaptıkları, yapacaklarının garantisidir derler" diyen Emre Canan'ı düşünüyordu.

"Sen neden söz ediyorsun? Bundan daha çirkin ne yapabilir ki?" diyen Serkan Emre'yi yavaştan endişelendiren şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Çok şey! Senin gerçekten masum olduğunu anlayınca farkettim, onun asıl derdi seninle değil, Canan'la. Sizi birbirinizden ayırmaktan çok daha fazlasını istiyor. Bu açıkça görülüyor.

Yanılmıyorsan Kadir beyin filmi bu öfkenin kaynağı. Canan'a söylemişti zaten. Rencide oldum demişti. Arkadaşlarıma rezil oldum demişti. Adı hiç geçmediği halde ortak arkadaşlarınız sayesinde filmdeki o kadının kendisi olduğunu bilmeyen kalmadığını anlatmıştı. Bu yüzden Canan'a çok kızgın ve intikam peşinde koşuyor olmalı. Canan'a okkalı bir zarar vermek istiyor sanki" dedi Emre.

"Derdi intikam ise, neden Canan? Ben varım, Kadir bey var...Canan ona bir şey yapmadı ki" diyen Serkan kontrolünden çıkan problem yüzünden çok sinirliydi.

"Doğru,, Kadir bey yaptı. Çektiği filmle insanları Canan'ın temsil ettiği üst düzey bir ahlâkla, islâm ahlâkıyla tanıştırdı. Melis Canan'ı haketmediğine inandığı mevkiiden, halkın gönlünden yere indirmek istiyor bence, yani kendi ahlâk seviyesine. Ancak o zaman onunla kavgaya tutuşabilir Melis, şimdi anladın mı beni?" dedi Emre.

"Allah kahretsin! Bu da benim yüzümden. Canan Kadir beyin bu filmi çekmesine izin vermez diye o kadar inanmışım ki ona hayat hikayemi anlatmakta hiçbir sakınca görmemişim. Kendi ellerimle sevdiğim kadına zarar veriyorum Emre, ben ne yapıyorum böyle?" dedi Serkan.

"Belki de yanılıyoruz Serkan, hemen panik yapma" dedi Emre.

"Ya haklıysan Emre! Şükür ki şimdilik bir şey yapamaz. Melis şu anda yurtdışında, kolay kolay geri dönemez. Canan da Mersin'de olduğuna göre sorun yok demektir. Dönüş tarihi belirsiz dediler ama olsun, eninde sonunda hastahaneye dönecek Melis. Anlaşması var çünkü. Onunla o zaman hesaplaşırız" dedi Serkan.

"Yine yanılıyorsun Serkan. Yurtdışında olması daha kötü. Demek ki Melis hanım büyük oynuyor. Yurtdışında olması kendini temize çıkarma hamlesi olabilir. Filmlerde hep böyle olur, hiç görmedin mi?" dedi Emre.

"Ne? Aklından neler geçiyor Emre? Lütfen söyle" dedi Serkan.

"Sakin ol, sadece düşünüyorum. Benimkisi tahmin. Film işlerine yakın bir hayatın olsaydı sen de benim gibi paranoyak olurdu. Severek yapmıyorum ama, kendimi onun yerine koymaktan alamıyorum. Canan gibi herkesin kalbini fethetmiş, saygısını kazanmış birine nasıl zarar verilir diye düşünüyorum. Telâfisi imkânsız, büyük bir zarardan söz ediyorum" dedi Emre.

"Nasıl?" dedi Serkan. Her geçen dakika sinirleri daha da geriliyordu.

"Tabi ki saygınlığını yok ederek. Canan'ı herkesin sevgilisi yapan en önemli özelliği bu değil mi? Plan yapmak için Melis'in zamanı vardı. Oskarlık filmini çektikten sonra seninle uğraşmaya gerek duymadığı için senden bir hafta önce İstanbul'a geldi. Filmini Canan'a verip moralini sıfırladıktan sonra işe koyuldu. Ne yaptıysa yaptı ve sen dönmeden önce de yurtdışına kaçtı. Ne zaman gelir, belli değil dedin. Neden? Çünkü buradaki gelişmelere göre karar verecek. Planı böyle" dedi Emre.

"Sen çok film izliyorsun Emre, kafan karışmış senin" dedi Serkan.

"Herkes film izliyor, herkes film çekiyor. Bu işin de suyunu çıkardılar. Herkes yönetmen kesildi başımıza, baksana, paylaşım sitelerinde filminden geçilmiyor" diyen Emre aklına bir anda gelen fikir yüzünden yerinden fırladı.

"Tabi ya, film tabi, bilmediği iş değil ki Melis'in" dedi Emre.

"Ne diyorsun sen Emre?" diyen Serkan da fırladı ayağa.

"Film diyorum Serkan, filmin ikinci yarısı diyorum. Mersin'de, Canan'ın kalacağı bir hafta önce belirlenmiş otel odasında,,, sen de biliyorsun, birini ayarlayıp yaptırmak hiç zor değil" dedi Emre. . Bir süre durduğu yerde donup kalan Serkan, Emre'nin anlatmaya çalıştığı korkunç senaryoyu nihayet gözünde canlandırınca salonda kontrolsüzce dolanmaya başladı. Sonra olduğu yere çakıldı. "Ben Mersin'e gidiyorum" diyerek üst katın merdivenine koştu.

"Biraz sakın ol, belki de buna cesaret edemez" diye seslendi Emre.

Merdivenin orta yerinde durup Emre'ye korkuyla baktı Serkan.

"Edemez mi?" dedi.

"Bilmiyorum, sen söyle. Onu sen tanıyorsun" dedi Emre.

"Ben gidiyorum Emre. Canan'ı ara ve onu uyar. Masanın üstüne otelin bilgilerini, kaldığı oda numarasını bırakmış. Ben çantamı alıp gelene kadar bu işi hallet lütfen" dedi Serkan.

"İyi de nasıl gideceksin? Uçak bileti bulamayacaksın. Yarına kadar hiç yer yokmuş dedin" diye Serkan'ın arkasından seslendi Emre.

"Nasıl giderim bilmiyorum ama gitmek zorundayım, tek bildiğim bu" dedi Serkan.

Birazdan yine koşarak merdivenlerden inerken Serkan'ın elinde büyük seyahat çantası vardı. Daha fermuarı kapatılmamış çanta Emre'nin gözüne takıldı.

"O kocaman çantaya iki dakikada ne doldurdun çok merak ediyorum" diyen Emre üzerine montunu geçirmiş evin kapısında bekliyordu.

"Henüz doldurmadım. Beni havaalanına bırakırsan yolda anlatırım. Ama önce bizim depoya gitmemiz lazım. Sen Canan'ı bulabildin mi?" dedi heyecanla kapıya yönelirken.

"Hayır. Odasında değilmiş. Konferans salonuna gitmiş. Onun işi bitmeden sen Mersin'e varmış olursun, tabi ulaşabilirsen" dedi Emre.

"Birinin elinden biletini alıcam veya çalıcam. Çarem yok Emre, bir yolunu bulup uçucam" diyen Serkan'ın hali Emre'yi güldürdü.

"Uçak seferi varsa tabi...Benim aklımda bir şey var ya, becerebilecek miyim bakalım. Gel hadi ben de yolda anlatırım" dedi Emre.

Kapıdan telaşla çıkan gençler bahçe kapısına yürürken önce Bilge ile karşılaştılar, sonra da Melek hanım ve Kemal beyle. Açıklanması zordan daha zor karmaşık durumu bir bahane ile geçiştirip yola devam etme kararı alan sessiz bir bakışma ve gizli bir sözleşmeyle ikisi aynı anda söze başladılar.

"Bizim acelemiz var" dediler.

Ev halkının anlamsız bakışlarına kayıtsız kalamayınca Serkan kısa da olsa bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Ben Mersin'e gidiyorum. Anladım ki Canan'ı görmeden bir gün daha geçiremiyorum, öyleyse neden burada bekliyorum dedim. Biraz ani oldu ama uçağa yetişmeliyim. Emre beni havaalanına bırakıp dönecek" dedi.

Aracını çalıştıran Emre'nin Bilge'ye kırgınlığı hemen geçecek türden değildi. Telefondaki ağlamaklı sesiyle yaptığı suçlama Serkan'la paylaştığı çözüm arayışı boyunca da aklından bir an olsun çıkmamıştı. Ona karşı beslediği duyguların gerçek olduğunu anlatmak için çaba harcadığı bir dönemde, kendisiyle ilgisi olmayan bir problem yüzünden hayatında ilk defa ve haksız yere, ikiyüzlü olmakla suçlanmıştı Emre. Daha bugün, bir iki saat önce, sevdiği kadın tarafından güvenilmezliğin kendisine kolayca yakıştırılmasından dolayı canı yanmıştı. Güvenilir olmanın hiç kolay olmadığını yaşayarak öğrenmişti. Serkan'ı bırakmaya giderken Bilge'nin yüzüne baktığında onun yüreğinden fişkıran pişmanlık dolu duygusal hezeyanı apaçık gördüğü halde, görmezden gelerek yola koyuldu. O hezeyan ki Melek hanımla Kemal bey de aynı anda ve aynı netlikte görebiliyordu.

"Emre'yle kavga mı ettiniz siz" dedi Melek hanım. Sorusu cevapsız kalınca olup bitenlerle alakalı kuşkularının yersiz olmadığına karar verdi. Ana baba olarak elleri kolları bağlanmaya, tehlikeli bir

oyunun iğrenç kokusunu aldıkları halde oyunun dışında bırakılmaya daha fazla dayanamadı Melek hanım.

"Bana burada neler döndüğünü anlatır mısın Bilge?" diye bağırdı.

"İnanın bilmiyorum Melek hanım, bilsem anlatırdım" dedi Bilge.

"Öyle olsun bakalım, bu gidiş, gidiş değil Kemal bey,, söylemedin deme sonra. Canan'ın başının üstünde bilmediğimiz bir bela dolaşüyor ve hiç kimse bize ne olduğunu anlatmıyor" diyen Melek hanım hayli kızgın, hayli endişeli bir halde evine girdi.

Melek hanımın alışık olmadığı tavrından üzüntü duyan Bilge bu kez Kemal beye yöneldi. Konunun neresinde olduğunu kendisinin de bilmediği bir sorun bütün aileyi kuşatırken, Kemal beyin yüksek anlayışına sığındı Bilge.

"Kemal baba, inanın ben de bilmiyorum. Emre'yle bu yüzden tartıştık, bildiklerini bizimle paylaşmadığı için ona çok kızgınım" dedi Bilge.

"Tamam kızım, üzme kendini. Anlaşılan hepimizin zamana ihtiyacı var. Bildiğim en iyi ilaçtır zaman, her şeyi çözer. Hadi bize gidip güzel bir çay içelim, kendimize gelelim. Emre dönünce hep birlikte canına okuruz merak etme. Bakalım sır saklamak nasıl oluyormuş" dedi Kemal bey.

"Belki de buraya dönmeyecek, onu çok kırdım ben" dedi Bilge

"Dönmesin de, görelim bakalım..." dedi Kemal bey başını sallayarak.

Yol boyunca çözüm üretmeye devam etti iki genç gerçek olup olmadığını bilmedikleri kara bir kuşkunun peşinden, Canan'ı bu dünyada başına gelebilecek en aşağılık tuzaktan kurtarma sevdasıyla olası bütün imkanların kapısını çalarak seferber oldular. Önce kurtarma ekibinin araç gereç deposuna uğradılar. Serkan'ın çantasının boşluğunu birtakım elektronik cihazlarla doldurdular. Emre'nin konserlerde kullandıkları özel uçak firmasından acil bir taleple en kısa zamanda havalanmak üzere bir uçak ayarladılar. Emre'nin ricasını ikiletmeyen pilot, onlar havaalanına gidene kadar uçuşa hazır olacağına söz verince Serkan'ın Mersin'e acil ve biletsiz uçuş macerası gerçekleşmiş oluyordu.

"Benim gelmemi istemediğinden emin misin Serkan?" dedi Emre.

"Merak etme gerisini ben hallederim. Sessiz ve gürültüsüz olmalı. Sen yanımda olursan çok dikkat çekeriz. Sen elinden geleni fazlasıyla yaptın. Bu iyiliğini asla unutmayacağım Emre, lütfen evdekilere bir şey söyleme. Var mı yok mu bilmediğimiz bir tezgâh yüzünden ortalığı ayağa kaldırıp onları da perişan etmeyelim" dedi Serkan.

"Beni çok sıkıştıracaklar biliyorsun, yine de söylemem merak etme" diyen Emre geç kalmış olmanın korkusunu yaşıyordu..

"Umarım zamanında yetişirsin ve umarım haksız çıkarız. Yarın bütün bu saçma kuruntularımızı hatırlayıp kendi halimize güleriz" dedi Emre.

"Umarım dediğin gibi olur Emre" dedi Serkan.

"Berbat görünüyorsun, uçakta gidene kadar toparlan bari. Bu halde kızın karşısına çıkıp korkutma istersen" dedi Emre.

"Toparlanırım, çantamda düzgün bir şeyler var" dedi Serkan.

Emre uçağın merdivenlerini çıkan Serkan'a son bir kez seslendi.

"Ben seni arayamam kuşkulanırlar, sen beni ara, unutma" dedi Emre.

"Anlaştık, her şey için teşekkür ederim" dedi Serkan.

"Kızkardeşim için herşeyi yaparım, onun canı yanarsa benim daha çok yanar. Git hadi, ikiniz de Allah'a emanet olun" diye mırıldanan Emre uçak havalanana kadar bekledi. Kalkan uçağın ardından tüm benliği korku ve endişe ile kaplanan Emre'yi Melek hanım cumhuriyetinde geçecek zor bir gün ve gece bekliyordu. Çünkü çaresiz beklemek en zor olandı. Otoparkta bekleyen aracının kapısını açarken durakladı bir süre.

"Hadi bakalım Emre, sana da kolay gelsin. Yanlarına dönmesem mi acaba" diye içinden geçirirken gülümsüyordu. Bilge'nin başını döndüren varlığı, Melek hanımla Kemal beyin isyan bayrağı çekmiş son halleri gözünün önüne gelerek direksiyona oturdu.

"Sıkıysa dönme oğlum, sıkıysa dönme" diyerek anahtarı çevirdi.

UMUT YOLCULARI MERSİN' DE

Uçaktan iner inmez bir taksiye binen Serkan, olabildiğince hızlı davranarak kısa zamanda Canan'ın kaldığı otelin kapısına ulaştı. Kapıda biraz durup kendini sakinleştirdikten sonra içeri girdi. Normal hızdaki adımlarla resepsiyona yaklaştı. Lobideki büyük ekrandan şehir halkını adeta içtimaya kaldıran konferansı izlemeye dalmış görevlilere kendini farketirmek için gürültü çıkarmak zorunda kaldı. Meraklı kameramanın bütün konuşmacılarla birlikte ön sırada oturan Canan'ı gösterdiği anda kendi aralarında fısıldaşarak kürsüye çıkmasını bekleyen personelin haline gülümseyerek baktı. Aslında kendisi de hatırında kalan berbat ruh haliyle eşinin nasıl bir konuşma yapacağını merak ediyordu. Tıka basa dolu salona girmenin imkansız olduğunu otelin kapısındaki görevliden öğreneli beri bu özel güne tanık olamayacağı için hüzünlenmişken, lobideki ekranda Canan'ı görmekten dolayı çok sevinmişti. Belli ki bu şehir, konferansı tahmin edemediği kadar çok önemsiyordu. Acaba önemsenen, mesleklerinin ahlâklı olup olmadığını merak eden insan kitlesine hitap eden konferans mıydı, yoksa ilk defa basın önünde geniş insan kitlesine hitab etmeyi kabul eden, istemeden şöhret kazasına uğramış Canan mıydı? Bir anda kendi derdini ötelemiş gülümserken ekrana dalmış görevliye kendisini farketirmek için daha çok gürültü çıkartmak zorunda kalıyordu.

“Hoşgeldiniz efendim, dalmışız özür dilerim” diyen erkek görevli

“Farkettim” diyen Serkan'ın yüzüne bakmadan bilgisayarını önüne çekerek sakince sordu.

“Rezervasyonunuz var mıydı? Kimliğinizi alabilir miyim?” dedi. Bu sırada kendisini uarmaya çalışan hanım yardımcısına baktıktan sonra Serkan'ın yüzüne dikkatlice bakıp öylece kaldı. Serkan'ı o da tanımıştı.

“Ben oda istemiyorum, Canan hanımın oda anahtarını istiyorum. İzin verirseniz ona sürpriz yapmak istiyorum” diyerek kimliğini bankoya bıraktı Serkan.

“Evet tabi, ama Canan hanım olmadan bunu yapamam. İsterseniz burada bekleyebilirsiniz. Salonumuz konforludur” dedi görevli.

“Gösterdiğiniz hassasiyet hoşuma gitti ama ben karıma odasında özel bir sürpriz hazırlamak istiyorum. Somali'den yeni geldim ve Canan burada olduğumu bilmiyor. Konferanstan dönünce siz de söylemezseniz sevinirim. Dediğim gibi, sürpriz olsun istiyorum” dedi Serkan.

“Anladım efendim” diyen görevli Serkan'ın kimliğini bilgisayarında kontrol ettikten sonra gülümseyerek iade etti.

“Canan hanımın odasına kaydınızı yaptım. Eşinizin birazdan konuşma yapmasını bekliyoruz. İsterseniz odadaki televizyondan 5. kanaldan siz de izleyebilirsiniz. Sürpriz için de endişelenmeyin” dedi gülerek.

“Teşekkür ederim” diyen Serkan ağırlaşmış çantasıyla asansöre doğru yürüdü. İçinde kaynayan şüpheleri, belli etmedikçe daha da çoğalan öfkeleri yanıbaşında, asansörden çıkarak Canan'ın günler öncesinden rezerv edilmiş odasına yöneldi. Odanın kapısını açarken tek dileği, Emre ile birlikte İstanbul'da yeşerttikleri kuşkların, hayali senaryoların yersiz ve gereksiz olmasıydı.

Odaya girer girmez önce televizyonu açtı Serkan. Ekrandan da olsa bu zor zamanda eşinin varlığını yanında hissetmek istedi. Nasıl bir konuşma yapacağı merakının yanısıra sarılıp hasret gideremediği Canan'ını ne çok özlediğini lobideki ekranda görünce daha iyi anlamıştı. Kanalı ayarlayıp televizyonun sesini açtı. Sonra çantasını yatağın üzerine koyarak cihazlarını çıkardı. Üzerindeki montu çıkarıp onu da yatağın üzerine bıraktı. Odaya bir göz atıp Canan'ın masada bıraktığı bilgisayarına ve üzerinden çıkarıp koltuğa bıraktığı giysilerine dokundu. Onun kürsüye gelişini ekrandan izledikten hemen sonra işe koyuldu.

Öncelikle hepinize teşekkür ederim.

Beni genç arkadaşlarımla buluşturduğunuz için, değerli hocalarımla değerli bilgilerinden yararlanma fırsatı sunduğunuz için bu organizasyonu hazırlayan herkese teşekkür ederim. Sizi bilemem arkadaşlar, ama duyduklarım benim için çok yararlı oldu. Bugün hemen bütün meslekler hakkında ilginç şeyler öğrendim. Ömrüm elverirse bu öğretiden kendi mesleğimde çokca yararlanacağımdan emin olabilirsiniz. Çünkü ben de, insanın iki gününün eşit geçmemesi

gerektiğine inananlardanım.

Evet, çok şey öğrendiğim doğru. Ama hâlâ merak ettiğim bir şey var. O ki benim bu konferansa katılma sebebidir. Belki bir umut bugün burada öğrenirim diyerek İstanbul'dan yola çıktım ve şimdi karşınızdayım. Merak ettiğim şeyi ne yazık ki henüz öğrenemedim. İsterseniz sorunun cevabını burada, hep birlikte arayalım.

Cevabını öğrenemediğim soru şuydu :

Neden böyle bir konuda kafa yorduğumuzu. eğitime ihtiyaç duyduğumuzu, neden mesleklerde ahlâk zafiyeti olduğunu düşündüğümüzü bir türlü öğrenemedim. Bence hepimiz aynı soruyu önce kendimize soralım, sonra da vicdanımızın sesine kulak verelim...

Bize eğitim hayatımız boyunca mesleğimizi eksik mi öğretiyorlar? Hocalarım üzerine alınmasınlar sakın, çünkü öyle olmadığını biliyorum. Onlar ellerinden geleni yapıyorlar. Bir zamanlar mimarlık öğrencisi olarak ben buna şahidim. Onlar bize severek ya da sevmeyerek seçtiğimiz mesleklerimizi severek öğretirken emek harcıyorlar. Hepsini çok seviyoruz, saygıyla anıyoruz. Ama onlar da pekala biliyorlar ki, mesleki eğitimle tamamlamadıkları bir şey var insanda.. Kişiye özel bir şey. Eğer gerçekten kişide o şey eksik ise, hocalarımızın bütün çabalarına rağmen, o kişinin hayatında eksik kalmaya devam edecek olan şeyden, ahlâktan söz ediyorum.

Anladığım kadarıyla, toplum hayatını biçimlendirenler, ahlâk eksikliği insanı çirkin göstermeye başlayınca paniğe kapılmışlar. İnsanlığın kalitesini en azından makul düzeyde tutma gayretiyle çözüm üretmeye çalışmışlar. Ahlâk problemi büyük boyutlara ulaşıp kontrolden çıkınca onu küçük parçalara, hatta hayatımızın olmazsa olmazı mesleklere kadar indirgemişler. İnsanla bir bütünlük arzemesi gereken ahlâk meselesini, insanın üzerinde eğreti durmaya başladığından olsa gerek, mesleklerin üzerine giydirmekte bulmuşlar çareyi . Böylece ahlaki denetlenme sorununu zorunlu kurallar koyarak iş hayatının üzerine yıkmışlar. Yine aynı akademik çabayla insanları '**Meslek Ahlakı**' adında yeni bir kavramla tanıştırmışlar. Peki, mesleklerin ahlâkı olur da, başka şeylerin olmaz mı?

Olur elbette. İdari ahlâk, ticaret ahlâkı, savaş ahlâkı. çalışma ahlâkı vs..üretmişler, üretmişler.. Peki işe yaramış mı ürettikleri?.. Büyütle meslek uygulamalarına bakarsak evet yaramış diyebiliriz. Ama kendi gözlerimizle insana bakarsak hayır yaramamış...

Öyleyse biz insanların, ne zaman, ahlâklı insan olma sorumluluğunu bıraktığımızı, kendi sırtımızda taşımamız gereken ahlâk yükünü, neden mesleklerimizin sırtına yüklediğimizi anlamaya çalışalım burada. Çünkü gerçekten, modernlik veya çağdaşlık adını kullanarak öyle yapıyoruz.

Bugün burada öğrendim ki insana ait olması gereken ahlâk problemini evirip çevirmişiz, altından girip üstünden çıkmışız, meslek ahlâkı diye yeni bir elbise biçerek moda uydurmuşuz. Modayı da kendi zevkimize uydurunca olanlar olmuş. Nur topu gibi yeni nesil bir ahlâk kavramı doğurmuşuz. Zamanla kendi doğurduğumuz kendimize ağır gelmiş, sıkılmışız. Değişkenliği ahlak olarak benimsenen moda uyan ahlakımız, yine moda uyararak beslenip büyümeye, büyüyünce ise tanınmaz ve tanımlanamaz hale gelmeye başlamış. Öylesine biçimsiz büyümüş ki ağırlık kaldırıp yüklenmek için tutacak bir dalını bulamamışız. Nihayet çareyi o ağır yükü mesleğimizin üstüne yıkmakta bulmuşuz. Yükten kurtulduk ya, artık hafızladık, özgür kaldık sanmışız. Hayat bizim, istediğimiz gibi yaşarız demişiz. Yükü mesleğimiz ve onun gibi soyut değişkenler taşıyın demişiz. Bu insan ürünü mantığı başarıya eşitleyip, başarıya giden her yol mübahtır diyerek kendimizi kandırmışız. İnsana da ahlâka da yerlerini ve sorumluluklarını değiştirerek zulüm icâd etmişiz, haberimiz olmamış. Haberimiz olmaz, çünkü bunu bize gösterebilecek tek merkezi yerinden etmişiz. Yani ona da zulüm etmişiz. Allah'ın her insana, yaratış amacına uygun yaşasın diye, kendi koyduğu yasalara ahlâki bir bilinçle tabi olarak ve her birimize özel olarak bahsettiği **Akıl – gönül** bağlantı kablosunu kendi ellerimizle kesmişiz. Eğer bugün burada öğrendiklerim doğruysa, son dönem insan nesli olarak bizim çok ciddi bir ahlâk sorunumuz var demektir. Sorun gerçekten büyük görünüyor arkadaşlar... Öyleyse,.hepimize kolay gelsin diyorum.

Sorunun adı şu:

Ahlâkın olması gereken yerde, yani insanda olmaması.. Dilerim ki yanılıyorum ve dilerim ki böyle bir sorun yoktur. Çünkü insan kaybettiği ahlâka hükmedemeyeceği için onu olması gereken yere koymayı da beceremeyecektir. Korkarım buna gücü yetmeyecektir.

Çürük inşâ edilen bir binayı depreme dayanıklı hale getirmek ne zordur bilirsiniz. Yeniden yapılan hesaplar, ilâve konstrüksiyonlar, ilâve kolon giriş bağlantıları, temel takviyeleri, kimya harikası özel yapıştırıcılar, koruyucular vs.. Bazen binayı yıkıp yeniden yapmak daha kolay gelir. Bazen problem öğrenciye çok zor gelir. Kafası karışan öğrencinin durumunu düzeltmek isteyen tecrübeli öğretmen tahtayı siler ve problemi yeniden sorar. Belki bizim de insan olarak, kafası karışan öğrenci gibi tahtayı silmeye ihtiyacımız vardır. Belki hayatın olmazsa olmazı, ilâhî kaynaklı ve bize özel sınav sorularımızı çözebilmek için, bizi inşâ eden değerlerimizi yeniden seçip binamızı en baştan inşâ etmeye ihtiyacımız vardır. Eğer üşenmezsek, çabalarımızın sonunda yüz yüze geleceğimiz şey, kendi ahlâkımız olacak ve bize insana dair gerçeği şöyle anlatacak:

Ahlâk sadece insan için gereklidir. Yarattılmışlar içinde sadece insana verilen **nefs** hazinesinin ürünlerini, yani **bilinçli** tercihlerinin tümünü kapsar, kuşatır. Tüm alemleri, gördüğümüz ve görmediğimiz kozmik düzeni kuşatan yüce yaratıcının insana bağışladığı kendinden bir tezahür olan ahlak sözcüğü arapçadaki **hulk** kökünden gelir. Hulk insanın manevi yapısına uygun olarak alışılmış davranışlarına verilen addır. İyi veya kötü olabilir. Alışılmış davranışlarımızı alıp benimsediğiniz yer veya mevki veya kişi neresi ise bizler toplumda onun ahlâkı ile anılırız. Şimdi samimiyetle soruyorum: Siz kimin ahlâkı ile anılmak istersiniz. İdolünüz kim? Tarihin sayfalarını süratle karıştırabilseydiniz ve yüzde yüz kopya edebilseydiniz sizi dünyanın en mutlu insanı yapacak olan örnek şahsiyetiniz kim olurdu?

Ahlâk, insanın kendine özel ve biricik olan nefsinin, yani isteme, seçme ve tercih etme yeteneğini, yine kendine özel bütün kabiliyetlerini kullanarak, değerler sinsilesinin içinden seçtiği malzemeyle kendi huzuru için inşâ ettiği binanın iskelet sistemidir. Ahlâk insanı ayakta ve hayatta tutar. Taşıyıcı sistem sağlam olursa binayı tamamlamak artık zor gelmez insana. İster zevkinize sorarsınız, ister moda uyararsınız. Binanızı en güzel biçimde bitirip dimdik ayakta tutarsınız. Öyle olunca da, ne selden ne depremden korkarsınız. Bir felaket söz konusu olduğu zaman, korkan insanlar kendi çürük binalarından kaçarak sizin sapasağlam ayakta kalan binanıza sığınurlar. Evet, gerçek bu,, zorda kaldıkları zaman insanlar kendi binalarından kaçarlardı. Allah hepimizi, malzemesi eksik inşâ edilmiş çürük binaların altında kalmaktan korusun.

Konferansa davet edildiğimi duyunca , önce konusunu sonra da neden akademik kariyeri olmayan benim gibi sıradan bir mimarın, konuşma yapmak üzere davet edildiğimi düşündüm. Sorunun cevabını hâlâ bilmiyorum. Bu yüzden ben de cevabını bulamadığım soruyu size, öğrenci arkadaşlarıma soruyorum. Konuşmamın son cümlesi olarak sizin oradan manzarayı nasıl gördüğünüzü merak ederek soruyorum:

Sizce ben bu konferansa, mesleğim ahlâklı olduğu için mi davet edildim. Yoksa ahlâklı bir meslektaşınız olduğum için mi ?

Bu salonda, sizin aranızda bulunmak gerçekten çok güzeldi. Beni sabırla dinlediğiniz için ve belki de hiç öğrenemeyeceğim cevabınız için teşekkür ederim,, Allah'ın selamı üzerinize olsun..

Salonu terk edene kadar ayakta coşkuyla alkışlandı Canan. Diline hükmeden kalbine, kalbine hükmeden yüce Allah'a yine yanında yakınında bulunduğu için sessizce dua ederek, mahcup gülümsemesiyle oradan uzaklaşırken ardı sıra gelen gazetecilerin kuşatmasını yarmak zorunda kalıyordu. İsrarlı birinin ısrarla uzattığı mikrofonu farkederek aniden duran Canan, sabırla ve gülümseyerek genç hanım gazetecinin çok merak ettiği şeyi sormasını bekledi bir süre. Herkesin de susarak beklediği soru gazetecinin ağzından bir türlü çıkmayınca Canan yine gülümseyerek zorda kalan genç hanımın yanına sokuldu.

“Çok güzel bir soruydu, teşekkür ederim” dedikten sonra artık kendisini takip etmeyen kalabalıktan hızla uzaklaştı.

Ne yazık ki, gençlerin İstanbul'da ürettikleri hayali intikam senaryosu gerçek çıkmıştı. Odadaki aynanın köşesine aynanın oymalarından yararlanılarak farkedilmez işçilikle yerleştirilen kameranın ikincisini banyodaki havlu askısına aynı incelikle monte edilmiş buldu. Öfkeden elleri titreyen Serkan, küçük ve harekete duyarlı kameraları bulduktan sonra elindeki cihazlar yardımıyla dolabın

içine gizlenerek yerleştirilmiş kayıt cihazını da buldu. Kayıt cihazının dışarıda bir merkeze görüntü yollamayan, sadece kayıt yapan nitelikte olduğunu öğrenince derin bir ohh,, çekip rahatlayarak ekranın karşısındaki koltuğa yığıldı. Kendini o anda tıpkı maratonu yeni tamamlamış sporcu kadar bitkin hissediyordu. Melis'e duyduğu büyük nefreti ve Emre'nin yardımına borçlu olduğu eşsiz huzuru aynı anda, yaşıyordu. Ne tuhaf ki aynı anda konferans salonunda konuşma yapan Canan'ın öğrencilere hitaben gizli ama ahlâklı ve de toplumun her kesimine mesaj yüklü etkili sözlerini izleyip dinlerken gülümseyebiliyordu. O anı paylaştığı aşkın duyguları izah etmenin de, öfkeden mi yoksa mutluluktan mı çarptığı belli olmayan kalp çarpıntısını engellemenin de imkansız olduğu karmaşık ruh haline rağmen yerinden kalkan Serkan odanın içini didik didik aramaya devam etti.

Arkasında derin bir iz ve yeni gündem oluşturacaklara bir dolu taze malzeme bırakan Canan bütün yükünü atmış ve sorunlarından sıyrılmış olmanın rahatlığıyla otele dönmüştü. Hocaların kokteyle katılma tekliflerini nazikçe reddettikten sonra en kısa zamanda odasına dönmek arzusuyla asansöre yöneldi. Serkan'a odasından telefonla ulaşmak, onun suçsuz olduğunu bildiğini ve onu ne kadar özlediğini anlatmak istiyordu. Sekizinci kattaki odasının kapısını açarken sessizce mırıldanıyordu. "Of Serkan, şimdi burada olsaydın keşke, sana ne çok ihtiyacım var, bilemezsin" dedi.

Kapıdan girip bir kaç adım ilerleyince önce Serkan'ı sonra odasının dağınıklığını şaşkınlık içinde farketti. Ama Serkan'ı görmenin coşkusu dağınıklığın sebebini sorgulamaktan daha baskın bir duygu olup bütün bedenini ele geçirdi.

"Serkan! Sen,, nasıl geldin? Ne zaman geldin? Burada ne arıyorsun? Asıl,, odada ne arıyorsun? Bu odanın hali ne?" diye hayıflanarak hiç de mutlu görünmeyen Serkan'ın yanına yaklaştı.

Endişelenmeye başlamıştı.

"Serkan? Kötü görünüyorsun. Sorun ne, evde kötü bir şey mi oldu?" dedi.

"Sakin ol, herkes iyi. Sadece ben iyi değilim. Hepsi benim yüzümden. Sana kendimi nasıl affettireceğimi bilmiyorum. Sen affetsen bile ben kendimi nasıl affedeceğim onu da bilmiyorum" dedi Serkan.

"Bak,, Melis'in cd'sinden söz ediyorsan,, " diyen Canan sözünü tamamlayamadı.

"Canan,, ben sana ihanet etmedim,, " diyerek boynunu büktü Serkan.

"Biliyorum,, "

"Ben sana ihanet etmedim ama daha beter bir şey yaptım. Melis'ten kendi ellerimle korkunç bir canavar yarattım" diyen Serkan gülererek yüzüne bakan Canan'a bakıyordu.

"Onu da biliyorum" dedi Canan.

"Bilmen gereken bir şey daha var ama önce bunları nereden bildiğini söyle lütfen. Emre'yle mi konuştun sen?" dedi Serkan.

"Konuşmadım. Melis'in filmindeki şarap şişesiyle konuştum. O bana her şeyi anlattı" diyen Canan, kendi sözleriyle gerçek anlamda yüzü gülen eşinin ellerini tuttu.

"Seni dinlemediğim için özür dilerim. Gerçekten zamanım yoktu" dedi.

"Canan! Keşke hepsi bu kadar olsaydı" dedi Serkan.

"Sen neden söz ediyorsun? Bilmem gereken başka ne var?" dedikten sonra odadaki tuhaf dağınıklıkla ve daha önce gördüğü halde göz ardı ettiği cihazlarla yakından ilgilendi Canan. Serkan'ın onlar hakkında bir açıklama yapmasını sessiz bir sabırla beklemeye başladı.

Yatağın üzerindeki dağınıklığın içinde zor farkedilen bir poşete uzandı Serkan. Eline eldiven geçirdikten sonra poşetten çıkardığı düğmeyi andıran şeyleri Canan'a gösterdi.

"Bunlar nedir?" dedi Canan.

"Bunlar,, lânet olası kameralar, bu kayıt cihazı. Bu da kayıt. Bu odada buldum. Biri aynanın köşesindeydi diğeri banyoda. Harekete duyarlı bu lânet kameraların tek iyi tarafı ne biliyor musun? Sadece kayıt yapmış olmaları... Dışarıya yayın yapsaydı hemen yakalanma ihtimali vardı ama bu bizim de sonumuzu getirirdi. Bu yüzden Melis görüntüleri kendi canı istediği bir zamanda servis etmeyi tercih etmiş. Tıpkı diğeri cd' de yaptığı gibi biraz filmle biraz da arka fonla oynayıp zamanı ve mekanı tanınmaz hale getirdikten sonra marifetini internette paylaşacaktı. Böylece nefret ettiği Canan'ı yerle bir edip intikamını alacaktı. Mutlu hayatımızla birlikte ailemizin geleceğini de mahfedecekti. Çok üzgünüm, onun Canan nefretinin tek sorumlusu benim" dedi Serkan.

"Bu aletin yayın yapmadığından emin misin?" dedi Canan endişeyle yutkunarak Bu odaya gelip yerleştiği andan beri yaptıklarını birer birer hatırlayınca ve çıplak görüntülerinin internette yayınlanması halinde başına gelecek felaketi düşününce isyanını "Aman Allahım" diye dile getirdi sessizce.

"Eminim. Bu cihaz yayın yapmaya uygun değil, sadece kayıt yapar" dedi Serkan mahcup başını sallayarak.

Yine de Serkan'a kızmıyordu Canan. İyilerin ve kötülerin amansız savaşına Somali'de nefesine hakim olarak istemeden katkıda bulunmuş olsa da Serkan doğru olanı yapmıştı. Onun suçluluk duygusuyla yoğrulmuş, Somali ikliminde zayıf düşmüş bitkin ve güneşten bronzlaşmış bedenine bakarken sevgiyle gülümsüyordu Canan. Çok özlediği teninin kokusunu rahatça alabileceği kadar yanına sokuldu eşinin.

"Kendini boşuna suçluyorsun, Melis'in öfkesi sadece senin yüzünden değil Serkan, ikimizin yüzünden. O bizim kimliğimize düşman değil, mutluluğumuza düşman. Yok etmeye çalıştığı Canan veya Serkan değildi inan, sadece mutluluğumuzdu. O bir mutluluk canavarı" dedi.

"Bunun da sorumlusu ben değil miyim?" dedi Serkan.

"Değilsin. Sen onun tuzağına düşmeyen, mutluluğun nerede olduğunu, nasıl yaşandığını bilen kocaman yürekli bir insansın. Sen benim eskisinden daha çok sevdiğim, hayatımı ikinci kez kurtaran adamsın. Sana sürekli borçlanıyorum ben, farkında değil misin? " dedi Canan.

"Emre'ye borçlusun Canan. Bu tuzak onun aklına geldi. İkimiz de ona borçluyuz. Şu anda burada olmayı da onun ayarladığı özel uçağa borçluyum, Başka türlü zamanında gelemedim. Zamanında gelemeseydim bu kayıt ilk fırsatta tuzağı kuranın eline geçecekti. Senden sonra bize geldi Emre. Bana inandı ve yardım etti. Onun akıl yürütmesi sayesinde bu korkunç fikre ulaştık. Çok küçük bir ihtimal bile olsa emin olmak için buraya geldim. Henüz ona haklı çıktığımı söyleyemedim. Böyle korkunç bir şey nasıl söylenir bilmiyorum. Melek anne, Kemal baba olanları öğrenince beni neyle suçlayacaklar, bunu onlara nasıl açıklarım ben" dedi Serkan.

"Söyleme o zaman! Nefretine kimseyi ortak etme. Lütfen arama." dedi Canan.

"Emre'yi aramak zorundayım. Söz verdim. En azından bana yardım ettiği hem de sırrımı sakladığı için ona teşekkür borçluyum" dedi Serkan.

"Arama Serkan, ona teşekkür etmenin daha şık bir yolunu buluruz. Madem ailenin geri kalanı bilmiyor bundan sonra da bilmesin. Bu çamur onların üzerine de sıçramasın. Sendeki nefreti görüp katlanmak yeterince zorken, bütün ailenin üzerine bulaştırmayalım. Biz bu meseleyi kendi aramızda halledelim. Telefonunu kapat ve lütfen Emre'yi arama. Sakın! Melis'i de arama. Madem gelecekte bir zamana oynuyor, oyununu öğrendiğimizi bilmesin" dedi Canan.

Saniyeler geçtikçe atlattıkları tehlikenin etkisi ikisini de esir almıştı odada. Suratlar asılmış sinirler gerilmişti.Öfkeyle dolanan Serkan'ın hali her ne kadar onunla empati kurup duygularını paylaşırsa da Canan'ın canını sıkıyordu. Bu manzara görmeyi umduğu o manzara değildi. Uzun bir ayrılıktan sonra bir araya gelmiş sevenlerin hasretle kucaklaşma anının manzarası hiç değildi. Onları böylesine etkileyen tuzağın başarıyla engellenmiş olması mutlu olmaları için henüz yeterli olmuyordu. Çözülmesi gereken büyük bir sorunları vardı ve bu sorun orta yerde durduğu sürece ikisinin de mutlu olması mümkün olmayacaktı. Sorunun adı Melis'ti ve en kısa zamanda çözülmesi zorunlu hale gelmişti. Ama nasıl? Dolanmaktan vazgeçip eline telefonunu alan Serkan'ı farkedenden Canan yanına giderek telefonu elinden aldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi kızarak.

"Korkma, Emre'yi aramıyorum, polisi arıyorum" dedi Serkan.

"Aramıyorsun Serkan, polisi aramıyorsun. Bu benim de meselem ve ne yapacağımızı birlikte çözene kadar kimseyi aramıyorsun" dedi Canan.

"Ben yapılması gerekeni yapıyorum. Lütfen bana engel olma. Melis bu defa haddini çok aştı. Cezası neyse çekmek zorunda. Hapse girmesi gerekiyorsa girecek" dedi Serkan.

"Pekala, kim yaptıysa cezasını çekecek. Onun yaptığından yüzde yüz emin misin? Nasıl kanıtlayacaksın?" dedi Canan.

"O yapmadı Canan, ama yaptırdı. Emre'nin söylediğine göre kendini aklamak için yurtdışına çıkmak suçlu psikolojisiymiş.. Kanıtlar burada, kayıt da burada. Polisin yapması gereken, önce

Melis'e alet olan diğerk kişiyi bulmak. Parmak izinden bulmaları uzun sürmez. Sonra da sorguya çekip onu azmettirenib bulacaklar, hepsi bu,," dedi Serkan.

"Belki o da senin gibi eldiven kullanmıştır. Belki sapkın merakları olan bir otel müşterisidir. Melis konusunda haklısın diyelim. Kanıt olarak polise bu kamera kaydını mı vereceksin? Bu aletin ne kaydettiğini gördün mü?" dedi Canan.

"Hayır, fırsat olmadı. Televizyondan senin konuşmanı izlemeyi tercih ettim. Çok etkileyici bir konuşmaydı Canan. Biri hariç, herkesi kendine hayran bıraktın. O biri, bu kaydın eline geçmesini hasretle bekleyen, seni tarihe gömmek için yanıp tutuşan Melis' ten başkası değil, bahse girerim. Ben onun bunları yapma gerekçesini anlamaya çalışırken senin konuşmandan yararlandım. Sanırım anladım da... Sonra sen geldin. Onu bu kez engelledik ama ilk fırsatta yine deneyecek. İşte bu yüzden, bu ahlâksız suçun açığa çıkması ve Melis'in cezasını çekmesi gerekiyor" dedi Serkan "Kesinlikle haklısın. Bunu yapan kişinin cezasını çekmesini senin kadar ben de istiyorum, ama önce şu kaydı izleyelim. Görelim bakalım kanıt olarak polise vermeyi düşündüğün kayıtta ne varmış" diyen Canan kendi bilgisayarını açarak usb yi taktı.

Kanepeye oturup, gitgide dozu artan öfkesine sırf kendi hatırına hakim olmaya çalışan Serkan'ın dizine bilgisayarını yerleştirip pencerenin önüne yürüdü Canan. Eşinin birazdan göreceği kendi özeline ait görüntülerin onun daha sağlıklı düşünmesine vesile olmasını, bütün vücuduna hakim olan öfkeyi dağıtmasını, yerini daha sıcak bir duyguya bırakmasını arzularak pencerenin kenarına sırtını dayadı. Bir süre pencereden dışarı gülümseyerek baktı. Bu odaya girmeden birkaç dakika önce bir dilekte bulunmuş, çok özlediği eşinin yanında olmasını istemişti. Üzerinden bir dakika bile geçmeden Serkan'ı karşısında bulunca Allah'a duyduğu mahcubiyetten kalbi heyecanla çarpmıştı. Şimdi o heyecanı yeni baştan tatmak istiyordu. Çünkü eşini gerçekten çok özlemişti. Ne yazık ki, hiç beklemediği bir anda karşısına çıkan yeni pazıl bulmacası bu kez öncekilerden daha zor, daha dişli görünüyordu. İntikam, nefret gibi sevmediği kavramlar ilk defa hayatına girmişti. Bu durum taşların yerlerini bulmasını bir kat daha zorlaştırıyordu. Ve ne yazık ki, Serkan'ın yardımını odadaki kameraların gizlendiği yeri bulup, iffetini önce sanal aleme sonra da dillere düşmekten kurtarmakla sınırlı kalacak gibi görünüyordu. Kafası bu kadar karışıkken pencereden gördüğü manzaranın güzelliğini hâlâ farkedebildiğine göre, hâlâ umut yolcusuydu ve hâlâ gülümsemek için sayamayacağı kadar çok neden vardı. Görünmeyen O kudret, onu ve ailesini her türlü felakete karşı korumaya alarak, umuda giden yolda doğru trene bindiğini şüphe duymadan idrak etmesini, sınırsızca güvenmeye devam etmesini istiyor ve sanki her yerden oluk oluk yardım gönderiyordu. Daha bu sabah yüreğinde ihanet acısı, hayata karşı umudunu yitirmiş halde evinden çıkıp yollara düşmüşken, şu anda bu odada hissettiklerini hissedeceğine dair tek bir ipucu vermediği halde, zamanı gelince emek ve gayretlerinin karşılığını önlerine seriyordu.

"Allah'ım, şükürler olsun sana" diye mırıldandıktan sonra yeniden Serkan'a döndü. Onun öfke yükünden sıyrılıp, bu odada saatler önce yaşadığı serüveni hem mutsuzluk hem de çıplaklık içeren tüm yönleriyle izleyip nasıl algıladığını, onun da kendisini ne çok özlediğini görüyordu. Bedeninin halden hale geçişini, kendisinin izlemediği, ama doğru tahmin ettiği gizli kamera kaydından nasıl etkilediğini seyre dalarak ve seyre daldığı manzaradan keyif alarak izliyordu Serkan'ı. Uzun parmaklarıyla uzun parlak saçlarını tarayıp başını arkaya yaslariken ensesini ovalamasını da yine gülümseyerek izledi. Aynı manzarayı daha önce defalarca gördüğünü hatırladı o anda. Hatırladığı başka şey, bu istemsiz hareketin her defasında benzer gerekçe ile ortaya çıktığı oldu. Serkan'ın kendisine dokunma arzusunun zirve yaptığı, heyecandan solumasının hızlandığı o özel şehvet yüklü zamanlarda bedeni böyle tepki veriyordu. Belki kendisinin bile farkında olmadığı bu tepkiyi şimdi burada uğursuz bir baskı altında da olsa öğrenmek heyecan vericiydi. Bu çok özel ve doğal beden dilini öğrenmeyi Melis'in hasta ruhuna borçlu olmak da ayrıca heyecan kaynağıydı. Onun sahte Somali filminde benzer tek bir sahne olmadığını hatırlamak içini rahatlatmıştı. Dolaylı yoldan da olsa Melis'in Serkan'ı elde etme çabalarını saf dışı bırakmakta ve nefsinin doğru yönetmekte pek de zorlanmadığı bilgisine ulaşıyordu Canan. Sevdiği adam sadece kendisini seviyor, sadece kendisini istiyordu. Bu çok değerli bilgiyi sır olarak kendisine saklamaya karar vererek Serkan'ın yanına gitti. Duygularını birbirine katan gizli kamera kaydını izlemekten vazgeçip bilgisayarı kapatan Serkan yeni bir öfkeyle kuşanarak ayağa fırladı.

"Kahretsin! Polis işi yaptı" diyerek Canan'ın yüzüne baktı.

"En eğlenceli yerini izlemeyecek misin?" dedi Canan. Melis'in binbir hile ve yalan dolu Somali filmini bu odada havluya sarınmış ve yatağın üstünde oturmuş vaziyette yeniden izlerken, zekâsı ve dikkati sayesinde Serkan'ın masum olduğunu kendi kendine nasıl anlayıp dile getirdiğini öğrenme fırsatını kaçırmaktan söz ettiğini anlatmaya gerek duymadı. Çünkü Serkan biraz önceki halinden daha sinirli, Melis'e daha kızgın görünüyordu.

"Kusura bakma Canan, eğlenecek durumda değilim" dedi Serkan öfkeyle.

"Farkettim" dedi Canan. Artık o da gülümsemiyordu. Melis yine aralarına girmiş mutlu olmalarına engel olmuştu. Yanlarında olmasa da iki seven insanın birbirine kavuşmasına engel olmaya devam ediyordu bu kadın.

"Pekala, polis yoksa, biz varız. Kendi yöntemimizle biz bu işi kimin yaptığını buluruz. Elimiz kolumuz bağlı bekleyecek değiliz" dedi Serkan

"Nasıl?" dedi Canan. Endişeliydi, haklı korkuları vardı.

"Otel yönetiminden yardım alarak. Koridorlarda güvenlik kameraları vardır. Kayıtları inceleyip bu odaya senden önce kimin girdiğini bulmak yeterli olacak. Kayıtta senden başka birinin görüntüsü olmadığına göre, bu işi odaya son giren kişi yaptı. Bu çok açık ve net" dedi Serkan.

Serkan söylediklerinde haklıydı. Canan'ın aynı anda hatırladığı şey sayesinde bu işi kimin yaptığını bulmak eşinin tahmin ettiğinden daha kolaydı. Bu gün konferans salonuna gitmek üzere odasından çıktığı sırada, koridorda görüp tedirgin davranışlarını yadırgadığı kat görevlisi genç hanımın, Serkan'ın bulmaya çalıştığı suçlu olduğundan artık emindi Canan. Yaptığı işten rahatsız olan ve sonuçlarından korkan birinin panik davranışlarıydı koridorda gördükleri. Şimdi yapması gerekeni çok iyi biliyordu. Birkaç dakika içinde kafasında şekillendirip olgunlaştırdığı operasyonu ve sonrasındaki başarıyı garantilemek, aynı zamanda meraklı medyanın diline düşmeden tereyağından kıl çeker gibi sorunu çözmek adına, kapıdan çıkmak üzere olan eşini durdurması gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun? Hani ne yapacağımıza birlikte karar verecektik" dedi Canan. Sözleri eşinin öfkesini engellemeye yetmedi.

"Lütfen bana engel olma Canan. Otelin güvenlik kayıtları silinip gitmeden bu meseleyi çözmeliyiz" diyen Serkan'ın elini tuttu Canan.

"Tamam,, nasıl istersen... Gidip otel yönetimini içtimaya kaldır. Otel tıka basa basın mensuplarıyla dolu olduğuna göre onları da haberdar et. Sonra iş mahkemeye kamu davası olarak intikâl etsin. Sayende başımıza geleni duymayan bilmeyen kalmasın. Eninde sonunda bu kamera kaydını mahkemeye delil olarak sunmak zorunda kalalım. İstedığın bu mu?" dedi.

"Haklısın, özür dilerim. Ben bunları hiç düşünemedim" dedi Serkan.

"Çok sinirlisin ve şu anda sağlıklı düşünmüyorsun" dedi Canan.

"Evet çok sinirliyim. Sana yapılan bu saldırıyı hazmedemiyorum" dedi Serkan. Sonra da öfkeyle kalktığı kanepeye tekrar oturdu.

"Merak etme, bir yolunu bulup adaleti sağlıycaz, inan bana. Ama acele etmeden, anladın mı Serkan, acele karar vermek yok" dedi Canan.

"Nasıl olacak? Görmüyor musun, resmen köşeye sıkıştık" dedi Serkan.

"Bilmiyorum, düşünmem lazım. Daha önce de defalarca köşeye sıkıştık, ama her defasında bir yol bulup kurtulduk. Yine yapabiliriz. Biraz düşünmem lazım" diyen Canan Serkan'ın sakinleşmesini umarak pencereye yürüdü. Biraz dalgın biraz umutlu manzarayı izlerken gülümsüyor, felakete ramak kalan olayı yaşamasının asıl nedenini merak ediyordu. Yaşadığımız hiçbir şey tesadüf olmadığına göre bu problemin de bir var olma sebebi vardı. Öyleyse Canan'ın kendi tezine göre çözümü de hemen burada, çok yakınında olmalıydı. Çünkü bütün problemler, ilâhi yasalar gereği çözümüyle birlikte var ediliyordu. Gerçekten sabırla düşünmesi doğru çözümü bulması gerekiyordu. Geri dönüp Serkan'ın haline baktı bir süre. Aynı sabrı ondan beklemek imkansız görünüyordu. Dağılmış odaya göz gezdirirken kendi bilgisayarına takıldı kaldı gözleri. Tam o anda bulunduğu çözümle gözleri parlayan Canan, aynı anda Serkan'ı çözümün dışında tutmaya karar verdi. Ciddi bir yüz ifadesiyle Serkan'ın yanına gitti.

"Düşünemiyorum Serkan...Seni böyle patlamaya hazır barut fiçisi gibi gördükçe hiçbir şey düşünemiyorum" dedi sesini yükselterek.

"Ne demek bu? Ne yapmamı istiyorsun?" dedi Serkan.

"Bu oda dördümüz için fazla küçük. Sen, ben, Melis, bir de senin bu öfken. Bu kadar nüfus bu odaya sığmaz Serkan. Bu yüzden düşünemiyorum" dedi Canan.

Duyduğu sözlerle afalladı Serkan. Ayağa kalktı. Canan'ın aklından geçenlere ulaşmaya çalıştı, başaramadı. Duraklayıp bekledi.

"Melis'i benimle baş başa bırak ve sen git. Yalnız kalıp düşünmek istiyorum" dedi Canan. Kararlı ve ciddi hali Serkan'ı endişelendirdi.

"Beni böyle mi cezalandıracaksın Canan? Hayatının dışına mı iteceksin. Geri döndüğümde buradan gitmeyi mi planlıyorsun yoksa?" dedi Serkan.

"Geri döndüğünde burada olacağım. Söz veriyorum. Ceza konusunu hatırlattığın çok iyi oldu. Bunu da düşünürüm artık" diyen Canan gülerek Serkanın montunu uzattı.

"Lütfen bana git deme. Birlikte düşünelim. Ben seni çok özledim, bir dakika bile yanından ayrılmak istemiyorum" diyen Serkan ellerini tuttu eşinin. Özlediği sıcak dokunuşla hücrelerine kadar ısınan Canan planının başarısı adına zorlanarak da olsa kararlılığını korumak zorunda kaldı. Melis problem olarak aralarında mevcudiyetini koruduğu sürece bu odada aşka yer olmayacaktı.

"Git Serkan, öfkeni de yanına al ve git. Melis'i benimle baş başa bırak. İkimiz de kadınız. Biz birbirimizin dilinden anlarız. Bana bir saat izin ver. Düşünmem için tam bir saat. Ne eksik ne fazla anladın mı?" dedi Canan.

"Canım gitmek istemiyor. Seni çok özledim ben" dedi Serkan.

"Ben de çok özledim ama bu Serkan'ı değil. Şimdi lütfen git. Öfkeni denize mi atarsın, havaya mı salarsın bilemem. Ama sakın bir saat sonra geri gelirken yanında getirme. Eğer ondan kurtulmayı beceremezsen, benim de seni ne kadar çok özlediğimi asla öğrenemeyeceksin" dedi Canan.

Güzel eşinin sözleri yüzünü güldürdü Serkan'ın. İlk kez tanık olduğu bu kızgınlık bile çok yakışmıştı yüzüne. Çekiciliğine çekicilik katmıştı sanki. Sihirli bir el gelip kalbine dokunmuş gibi ansızın sakinleşmişti. Ona sıkıca sarılmak güzel kokusunu doyasıya içine çekmek arzusuyla dudaklarına uzandı. Canan bir adım sonrası belli olan bu hamleyi geri çekilerek engelledi.

"Şimdi değil Serkan. Eğer kapıdan çıkıp gitmezsen o bir saatlik süre başlamayacak, haberin olsun" diyerek montunu eline tutuşturdu.

"İyi,, Dediğin gibi olsun... Bir saat sonra görüşürüz" dedi Serkan gülerek. Canan'a yerden göğe kadar hak veriyordu. Bir araya geldiklerinden beri aralarına streten başka bir duygu yaşanmamıştı. Kapıdan çıkarken arkasından seslenerek, "Gelirken yiyecek bir şeyler getirir misin? Ben çok açım" demesini de gülerek karşıladı.

Odanın kapısından isteksiz ve kuşkulu bir halde çıkan eşinin uzaklaştığından emin olana kadar bekleyen Canan, işe odayı toparlamakla başladı. Son beş dakika içinde planladığı operasyon için hazırlık yapmaya girişti sonra.

Bilgisayarını dikkat ve özenle hatasız olarak hazırlayıp en uygun yere yerleştirdi. Serkan dönene kadar kullanabileceği zaman çok kısa ve çok değerliydi. Hazırlığı sona erince oda telefonundan resepsiyonu aradı.

İki dakika sonra odanın kapısını çalan kadının bugün koridorda görüp sakar ve tecrübesiz olduğunu düşündüğü aynı kat görevlisi olduğunu hatırlayınca gülümseyerek derin bir nefes aldı. Kadın hâlâ tedirgin ve ürkek, aynı zamanda solgun görünüyordu.

"Bugün odada değerli bir mücevher kaybettiğinizi söylediler. Siz bu odaya yerleştikten sonra ben odanıza girmedim efendim" dedi kadın.

"Biliyorum endişelenmeyin. Ben sizi suçlamak için değil, arayıp bulmama yardım edersiniz diye çağırdım. İçeri gelin lütfen" dedi Canan.

Her halinden korktuğu anlaşılın kadının içeri girmesinin ardından kapıyı kapatıp kilitleyen Canan anahtarı alıp cebine koydu.

"Nasıl bir mücevher kaybettiniz, nerede düşürmüş olabilirsiniz. hatırlıyor musunuz?" derken ürkek tavırda odayı gözden geçiren kadının sesindeki pürüzlenme Canan'ın teşhisini haklı çıkarıyordu.

"Önce adınızı öğrenebilir miyim?" dedi Canan.

"Aliye.."

"Aliye,, güzel isim, anlamını biliyor musunuz?" dedi Canan.

"Benim fazla vaktim yok Canan hanım, hemen aramaya başlayalım. Aradığınızı bulamazsak başım derde girer. İşimi kaybederim. Talebiniz kayda geçti." dedi Aliye.

"Üzülmenize gerek yok Aliye hanım. Çünkü kayıp bir şey yok. Ben aslında sizi çok merak ettiğim bir soruyu sormak için çağırdım. Kayıp bahaneydi." dedi Canan.

"Ne soracaksanız sorun öyleyse, benim işime dönmem lazım. Daha temizlenecek bir sürü oda var" dedi Aliye.

"Anladım Aliye. Bu odada bulunmaktan hoşlanmıyorsun. Öyleyse cevap ver. Bütün odalara gizli kameralar yerleştiriyor musun, yoksa bu oyunu sadece benim için mi tezgahladın?" dedi Canan.

"Ne kamerası? Ne dediğinizi anlamadım, ben artık gitsem iyi olacak" diyerek kapıya yönelen telaşlı kadına seslendi Canan.

"Cevabı öğrenmeden gitmene izin veremem Aliye hanım. Çünkü senin yaptığını çok iyi biliyorum" diyen Canan cebinden çıkardığı anahtarı gösterdiği kadına "Soruyu tekrar etmemi ister misin?" dedi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diyerek heyecanla eli ayağı birbirine dolaşan kadının yanına gitti Canan.

"Asıl, sen benden ne istiyorsun? Ben sana ne yaptım ki hayatımı karartmaya, beni dünyaya rezil etmeye karar verdin?" dedi Canan.

"Ben bir şey yapmadım" diye yakardı Aliye.

"Senin yaptığını biliyorum. Kanıt bırakmışsın. Benden önce bu odaya giren son kişi sendin ve kayıt cihazını sen çalıştırdın. Odadan çıkmadan önce kayıta girmişsin. Aynanın köşesine yerleştirdiğin kameranın geniş açılı olduğunu hesaba katmamışsın" dediği anda Aliye'nin dolabın da yer aldığı oda kapısı tarafına bakması aslında sorunun cevabıydı. Gülümsedi Canan.

"Bana bunu neden yaptığını şimdi söylemezsen, sorguda polise söylemek zorunda kalacaksın. O zaman benden başkaları da yaptığın şeyi öğrenecek. İşini kaybetmekle kalmayıp hapse gireceksin. Özel hayatın gizliliğine muhalefet suçundan bilmem kaç yıl ceza alacaksın" dedi Canan.

"Hapse girermem ben, çocuğuma kim bakar? Lütfen Canan hanım, beni şikayet etmeyin. Oğlum lösemi hastası, daha on yaşında. Benden başka kimsesi yok oğlumun, her gün ölümü bekliyor" diyen Aliye titrek sesiyle ağlayarak koltuğa yığıldı.

"Ortada hasta bir çocuk varken sen kötülük peşinde mi koşuyorsun? Neden? Diye öfkeyle bağırdı Canan.

"Söyleyemem, söylersem oğlum ölür. İlik nakli şansını kaybeder. Bu oğlumun son şansı. Bana söz verdi" dedi Aliye.

"Kim söz verdi?" diye bağırdı Canan. Ama sorusu yanıtız kaldı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım Aliye?" diyen Canan bilgisayarın web kamerasının önünü kapatmamaya özenerek yatağın kenarına oturdu.

"Oğlunun hayatını kurtarmaya söz veren kişi kendi iliğini vermek için senden bunu yapmanı istedi. Senin burada çalıştığını bilen biri. Ya da bu işi sana ayarlayan kişi. Hangisi doğru ? Bu doğruysa seninle birlikte o da hapse girecek. Bana onun adını söyle Aliye. Bana söylemesen bile karakolda söylemek zorunda kalacaksın. Çünkü onlar insanları konuşurmaya çok iyi biliyorlar" dedi Canan.

"Söyleyemem. Ben hapse girsem bile oğlumun kurtulma şansı var. Bu şansı kaybedemem" dedi Aliye.

"Yanıyorsun Aliye. İsteddiği şeyi ona vermediğin için sözünü tutmak istemeyecek. Çünkü veremeyeceksin. O zaman ne olacak? Ben sana anlatayım ne olacak! Korumaya çalıştığın kişi yüzünden hem tek başına hapse gireceksin, hem de hasta oğlunu kaybedeceksin" dedi Canan.

"Bana söz verdi. Sadece onun iliği uyumlu çıktı. Bu odaya kameraları yerleştirirsem nakil için ilik vereceğine söz verdi. Bu odada sizin kaldığınızı inanın bilmiyordum" dedi Aliye.

"Bilseydin yapmaz mıydın?" dedi Canan. Sonra kendi cevapladı.

"Yapardın Aliye, oğlun için yapardın değil mi? Ama o yapmayacak, sözünü tutmayacak. Belki de o kaydı ona götürsen bile yapmayacaktı.

"Bana söz verdi. Bana söz verdi" diye ağlamaya başladı Aliye.

"Kim söz verdi?" dedi Canan.

"Söyleyemem, lütfen beni şikayet etmeyin" diye yakardı kadın.

"Söylemesen de senin telefon kayıtlarını araştırarak kim olduğunu bulacaklar. O zaman hapse

birlikte gireceksiniz. Çünkü bu yaptığımız çok ciddi bir suç Aliye" dedi Canan.

"Lütfen yapmayın, o hapse girerse oğlumun hiç şansı kalmaz. O kötü biri değil, benim iş bulmama yardım etti. Bana eşinden boşanmak istediğini, ama boşanmayı kabul etmediğini, ancak kendisini aldattığını kanıtlarsa boşanabileceğini söyledi. Eşinin sevgilisi ile birlikte bu odada kalacağını söyledi. Benden yardım istedi. Odada sizin kalacağınızı bu sabah öğrendim. Korktum ve onu aradım" dedi Aliye.

"Kimi aradın? Bana kim olduğunu söyle Aliye. Eğer sana inanırsam belki sizi şikayet etmekten vazgeçerim. Oğlunun sağlığına kavuşmasına yardım ederim" dedi Canan.

"Melis Eroğlu, oğlumun doktoru. Melis hanımı aradım ama ulaşamadım. Sonra o beni başka bir numaradan aradı. Bu yanlışlığı o da kabul etti. Siz otelden ayrılana kadar bir şey yapmamamı, sonra da kaydı alıp ona götürmemi istedi. Bu kaydı yok etmeliyiz Aliye, yoksa başımız derde girer dedi. Onu mutlaka bana getir, yok edildiğinden emin olmalıyım dedi. Ben ona inanıyorum Canan hanım, Melis Eroğlu kötü biri değil, lütfen bizi şikayet etmeyin" diye yakardı kadın.

"O evli değil Aliye, keşke biraz araştırdıktan sonra inansaydın anlattıklarına" demek üzereyken son anda vazgeçti Canan. Aliye'nin Melis'e güvenmeye devam etmesi operasyonun başarısı açısından çok önemliydi.

"Oğlun İstanbul'da mı tedavi görüyor, onun görev yaptığı hastahane mi? Gördün mü Aliye, biraz araştırırsam sen söylemediğin halde onun kim olduğunu bulabilirdim. Susmak sana bir şey kazandırmazdı. Bana gerçeği anlatmakla doğru olanı yaptın. İşlediğin suça rağmen dürüst davrandığın için sana yardım etmeye karar verdim. Oğlunun ilik nakli gerçekleşsin diye ne gerekirse yaparım. Ben de kötü biri değilim Aliye" dedi Canan.

"Biliyorum, teşekkür ederim, " dedi göz yaşlarını silerken.

Artık Canan'ın Melis operasyonuna istemeden de olsa Aliye de dahil olmuştu. Canan'ın bu fırsatı doğru kullanması gerekiyordu.

"Oğlunun hayatının kurtulmasını istiyorsan ben de dahil bütün konuştuklarımızı unutmalısın. Ben de yaptığın işi unutmaya hazırım. Ama bir hata yapıp Melis hanıma anlattırsan onun paniklemesine neden olursun. O bana senin kadar güvenmez Aliye. Hapse girmemek için yurtdışına kaç. Sen de oğlunu unutmak zorunda kalırsın. Ben, insan hayatını bu dünyada hiçbir şeyle değişmeyen eşine az rastlanır bir doktorla evliyim. Senin çaresizliğini anlıyorum. Ama sakın bir hata yapma Aliye. Melis hanım seni ararsa dediği gibi yapacağını, kaydı ona getireceğini söyle. Her şeyin yolunda gittiğine inansın. Ben onu uygun bir zamanda ziyaret edip, şikayet etmeyeceğim konusunda ikna ederim" dedi Canan.

"Gerçekten beni affettiniz mi Canan hanım" dedi yüzü gülen kadın.

"Sözünü tutman şartıyla Aliye. Sözünü tutmazsan Melis hanım'la birlikte kendini demir parmaklıklar arkasında bulursun. Çünkü oğlunun kurtulması artık sadece senin değil, benim de sorunum" dedi Canan.

"Söz veriyorum, ona sizden bahsetmiyecem" dedi Aliye.

"Ben de bu kaydı hiç çekilmemiş kabul edicem Aliye, oğlun yaşasın diye. Ona, nakil için hastahaneye giderken yanında getireceğini söyle. Aksi halde ilik donerini elinden çıkarırsın. Pırrr diye uçar gider Melis hanım, beni anladın mı Aliye? Nakil işini garantiye almadan ona kaydı vermeyeceğini açıkça söylemelisin" dedi Canan.

"Anladım Canan hanım, teşekkür ederim. Siz çok iyi kalplisiniz. Bana yaptığınız yardımı, oğlumun hayatını size borçlu olduğumu hiç unutmayacağım inanın" dedi Aliye.

"Bana değil, iliğini verirse Melis hanım'a borçlu olacaksın. Aslında o da sana borçlu olacak. Senin sayende iyilik yapmanın tadına varacak" diyen Canan gözünün önüne gelen manzaranın büyüüne kapıldı. Çaresiz kadının yakaran gözlerine bakıp huzurla gülümserken Melis için hazırladığı iyilik tuzağının onun geleceğini nasıl etkileyeceğini hayal etmeye çalışıyordu. Başını çevirip bilgisayarına baktı gülümseyerek. Melis'in bu filmi izledikten sonra yüzünün alacağı rengi ve onu kuşatacak öfkenin boyutlarını düşündü.

Operasyonun en zor kısmı tamamlanmıştı. Serkan'a söz ettiği bir saatlik düşünme süresi sona ermek üzereydi. Odanın kapısına yürüdü, kilitlediği kapıyı açtı. Aliye'nin sessizce gidişini seyrettikten sonra bilgisayarını ayarladığı yerden alıp kayıtlarını kontrol etti. Her şey planladığı gibiydi. Derin

bir nefes alıp yorgun adımlarla pencereye yürüdü. Yatağın baş ucunda asılı saate baktıktan sonra kanepeye oturdu. Huzurla Serkan'ın gelmesini beklerken açlığını hatırladı. Günlerdir normal bir yemek yememişti Canan, çok acıkmıştı.

Birazdan Serkan araladığı kapıdan görüldü. Canan'ın görmeyi hasretle beklediği yalın ve duru haliyle, gösterişli çekici bedeniyle tam karşıda durmuş, heyecanla gülümseyerek gözlerinin içine bakıyordu. Saçlarını uzun parmaklarıyla tarayıp başını arkaya atması, daha bugün öğrendiği küçük sırrını hatırlatınca gülümsedi Canan. Kontrolünü kaybetmemeye özenerek oturduğu yerden kalktı. Serkan'a doğru birkaç adım attı.

"Selam. Yiyecekleri ceplerine doldurmadın değil mi?" dedi gülerek.

"Yiyecek!! Hay Allah! Kapının dışında unuttum" diyerek odadan çıktı. Beraberinde getirdiği servis arabasıyla yeniden odaya girdi Serkan.

"İşte bu harika oldu. Yaşasın! Açlıktan bayılmak üzereydim" diyen Canan Serkan'ın sorularla dolu bakışlarını görmezden gelerek servis masasına dizilmiş sahanların kapaklarını açarak birer birer kontrol etti.

"Şahane bunlar, odada yemek yemek harika bir fikir, teşekkür ederim. Hadi, hemen başlayalım" diyerek pencere yakın yerleştirilmiş masayı hazırlamaya başladı.

Eşinin mutlu heyecanını, üzerine çok yakışan açlığını, güzel parmaklarıyla servis tabağından bir şeyler atıştırmasını, ilgi ve merakla kuşanmış vakur bir heyecanla izliyordu Serkan. Onun da karnı açtı ama yüreğine yapışıp kalmış hasret duygusu diğer bütün duygularını ezip geçiyordu. Canan'ın çözdüğü çok belli olan Melis probleminde uygun bulduğu acı reçeteye duyduğu meraktan bile daha baskındı hasreti. Buna rağmen eşinin mantık sıralamasında sorunun çözümünü netleştirmeden, aşka yer açmayacağını bilerek ona duyduğu arzuyla süzüyordu her haliyle en çok sevdiğini. Bir süre daha ona dokunamayacağını bildiği için sancılı süreci hızlandırmakta buldu çareyi. Canan'ın zevkle hazır ettiği masadan kendi tarafındaki sandalyeyi çekerek karşısına oturdu. Gözlerini bir türlü ayıramadığı eşinin solgun yüzüne gülümseyerek bakan Serkan nihayet sordu.

"Demek Melis'in cezasını kesmeyi başardın,,," dedi.

Tabaktan bir lokma daha ağızına atıp hızlıca yutkunduktan sonra Canan'da gülümseyerek kendi sandalyesine oturdu. "Evet,, ona öyle güzel bir ceza kestim ki asla tahmin edemezsin" dedi.

"Ne yaptın ? Çok merak ediyorum" dedi Serkan heyecanla.

"Aaaa, bak,, bu da senin cezan Serkan, ne olduğunu öğrenemeyeceksin.

"Canan! Yapma! Bu kadar önemli bir meseleden beni dışlaman hiç adil değil. Anlat lütfen, ne ceza düşündün Melis'e" dedi Serkan.

"Üzgünüm Serkan, bu cezaya alırsan iyi olur, çünkü hakettin. Gerçek şu ki, eğer öğrenirsen bu ceza Melis'e ceza olmaktan çıkar" dedi Canan. Serkan'ı şok edip hüznülendiren bu önemli kararı yenileriyle destekledi.

"Bu senin cezanın ilk yarısıydı. Umarım diğer yarısından bu kadar olumsuz etkilenmezsin. Adalet konusunu hiç merak etme Serkan. Adalet, tam ölçüsünde sağlanacak, güven bana. Melis hanım hapse girmeyecek ama hapse girmediğine bin pişman olacak.

"Bu ceza onun sana zarar vermesine engel olacak mı? Bari onu söyle" dedi Serkan boynu bükük.

"Hem de nasıl! Senin bana yardım etmen, kendi cezalarına razı olman şartıyla" diyen Canan tabaktan bir lokma daha alıp keyifle ağızına attıktan sonra "Dünya gezegeni onun hapishanesi olacak ve bir daha biz de dahil hiç kimseye sorun çıkaramayacak" dedi.

"Razı olmam gereken ceza ne ? Hadi anlat" derken gergindi Serkan.

"Melis'le tartışmayacaksın Serkan, bu kayıt işini çözdüğümüzü ona anlatmayacaksın. Onunla görüşürken öfkene hakim olacaksın..

"Onunla görüşeceğimi nereden çıkardın?" dedi Serkan öfkeyle.

"O seninle görüşecek, belki telefonla arayacak. Eminim. Somali cd'si nedeniyle senden özür dileyecek. Sen de kabul edeceksin" dedi Canan.

"Eeee. Benim cezam bu mu yani, Melis'in yaptıklarını sineye çekmek,, Gerçekten zor cezaymış" dedi Serkan homurdananarak.

"Hayır !! Bu, bana yardımındı Serkan" dedi Canan gülümseyerek. Eşinin kendinden emin, sakın ve gülümseyen hali Serkan'ın öfkesini bir anda silip süpürdü. Arkasına yaslanmış, aklından geçenleri

okuyamadığı güzel eşini seyrederken artık Serkan da gülümsüyordu.

"O güzel kafanda başka ne var? Hadi anlat lütfen" dedi keyifle.

"Son bir şey, senin asıl cezan var " dedi Canan.

Getirdiği yemekten tek lokma almadan, bütün dikkatini Melis'e beslediği büyük öfkenin son demlerini ve bastırmakta zorlandığı sevdiğine dokunma arzusunu aynı anda kontrol edebilmesine şaşırarak sordu.

"Neymiş cezam? Söyle hadi" dedi gülerek.

"Hayatımızın geri kalanında onun adını bir kez bile anmayacaksın. Adını anmak şöyle dursun imâ dahi etmeyeceksin. Bu kadın, günün birinde nobel tıp ödülü alsa, ya da halk kahramanı olsa, olur da dünya barış elçisi seçilse veya her ne halt ederse bana ondan söz etmeyeceksin. Senden bunu istiyorum, çünkü kendi hayatımızda ona ait zerre kadar yer tahsis etmek istemiyorum. Bunu yapabilecek misin?" dedi Canan.

Sözleri yüzünü güldürdü Serkan'ın. Melis'e dair eşinin kurguladığı ihtimallerin gerçek olması olasılığı gökyüzündeki yıldızlar kadar uzak göründü gözüne. Canan'ın bu imkasız senaryolara zihninde yer açmasını, onun güzellikle yoğrulmuş yüreğinin kötü birine uygun gördüğü en kötü beddua olarak algıladı. Bu güzel yürek, onu her durumda sevmeye neden değil miydi ?

"Çok kolay bir ceza bu. Melis benim için yok hükmünde zaten. Sen de biliyorsun Canan, benim dünyamda Melis diye biri yok" dedi Serkan.

Canan yaslandığı sandalyeden eşin gözlerinin içine bakıyor, Serkan'ın son sözlerine başını sallayarak itiraz ederken gülümsüyordu.

"Gördün mü? Zannettiğin kadar kolay değilmiş" dedi.

Bu kez Serkan başını sallıyordu. Meselenin bıraktığı kötü izleriyle birlikte, Melis adını da sonsuza kadar tarihe gömmesini istediğini işaret eden eşinin masanın üstünde duran elini yakaladı sıkıca.

"Anladım" dedi gülerek. "İstediğin gibi olacak,, söz veriyorum. Sen de bana bir daha öyle bakmayacağına söz ver. Çünkü ben yaşadığım sürece asla o bakışı hak edecek bir şey yapmayacağım" dedi.

"Himm. Kulağa hoş geliyor. Pekalâ, söz veriyorum. Bütün bu dertleri başıma sen açtığın halde, ben seni eskisinden daha çok seviyorum. Ne tuhaf bir sonuç değil mi? Hadi artık yemeğimizi yiyelim. Nefis kokuyor bunlar" diyen Canan yemeği servis etmek için elini Serkan'ın elinden kurtarma çabasının nafîle olduğunu anlayınca gülerek yüzüne baktı. Serkan'ın tutkuyla parlayan gözlerine takıldı kaldı. "Yemek! Sen aç değil misin?" Derken kalbi heyecanla çarpıyordu.

"Çok açım Canan! Yemek beklesin. Seni ne çok özlediğimi asla tahmin edemezsin" dedi Serkan.

Gözleri kapalıydı Serkan'ın. Gördüğü muhteşem rüyadan uyanmak istemiyordu. Derin bir iç çekişin ardından burnuna buram buram gelen Canan'ın saçlarının kokusu sayesinde, yaşadığı emsalsiz duygunun rüya olmadığını anlıyordu. Yavaşça gözlerini açtı. Çıplak göğsüne yaslanmış uyuyan eşinin saçlarını kokladı. Yavaşça yorganı çekerek, Canan'ın açıkta kalan omuzlarını kapattı. Manzara dua etmek için hiç de uygun görünmese de tadına doyamadığı duyguların cazibesine kapılan Serkan sahip olduğu güzellikler için, içine düştükleri belalı tuzaktan hasarsız kurtuldukları için, sessizce dua etti. Sonra yeniden kokladı Canan'ın saçlarını. Saatin kaç olduğunu merak edince odanın loşluğunda zar zor görülen, komodinin üstünde duran telefonuna çevirdi yüzünü. Telefonu görür görmez de yaşadığı mutluluğu borçlu olduğu Emre'ye, çabalarına karşılık bir vefa borcu olduğunu hatırladı. Canan'ı uyandırmamaya itina ederek uzandı telefona. Parmaklarının ucuyla ancak yakalayarak eline alıp açtı. Saat sabahın üçünü gösterirken Emre'ye çarçabuk kısa bir mesaj göndererek tekrar kapattığı telefonu sessizce yerine bıraktı. Artık hem mutlu hem huzurluydu Serkan. Aksiyon filmlerini aratmayacak nefes nefese bir koşuşturmanın ardından yeni ve aydınlık bir gün başlayacaktı birazdan. Zamanın yaşamına getirdiklerine şükretmekte yetinerek gözlerini yeniden kapattı.

Serkan'ı havaalanına getirip kendi elleriyle uçağa bindirdikten sonra, taşıdığı yoğun kaygılarla birlikte hiç istemeden bolca sorgulanmayı göze alan Emre, Melek sultan cumhuriyetine çevirmişti yönünü. Ailenin bir parçası olmayı kolayca başarmıştı ama bir türlü onların kader dediği anlayışı içine sindirememişti. Öyle ya, Canan gibi iyilikten, güzellikten başka derdi olmayan birine, eğer tahminleri doğruysa bu iğrenç tuzağı yaratanın hangi sebeple hak olarak görmüş olabileceğini bir türlü aklı almamış, daha yeni aklıyla barışık hale gelen Allah kavramını her fırsatta yeniden sorgulamıştı. Kemal babanın en ikna edici felsefi söylemleri bile bazen, yüreğinin isyanını bastırmakta yetersiz kalmıştı. İçinde hapsedip sevdiği kadından bile gizlemek zorunda kaldığı kaygıları ve çok sevdiği kız kardeşine uygun görülen kadere isyanı nedeniyle, aile içi sorgulanma geleneğine, bu kez kendini hazır hissetmemişti. Her şeye rağmen o eve döndüğü anda sorgulanma kaçınılmazdı. Derin bir nefes alan ve ardından oflayarak salıveren Emre düşünceli bir yolculuk sonunda Kemal babanın kapısına varmış, yüksek olasılıklı bir gerginlikten ürkerek zile basmıştı. Kapının sesi duyulur duyulmaz, imalı bakışlarla birbirini süzerek hiç konuşmadan tartışmayı başaran muhteşem ikiliden, eşine kıyasla daha ağrısız görünen Melek hanım fırlamıştı yerinden. Ardında, "o kadar emin olma Kemal bey, belki gelen başkasıdır" ikazıyla dolu bir bakış bırakıp kapıya yürüdüğü halde Emre'yi kapıda görünce ferahlayıp, yüzü gülmüştü.

"Hoş geldin evladım. Bu akşam geri dönmezsin sanmıştım. Beni çok şaşırttın" demişti Emre'ye.

"Aşk olsun Melek anne, gelirim dedim ya! Sen de mi bana inanmıyorsun? Zaten kırılmış bir kalple dolanıyorum nicedir,,," diyen Emre Melek hanım'ın yufka yüreğine en hassas yerinden darbe indirerek birzandan başlayacak savaşta avantaj sağlamış, genç adamın doğaçlama gelişen aciziyeti strateji olup anında işine yaramıştı.

"Anlaşıldı, senin derdin bizden çok. Gece uzun nasılsa, oturup bütün gece konuşuruz biz de,," diyen Melek hanım, Emre salona yürürken çay demlemeye mutfığa yönelmişti..

"Selamun aleyküm Kemal baba" demişti Emre.

"Aleyküm selâm" diyen Kemal bey, Emre'yi uzun uzun süzmüştü.

"Bilge yok mu? Aslında böylesi daha iyi, nasılsa bana inanmıyor" diye etrafa bakınarak, gergin endişeyle bekleyen Kemal babanın yanına oturmuştu.

"Ne oldu Emre? Bilge'yle neden küstünüz siz ? " demişti Kemal bey.

Kemal babanın sorusu aralarındaki telefon konuşmasını, Bilge'nin kulaklarından girip kurşun etkisinde yüreğine saplanan sözlerini hatırlayınca derin bir iç çekişle arkasına yaslanmıştı Emre.

"Ben ona küstüm. Bana hiç güvenmediğini yeni öğrendim" demişti.

"Bilge Ömer'i yıkamaya gitti, işi yoksa birzandan gelir" demişti Kemal bey.

"Şu meseleyi en baştan anlat da, biz de Bilge'nin düştüğü duruma düşmeyelim oğlum, hadi anlat bakalım. Canan'la sırdaş olup bizden gizli çevirdiğiniz dolapları bir bir anlat. Bu kızın bir aydır çektiği sızının ne olduğunu sadece sen biliyorsun. Ehh, kızla damat burada olmadığına göre, derdinin ne olduğunu bize ancak sen anlatabilirsin" demişti Melek hanım.

"Aslında onlar dönünce konuşsak," diyen Emre'yi birlikte ve şiddetle kınamışlardı

"Emreee,,," diye hayıflanarak sabırsızlandıklarını ifade etmişlerdi.

"Tamam, ben size sadece bildiğimi anlatabilirim. Çünkü ben de sizden farklı durumda değilim.

Canan'la paylaştığımız, onun Serkan hakkındaki kaygılarıydı. Bir ara hayatta olduğundan bile şüphe duymaya başlamıştı. Serkan'ın gittiği yerde tek sorun, haberleşme sorunu değildi. Somali'nin üzbe bir yerinde, kabileler arası savaşın tam ortasında görev yapıyordu. Hayatı idealistlik yüzünden tehlike içindeydi. Onun kendi hayatına karşı bu denli umursamaz olması, her an başına kötü bir şey geldiği haberine hazır beklemek zorunda bırakılması Canan'ın ruh sağlığını bozdu. Bir hafta dediği görev bir ayı bulunca, Serkan'a çok kızgındı. Ben onu çok zorladığım için bunu sadece benimle paylaştı.. Onu tek kardeşini kaybetmekle tehdit ettim. Size anlatmamak şartıyla benimle konuştu. Ben de sözümü tutup sessiz kalınca olanlar oldu. Bu kez de Bilge'nin bana olan güvenini kaybetmeme sebep oldu. Anlayacağınız, Serkan hayatta ve şu anda Canan'ın yanında olduğuna göre, bu hikayeden zararlı çıkan sadece ben oldum. Mağdur olan benim yani" demişti Emre.

"Serkan sağ salim geri döndüğüne göre sevinecekleri yerde Canan'la neden tartıştılar öyleyse?" dedi Kemal bey.

"Nedeni belli değil mi? Serkan'ın sorumsuzluğu. Üstelik kendi sorumsuzluğunu unutup bir de

Canan'ın Mersin seyahatini iptal etmesini istemesi Canan'ı deliye çevirmiş. Serkan'ın da haklı nedenleri varmış. Biz bunları Serkan'la uzun uzun konuştuk. Birbirlerinin dilinden anlamaları için tek çare vardı, bir araya gelip konuşmaları... Ben de bunu gerçekleştirdim. Serkan'ı Mersin'e gönderdim. Konferanstan sonra konuşup hasret giderirler, aralarındaki buzlar erir diye düşündüm" demişti Emre.

"Konferans nedeniyle uçaklarda yer kalmamış. Onu Mersin'e göndermeyi sen nasıl becerdin?" diyerek beklediği soruyu sormuştu Kemal bey.

"Her zaman konserlere yetişmek için yararlandığımız yöntemle,, özel uçakla,,," diyen Emre'nin sözleri Kemal beyi uzun uzun güldürmüştü.

"Özel uçakla,, ne alem adamsın Emre, seni çok takdir ettim" demişti.

"Keşke Bilge de takdir etseydi. Şu anda benden nefret ediyor. Bana güvenmesi için çok uğraştım ama başaramadım. Oysa ben ona bütün geleceğimi emanet edecek kadar güvenmiştim" demişti Emre.

"Bunu ona da söyle, hatta daha fazla gecikmeden Serkan'a da söyle Emre. Göreceksin her şey düzelecek, siz de mutlu bir yuva kuracaksınız" demişti Melek hanım.

"Kalbim o kadar kırıldı ki Melek anne sözleriniz bana inandırıcı gelmiyor, çok üzgünüm. Sanırım biz o mutlu yuvayı başaramayacağız. Ben Bilge'yi suçlamıyorum. Onun güvenini kazanmak benim görevimdi ve ben bunu başaramadım. Bu davranışı hak etmiş olmalıyım" demişti Emre.

"İyi ya evladım, bize anlattıklarınızı Bilge'ye de anlatırsın, sorun çözülür" diyen Melek hanım Emre'nin açıklamalarını yetersiz bulmuştu. Canan'ın bu kaygıları ailesiyle paylaşmasına engel olacak tek bir mantıklı argüman bulamamıştı hikayede. Kemal beyin yüzüne baktığında aynı hoşnutsuzluğu onun da yaşadığını görmüştü. İkisi de daha fazla ısrar etmediler. Canan Emre'yi de bu kadarıyla atlatmış, çok daha büyük bir belaya tek başına göğüs germiş olabilirdi. Bu olasılık Canan'ın ketum mizacına çok uygundu. Serkan'ın sıkıntısını kardeşi olarak daha net görebilen Bilge de aynı gerekçeyi anlattığı halde Emre'yi inandırıcı bulmadığı için güvenini kaybetmiş, kalbini kırmış olabilirdi. Gerçeği öğrenmenin bir tek yolu vardı artık. Kızlarının Serkan'la birlikte en kısa zamanda geri dönmesini beklemek.

Emre'nin eve döndüğünü bildiği halde Bilge'nin Melek hanımlara gitmeme kararı alması yeterli olmadı. Banyo sonrası odasında oyuna dalan Ömer pencereden bakınca Emre'nin arabasını görmüş, koşarak annesinin yanına gelmişti.

"Emre abim gelmiş, hadi gidelim, ben onu çok özledim hadi anne, lütfeden" diye çekiştirerek yerinden kaldırmıştı. Ne derse desin oğlunu ikna edemeyeceğini bilen Bilge istemeden de olsa bahçe kapısından içeri koşarak dalan Ömer'in peşinden gitmek zorunda kalmıştı.

"Emre abi, Emre abi diye boynuna sarılan Ömer'in şirinlikleri iki genç arasında esen soğuk rüzgarları ortadan kaldıramamıştı.

"Arabayı pencereden görünce tutturdu gidelim diye, kusura bakmayın" demişti Bilge.

"İyi etmiş Ömer, yeni demlenmiş çay var, ben de servis yapmak üzereydim Bilge'cim. Bana yardım eder misin?" dedi Melek hanım.

Mutfak sohbeti esnasında o akşam Emre'nin anlattıklarını Bilge ile paylaşan Melek hanım iki gencin aralarını düzeltmeye niyetlenmişti. Bunu farkedene Bilge huzursuzluğuna neden olan daha karmaşık bir problemin varlığına dair şüphelerinden ona söz etmemeyi uygun bulmuştu. Emre'ye hâlâ kızgın, hâlâ mesafeliydi. Herkesin farkında olduğu bu gerginlik de tıpkı Canan ve Serkan olayında olduğu gibi ikisinin baş başa konuşup buzları eritmesine ihtiyaç duyuyordu. Uygun zamanı kollama görevi ise her zaman olduğu gibi doğru teşhis koymayı başaran anlayışlı büyüklere düşüyordu.

Gergin bir ev ortamında yudumlanan çaylar, yanında ikram edilen ev yapımı nefis kurabiyeler sadece Ömer'in keyfini yerine getirmişti. Böyle keyifli zamanlarda hep yaptığı gibi çok sevdiği Emre abisinin boynuna sarılmıştı.

"Gitar çalalım, hadi lütfen, senin gibi çalmayı beceremiyorum,,," demişti Ömer.

Gözünün ucuyla Bilge'ye bakmıştı Emre. Zorunlu suskunluk halinden hiç memnun görünmeyen genç kadın, aklını kuşatan sorular yüzünden ağır bir işkence çekiyor gibiydi. Kendi kırgınlığını ve haklılığını hatırlayan Emre yaşadıkları trajikomik hadisenin hayatındaki etkisine bakarak

gülümsemişti.

"Olur, gitarın nerede?" demişti Ömer'e.

"Bizim evde. Ben hemen alıp gelirim" diyerek yerinden fırlayan Ömer'i Kemal bey kolundan yakalamıştı.

"Dur bakalım yakışıklı torun, nereye koşuyorsun? Bir nefes al önce,," diyerek ortamın soğuk havasından nasibini almamış çocuğun yanağına okkalı bir öpücük kondurmuştu.

"Valla Ömer' cim ben bugün çok zor bir gün geçirdim. Yorgunluktan ölüyorum. Senin gitar çalışmana katılamayacağım galiba. Eh malum, ben yaşlı bir dedeyim sonuçta,. Siz en iyisi sizin evde çalışın gitarı. Ben de erkenden yatıp şöyle deliksiz bir uyku çekeyim. Hıı, ne dersin?" demişti Kemal bey.

Ömer'in coşkuyla karşıladığı Kemal beyin sorun çözme planını bu kez Bilge isteksiz karşıladı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Emre ile baş başa kalmak, dolayısıyla kendi durumlarını tartışmak görünüyordu ufukta.

"Hadi anne, bize gidelim, lütfen" diye yakaran oğluna gülümsemişti istemeden.

"Tamam, ama uyku saatin gelince itiraz etmek yok" demişti Bilge.

"Etmem, merak etme" demişti Ömer.

"Ne zaman istersen gelip yatabilirsin Emre, odan hazır" diyerek evin anahtarını Emre'ye uzatırken Melek hanım'ın yüzünde içten ve manalı bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim, size zahmet oluyor" diyerek kalkan Emre Bilge'nin bu daveti onaylamasını beklemişti bir süre. Oğlunun hatırına zoraki kabul etmiş gibi görünen ama gerçeği yansıtmayan tavrını değiştirmeyen Bilge, Emre ve Ömer'in önünden yürüyerek evinin kapısını açmıştı. Aslında heyecanlıydı. Bir anlık öfkeyle kalbini kırdığı Emre'den, Canan'ın hayatında olup biten her şeyi anlatması şartıyla özür dilemeye çoktan hazırды. Kırık kalbini onarmayı başarabilirse, ona ihtiyacı olan güveni yansıtmadan önce, Kemal beye ve Melek hanıma anlatmadığı sırrın aslını doğal bir hak olarak Emre'nin kendisiyle paylaşmasını isteyecekti.

Ömer'in gitar çalma çabaları küçük parmaklarının yorgun düşmesine, kanepede uyuyup kalmasına kadar sürdü o gece. Mutfaktan dönen Bilge gülümseyerek Ömer'in yanına oturmuş, ilk ve unutamadığı eşinin emaneti olarak gördüğü sevimli küçük oğlunun kıvrıkcık saçlarını okşamıştı.

"Gitar sesinin neden kesildiği belli oluyor. Sonunda enerjisi tükenmiş. Merak ediyorum Emre, gerçekten bu işi becerebilecek mi Ömer, müzik kabiliyeti var mı, yoksa geçici bir heves veya Emre abi hayranlığı mı sadece?" demişti.

"Bence gayet iyi gidiyor Bilge, sanırım başaracak" demişti Emre.

"Sevindim... İçimizden birinin başarmasına ihtiyacımız vardı" diyerek konuya giriş yapmış, kaçınılmaz tartışmanın fitilini kendi eliyle ateşlemişti Bilge.

"Biz de başarabilirdik Bilge! Pekalâ başarabilirdik!" demişti Emre. Nezaket doluydu isyanı.

"Tamam, bana çok kızdın biliyorum Emre, hatalıyım,,"

"Sana kızgın değilim Bilge, ben başarısızım. Sana güven vermeyi başaramadım. İkimizi de hayal kırıklığına uğratan benim. Senin suçun yok" dedi Emre.

"Bak bu doğru işte. Senin yüzünden! Canan'ın çok ciddi bir sıkıntısı vardı. Madem bu sıkıntının sebebi senin gizli amaçların değildi, neden benden gizledin? Ben de sırrınızı paylaşabilirdim.

Çenemi tutabilirdim. Asıl sorun ne biliyor musun? Senin bana güvenmemen. Asıl sorun bu" dedi Bilge.

"Anlatamazdım Bilge, bunun sana güvenmekle ilgisi yok. Canan'a söz verdim ben. Öyle bir söz verdim ki, sana da anlatamazdım" dedi Emre.

"Gördün mü? O da bana güvenmiyor! Bu manzarayı gören biri olarak siz iki kardeşin paylaşımını başka nasıl yorumlayabilirdim söylesene!!" diye sesini yükselten Bilge'nin yanakları al al olmuştu öfkeden.

"Haklı olduğuna inanıyorsun ama, sorunu bilmediğin için. Eğer biliyor olsaydın, sen de bu sorunun parçası olurdun. Olayın kontrolden çıkmasına herkese zarar vermesine sebep olurdun. Canan haklıydı. Gökyüzü bulutlandı diye yağmur yağacağından emin olamazsın. Yağmuru görmek gerek. Aslında Canan bu sorunu benimle paylaşarak güvenilirliğimi test etti. Sana uygun bir eş, Ömer'e layık bir dost olabilir miyim diye... O beni her fırsatta sınıyordu. Yapıp ettiğim ne varsa müfettiş

gibi inceliyordu. Sana uygun olup olmadığı irdeliyordu sessizce. Ben sana bunu da anlatamazdım. Oysa senin baktığın yerden her şey ne kadar farklı görünüyor,," demişti Emre.

"Ne ?" diye afallayan Bilge'nin aklını toparlamasını beklemişti.

"Çok istiyorsan anlatırım Bilge. Eğer sen, birine verdiği sözü tutmayan bir adama bütün bir gününü zehir eden şeyi seninle paylaştı diye daha çok güveneceksen, anlatırım. Buna sen karar ver Bilge, çünkü senin güvenini kazanmak benim için hâlâ önemli. İyi düşün ve sen karar ver. Gerekirse bütün gece beklerim. Zaten benim de beklemekten başka elimden bir şey gelmiyor" diyen Emre sıkıntıyla saatine bakmıştı. O anda Mersin'de bir araya gelen Canan ve Serkan'ın hangi durumda olduklarını, olası Melis felaketinin gerçek çıkıp çıkmadığını düşünerek uzun bir iç geçirmişti. Bilge'ye kırgınlığının çok üstünde bir endişeyle geçen zamanın her anında Serkan'ın kendisini aramasını bekliyordu. Bekleme süresi arttıkça kendi endişesi artıyor, korkuları beden diline yansıyor. Kısa aralıklarla telefonunu eline alıp kurcalıyor, sonra da öfkeyle sehpanın üzerine bırakıyordu. Haliyle tavırla Bilge'nin de endişelenmesine sebep olduğunu farkederek yerinden kalkmıştı.

"Ben Ömer'i odasına çıkarayım, sonra da yatmaya gideyim. Saat çok geç oldu" demişti Emre.

Masum yüzüne baktıkça içini ısıtan, onunla karşılaşana kadar hiç tatmadığı tuhaf duygular yaşatan bu sevimli çocuğun yanaklarını babacan duygularla okşadıktan sonra yavaşça kucaklayıp odasına çıkarmış ilk defa çıktığı bu katta odanın yerini aramak zorunda kalmıştı.

Bilge hâlâ Emre'nin sözlerinin etkisindeydi. Onu güven sınavına tabi tutan Canan'ın kendisini de dostluğuna sadakat sınavı ile test ettiğini varsayarak radikal bir karara vardı. Kararını iletme için ise Emre'nin odadan dönmesini beklemişti.

"Tamam, bana hiçbir şey anlatma Emre, ama lütfen işlerin yolunda gittiğini, şu kahrolası sorunun çözüldüğünü söyle" demişti Bilge.

"Bilmiyorum Bilge, ben de bekliyorum" diyerek kapıya doğru yürüyen Emre'nin yanına gelmişti.

"Gitme lütfen, burada bekle. Nasılsa haber alana kadar uyumazsın sen. Birlikte bekleyelim, lütfen" demişti.

Bilge'nin makul teklifini hemen kabul eden Emre tekrar yerine oturmuştu. Aradığı aşkı bulduğu bu çekici kadının huzur veren güzel gözlerinden dalıp sevgi dolu yüreğine ulaşmanın heyecanıyla katlanabiliyordu uzun bekleme işkencesine. Saatler geçmiş sabırlar tükenmişti. Bilge mutfakla salon arasında sıkıntıdan mekik dokurken Emre kanepede uyuyakalmıştı. Sessizce üzerine battaniye örten genç kadın Emre'nin sehpa da duran telefonundan gözünü ayırmadan beklemeye devam etmişti. Saat geceyarısı üçü geçerken telefona gelen mesaj sesiyle irkilerek uyanmıştı Emre. Mesajı aceleyle açıp okuyunca rahat bir nefes almış gülerken yaslanmıştı kanepeye.

"Unutkan serseri!!!!" dedikten sonra kendisine yorgun ve meraklı gözlerle bakan Bilge'ye uzatmıştı telefonu. Mesaj çok kısa olsa da anlamca çok yüklüdü:

"Teşekkür ederim.."

Mersin'de işlerin yolunda olduğu bilgisiyle rahatlayan gençler çok yorgundu. Melek hanımın bıraktığı anahtarı alan Emre yeniden kapıya yürürken Bilge yetişti ardından.

"Gitmene gerek yok,, Ömer'in odasında kalabilirsin. Odada yatak var. Hem, sabah uyanınca seni misafir yatağında görmek Ömer'in çok hoşuna gider" diyen Bilge barış isteyen sözleriyle Emre'yi durdurmayı başarmıştı.

"Emin misin? Ben yan odada uyurken, sen odanın kapısını kilitlemeden huzur içinde uyuyabilecek misin?" demişti Emre gülerken.

"Bilmiyorum Emre, cevabı sabah uyanınca söylesem,," diyen Bilge de gülümsemişti.

GÜN AYDINLIK OLUNCA,,

Mersin'de pırıl pırıl parlayan güneşli bir güne merhaba diyen gençler, kendilerini bekleyen özel uçağın kalkış saatine kadar özel bir gün geçirmeyi dileyerek otelden çıktılar. Otelde konaklayan gazetecilerin ilgisini nazikçe atlattıktan sonra kiralık bir araçla şehir turuna çıktılar. Rüya gibi bir Mersin günü yaşamalarını Canan'ın sabah uyanınca yaşadığı şokun etkisiyle başlayan tedirginlik bile engelleyemedi. Gözlerini açıp da çok özlediği eşini yanında göremeyince telaşla yataktan

fırlamış, her zamanki gibi kendisinden önce duşa girdiğini anlayınca sakinleşerek yatağa oturmuştu. Serkan'ı beklerken, düne dair gerilimin ardından armağan gibi gelen sıcacık saatleri yeniden ve yeniden gülümseyerek hatırlamıştı. Çok mutluydu Canan. Öteki yarısını kaybettiğini düşündüğü kabus dolu bir günün ardından hayatının en mutlu gecesini yaşamıştı. Acıyla mutluluğun bu kadar yakın durması, ne hayret vericiydi. Eskiler boşuna söylememişti o sözü. Karanlığın en koyu olduğu zaman sabahın en yakın olduğu zamandır demişlerdi. Serkan'ın duştan çıkmasını beklemenin bile ayrı bir lezzeti vardı o sabah. Bütün yaşadıklarını, Serkan'a söz etmeyi yasakladığı halde kendi aklından hiç çıkmayan Melis problemini bile gülümseyerek hatırlamıştı. Onun da zifiri karanlıktan aydınlık bir güne çıkması artık an meselesiydi. O bir insan, şeytanın elinden kurtarılması gereken talihsiz bir kurbandı. Çok şükür ki onu kurtarma planı da bilgisayarında hazırды. Göz ucuyla biraz ileride duran bilgisayarına gülümseyerek bakarken mırıldanmıştı.

"İyilik yapmak zorunda kalmak sana ceza olarak bir ömür yeter Melis hanım! Bakalım sürprizimi nasıl karşılayacaksın" demişti.

Gülümseyerek kalkmış, komodinin üstünde duran çantasına uzanmıştı Canan. Neden uzandığını düşünmeden, neden açtığını hatırlamadan açmıştı çantasını. Bir kez daha ne aradığını düşünmek zorunda kalmıştı. Kendi telefonunu İstanbul'da nasıl bir öfkeyle bıraktığını çok iyi hatırlamıştı. Peki ne arıyordu çantada? Çantanın fermuarlı bölümünü açınca alışkanlık eseri aradığı şeyin ne olduğunu anlamıştı. Haftalardır almayı unuttuğu doğum kontrol ilacını elinde sıkıntıyla dolaştırmış, oflayarak başını salladıktan sonra, kendine kızarak aynı yere koymuştu. Birazdan duştan çıkan sevdiğinin mutlu yüzünü, etkileyici yarı çıplak bedenini görünce bütün sıkıntısını unutmuş, kaderini zamanın ellerine bırakmıştı. Zaman, kızıp söylenmek zamanı değildi o zaman, yaratanın zaman nimetini yaratmasına karşılık çokça şükretmek zamanıydı. Elini Serkan'a uzatırken gülümsemişti yeniden.

Akşam saatlerinde sıradan bir seyahatten döner gibi rahat ve huzurlu bir halde evlerine dönen Canan ve Serkan'ı kapıda karşıladı ev halkı. Emre'nin sabah erkenden kalkıp, her şeyin yolunda olduğu bilgisi vermesine rağmen bu evin sınırları içinde hâlâ endişe rüzgarları esmeye, insanları etkilemeye devam ediyordu. Ömer'in dayısını sınırsız karşılaması, zıplayarak boynuna sarılması dışında bir coşku yaşanmasa da kapıda, birbirlerine gülümseyerek bakan sevgililer ev halkının gergin bekleyişini görmezden geldiler. Normal hayatlarına geri dönmeye acilen muhtaçtı. Mersin'de yaptıkları sözleşmenin gereğini yapmaya, kötü ve zararlı ne varsa hayatlarından söktüp atmaya, iyi olanı ortaya çıkarıp, üretip çoğaltmaya anında koyuldular. Onlar bu halleriyle meraklanıp çılgına dönen ana babayı daha da meraklandırdılar. Melek hanım Kemal beyin yüzüne baktı. Kemal bey o bakışta neyin gizli olduğunu hemen anladı ve bugünlük suskun kalmayı peşinen kabul etti. Kızlarının kendilerine bir açıklama borçlu olduğunu unutmadan hesaplaşmayı gelecekteki bir zamana ötelirken şimdilik unutmaya karar verdiler. Yaptıkları fedakarlığın açıkça anlaşılmasını isteyen Melek hanım sesinin buğulu ve mesaj dolu tonuyla ama güler yüzüyle karşıladığı kızına sarılmayı ihmal etmedi.

"Hoşgeldin kızım, konferans nasıldı ?" dedi sakince.

"Öğrencileri bilmem ama benim için çok iyiydi " dedi Canan.

"Anlaşıyor,, Sen nasılsın Serkan? Hatırladığımdan iyi görünüyorsun" diyerek damadına imada bulunmaktan da kendini alamadı.

"Çok iyiyim. Sebep olduğum gerginlik için hepinizden özür dilerim. Canan'ın yanında olmak bana çok iyi geldi" dedi Serkan.

"Ne güzel! İkinizin de iyi olduğuna sevindim" diyen Melek hanım gençlerin yanından uzaklaşıp meşgul olduğu bahçe işine geri döndü.

"Siz biraz dinlenin, yemekte bize Mersin maceranızı anlatırsınız" diyen Kemal bey de Melek hanımın yanına doğru yürüdü.

Oysa ne o yemekte ne de bütün ailenin bulunduğu sonraki günlerin aile yemeklerinde kıyamete ramak kala görüntüsü veren olayın iç yüzü hiç konuşulmadı. Melek hanımın çılgınca merak ettiği, Kemal beyin üstün zekasıyla bir türlü çözemediği mesele ilerleyen günlerde de muamma olarak kalmaya devam etti.

BEKLENMEYEN SÜRPRİZ,,,

Hazırlığını günler öncesinden yapan Canan, Melis'in önce Serkan'dan özür dilemesini, hazırladığı Somali CD' sine binbir kılıf uydurarak öfkesine mantıklı açıklamalar getirmesini, sonra da yurda dönmesinin ardından hastahanesinde işine başlamasını sabırla beklemişti. Zira kendisinin hâlâ Serkan'la birlikte ve mutlu olduklarını, kendi oyununu bozdukları halde sessiz kaldıklarını bilen biri olarak, Melis'in Serkan'ı arayıp özür dilemesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Canan'ın tahmin ettiği gibi işleyen sürece Serkan da sözünü tutarak ve öfkesine hakim olarak büyük katkıda bulunmuştu. Aliye'nin çocuğu ile birlikte Mersin'den dönmesini bekleyen Melis'in aslında neyi beklediğini bilen Canan, o sabah sürpriz için en uygun zamanın geldiğine karar vermişti. Aliye'nin getirmesini beklediği otel odası kaydını ele geçirince ve kaydın başlarını belaya sokmadan yok edildiğinden emin olunca ilik nakline razı olarak gereken tıbbi hazırlıkları yapacağını ve bu özverili operasyon hakkında basına bilgi vereceğini söylediğini Aliye'den öğrenen Canan, Melis hanımı operasyon öncesi hastahane ziyaretine gidecek, Aliye'nin eli boş gelmesine tepki olarak Melis'in arıza çıkararak ilik naklinden vazgeçmesine engel olacaktı.

Melis hanımın odasını bulmak ve önceden randevu almış bir hasta edasıyla odaya girmek hiç zor gelmedi Canan'a. Başını masadan kaldırıp Canan'la göz göze gelen Melis önce bir şaşkınlık geçirse de çabuk toparlandı. Beklemediği ziyaretin nedenini süratle kafasında sorgulayıp, olası Canan krizine kendini aynı süratle hazırlayarak yüzünde iğreti duran bir tebessümle doğal görünmeye çalıştı.

"Oooo! Bakın kimler gelmiş?" dedi.

Canan'ın sessizliğindeki esrarı, yüzünde çok doğal duran gülüşün asıl hikmetini çözemeyen Melis ondan daha güçlü görünmek için ayağa kalktı. Ama hâlâ elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Aslında bütün kozlar kendi elindeydi ve bu kadından korkmasına hiç gerek yoktu. Ama bu mantığı bedenine öğretmek hiç kolay olmuyordu. Onun ayakta duruşuna aldırmandan yavaşça hasta koltuğuna oturdu Canan. Huzursuz halini yadırgamadan Melis'in yüzüne bakarken gülümsemesi daha da büyümüşü.

"Eeee, şikayetimi sormayacak mısınız doktor hanım?" dedi Canan.

"Şikayet mi? Ben bu ziyaretin arkadaşı olduğumu düşünmüştüm" diyen Melis rahat bir tavırla yeniden koltuğuna oturdu.

"Arkadaş mı? Sence insan, senin gibi birine arkasını dayayabilir mi?" diyen Canan, Melis'i aslında kendisinin hoşlanmadığı bir tartışmanın içine istemeden çekiyordu. Çekmesi gerekiyordu.

"Bak Canan, bana kızgınsın biliyorum ama benim de haklı nedenlerim vardı. O cd tamamen saçmalıktı. Kabul ediyorum, aptalca bir teşebbüstü. Aslında ben senin Kadir beyin konu ettiği kadar zeki olup olmadığını öğrenmek istedim. Öğrendim ki, Kadir bey haklıymış. Artık seninle asla uğraşmam. Ben Serkan'dan özür diledim, sana iletmesini söyledim. Yeterli olmadıysa tekrar özür dilerim. Artık bu konuyu uzatmayalım istersen. Aranız gayet iyi olduğuna göre, ben de gereken ders aldığımı göre, konuşulacak bir konu kalmadı değil mi? Eğer bir sağlık sorunun varsa bir hekim olarak seni dinlerim Canan. O da yoksa gereksiz yere değerli zamanımı alma lütfen. Önemli bir hastamı bekliyorum şu anda..." dedi Melis.

"Benim hiçbir sağlık sorunun yok Melis. Ama birazdan, beklediğin hastanın gelmeyeceğini öğrenince senin sağlık sorunun olabilir!" dedi Canan. Melis'in yüzünde dalgalanan şaşkınlığın dağılmasını beklemeden çantasından çıkardığı cd' yi elleri titremeden masasına bıraktı.

"Aliye bugün gelmeyecek. Beklediğin şeyi onun yerine ben getirdim sana. Umarım sakıncası yoktur. Sana Melis Eroğlu'nun hayatının filmini getirdim" dedi Canan gülerek.

"Ne filmi, ne saçmalıyorsun sen?" diyen Melis bir anda buz kesmişti.

"Merak etme, zahmet olmadı. Senin filminden bir teşekkür borcum vardı sana, ödemek istedim."

"Ne teşekkürü, ne dediğini anlamıyorum" dedi Melis.

"Senin hasta ruhun sayesinde çok sevdiğimi düşündüğüm adamı aslında daha çok sevmem gerektiğini öğrendim. Ayrıca, sana borçlu olduğum öyle bir şey öğrendim ki bütün bir ömre değerdi" diyen Canan kadının güzel görünen yüzüne gelip yerleşen anlamsızlık sancısını seyretti.

"Seni ilgilendirmeyen kısmını anlamayı beklemiyorum Melis. Anlamam gerekeni de Cd' ni izleyince anlarsın. Sakın ortalıkta bırakma derim. Senin adına çok tehlikeli bir film bu. Sessiz değil, sansür de yapmadım. Üstelik, görüntülerle de oynamadım. Her saniyesi gerçek yani.. Senin beş para etmez sahte eserinle kıyaslanamaz türden... Yerinde olsam yönetmenlik sevdasından hemen vazgeçerdim. Çünkü beceremiyorsun. Detaylara hiç dikkat etmiyorsun. Ben de uzman sayılmam ama sanırım doğaçlama sahneler sayesinde senden daha başarılı bir iş çıkardım. Bu film Oskar alır mı, almaz mı bilmem ama, savcının, emniyetin çok ilgileneceğinden şüphem yok Melis. Yeni yasalara göre seni demir parmaklıklar arkasına göndereceği kesin" diyen Canan ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Senden korkmuyorum Canan, blöf yapıyorsun" diye seslendi Melis.

"İzleyince görürsün Melis, tıp camiasının prestij kaybından dolayı Serkan adına çok üzgünüm ama yapmak zorundaydım" diyen Canan'ın beklediği tepki gecikmedi.

"Benden ne istiyorsun Canan?" diye uğultuyla seslendi Melis.

"İzlemeden bu soruyu sormazsın sanıyordum!" dedi Canan.

"Söyle.. Ne istiyorsun? Buraya kadar geldiğine göre benden bir şey isteyeceksin..." Diyen Melis'in çaresizliği sesinde gizliydi.

Odanın kapısını açmadan dönen Canan sakince kalktığı yere oturdu. Birkaç saniye sessiz kalarak Melis'in de sakinleşip oturmasını bekledi.

"Aliye'yi kullanarak kurduğun kirliliğe açığa çıktı Melis. Bu saf ve çaresiz kadın senin iyi biri olduğuna inanıyor. Onu hayal kırıklığına uğratma sakın. O çocuğa iliğini ver, hayatını kurtar.

Lösemi hastası bir çocuğun hayatını kendi iliğini vererek kurtaran kahraman doktor olmak sana çok yakışacak, inan bana" dedi Canan.

Melis'in sadece kendi sinirini bozan kahkahası yankılandı odada.

"Blöf yaptığın buradan belli Canan. Aliye ile tanıştığın halde onun ruh sağlığının yerinde olmadığını, tedavi gördüğünü anlayamadın. Çocuğun hastalığı onun sağlığını bozmuş, yardıma ihtiyacı var. ona kimse inanmaz. Ayrıca beni ciddi bir şeyle tehdit ediyor olsaydın, Aliye için değil kendin için bir şey isterdin" diyerek ve rahatlayarak arkasına yaslandı Melis.

"Zaten kendim için istiyorum ,, ama sen bunu anlamazsın Melis. Çünkü altyapın uygun değil.

"Ne ?"

"Ahlâkımdan söz ediyorum Melis, mesleğinin ahlâkımdan değil.."

"Ne diyorsun sen? Anlamıyorum.." diye geveleyen kadına acıyarak baktı Canan.

"Çok normal! Fıtratınla o kadar yabancılaşmışsın ki, artık kendine bile yabancıydın. Ama hâlâ merak etmeyi biliyorsun. Merak iyidir Melis. Bazen müzminleşmiş hastalıkları bile iyi eder. Şu anda cd de ne olduğunu deli gibi merak ediyorsun. Madem, çok merak ediyorsun senden istediğim iyiliği de dinle.. Sen bunlara tehdit de istersen" dedi Canan.

"Ne iyiliği? Ne tehditi? Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Melis.

"Deminden beri blöf dediğin cd'yi izledikten sonra kırıp parçalayacaksın ya! İşte o yaptığın, hiçbir işe yaramayacak. Ben o filmi, maalesef ki, sanal alem kuşunun kanadına bağlayıp gökyüzüne uçurmuş buldum bile. İkimizin birlikte oynayacağı bir oyun başlattım. Sanal alem kuşunun devamlı havada kalması, yeryüzüne inip ortalığı karıştırmaması için benim ve parmaklarımın hayatta olması gerekiyor. Yani anlayacağın şu ki, senin ruh sağlığın + mesleki kariyerin benim parmaklarımın ucunda olacak. Benim için her gün dua et Melis. Uzun ve sağlıklı bir hayatım olsun diye dua et. Aksi halde bu sanal kuş havada kalmayı beceremez, yeryüzüne inmek zorunda kalır. İşte o zaman internet sayesinde senin nasıl bir vaka olduğunu ve ahlakla izah edilemez marifetlerini dünyada öğrenmeyen kalmaz. Kendi suç duyurunu kendi filminle yapmış olursun" dedi Canan.

"Ne diyorsun sen, hiçbir şey anlamıyorum" diye geveledi Melis.

"Senin ipini çekmekten söz ediyorum Melis. Şu ana kadar anlamadıysan filmi izleyince anlarsın. Seni uyarıyorum... Benden ve ailemden uzak dur. Yalnız bana değil, ailemden birine zerre zarar gelirse, yolda yürürken birinin ayağı takılıp yere düşse, birimizin kafasına rüzgârdan reklam tabelası inse, yalnız ve yalnız senden bilirim, haberin olsun,," dedikten sonra kendi korkularıyla yüzleşen Melis'in yüzüne acıyarak baktı Canan.

"Her dünya gününde senin tarafından hatırlanmak ve sağlığım için senin gibi birinin duacı olduğunu bilerek yaşamak çok eğlenceli olacak Melis. Belki dua ede ede, günün birinde kime dua ettiğini de

öğrenirsin, kim bilir ?" dedikten sonra ikinci kez yerinden kalktı Canan. Melis'in kafası karışmış haline, öfkeyle anlamsızlık arası gelgit yaşayan bedenine son kez görüyormuş gibi dikkatlice baktıktan sonra konuştu.

"Eğer bir gün bana, iyilerden olma zevkini sana tattırdığım için teşekkür etmek istersen, uzaktan et olur mu?. Sakın ola bir hata yapıp karşıma çıkma. Ben teşekkürünü uzaktan da duyarım" dedi.

"Yapamazsın! Seni çok iyi tanıyorum Canan, sen böyle şeyler yapmazsın! İntikam almak senin felsefene uygun değil..." diye son bir gayretle isyan etti Melis.

"Senin tanıdığın Canan, senin gibi yoldan çıkmış bir faniyi yola getirmek için eline geçen bu harika fırsatı değerlendirmez mi? Bir daha düşün istersen,, Ayrıca ben yaptığım işe intikam demiyorum Melis, adaleti sağlamak diyorum" diyerek son bir kez gülerken baktı çaresiz kadına.

"Hoşçakal" dedikten sonra odayı terk etti.

Arkasında bıraktığı manzaraya bir daha bakma gereği duymadı Canan. Bütün yükünden arınmış, Allah'ın, "kötülüğü iyilikle savmak" dan söz eden ayetinin gereğini yerine getirmenin ve kendi zorlu sınavından başarıyla çıkmış olmanın verdiği hazzı iliklerine kadar hissederek çıkmıştı odadan. Melis hanımın asistanı tarafından kapının dışında karşılandı. Acıyarak yüzüne baktığı kızı dinlerken başını sallıyordu.

"Geçmiş olsun efendim, gelecek randevunuzu yenileyelim mi" diyen genç asistanı uyardıktan edemedi.

"Bence size geçmiş olsun, şimdiden,,," dedi Canan.

"Anlamadım!" diyen genç ve havalı asistanı yeniden uyardı.

"Randevuya gerek yokmuş diyorum, ben çok iyiymişim. Yerinizde olsam uzun bir süre hasta kabul etmez ve o kapıdan içeri girmezdim. Maazallah, başınıza bir şey gelebilir" diye gülerken uzaklaştı oradan.

Canan'ı anlamayan asistan Melis hanımı merak ederek kapıyı açınca olanlar oldu. Melis'in masadan eline geçen nesnelere öfkeyle ve birbiri ardına fırlatmasının sebep olduğu darbelere, defol diye hiddetle bağırarak sesine maruz kaldı.

Emin adımlarla kendi yolunda yürüyen Canan, yere düşen nesnelere zeminde kırılırken çıkardığı ürkütücü seslere tanık oluyordu. Bir ara durmayı, geri dönüp bakmayı ihmal etmeyen Canan, Melis'in estirdiği dehşet fırtınasını ucuz atlatan kıza mahçup bir bakış attı gülerken.

"Söyledim ben ama,,," diye mırıldandıktan sonra yoluna devam etti.

Aracına huzurla yerleşip yola koyuldu Canan. Sıradan insanlardan farklı çalışan kafası onu bu kez de yarı yolda bırakmamış, olaylara asıl bakması gereken yerden, Allah'ın bak dediği yerden bakmanın ve doğru analiz yapmanın başarısını doyasıya tattırmişti. Büyük insanlık tablosuna doğru yeri bulunmuş yeni bir pazıl parçası daha ilâve ettikten sonra hiç ara vermeden ve durup dinlenmeden evine dönerken yeni bir yolculuğa çıkıyordu. Oysa bu yolculuğun nelere gebe olduğunu henüz kendisi de bilmiyordu. Bilmesi imkansızdı zaten. Pazıl oyunun kuralları gereği her hayat ilâhi sürprizlere gebedi ve her nefis, kendi sürprizlerine dokunmuş tarzıyla yine kendi kaderini kendisi belirliyordu. Bazen başkalarının kaderini de..

CANAN' IN ACAİP MASALI

Günler günleri kovalamış, nasıl başladığı nasıl bittiği anlaşılmasın soğuk fırtınanın ardından yeni yılla birlikte Melek sultan cumhuriyetinde huzur günlerine yeniden dönülmüştü. Bilge ile Emre'nin arası düzelmiş, gönül oyunları kaderin ellerine bırakılmıştı. Oysa Kemal beyin tüm ikazlarına rağmen Melek hanımın zihninde çözemediği Canan bilmececi ciddi sorun olarak kalmaya devam ediyordu. Kızıyla her karşılaştığında konuşmadan sitem ederek, varlığını bildiği ama kendisiyle paylaşmadığı meseleyi hatırlatıyordu. Canan'ın geçici olduğunu zannettiği bu sıkıcı durum olayın üstünden iki hafta geçmesine rağmen Melek hanımın gündeminden kalkmıyordu. Anlaşılan o ki onun da kendi pazıl manzarasını tamamlaması gerekiyordu. Aslında babasının da aynı durumda olduğunu ama belli etmeden sabırla kızının bu sorunu çözmesini beklediğini biliyordu. Çetin bir

ikilemde kalan Canan'ı Serkan'ın sözünü tutarak ve kendisine güvenerek gösterdiği özverili bekleyiş kurtarıyordu. Her şeye rağmen mutluydu Canan. Önceki hayatına kıyasla daha mutluydu. Geçen pazar gününde, tüm ailenin kendi evinde kahvaltı için toplandığı o özel günde yaşadıkları, mutlu evliliğine mutluluk katmıştı. Duygusal güçler, karmaşık akıl oyunları ve mantık dayatmasının hepsini aynı anda barındıran hayat yolculuğunda dengeyi sağlamak, ardından yaşanan mutluluk duygusunun yan ürünü olarak da iyilik denen emsalsiz lezzetteki meyveleri üretmek hiç kolay değildi. Çabaların sonunda muhteşem lezzetlere ulaşmak, bedelini ancak sınav sorularını doğru çözme şeklinde bir ödemeye mümkün oluyordu. Artık bu ailenin tüm fertleri sonu sonsuz mutluluğa giden bu ilâhi oyunun kurallarını bilerek yaşıyordu.

O pazar günü melek annesinin buruk kalbini bir nebze olsun onarmak, böylece kendisinden esirgediği güzel gülüşüne yeniden muhatab olmak niyetiyle onun sihirli defterindeki tariflerinden birini seçerek emek isteyen zor bir tatlı yapmayı göze almış, tüm riskine rağmen başarmıştı Canan. Kahvaltı masasının toplanmasının ardından kendi elleriyle herkese Türk kahvesi sunarken yanında sürpriz tatlısını ikram etti. Herkesin takdirini toplayan enfes tatlısı bile annesini yumuşatmayı beceremedi. Hiçbir şeyin oldu bittiye getirilmesini kabullenmeyen annesini çok iyi anlamasına rağmen bir türlü sorunu nasıl çözeceğini bulamıyordu Canan. Mutlaka bir yolu olmalıydı. Kendi tatlısını şaşırtıcı bir iştahla yerken annesini uzaktan dikkatle süzmeyi ihmal etmiyordu. Evet evet, mutlaka bir yolu olmalıydı. Melis'in başına açtığı ve Allah'ın yardımıyla zor bela savuşturdukları affedilmez olayı ailesine anlatmanın, kötüyü çoğaltmak anlamına geleceğini, bulduğu çözümü Serkan da dahil hiç kimseyle paylaşmadan tarihe gömmenin herkes için hayırlı olacağını, bu sızılı insanlara anlatmanın makul ve mantıklı bir yolu olmalıydı. Bu müzminleşmiş aile sorunu yüzünden evin havasında yapışıp kalan soğukluktan acilen kurtulmak isteyen Kemal bey televizyonu açtı. Açar açmaz da herkesin ilgisini ekranda buluşturan bomba bir haberle karşılaştı.

Şimdi sırada tıp dünyasını yakından ilgilendiren bir haberimiz, bir kahramanlık öyküsü var. Uzun zamandır ilik nakli için uygun doner bulunmasını bekleyen lösemi hastası küçük Hakan, sonunda aradığı ilige kavuştu. Hakan'ın tedavisini üstlenen doktoru Melis Eroğlu, yapılan testlerin kendi kanıyla uyumlu çıkması sonucunda hiç tereddüt etmeden doner olmayı kabul etti. Henüz yapılan operasyon sonunda, hastanın durumunun hızla iyiye gittiği açıklandı. Operasyon sonrası sıcak anlar yaşayan küçük Hakan ve kahraman doktoru birlikte basına çok sıcak görüntüler verdiler. Ne diyelim! Darısı umutla organ nakli için bekleyen bütün hastaların başına olsun..

"Bravo doktora, aferin" dedi Kemal bey.

"Gerçekten! Böyle insanlar ayda yılda bir çıkar. Örnek olur inşâallah! Serkan! Sen tanıyor musun meslekdaşını?" dedi Melek hanım.

"Hayır, tanımıyorum" diyen Serkan'ın cevabı sadece geçmişte kardeşinin hayatında olanları bilen Bilge'yi şaşırttı. Yüzüne bakan kardeşine ve diğerlerine hiçbir şey söylememeyi uygun bularak gülümsedi. Melis'e çok kızgın olduğunu bilen Emre ise Serkan'ın cevabını haklı bularak konuyu en tatlı biçimde değiştirdi.

"Canan! Tatlın nefis olmuş. Biraz daha istesem ayıp olur mu? Ha,," dedi.

"Ben de istiyorum, ben de," dedi Ömer ağzını şapırdatarak.

"Merak etmeyin, herkese bol bol yetecek kadar var. Ben şimdi herkese birer porsiyon daha hazırlarım" diyen Canan'ın ışıldayan yüzüne baktı Serkan. Öyle ya! Televizyondaki haber hakkında yorum yapmayan eşinin haber sonrası yüzünde adeta mutluluktan güller açıyordu. Melis'in kahraman doktor haberinden keyif aldığı o kadar belli oluyordu ki, haberle Canan'ın ruh hali arasında bağlantı kurmamak Serkan için aptallıktan öte olacaktı. İdrak ettiği meselenin aslını ve eşine has yöntemi öğrenme arzusuyla kalktı Serkan. Yürüyüşüne artan bir dinginlik, ruhuna ekstra huzur yüklenen eşinin ardından mutfağa yöneldi.

"Ben gidip Canan'a yardım edeyim. Belki tatlının en büyük parçasını bana ayırmasını sağlarım,," diyerek buruk bir neşeyle mutfağa yürüdü.

"Dediğini duydum Serkan, boşuna heveslenme.. Tatlıyı herkese eşit paylaşıracağımı biliyorsun" dedi Canan. Gülümseyerek Serkan'ın merak ettiği şeyi, Melis'ten söz etmeme sözüne sadık kalmayı

başararak, hangi uygun usluhta soracağını, keyif aldığı bir merakla bekledi.

"Bunu senin yaptığını biliyorum, adım kadar eminim. Bana bunu nasıl yaptığını anlatacak mısın? Lütfen! Çünkü bilmek istiyorum. Çünkü sen imkânsız bir işi başarmışsın" dedi Serkan.

"Nasıl yaptım? Tabii ki Melek sultanın sihirli tarifler defterinden. O defterde öyle tarifler var ki inanamazsın. Sonunda defterinden bir kopya almama izin verdi. Bugün istesem belki de izin vermezdi. Bana hâlâ trip yapıyor, biliyorsun" dedi Canan.

"Canan! "diye sitem eden eşini gülerek karşıladı.

"Bizim ailede imkânsız iş yoktur, sen bunu öğrenemedin mi?" Dedi artan gülümsemesiyle.

"Canan!" diye yeniden ama bu ker yakaran bir tonda sitem etti Serkan.

"Tamam.. Tarifini öğrenmeyi çok mu istiyorsun? Çok istersen anlatırım ama boş yere öğrenmiş olursun. Son derece karmaşık ve dikkatli el emeği istiyor. Tıpkı senin yaptığın ameliyatlar gibi. Bence sen tatlının tarifine kafa yormayı bırak, yediğin tatlının keyfini çıkar. Sendeki bu sabırsızlıkla öğrensene bile yapamazsın nasılsa.. Yapamam diye üzülme ama, ben seni böyle seviyorum, yapabildikleriyle hayatımı yeterince renklendiriyorsun. Anladın mı?" dedi Canan..

"Üzümünü ye, bağını sorma mı diyorsun bana ?" Dedi Serkan. Merakı yüzünden sıkıntılıydı.

Melis'in kahramanlık öyküsünün Canan yüzünü öğrenme fırsatını kaçırdığını aslında onu daha yakından tanıma fırsatını kaçırdığını biliyordu.

"Nazıkçe öyle diyorum. Hepimizin iyiliği için" dedi Canan.

Elinden oyunağı alınmış çocuk gibi derin bir iç çektikten sonra endişeli gözlerini Canan'ın güzel gözlerine demirledi Serkan. Onun ışıltıyla parlayan, parlarken de gülümseyen gözlerinde muhtaç olduğu sükunete erişince o da gülümsedi. Meraklı gerginliğini başarıyla aşmış, geçen saniyelere terkettikten sonra eşinin ellerini sımsıcak tuttu.

"Pekala! Sormuyorum! Sormuyorum ama çok zorlanıyorum. Eşler arasında gizli saklı bir şey olmaz kuralını ihlâl etmene bu seferlik izin veriyorum. Ama senin de bilmen gereken bir şey var!" dedi Serkan.

"Neymiş ? "diye gülümseyen Canan'a iyice yaklaştı Serkan. Yanağına bir öpücük kondurup burnunu burnuna dayadı.

"Sen var ya! Muhteşem tatlı yapıyorsun. Ben seni çok seviyorum" dedi.

"Çok şirinsin tatlım, ama nafile, sen de hakkına razı olacaksın" diyen Canan da gülerek hazırladığı tepsiyi Serkan'ın eline tutuşturdu. "Hadi bekletmeyelim. Herkes tatlı bekliyor" dedi.

Akşam olup Bilge eczane nöbetine, Emre kendi evine, Serkan da hastahane nöbetine dağılınca yeniden hüznün çöktü evlere. Melek hanımla ayaküstü mutfak sohbetine hasret kalan Canan'a Kemal bey de mesafeli davranıyordu. Bilge'nin her zaman olduğu gibi işine giderken emanet ettiği Ömer'e gösterdikleri ilginin yarısını bile göstermiyorlardı kendisine. Artık aralarında görünmeyen bir duvar, aşılması zor bir engel vardı. Evin huzurlu havasını zehirleyen bir engel. Buna rağmen Ömer'le ilgilenme bahanesiyle o akşam Melek hanımlarda kalmayı tercih etti Canan. Kafasında bir çözüm arayışıyla sürekli meşgul olurken Ömer'in oyununa eşlik ediyordu. Sonunda oyun da Melek hanımın sesiyle sona eriyordu.

"Hadi Ömercim, bugünlük bu kadar yeter. Artık uyuman gerekiyor. Canan yengen de evine gidip dinlensin" dedi Melek hanım.

"Tamam, ama Kemal dede bana masal anlatsın" dedi Ömer.

"Hayatım, Kemal dede kitap okurken uyuyup kalmış baksana. Bu gece masalı ben anlatırım sana" dedi Melek hanım.

"Ama sen hep aynı masalları anlatıyorsun. Hepsini ezberledim. Ben yeni masal istiyorum" diyen Ömer sözleriyle Canan'ın zihnini aniden aydınlattı, yüzünü güldürdü.

"Ben sana daha önce hiç duymadığın bir masal anlatabilirim bu gece. İster misin?" dedi Canan.

"Evet, evet isterim, hadi gidelim" diyerek Ömeri sevindiren fikire annesi anında tepki koydu.

"Sen mi masal anlatacaksın? Sen küçükken masallarla ilgilenmezdin bile. Hepsini saçma bulurdun. Hem sen, masal nasıl anlatılır, eminim bilmezsin" diye acımasızca kızına yüklenirken Melek hanımın yüreğinin içinde bir yer sızım sızım sızıyordu. İki adım ötesinde duran kızının mis kokusuna hasret, sükunete eremeyen vicdanıyla onu her fırsatta protesto etmeye devam ediyordu.

"Olabilir, belki beceremeyebilirim ama Ömer izin verirse denemek istiyorum, anne!" dedi 'anne' sözünün üstüne bastırarak.

"İstiyorum Canan yenge, sen anlat, lütfen,," dedi Ömer.

"İyi madem, siz yatmaya hazırlanırken ben Ömer'in sütünü getireyim" diyen Melek hanım aynı protest tavrıyla mutfağa yürüdü.

Güle oynaya, Melek hanımın evinde sırf böyle günler için ayrılmış odasına çıktı Ömer. Canan yengesinin elini mecburen giyinirken bırakmak zorunda kalmaktan hoşlanmadığı için çabucak giyindi, dişlerini fırçaladı.

"Tamam, ben hazırım diyerek Ömer yatağına zıplarken odanın kapısında elinde süt bardağı ve altında bir tabakla Melek hanım görüldü. Annesiyle aynı protest dilden konuşma fırsatını Canan kullandı bu kez.

"Dişlerini fırçalamış bir çocuğa süt içirmek mantıklı mı sence?" Dedi.

"Şu tabaktaki peynir parçasını görüyor musun kızım! İşte o, senin endişe duyduğun şeyi gideriyor. Senin dişlerin nasıl bu kadar güzel kaldı sanıyorsun?" diyerek kızına ikinci darbeyi de indirdikten sonra Canan'ın güzel gülüşünden zerre kadar etkilenmeden en ciddi tavrını takınıp acele ile sütünü içen sonra da peynirini yiyen Ömer'in başını okşadı.

"İyi uykular Ömer'cim" diyerek odanın dağınıklığını toplamaya koyuldu.

Annesinin gizli öfkesini çok iyi anlıyordu Canan. Kendisine ilgisiz görüldüğü kadar ilgisiz olmadığını da.. Annesi henüz uzaklaşmadan sevimli çocuğun yanına uzanıp elini tuttu.

"Sana bu akşam bir canavar masalı anlaticam. Mutluluk canavarının masalını. Bakalım beğenecek misin?" dedi Canan.

"O ne biçim masal öyle? Çocuğu korkutacaksın!" dedi Melek hanım.

"Korkuyor musun?" dedi Canan Ömeri'in saçını okşayarak.

"Hayır, masaldan korkmam ben. Masallar gerçek değildir. İnsanlar yazar. Ama Kemal dedemin anlattıkları gerçekmiş. O bana Kur'an' dan peygamber hikayeleri anlatıyor" dedi Ömer.

"Gördün mü korkmuyormuş, endişelenmene gerek yokmuş annecim. Benim kendi uydurduğum masalı anlatacağımı anladı Ömer" dedi Canan.

"Hadi anlat Canan yenge, mutluluk canavarı ne demek" dedi Ömer.

"Mutluluk canavarı, başkalarının mutluluğunu yiyerek beslenen, insan kılığında ortalıkta gezen canavar demek" diyen Canan, annesinin işini bitirip odadan çıkmasını beklemedi.

*"Ülkenin birinde, mutlu insanlar yaşarmış. Bu ülke insanları öyle mutlu öyle mutluymuş ki, komşu ülkelerin insanları bu mutlu ülkeyi merak edip dururlarmış. Eh! Mutluluk bu ya! Zor bulunan bir şey... İşte bu yüzden zamanla en uzak ülkelerden bile duyulur olmuş ne kadar mutlu oldukları. Mutluluk bu, tamamen gerçek olsa da anlatmakla anlaşılır bir şey değil! Merak eden insanlara bu gerçeği anlatmak, bu dünyada anlatılması en zor şeymiş..
Günler geçmiş, aylar geçmiş, o ülkeyi merak edip ziyarete gidenler gün ve gün çoğalmış. Bu nasıl oluyor diyenler çıkmış, biz de öğrensek diyenler artmış. Gücüne güvenen bazıları ücretini ödeyip satın almak istemiş mutluluğu, bazı insanlar da pratik ve kolay tariflerini istemiş. Sonunda ülkenin en bilge insanları sorunu çözmeye karar vermişler. Her ziyaret edene, her merak edene kendi sırlarını anlatmanın yanı sıra mutlu olmanın yolunu öğrenmenin yetmediğini, öğrendikten sonra mutlu olmayı başarmanın önemli şartını da anlatmaya çalışmışlar. Öğrenen herkesin öğrendiği sırrı başkalarıyla paylaşmak zorunda olduğunu, aksi halde öğrendiklerini ve sahip olduklarını sandıkları mutluluğun, kendilerini çabucak terkedip gideceğini de anlatmışlar.
Mutlu olanlar bu sırları diğerlerine anlatıp öğrettikçe ülkenin mutluluğu daha da artıyormuş. Ama doğal olarak, her merak edene öğretmek mümkün olmuyormuş. Sadece kalbinde iyilik ve güzellik olan, güzel düşünüp güzel işler yapanlar kolayca öğrenip kendi ülkelerine dönüyormuş. Orada yine güzel düşünüp güzel işler yapan başka insanlara öğretiyorlarmış sırlarını. Böylece mutlu insanların sayısı her geçen gün artıyormuş. Oysa güzel düşünüp güzel işler yapmayı asla başaramayan insanlar da varmış dünyada. Onlar ne öğrenmeyi, ne emek vermeyi, ne de başkalarına yararlı olmayı hiç ama hiç sevmemişlermiş. İstedikleri her güzel şeyi sadece kendileri için isterler, paylaşmaktan nefret ederlermiş. Akli işletmek konusunda bencil, gönlü anlamak*

konusunda tembelmşler. İşte o insanlar, mutlu olmayı çok istedikleri halde kurala uymayı reddettikleri için bir türlü mutlu olmayı başaramıyorlarmış."

"Kemal dedem bu kural yüzünden mi bana hikayeler anlatıyor" dedi Ömer heyecanla.

"Dedenin hikayeleri seni mutlu ediyor mu?" diyen Canan, küçük bir çocuğun algısını hayretle takdir etti. Bu evin sihirli atmosferinde, en çok da kendi annesi ve babası sayesinde hiç ummadığı kadar hızlı büyüyordu Ömer.

"Hıı, hıı" dedi Ömer.

"Demek ki bu kural yüzündenmiş. Demek ki senin de büyüdüğün zaman mutlu olmak için aynı kurala uyman gerekecekmiş" dedi Canan.

"Olur, uyarım. Ben de öğrendiklerimi başkalarına anlatırım. Sonra ne olmuş Canan yenge? Canavar ne zaman gelmiş?" dedi Ömer.

"Ben de tam oraya gelmiştim top kafa. Hâlâ uykun yok mu senin?" Dedi Canan.

"Hayır,, masalın sonunu öğrenmeden uyumam" dedi Ömer.

"Ya masal çok uzunsa, ya dayanamaz uyursan!" dedi Canan gülererek.

"O zaman Melek teyzeme anlatırsın. Yarın sen işe gidince ben ondan öğrenirim" dedi Ömer.

Canan köşedeki koltukta en ilgisiz haliyle oturmuş örgüsünü ören annesine baktı. Başını sallayıp Ömer'i onaylayan Melek hanım yeniden işine odaklandı.

"Tamam, anlaştık, nerede kalmıştık?" dedi Canan.

"Bencil insanlarda. Onlar mutlu olmayı öğrenememiş" dedi Ömer.

"Aferin! Ne kadar dikkatlisin!" diyerek başını okşadı Ömer'in.

"İşte o bencil insanlardan biri bizim masalımızın kahramanı olmuş. Mutluluktan mahrum olmayı kabul etmediği için bu can sıkıcı kurala uymadan mutlu olmanın yollarını aramaya başlamış. Önce iyi kalpli birini korkutarak, tehdit ederek elindeki mutluluğu almaya kalkışmış. Birinin elindekini alırım, onu elimde tutamazsam başka birinin elindekini de alırım. Eğer onu da tüketirsem başkalarından almaya devam ederim diye düşünmüş. Dediği gibi de yapmış. Bakmış ki emanet mutluluk hemen tükeniyor, yenisini bulmaya koyulmuş. Bu davranışı onda alışkanlık olunca tanıyanlar ondan korkup kaçmaya başlamışlar.

-Canavar geliyor kaçın diye koşarak uzaklaşmışlar.

-Ne canavarı, o güzel bir insana benziyor demiş onu tanımayan biri.

-Mutluluğunu elinden alınca ne canavarı olduğunu görürsün. Bakalım insan mı, canavar mı anlarsın demiş eski bir kurbanı.

Zorbalık yapmak zorlaşınca, karnı da mutluluğa acıkınca bizim kötü yürekli canavar yeni yöntemler düşünmüş. Açıktan mutluluk hırsızlığı yapmak yerine gizli ve sessiz çalışmaya başlamış. İlk bakışta insan gibi görünen kötü yürekli, gözü dönmüş korkunç bir canavara dönüşmüş. Eline geçen küçük mutluluklarla karnı doymadığı için gözünü, mutluluk ülkesinin en mutlu insanlarına dikmiş. Gizlice evlerine yaklaşmış, onları gözlemeye başlamış. Bir de ne görsün canavar? Bu insanlar mutluluğu başka bir yerden elde etmiyorlar. Kendi evlerinde, kendi yüreklerinde üretip çoğaltarak başka insanlara da dağıtıyorlar. O zaman yeniden düşünmüş canavar. 'Bu insanlardan mutluluğu çalıp tüketmek yerine, mutluluk üretmeyi bilen kendime uygun birini çalıp götürsem, hem mutluluğa doyarım, hem de bir daha hırsızlık yapmak zorunda kalmam' demiş. Ardından da işe koyulmuş. Kötü çalışan aklıyla bir plan yapıp mutlu insanlar arasındaki güveni yerle bir etmeye karar vermiş. Adına fitne denen etkili bir zehir bulup evin orta yerine bırakmış. Anında temiz havayı kirleten bu zehir evi nefes alınmaz hale getirmiş. Bu karışıklıktan yararlanan mutluluk canavarı gözüne kestirdiği birini kandırarak yanına alıp uzak diyarlara göçmüş. Yanında mutluluk kaynağı olunca sonsuz mutluluğa erişeceğine inanıyormuş. Artık kimseye muhtaç olmadan mutlu bir yaşam hayal ediyormuş. Ama işler düşündüğü gibi yürümemiş canavarın. Daha mutlu olmayı başaramadan, mutluluk kaynağının yarım olduğunu, sevdiği öteki yarısından uzak kalınca özelliğini yitirdiğini, artık mutluluk üretmez hale geldiğini anlamış. Bu korkunç gerçek yüzünden daha da canavarlaşan canavar işine yaramayanı uzak diyarlarda bırakıp mutluluk ülkesine dönmüş. Bir de ne görsün? Zehir bıraktığı evdeki insanlar acılarını tamir etmiş, elde kalan

imkanlarla mutlu yaşamaya devam ediyorlar. Yaşadıkları felaketin ilâhi bir sınav olduğuna inanarak ve mutlu kalmaya devam ederek kayıp olan sevdiklerinin sağ salim geri dönmesini bekliyorlar. Bu manzarayı gören canavar deliye dönmüş. Bu evdeki mutluluk bana ait olmayacaksa hiç kimseye ait olmasın demiş ve daha etkili bir zehir bulup kaynağına bir türlü erişemediği mutluluğu tümüyle yok etmeye karar vermiş. Berbat bir plan daha yapmış. Çünkü artık kötülük peşinde koşarken tarifsiz bir zevk alıyormuş. Bu zevkin mutlu olmaya çalışmaktan daha eğlenceli bir yol olduğuna hissediyormuş ruhunda.

"Peki ne yapmış canavar, çok merak ettim" diye Canan'ın yanına iyice sokuldu Ömer. Aslında Melek hanımın zirveye çıkmış merakını da dile getirdiğini farketmeden uykuya direnen gözlerini heyecanla kırıştırdı. Daha altı yaşındaki çocuğun bu acaip masalı ne kadar anladığını merak eden Canan kıvrık saçlarını okşadığı çocuğa kocaman gülümsedi.
"İyi,, dinle o zaman" dedi.

Canavar bu! İnsan olana asla yakışmayan ahlaksız bir tuzak kurmuş. Bu mutlu insanların özel kalması gereken sırlarını ele geçirmenin yolunu bulmuş. Kurduğu ahlaksız tuzak işe yaramış. Ama henüz başarısını tüm dünya insanları ile paylaşıp özel sırları ifşa edemedi, uzak diyarlardan dönen eski kurbanı ahlaksız tuzağın varlığını farketmiş. Yeniden bir araya gelip mutlu olan bu insanlar, sadece canavarın tuzağını engellemekle kalmamışlar, ona hiç ama hiç unutamıyacağı bir ders vermeye karar vermişler. Bu öyle bir ders olmalı ki canavar bir daha hayatının sonuna kadar kimsenin mutluluğuna göz koyamamalı, kimseye zarar veremez hale gelmeli demişler. Düşünmüş taşınmış biri, onu etkisiz hale getirmenin en iyi yolunu canavarın kendi yönteminde bulmuş. Ama bu tehlikeli buluşunu öteki yarısından bile saklamış. Onun canavarlık eylemlerine ait bütün bilgi ve belgeleri toplamış. Bu bilgiler onun mutlu insanlar ülkesinden kovulup dışlanmasına, ağır ve onur kırıcı cezalara maruz kalmasına ve sahip olduğu her şeyi kaybetmesine neden olacak kadar tehlikeliymiş..."

"Hay Allah! Uyumuş top kafa. Parmak kadar çocuğa böyle şeyler anlatırsan uyur tabi. Sıkıldı yavrucak" diyerek kendini kınayan Canan Ömer'in alınına bir öpücük kondurup kalktı yanından.
"Ben artık gideyim bari, yarın erken kalkmam gerekiyor" dedi annesine.
Melek hanım ilgisiz görüldüğü Canan'ın masalını pürdikkat dinlemiş, masal diye Ömer'e anlattığı şeyin aslında kızının Serkan'sız sancılı günlerinin, kendileriyle bir türlü paylaşmadığı derdinin özeti olduğunu anlamıştı. Hikayeyi gözünde canlandırınca öylesine irkilip heyecanlandı ki, kanını donduran hikayenin sonunu öğrenmeden kızının evine gitmesine razı olmadı.
"Oldu mu şimdi kızım? Sonunu anlat da öyle git bari. Çocuğa söz verdin...Hem yarın sorarsa ben ne derim çocuğa?" diyerek elindeki örgüsünü bıraktı.
"Uydurursun bir şeyler. Zaten berbat bir masaldı. Bu işi beceremezsin derken sen haklıydın. Bir daha kimseye masal falan anlatmam, söz..." diyen Canan annesinden beklediği tepkiyi anında aldı.
"Olmaz kızım, ben böyle masal duymadım hiç, uyduramam. Madem masal senin masalın sonunu kendin getir. Bu çocuk çok zeki. Akşama kadar beni sorguya çeker. Hadi anlat, sonra ne olmuş canavara?" dedi.
Gülümsedi Canan. Günlerdir annesinin hasret kaldığı ilgi ve alâkasını aptal bir masal sayesinde kazanmasına şaşırmadan kendi haline yeniden güldü. Bir türlü onlara anlatamadığı şeyi nihayet anlatmayı başarmıştı.
"Sen bu saçma masalı ciddiye almıyorsun değil mi Melek sultan" dedi.
"Yooo! Ben Ömer için sordum, yarın bana sorar diye" dedi annesi.
"İyi,, dinle o zaman. "

"Hayatında ilk kez birine tuzak kuran iyi yürekli kurban, bu tuzağı canavarın kötülüklerine son vermek amacıyla kullanmak niyetindeymiş. Elindeki bilgileri sonsuza dek toplumdan saklamayı vaad ederek ve onun canavarlık mesleğinden vaz geçmesini şart koşarak tehdit etmiş. Canavar her şeyini kaybetme korkusuyla sadece ikisi arasındaki bu gizli anlaşmayı kabul etmek zorunda kalmış. İyi yürekli kurban yeryüzünden bir kötülüğün daha silinmesini sağlayarak eski ama, eskisinden

daha mutlu hayatına geri dönmüş. Maalesef, amacına ulaşmanın bedelini de yine kendisi ödemek zorunda kalmış. Canavarlaşmış bir insanın kötülük yapmasına engel olmayı başarmanın mutluluğunu tek başına yaşamış. Çünkü onu kötülük yapmaktan alıkoymak için onun çirkin geçmişini kanıtlayan bilgilerin insanların eline geçmesini, canavarlık yapmadığı sürece önlemek konusunda onunla anlaşma yapmış. Verdiği sözü tutmak, onu kötülükten alıkoymanın tek yoluymuş. İşte bu yüzden iyi yürekli kurban bütün ısrarlara rağmen, aklını kullanarak iyi insan olmaya mahkum ettiği canavara verdiği söze sadık kalmış. Onun kötü geçmişine ait sırlarını ölene dek hiç ama hiç kimseye paylaşmamış..

"Benim masalım bu kadar, artık gidebilirim" diyerek kalkan Canan gülümseyerek annesinin yanına geldi.

"İyi geceler annecim" dedikten sonra Melek hanımın heyecandan buz kesmiş yanağına sıcak bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler kızım,,," derken Melek hanımın sesi titriyordu.

Dinlediği masalın etkisiyle sabaha kadar uyumadan yatağında dönüp duran Melek hanım, sabah kahvaltı için mutfağa gelen eşine zoraki bir gayretle gülümsedi.

"Hayırlı sabahlar Kemal bey, sana bir masal anlatayım mı?" diyerek içini çekti.

"Hadi bakalım, kolay gelsin! Sen iyi misin hanım? Sabah sabah neyin masalı bu? Hayırdır, kötü bir rüya mı gördün sen?" dedi Kemal bey.

"Kötü ama rüya değil, bildiğin masal işte. Canan'ın Ömer'e dün gece anlattığı masal. Öyle acaip bir masal ki birine anlatmazsam çatlarım ben. Hadi otur karşıma da bari sana anlatayım" dedi Melek hanım.

"Sadece dinle ve hiçbir şey sorma olur mu?" diye ilave etti.

Cümlede Canan adı geçince meseleyi hemen kavrayan Kemal bey, sonuna kadar sessizce dinlediği acaip masal hakkında tek bir yorum bile yapmadı. Ne o gün, ne de sonraki günlerde acaip masal bir daha kimseye anlatılmadı.

ÖMER'E SEVGİ SÜRPRİZİ

Yoğun bir ameliyat günü ve zorlu bir nöbet gecesinin sonuydu. Evine gün ağarmadan dönen Serkan çoğu nöbet gecelerinin sonunda yaptığı gibi Canan'ı sıcak, sınımsız dokunuşuyla uyandırmaya kararlı, ince bir gülümseme ve derin bir sessizlik eşliğinde salonun bahçe kapısından bahçeye çıktı. Henüz gün ağarmaya başlamadan ve Melek hanımla Kemal bey sabah namazı için uyanmadan gözüne kestirdiği en güzel güllerin yapraklarını iki eliyle avuçlayıp içeri girdi. Havanın soğukluğuna aldırmayan Melek hanım'ın güzel gülleri sanki Serkan'ın amacına hizmet için elvan elvan açıyor, yapraklarının hunharca yolunmasına aldırmandan iştahla yeni goncalar çıkarıyordu. Duruma çoktan alışan Melek hanım ise artık kabullendiği bu katliamı her farketğinde tebessümle izliyor, güllerinin erken ölümü için üzölmek yerine araç oldukları mutluluğun keyfini çıkarıyordu. Bahçe kapısını kilitlemeyi unutarak salona dönen Serkan kendisine dünyaya dair bütün sıkıntıları bir tebessümü ile unutturan eşinin yanına adeta koşarak gitti. Avucundaki yaprakları büfenin üzerine bırakıp olabildiğince hızlı ve sessiz soyunmaya başladı. Uykusuzluğuna ve yorgunluğuna meydan okuyarak sessizce duşa girdi. Hastahane ve ilaç kokusundan arınmış gövdesini ve uzun ıslak saçlarını şöyle bir kurulayıp yorganın altına süzölürken şehvetle gülümsüyordu. Birazdan sevdiği kadının, dudaklarının sıcaklığını teninde hissedince ürkererek irkilmesine, ardından gözlerini açmadan el yordamıyla arayıp bulduğu ıslak saçlarını karıştırıp o olduğundan emin olduğu öteki yarısını aynı sıcak dokunuşla göğsüne bastırışına tanık olacaktı. Bütün gün kimyasal kokuların içinde işini yaparken hasretle hatırlamaya çalıştığı teninin güllerden bile güzel kokusunu doyasıya içine çekecek, zaman onlar için duracaktı.

Sabah erkenden kalkan Melek hanım kendisinden daha erken kalkan eşini bulmak için bahçeye çıktı. Sebzelerin arasında dolaşan Kemal beyi muhabbetle selamlamadan önce bir süre uzaktan

izlemeyi, onun varlığının kendisi için ne kadar değerli olduğunu hatırlayıp şükretmeyi tercih etti.. Bu bahçenin, bu evlerin ve içlerindeki herkesin onun mevcudiyeti ile güzelleştiğini kendine itiraf ettikten sonra gülümseyerek kendisini yeni farkedene eşinin yanına yaklaştı.

"Hayırlı sabahlar Kemal bey, yine benden erken kalkmışsın" dedi.

"Kahvaltıya bir şeyler toplamak istedim. Sen yorulma diye.. Yoksa bahçeni benden kıskanıyor musun hı?" dedi Kemal bey gülerek.

"O ne biçim laf öyle Kemal bey, ben seni merak ettim, bir de damat dönmüş mü diye bakayım dedim" dedi Melek hanım.

"Sen beni kandıramazsın, kapıdan çıktığımı gördüm ben. Garaja doğru gitmedin, doğruca bu tarafa geldin. Damadı merak etseydin o tarafa giderdin" dedi Kemal bey.

"Sen öyle san! Ben onun geldiğini bu taraftan anlayabiliyorum. Şu güllerin haline bakınca şıp diye anlıyorum" diyen Melek hanım eşinin sesini çıkarmadan nasıl kakhaha atabildiğine tanık oluyordu o sabah.

"Söyle bakalım hanım, güllerini mi kıskanıyorsun, yoksa kızını mı? İstersen ben de aynı şeyi yaparım ama damada kalmaz diye yapmıyorum" deyince Melek hanım gülmeye başladı bu kez.

"İlahi Kemal bey, ne yaptığını biliyorsun demek?" diyerek gülmeye devam etti.

"Yooo, bilmiyorum ama farketmez. Aynı şey olmadığını nereden bileceksin?" dedi Kemal bey.

"Şişşt, sessiz ol, milleti uyandıracaksın" demeye kalmadan Ömer'in bahçeye indiğini farkedene Melek hanım yine sessizce söylendi.

"Gördün mü? Ömer'i uyandırdın işte" dedi.

"Pes doğrusu! Ömer'i ben uyandırdım!..Hay Allah, nereye gitti bu çocuk? Ha anladım, garaja bakmaya gitti. Dayısının dönüp dönmediğini oradan anlıyor. Eee çocuk tabi, senin yöntemi henüz keşfedememiş" diyen Kemal bey yeniden keyifle güldü.

"Kemal bey, ayıp oluyor ama, biri duyacak şimdi,,," diyen Melek hanım da gülüyordu aslında.

"Merak etme duymaz, hadi gidip kahvaltı hazırlayalım. Birazdan herkes uyanır" dedi Kemal bey.

"Ömer'i alalım da içeri öyle girelim" diyen Melek hanım bahçeden maydanoz ve nane toplamaya başladı. Kemal bey de ona yardım ederken son anda Ömer'i Canan'ın evine bahçe kapısından girerken gördü.

"Eyvahhh!" dedi Kemal bey.

"Ne oldu? Elini birşey mi ısırды, diken mi battı, ne oldu söylesene?" dedi Melek hanım.

"Eyvah ki eyvah!" dedi Kemal bey yeniden.

"Ne oldu söyle Kemal bey, çatlatma insanı" dedi Melek hanım.

"Damat kapıyı açık unutmuş. Ömer içeri girdi" dedi Kemal bey.

"Gerçekten mi? Hay Allah! " dedi Melek hanım endişeyle.

"Son anda gördüm. Koşarak girdi yumurcak, istesek de engel olamazdık" dedi Kemal bey.

"Belki yukarı çıkmaz, döner gelir" dedi Melek hanım.

"Çıkar... Çocuk o Melek hanım. Dayısını çok özlüyor. Doğruca odaya kadar çıkmıştır. Belki de böylesi daha iyidir,, belki de öğrenmenin vakti gelmiştir,,," diyen Kemal bey oldukça kaygılıydı.

"Hadi sen işine bak Melek hanım. Ben ufaklığın geri dönmesini bekliyorum. Felaketin rengini görmek istiyorum" diye ilave etti.

Melek hanım'ın elindeki yeşilliklerle ve endişe ile mutfağa geçmesinin hemen ardından Ömer koşarak girdiği kapıdan yine koşarak çıktı. Bu kez nereye konacağını şaşırılmış pervane gibi bahçenin içinde dolanmaya başladı. Kemal beyin kendisini gözlemlediğini farkedince iyice ürkerek bahçenin en uzak köşesine ağaçların yoğun olarak dikildiği tarafa gidip büzülerek oturdu. Kemal bey yavaş adımlarla çocuğa yaklaşırken onun ruh halini çözmeye çalışıyor, olayı hasarsız atlatmanın çaresini arıyordu. Yukarı çıkan çocuğun gençlerin odasına dalınca görmüş olabileceği manzaranın yanısıra onların da Ömer'i görüp görmediklerini ciddi olarak merak ediyordu. Onunla rahatça konuşabileceği kadar yakınına, yeni dikilmiş bir fidanın yanına oturdu. Ufaklığın kederden adeta yaşlanmış yüzüne gülümseme eşliğinde bakarken bir yandan da endişe doluydu.

"Hayırlı sabahlar güzel torun, bize günaydın demek yok mu? Yoksa seni üzecek bir şey mi yaptı bu ihtiyar dede?" dedi gülerek.

Çocuğun soruların ağırlığı altında daha da ezilip büzüldüğünü görmek içini sızlatınca kalkıp tam

yanına oturdu Ömer'in.

"Melek teyzen mi üzdü seni, yoksa annen sabah sabah sana zor bir iş mi yükledi?" diyen Kemal bey sözlerinin ürkek çocuğun dilini çözemediğini görerek endişelenmeye devam ediyor, problemin merkezine daha kestirme bir yoldan inmeyi planlıyordu.

"Anladım ben, kimseye kızmadığına göre sadece kendine kızmışsın. Üzülme evlat! Biraz daha büyüyünce sen de kendi kendine kavga etmeyi öğrenirsin. Ama şimdilik küçük olduğuna göre bir sorunu çözemediğin zaman bir bilenle paylaşmalısın. En güvendiğin biriyle" dedi Kemal bey.

"Söylersem bana kızarsın,," dedi Ömer dedesinin yüzüne bakmadan.

"Belki kızarım, belki de kızmam. Anlatmadan bilemezsin" dedi dedesi.

"Anlatırsam onlara söylersin, onlar da bana çok kızar.." dedi Ömer.

"Onlar kızmasa bile sen kendine kıızıyorsun, yani Ömer'cim, mantıklı düşünürsen, değişen bir şey olmuyor. Ortada kızılması gereken bir durum var demek ki.. Buraya kadar anlaştık galiba,," diyen Kemal bey Ömer'i büzülüp oturduğu yerden kaldırıp dizine oturttu.

"Sana bir sır vereyim mi ufaklık?" derken Ömer'in kıvrırcık saçlarını okşuyor, onu her haliyle sevdiklerini anlatıyordu.

"Sır saklamak çok zordur. Neden zordur bilir misin?" dedi gülerek.

"Neden?" dedi Ömer dedesinin güven veren yüzüne bakarken.

"Çünkü, gerçekte sır diye birşey yoktur da ondan. Biz insanlar başka insanların bilmediklerini sır zannederiz" diyerek çocuğun ilgisini yoğunlaştığı yerden dağıttı.

"Sır değil mi?" dedi Ömer.

"Değil tabii,, İnsanların sır zannettiği kalplerinde gizli saklı ne varsa, Allah hepsini bilir. Bilir ve onların o sırlara sahipken ne yapacaklarını görmek ister. Onu seven insanlar da bunu bilir..." diyen Kemal bey,

"Yani evlat, sır diye bişey yoktur" diye sözlerini tamamladı. Küçük derdini küçük çocuğa unutturup, küçük aklında yeni yeni filizlenen Allah kavramını güçlendirmeyi niyeti.

"Sır sakladığını zannetmekten daha kötüsü ne biliyor musun?" dedi.

"Ne" diye merakla soran Ömer sıkıntısını çoktan gerilerde bırakmıştı.

"Sakladıkça sırrın büyür, büyür,, sonunda iki kat iki büklüm olursun,, sırtında taşıyamaz olursun. Saklamaya değer mi değmez mi?? Orasını Allah bilir. Eğer sırrını benimle paylaşmaya razı olursan yükün hafifler. Ben de sırrına ortak olur, saklamana yardım ederim. Ama, eğer herkesle paylaşırsan hiç yükün kalmaz. Rahat bir nefes alır, ayakta dimdik durursun. Üstelik insanların seni ne kadar sevdiklerini, yani sevgilerinin ölçüsünü öğrenmiş olursun. Tıpkı biraz önce eve girip yukarı çıktığında, dayınla yengenin paylaştığı sevginin ölçüsünü gözlerinle gördüğün gibi. Seni bahçe kapısından girerken görmüştüm, dışarı çıkarken de gördüm. Ama yukarıda ne gördüğünü bilmiyorum. Şimdi iyice düşün bakalım. Sırrını saklamak mı istersin, yoksa paylaşmak mı?" Dedi Kemal bey.

"Onlara söylemez misin dede?" dedi Ömer mahcup.

"Sen istemezsen söylemem. Buna sen karar vereceksin. Söylemek gerekiyorsa da, sen söyleyeceksin. Bir sırrı paylaşmanın kuralı budur" diyen Kemal bey ürkek çocuğun sabahtan beri ilk kez gözlerinin pırıl pırıl parlamasını ve gülümsediğini gördü.

"Ben artık yazıları okuyabiliyorum Kemal dede. Bunu dayıma gösterecektim. Arabasını gördüm. Yanına gidip ona masal kitabımı okuyacaktım ama okuyamadım. Onlar birbirine sarılmışlar, pijamalarını da giymemişler. Dayım onları öyle gördüğümü öğrenirse bana çok kızar" dedi Ömer.

"Yani, onlar seni görmedi öyle mi?" dedi Kemal bey.

"İ,ıhh. İkisi de uyuyordu" diyen Ömer Kemal beyi bir nebze rahatlattı.

"Buna da şükür" dedi içinden. Gülümseyerek çocuğun pembeleşmiş yanağına bir öpücük kondurdu.

"Üzülme evlat! Sen sevgiyi görmüştün. Sevgiyi gözle görmek herkese nasip olmaz. Kısmetli çocuksun maaşallah! Dayın da dahil kimse sana sevgiyi gördün diye kızmaz merak etme. Ama eve izin almadan girdin diye, ve izin almadan taaa odaya kadar çıktın diye kızabilirler. Bunu bir daha sakın yapma olur mu? Kapıyı açık bulsan bile yapma. Evlerin kapıları çalınmak içindir. İnsanların özel yaşamlarını kolaylaştırır ve bir eve izinsiz girmek suçtur. Ama sen çocuksun ve bu kuralı daha yeni öğreniyorsun. Bu senin cezanı hafifletir. Yani evlat! Suçunu itiraf edersen, çok küçük bir ceza

alır, bir ömür sırtında sır yükü taşımaktan kurtulursun. Şimdi!! Melek teyzen o nefis kahvaltıyı hazırlayana ve herkes uyanıp kahvaltıya inene kadar iyice düşünüp kararını ver. Benimle paylaştığın sırrını ömür boyu saklamak istersen sana yardım ederim. İtiraf etmek ve onlardan özür dilemek istersen de senin yanında olurum. Anlaştık mı?" diyen Kemal bey Ömer'i inzivaya çekildiği köşede yalnız bırakıp içi rahatlamış bir şekilde evine girdi.

Çok geçmeden Emre'nin de erkenden kalkıp yola düşerek katıldığı büyük pazar günü kahvaltısı havanın soğuk olması nedeniyle Melek hanımın mutfağında yapıldı. Henüz masaya oturulmuşken, Ömer'in herkesi şaşkırtan itirafı ve ardından Serkan'dan ve Canan'dan özür dilemesi ile kahvaltı toplantısına Kemal bey'in varlığı hemen anlaşılabilir sihirli dokunuşu damgasını vuruyordu. Serkan ve Canan'ın şaşkın, bir o kadar mahcup tavrı diğerlerini keyiflendirirken, Ömer beklediği ceza için çok kaygılıydı. Serkan da kaygılıydı. Sıkça unuttuğu şeyler yüzünden bir gün başının derde gireceğinin farkında olmasının, dikkatsizliğine çözüm olmadığını görebiliyordu. Ömer'in yanıt bekleyen ürkek yüzüne dikkatle baktıktan sonra sıkılarak konuştu.

"Bu benim suçum top kafa, kapıyı açık unutmamalıydım. Ben de senden özür dilerim. Bundan sonra ikimiz de dikkatli olmalıyız" dedi.

Olayın netleşmesi Melek hanım cephesine farklı biçimde yansıyor. O da nicedir sakladığı kendi sırrını ifade etme fırsatını kaçırmadı.

"Madem siz ikiniz de dikkatsiz ve bu suça ortaksınız, izin verin, size iyi bir ders olacak cezayı ben keseyim" dedi Melek hanım. Herkesin çok merak ettiği cezayı bekletmeden açıkladı.

"Siz ikiniz,, bugün akşama kadar bahçedeki bütün gülleri, özellikle yaprakları gitmiş dalları dikkatlice budayacaksınız. Malum! İşi biten dallar budanmazsa yeni goncalar çıkmıyor Serkan'cım. Ayrıca budanmış dalları dikkatlice doğrayıp köşedeki gübre çukuruna dolduracaksınız. Hadi bakalım! Cezanız kolay gelsin size" dedi gülerek.

Mahcup ve ala kesmiş yüzünü herkesten gizlemeye çalışan Serkan başını sallayarak cezasını kabulleniyordu. Oysa onlara kesilen ceza Canan'a herkesten daha ağır gelmişti. Hüznünü kendi içine hapsederken melek ruhlu annesine fena halde içerliyordu.

"Of anne, offf... Bunu neden yaptın sanki. Biricik kızını nasıl bir güzellikten mahrum ettiğini bilmiyorsun,, Bunu bir daha asla yapmayacak Serkan..."

Ömer'e yararlı bir şey öğretmeyi hedefleyen Kemal bey eşinin tutumu yüzünden damadının, kimsenin içeriğini bilmediği ama sıkça uyguladığı gül yapraklı romantizmine son noktayı koyduğundan emin, üzgün ve çaresizdi o akşam. Henüz kahvaltı masasında bunu idrak ettiği andan itibaren sessizliğe bürünmüş, sebep olduğu krizin tamir edilemez oluşu yüzünden gün boyunca kendine kızmıştı. Akıl edip eşini önceden uyarınmış, doğal olarak da krize engel olamamıştı. Bütün gün içinde sakladığı pişmanlığı uyumadan önce eşiyile paylaştı.

"Keşke bu kadar acımasız bir ceza vermeseydin Melek hanım" dedi.

Keşke sözünü kullanmamayı kendisine prensip edinen, kullanan her kim olursa olsun ikaz edip sebebine açıklık getiren eşinden duyduğunda çok şaşırıyor Melek hanım. Olağan üstü hal sinyallerini süratle algılayarak eşinin yüzüne dikkatle baktı.

"Ben ne yaptım ki? Onlara gün boyu birlikte güzel vakit geçirsinler diye böyle bir ceza düşündüm. Aslında çocuk dayısıyla özel zaman geçirsin, hasret gidersen istedim..." dedi.

"Çok iyi düşündün Melek hanım, o kadar iyi düşündün ki güllerinin geleceğini de kurtardın. Emin olabilirsiniz!" dedi Kemal bey.

"Gerçekten mi? Hay Allah! Ne yaptım ben? İşin o yönünü hiç akıl etmedim.. Üzüldüm şimdi,, " dedi Melek hanım.

Yatağına uzanan Kemal bey başını yastığa koymadan önce gülümsüyor, henüz eşinin ağzından çıkmamış çözüm önerilerine başını sallayarak peşinen itiraz ediyordu.

"Şey yapsam,, sabah Serkan'dan özür dilesem,, bu cezanın aslında bir ceza olmadığını, Ömer'i mutlu etmek istediğimi anlatsam,, İşe yaramaz değil mi? Haklısın işe yaramaz" diyen Melek hanım da yatağına uzandı.

"Allah rahatlık versin" dedi sıkıntıyla.

SANAL ALEM, YALAN ALEM...

Serkan'ın Somali'den dönmesinin üzerinden üç hafta geçmiş, Bilge ile Emre'nin bulmacaya dönen aşkları su yüzüne çıkmayı başaramamıştı. Dolayısıyla Serkan'ın konudan haberdar olması da mümkün olmamıştı. Hiç kimse bu erişkin insanların gönül meselesine müdahil olmayı göze alamamış, büyük ailenin ortak yaşam kurallarına uyularak mesele göz ardı edilmeye devam etmişti. Canan'la Bilge'nin yakın dostlukları bile çözüm kapısını aralayamamıştı. Emre'nin gündemden düşmeyen Karlıtepe şöhreti yüzünden Bilge'nin güvene hasret yaralı yüreği bir türlü sükunete erememişti. Tutunduğu dalın çatırdayarak kırılmasından, parça parça olmuş yüreği ile kendini yere çakılmış bulmaktan korkuyordu Bilge. Emre'nin zamanının çoğunu güvenilmezliği aşık, türlü popüler insanlar arasında ve yoğun bir tempoda geçirmesinden huzursuzluk duymaya devam ediyordu genç kadın. Emre ise kendine her an şüpheyle bakan sevdiği kadını, evlilik konusunu gündeme getirmeyerek adeta cezalandırıyordu. Birbirini deli gibi seven iki insanın gurura dayalı hasretlerini Melek hanımla Kemal bey üzümlerle izliyordu. Yine de onların kendi hayatları hakkındaki tercihlerine müdahale etmeyi doğru bulmazken, yardımcı olmanın dolaylı ve şık bir yolunu keşfetmek amacıyla kafa yormaya devam ediyorlardı. Hep birlikte yenen yemeklerin, paylaşılan zamanların çözüm için yeterli olmadığını üzümlerle farkederek muhteşem ikili yeni bir çözüm yolu bulmak için kolları sıvamıştı. Kafa kafaya vermiş ince düşüncelere dalmışken Canan'ın mutfaklarına bahçe kapısı tarafından girdiğini farketmediler bile.

"Günaydın, kumrular! Hayırdır!" Dedi Canan.

"Günaydın kızım, Biz de hayır olsun diye uğraşıyoruz zaten,," diyen Melek hanım sofraya bodoslama dalan kızının yüzüne dikkatle baktı.

"Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun" dedi merakla.

"Çok açım, ondandır. Şu böreklerin güzelliğine bak. Birazdan geçer merak etme" diyerek alışık olmadıkları bir iştahla atıştırmaya başlayan kızlarına bakakaldılar. Sonra da birbirlerine bakıp sessiz bir sohpete daldılar. Canan iştahla yemeğe o kadar dalmışken onların sessiz sohpetinden haberdar olamadı. Bu durum daha da şaşırtıcı gelmişti ikiliye.

"Hayır,, olur,, inşaallah" dedi Melek hanım sesini yükselterek.

"Bence de... Siz onları merak etmeyin. Onlar birbirini çok seviyor, çok yakında evlenmeye karar verecekler, görürsünüz" dedi Canan.

"İnşaallah,, bakalım daha neler görecek" dedi Kemal bey gülererek.

"Ben hemen hazırlanıp çıkmak zorundayım. Böyle apar topar atıştırıp gittim diye kızmazsınız değil mi?" dedikten sonra şaşkınlıklarını farketmediği annesiyle babasını öperek ve girdiği kapıdan çıkarak hızla uzaklaştı.

"Ben 26 yıldır bu kızın annesiyim, bu manzarayı daha önce hiç görmedim Kemal bey, sen gördün mü?" dedi Melek hanım.

"Ben de görmedim hanım. Dediğin gibi, hayır olur inşaallah,, Olsa ne de güzel olur değil mi?" dedi Kemal bey gülererek.

"Şişşt, yavaş ol Kemal bey, dereyi görmeden paçaları sıvamayalım. Bir duyan olur, yavaşşt, bekleylim bakalım" dedi Melek hanım.

Ertesi sabah yatakta gözünü yoğun mide bulantısıyla açan Canan, geceyarısı nöbetten dönen Serkan'a sezdirmeden koşarak banyoya gitti. Kustu, kustu. Kendini hiç olmadığı kadar kötü hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu. O berbat halinin geçmesini dakikalarca ayakta bekledi. Aynada gördüğü yüzü gerçekten solgun görünüyordu. Midesini üşütmüş olmalıydı. Ya da son zamanlarda kontrol edemediği iştahı yüzünden midesi bozulmuş olabilirdi. Ya da bir ihtimal daha vardı ki, aynada güzel bedenine bakarken aklına gelen,, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Yok artık, olabilir mi? Olur tabi, haplarını almayı unutan sensin..Ya değilse, midemde bir sorun varsa! Serkan'a söylesem mi acaba? " diyen genç kadın aynadaki profil görüntüsüne bakıp elini göbeğinin üzerinde gezdirdi.

"Onu boş yere umutlandırırsam kendimi asla affetmem. Emin olmadan söyleyemem. Bunu daha önce hiç konuşmadık, belki de Serkan henüz baba olmak istemiyordur. Ya ben, ben istiyor muyum anne olmayı. Bu işi becerebilecek miyim? Bu kadar yoğun işim varken nasıl olacak?.. Ve daha bir dizi fikir yürütmeden sonra, emin olana kadar durumunu hiç kimseye paylaşmamaya karar verdi. Çok iyi biliyordu ki hamilelik ihtimalinin söylentisi bile aileyi ayağa kaldırmaya yetecekti. Sessizce toparlanıp mutfağa gitti.

Doktorunun tavsiyesine uyararak bir hafta daha beklemeye karar veren Canan, güvenilirliği kesin olmayan gebelik testi yapmayı da istemedi. Ama sabahlarını kabusa çeviren mide bulantılarını tüm aileden gizlemek için yoğun çaba harcadı. En çok da Serkan'dan. En azından bir hafta daha kendisine aşkla yaklaşan eşini her seferinde bir bahane ile atlamak zorunda kalacaktı. 'Başım çok ağrıyor, uykusuzum, bugün kendimi halsiz hissediyorum, grip oluyorum galiba' gibi birbiri ardına sıralanmış onca bahanenin tüm nezaketine rağmen eşini incittiğini anlayamadı. Bulantılarıyla öyle meşguldü ki Canan, hamileliğin gerçek olması halinde ona karşı nasıl davranması gerektiğini bilemiyor, uzak kalmaya devam ettiği eşinin, aşklarının eskidiği şüphesi ile kendi kendisini suçladığını farketmiyordu.

Günler sonra, son işiyle meşgul olduğu ünlü zengin işadaminin Canan'ın sanal alemdeki en cüreatkar hayranı olduğunu, bir arkadaşının twitter merakı sayesinde öğrendiği gün bütün duyguları altüst oldu Serkan'ın. Sadece kendini suçlamakla kalmayıp hem Canan'ı hem de gizlemeye gerek duymayan hayranını suçlamak durumunda kaldı. Sık sık ofisteki iş toplantılarında yeni proje hazırlıkları nedeniyle Canan'la bir araya gelen bu sosyetik bekarın twitter hesabından hayran olduğu eşine adeta aşkını ilân etmesini hazmedemedi. Korkmadan çekinmeden güzel eşine karşı beslediği hislerini yazmasını, methiyeler düzmesini kendi ahlâk anlayışının çerçevesine sığdıramadı. Canan'ın bir süredir kendisini ihmal edişine bir anlam veremezken, öğrendiği bu haberle ikinci kez ve daha şiddetli sarsılıyordu. Eşinin hayatında yeni ve anlayamadığı şeyler mi oluyordu? Bu küstah adam şatafatlı hayatıyla çok sevdiği eşinin gözünü boyayarak, onu elinden almaya mı çalışıyordu? Ona haddini bildirmek kendisi için zor olmayacaktı. Ama asıl olan Canan'ın bu durumu yorumlama tarzıydı. Tıpkı Canan'ın bütün sorunlarını çözerken yaptığı gibi öfkesine yenik düşmeden en akılcı, en adaletli biçimde konuya yaklaşması, sorunu çözerken tıpkı onun yaptığı gibi eşinin hayranlığını kazanması gerekiyordu. Çünkü evlilikte her bir sorun çözme başarısı mutluluklarının artmasına neden oluyordu. Hem de ardında içten gelen bir gülümseme ve önlenemez bir yaklaşma bırakıp. Peki ya Canan! Bütün bunlar olurken o ne yapıyordu? Söзде iş adaminin internetteki fütursuz yazılarından bihaber olabilir miydi? Bir kadın aynı masada oturup iş konuştuğu birinin kendisine beslediği duygularını henüz farketmemiş olabilir miydi? Belki farketmiş, sorunu kendi başına çözme gayretiyle meşguldü. O yüzden aşklarına zaman ayıramıyor, enerjisini bu sorundan kurtulmak için harcıyor olabilir. Yoksa ona her dokunuşunda yeni bir bahane üreten eşinin bu adama karşı bir ilgisi mi başlamıştı? Canan'dan ummadığı bu yönelişi kafasında tasavvur etmek bile canını yaktı Serkan'ın. İhtimalini düşünmek, düşüncüyü aklından geçirmek öfkeyle yüz yüze getirdi genç adamı. Sonra da kendinden çok güven duyduğu eşine haksızlık ettiğinden emin, alabildiğine kendine yükledi..

"Sakin ol Serkan! O böyle şeyler yapmaz, yapana da izin vermez. Biliyor olsaydı onunla iş yapmazdı, emin ol..." demişti demesine ama içi yine de rahatlamamıştı.

"Onunla konuşup koynunda yılan beslediğini öğrenmesini sağlamalıyım" diye radikal bir karar vererek öfkesini bastırma ve sabırlı olma yolunu seçti.

Canan'ın eve erken döndüğünü öğrenen Serkan da bir yolunu bulup evine erken döndü o gün. Neler olduğunu anlamak için zaman çok uygundu. Meseleyi doğrudan sormak yerine, eşinin kendisine duyduğu güvene güvenerek kendiliğinden paylaşmasını bekleyecekti. Eve anahtarıyla giren Serkan ortalıkta göremediği eşini yatak odasının banyosundan çıkarken buldu.

"Hoş geldin canım, bugün sen de mi izinlisin yoksa" diyen Canan. solgun güzel yüzünü havluyla kurularken biraz önceki bulantının etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Aynen öyle" diyerek elinden havlusunu aldığı eşine arzuyla sarıldı Serkan. Onun sevgisini

bedeninde hissetmeye o gün her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Bugün birlikte harika vakit geçirebiliriz. Ne dersin?" dedi Serkan.

"İyi fikir, ben hemen hazırlanırım. Dışarı çıkıp biraz hava almaya çok ihtiyacım var" diyen Canan eşinin asıl niyetini pekalâ biliyordu.

"Olur, ama dışarı sonra çıkalım. Şimdi burada kalalım, bu odada.. Ben seni çok özledim Canan, günlerdir gözümde tütüyorsun,, " dedi Serkan.

"Bugün olmaz Serkan, ben de seni çok özledim ama hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Bir türlü toparlanamadım. Seni ihmal ettiğimi biliyorum, çok üzgünüm. Belki yarına düzelirim" dedi Canan.

"Canan! Söylesene benden neden kaçırıyorsun? Artık seni mutlu edemiyor muyum? Söyle hadi, beni kendinden uzak tutmak için bahaneler üretmeye daha ne kadar devam edeceksin?" diyen Serkan öfkeyle yatağa oturdu. Uzun saçlarını parmaklarıyla tarayıp ensesinde dolaştırdıktan sonra sinirle arkasına yaslandı. Canan'a bakmak yerine yüzünü diğer tarafa çevirdi. Kendine unturmaya çalıştığı kötü ihtimaller yeniden ve birer birer aklında buluştu. Yine de öfkeyle konuşup kontrol edemeyeceği sözler sarf etmek yerine yutkunarak susmayı tercih etti.

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum. Beni anladığımı sanıyordum" dedi Canan. Fazlasıyla hakettiğini düşündüğü hezeyan yüzünden ona kızmadı, kendine de kızmadı. Zamanlama konusunda şaka tadında bir sınavdan geçiyorlardı ikisi de. Sınavın sonucu ise yine zamanda gizliydi.

"Yerimde olsan, sen ne düşünürsün Canan? Sana sarılmama engen olmanla hastalığın ne ilgisi var? Göğsüme yaslanıp uyumana engel olan ne?" diyen Serkan gerçekten öfkeliydi.

"Seni şikayetlerimle meşgul etmek istemedim. Zaten bu sabah bazı tetkikler yapılsın diye kan verdim. Sonuç yarın belli olacak" dedi Canan.

"Canan! Aklını meşgul eden bir neden mi var? O her kimse, bana korkmadan anlatabilirsin" diye devam ederken telefonu çaldı Serkan'ın.

"Sen kimden söz ediyorsun Serkan? O kim?" dedi Canan.

"Bilmiyorum Canan, bunu bana sen söyleyeceksin, o kim?" dedikten sonra aniden ayağa kalktı.

"İstedğin oldu işte, benden kurtulduğun için sevinebilirsin" dedikten sonra odanın kapısında durup Canan'a baktı Serkan.

"Benimkisi boş hayalmiş zaten. Gördüğün gibi, acil durum yüzünden hastaneye geri dönüyorum. Kendine iyi bak..." diyerek çıktı kapıdan.

Artık bir açıklama yapması gerektiğini düşünerek arkasından koşan, "Serkan! Bekle biraz,,," demeye kalmadan hızla merdivenlerden inen eşinin acele ile aracına binmesine engel olamayan Canan üzgündü.

"Of Serkan, yarına kadar sabredemedin. Yarın sabah her şey belli olacak. Belki de yarın dünyanın en mutlu insanı sen olacaksın ve belki böyle kırıncı konuştuğun için pişman olacaksın" diyen Canan saniyeler geçmeden yeni bir bulantı kriziyle banyoya koştu. Geri döndüğünde hayli halsiz yatağına uzandı. Serkan'ın biraz önceki halini, arzuları beden dilinde çok çekici görünen görüntüsünü hatırlayıp gülümserken aklında yer tutan imalı sözlerini de hatırladı.

"Kimden söz ediyordu acaba? Onu böyle sinirlendiren biri kim?" diyerek yerinden doğruldu.

"Benim niye haberim yok? "

Serkan'ın evine dönmediği geceyi türlü düşüncelerle yatağında ama uykusuz geçiren Canan, sabah olunca hiç kalkmak istemediği yataktan zorlukla kalktı. Yoğun bir bulantıyla banyoya koştu. Biraz toparlandıktan sonra aceleyle giyinip aşağı indi. Kendini çılgınca aç hissederek mutfağa geçti. Uzun bir kahvaltı için zamanı olmadığına karar vererek apar topar buzdolabından atıştırdığı birkaç lokma ile yetinmek zorunda kaldı. Tarihi bir gün bekliyordu Canan'ı. Önce hastahaneye uğrayıp tahlil sonuçlarını alacak, belki ciddi bir sağlık sorunu olduğunu öğrenecekti. Veya hiçbir sağlık sorunu olmadığını, sadece küçük bir sürprize gebe olduğunu... Sonra da yeni işin büroda düzenli olarak yapılan toplantısına, öğrendiği iyi veya kötü gerçeği henüz hazmedemeden yetişmek zorunda kalacaktı. Bütün bunlar yaşanırken Serkan'ın ima ettiği kişiye duyduğu merakı an ve an yanında taşımaya devam edecekti. Akşam evine döndüğü zaman, Serkan'a doğruları anlatıp gönlünü almak belki de günün en eğlenceli kısmı olacaktı. Bunları düşünerek aracına doğru hızla yürürken kahvaltı için bahçeden yeşillik toplamış dönen babasıyla karşılaştı.

"Günaydın babacım" dedi Canan.

"Hadi kahvaltıya bize gel. Annen nefis şeyler hazırladı. Biliyorsun, Melek sultan yaptıklarını sana yediremezse bunalıma girer" diyen babasına boynunu bükerek gülümsedi.

"Fikir çok güzel ama zaman yanlış.. Üzgünüm baba, hemen gitmek zorundayım. Bugün programım çok yüklü. Anneme söyle, o nefis şeylerden benim için saklasın. Hadi Allah'a emanet olun" dedikten sonra aracına binip yola koyuldu.

Canan'ın ilk ve en önemli durağı hastahane oldu. Serkan'ın da arkadaşı olan doğum uzmanı doktorun kapısına tam zamanında ulaştı. Kapıdan bekletilmeden içeri alınırken heyecandan kalbi duracak gibiydi.

"Günaydın Selin! Sakın bana sonuçlar henüz belli değil deme..Şurada önünde bayılabilirim" dedi zorla gülümseyerek.

"Sakin ol lütfen! Senin durumunda bir kadın için fazla heyecan zararlı olabilir,," dedi doktor.

"Benim durumumda mı? Yani!" diyen Canan ayakta zor duruyordu.

"Hiçbir sağlık sorunun yok Canan, endişelenme, bütün testler temiz çıktı. Sadece, hamilesin. Şimdi otur ve sakinleş. Seninle biraz sohbet etmemiz gerekiyor. Hamilelik süreciyle ilgili her şeyi oradan buradan değil, benden öğrenmelisin hayatım," diyen doktor Canan'ın oturmasının ardından güven veren gülümsemesiyle kendi koltuğuna yerleşti.

Ultrason görüntüleri için henüz erken olduğunu öğrendikten sonra uzun ve hiç bilmediği bilgiler anlatan doktorundan bu müjdeli haberi Serkan'dan gizlemesi konusunda söz aldı Canan. Sanki bambaşka bir kadındı oradan ayrılırken. Mutluluktan ayakları yere basmazken plansız gelişmesine rağmen hamileliğin kendisini neden bu kadar mutlu hissettirdiğini merak ediyordu. Nasıl bir yolculuk olacağını bilmediği yeni bir maceraya ister istemez sürüklendiğini bile bile huzurla doluyordu. Anne olmanın nasıl bir duygu olabileceğini kestirmeye çalışırken gülümsüyor, haberin eşinde ortaya çıkaracağı değişimi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. İlâhi otoritenin kendisine uygun gördüğü yeni pazıl bulmacası önüne bir nimet formunda sürülürken, kendi seçimlerinin, kendi kararlarının bu pazılın parçalarına nasıl biçim verdiğini, düşünce aleminde görebildiği kısa bir geçmiş yolculuğuna çıkıyordu. Yolculuğun gelecek kısmında kendi bedeninde ortaya çıkacak değişimleri tasavvur etmeye çalışırken kendisine bağışlanan bebek için dua etmeyi ihmal etmiyordu. Kendi adına güzel başlayan günün sonuna kadar hayırlar getirmesini dileyerek işyerinin bulunduğu kata asansörle çıkan Canan, Serkan'ı hatırlayınca o önemli meseleyi de hatırladı. Evet evet, mümkünse bugün eşini huzursun eden kimliği belirsiz kişinin kim olduğunu öğrenerek, yeni hayatlarına problemsiz başlaması gerekiyordu. Çünkü akşam evine dönen eşine aileye katılacak yeni üye hakkında sürpriz yapmak istiyordu. Ama Serkan'ın bildiği, kendisinin bilmediği kişinin kim olduğunu nasıl öğreneceğini hâlâ bilmiyordu. Bu da başka bir sorundu. Eğer çözebilirse evine erken dönecek, ne zaman döneceği belli olmayan eşine enfes bir sofraya hazırlayacaktı. Ailenin diğer üyelerinden gizlediği küçük sürprizi önce onunla paylaşacaktı. Tabi eğer bulantıları izin verirse. Sadece uyku sonrası ortaya çıkan bulantı krizlerinin gün içinde tekrarlanmasından korkarak kapıdan girdi. Henüz toplantıya iki saati vardı. Şükür ki biraz dinlenip sakinleşecek ve toplantı için hazırlık yapacak kadar zamanı olacaktı.

"Günaydın Özlem" diyerek önünden geçtiği kızın ürkekliği gözüne çarpınca gülümseyerek yürümeye devam etti.

"Kim bilir yine neyin peşindedir,," diye mırıldandı.

Açık ofiste uğultu halinde ses çıkaran iş arkadaşlarının kendisini farkedince aniden susarak kendi masalarına dağılmasını ve tedirginlikle karışık heyecanlarının üstünü örtmeye çalışmalarını garip bulan Canan, olduğu yerde çakılıp kaldı. Bir süre arkadaşlarının beden dillerine yansımış tuhafliklerini gözledikten sonra onlara yaklaştı.

"Hayırdır arkadaşlar! Toplantı ile ilgili bir sorun mu var? " dedi.

"Yooook,, yok bir şey" dedi biri heyecanla.

"Bütün alternatifler hazır mı Fatih ?" diye sorarken meseleyi çözmeye çalışıyordu Canan.

"Hazır,, merak etmeyin. Toplantı salonunu dün hazırladık. Sizin önerilerinizin hepsini projenin son şeklinde uyguladık. Cevdet bey çok beğenecek" diyen Fatih'in gizli gülümsemesini ve ardından

diğerlerinin de gülmek için kendilerini zor tuttuğunu farketti Canan.

"Toplantıda görüşürüz öyleyse" dedikten sonra kendi odasına yürüdü. Ardından fısıltı şeklinde yükselen seslere kulak vermeden yerine oturdu. Nasılsa birazdan Özlem elinde çay tepsisiyle odaya girecek, ofisteki bu gizli kaynaşmanın sebebini kendisine anlatmak zorunda kalacaktı.

"Çayınızı getirdim" diye odaya giren ve yüzüne bakmaktan bilhassa kaçınan genç kıızı kapıdan çıkmadan durdurdu Canan.

"Özlem,, gel otur lütfen.. Sana söylemek istediğim şeyler var. Hadi gel, biraz konuşalım" dedi.

"Şey,, olur ama, telefon,, telefon hiç susmuyor, bakmazsam,," diyerek kapıya yönelen kıza baktı.

"Bir şey olmaz,, ikimiz de biliyoruz, hadi otur " dedi yeniden.

"Tamam oturdum, bana ne söyleyecektiniz" diyen Özlem ürkererek Canan'a bakıyordu.

"Çay için teşekkür ederim. Ama bundan sonra daha açık ve daha az çay istiyorum. Sanırım mideme dokunuyor " dedi Canan.

"Bu muydu? Ben de sanmıştım ki,, dikkat ederim merak etmeyin" diyerek kalkan kıızı yeniden durdurdu.

"Özlem. Bir mesele daha var ve, sen ne olduğunu biliyorsun. Hadi sen anlat şimdi. Bu işyerinde benim bilmediğim ama bilmem gereken şey ne? Benden başka herkes biliyor, biraz önce gördüm" dedi.

"Ben bir şey bilmiyorum, inanın" diye korkarak geveleyen kıza sert çıktı Canan.

"O şeyi, ters bir biçimde, olmadık yerde ve zamanda öğrenirsem, o şey bana ve aileme bir zarar verirse, bildiğiniz halde beni uyarmadığınız için bu ofisi hepinizin başına geçiririm, haberin olsun" dedi.

"Canan hanım, öğrenince de başımıza geçirirsiniz,, ben asıl bundan korkuyorum" dedi Özlem. Elleri birbirine dolaşan kıızı biraz izledikten sonra gidip karşısına oturdu.

"Korkunun ecele faydası yoktur, duymadın mı hiç? Hadi anlat bu iş yerinde neler dönüyor" dedi.

"İş yerinde değil, twiterda,," dedi Özlem korkarak.

Melis'in kendisine yaşattığı kabusu hatırlayan Canan'ı şimdi korkuyla bezenmiş kara bir merak kuşatıyordu. Kalbi endişeyle çarpıyordu. Mersin'de olayı çözüme ulaştırırken bir şeyi atlamış ya da gözden kaçırmış olabilirler miydi?

"Twiterda mı?" dedi.

"Canan hanım, size anlatırsam işler, yeni projeler, anlaşmalar,, hepsi birbirine girer diye korkuyorum ben. Elimizdeki en büyük iş anlaşması bozulursa beni suçlarlar " dedi Özlem.

"Anlat Özlem! Bunun işle ne ilgisi var ? Öğrenmek için beni ofisin içinde müfettişlik yapmak zorunda bırakma! İşin aslını öğrenmekten vazgeçmeyeceğimi hâlâ öğrenemedin mi?" dedi Canan.

"Şey,, diyerek yutkunduktan sonra konuştu Özlem.

"Bu Cevdet bey,, yeni müşterimiz,,,"

"Ne olmuş Cevdet beye?"

"Twiter hesabında sizin hakkınızda sürekli bir şeyler yazıyor"

"Benim hakkımda ?? Ne yazıyor ?"

"Duygusal şeyler işte,, Size olan hayranlığını, sizden nasıl etkilendiğini anlatıp duruyor. Galiba bu adam size aşık.. Sizin bunu farketmemiş olmanız çok ilginç.. İş anlaşmasından çok, Serkan bey öğrenince çok kötü şeyler olur diye korkuyorum ben" dedi Özlem.

"Öğrenmiş Özlem, öğrenmiş..şimdi benim bir adım atmamı bekliyor" diye içinden geçirdiği sözleri kimse duymazken başını sallayarak onayladı.

"Benim twiterim yok Özlem, senin var mı? Yazılanları bildiğine göre var değil mi? Hadi aç bakalım şuradan, ben de görmek istiyorum. Cevdet bey benimle ilgili ne yazmış bakalım!. Hadi Özlem,," dedi Canan.

Canan'ın kendi bilgisayarından kendisi hakkında yazılmış, içinde aşk kelimesinin geçmesine gerek bırakmayan duygu ifadeleriyle dolu parlak ve cilalı sözleri tekrar tekrar okumasını sabırla bekledi Özlem. Onun aklından geçenleri deli gibi merak ederken buz kesmiş elleriyle masanın kenarına tutunuyor, birazdan ortama yayılacak asabiyetin dozunu doğru tahmin etmeye çalışıyordu. Önce aralarında fısıldaşarak meseleyi gizlice irdeleyen iş arkadaşlarına hadlerini bildirecekti Canan, sonra kapıyı şiddetle çarparak işyerini terk edecekti. Sonra da toplantıya her zamanki gibi tam zamanında

yetişen Cevdet beyin sözleşmeyi küstahça sözler eşliğinde iptal ederek öfkeyle mekânı terk edişine tanık olacaktı. Olay büyüdükçe büyüyecek, ilk ağızdan basının diline düşecekti. Derin bir iç çekişle umutsuz vakanın sonucunu beklerken gözleri Canan'ın gülümseyen yüzünde iri çakıl taşları gibi duran güzel gözlerine takıldı. Hala gülümseyebilmesine karşın hayretten gözleri büyümüşken, tahminlerinin doğru çıkmamasına bir defa daha seviniyordu. Sonunda Özlem de gülümsedi.

"Merak etme Özlem, rezalet çıkarmaya gerek yok. Sen olayı yanlış anlamışsın. Cevdet bey bana değil, kendine aşık. Zaten aşk dediğin iki kişilik olay, o kadar basit olamaz değil mi?" dedi Canan.

"Ne yapacaksınız Canan hanım ? Cevdet beyin haddini aşmasına izin mi vereceksiniz ? Bu yazılanlar aşk değilse haddi aşmaktır" dedi Özlem.

"Haklısın! Ona haddini bildirmek lazım. Bugün, o kadar özel bir gün yaşıyorum ki Özlem, Cevdet beyin bile bunu bozmasına izin veremem" dedi Canan.

"Unutmadınız değil mi? Birazdan toplantı başlayacak" diyen Özlemin

"İyi ya, başlasın..." derken gülebilen Canan'a itirazı vardı.

"Hakkınızda bu yazıları yazan adamla aynı masaya oturacaksınız, hem de bile bile,,," dedi Özlem öfkeyle.

"Doğru... Ama Cevdet bey bugünden sonra hakkımda hiçbir şey yazamayacak. Ben bu meseleyi bugün toplantıda çözerim, sen dert etme olur mu? Yeni işimizin bozulmasına gerek kalmadan nasıl çözeceğimi merak ediyorsan toplantı başlayınca bol bol çay getir içeri. O zaman öğrenirsin" dedikten sonra gülümseyerek pencerenin önüne yürüdü. Gördüğü İstanbul manzarası eşliğinde aklına gelen çözüm önerilerinden en güncelini seçerken kendi içindeki huzuru da seçmişti. Rahat bir nefes alan Özlem "Tamam, dediğinizi yapıcım" derken artık gülümsüyordu.

Aile kurma başarısını ikinci denemede de yakalayamadığı için kırklı yaşlarının keyfini bir başına sürmek zorunda kalmış, çekici bir İstanbul beyfendisiydi Cevdet bey. Aileden gelen mal varlığını vaktiyle iyi değerlendirmiş, gençliğinin elinden gitmesine fırsat vermeden iş hayatının daha ilk yıllarında zenginliğine zenginlik katmayı başarmıştı. Gençlik ve zenginlik aynı başarılı bedende buluşunca kâh isteyerek, kâh istemeden İstanbul sosyetesinin ilgisini üzerinde toplamayı da başarmıştı. Oysa onun zihni son zamanlarda insanların kendisine duyduğu ilgiden çok daha fazlasını Canan'ın farklı gördüğü kişiliğine duyarak ve onda görüp de kendinde yakalayamadığı özelliklerini keşfetme heyecanına kapılarak huzur buluyordu. Bu nedenle de Canan'ın tasarım tekliflerini sunduğu haftalık iş toplantılarına bizzat kendisi tam zamanında teşrif ediyordu. Bu sıra dışı kadın hakkındaki duygularını sıklıkla twitter hesabından meraklı takipçileriyle paylaşmaktan ise hiç mi hiç çekinmiyordu. Son yazılarından birinde;

"Bir gün, dünyanın herhangi bir yerinde onun gibi tek bir kadınla karşılaşmamım mümkün olduğunu bilseydim yeryüzünü karış karış dolaşır bütün mal varlığımı bana ait olacak o kadını bulmak için harcardım. Korkarım ki ne onun başka bir benzeri, ne de benim bu dünyada o kadar zamanım olacak" demişti.

Okuyanın üstünde nasıl bir etki bırakacağına aldırmadan hislerini çömertçe paylaşırken, belki bir ihtimal, dediği gerçek niyetini ustaca gizlemeyi başarmıştı. Kendi yüksek egosunu parlatmayı da.. Gizli olmasına gizliydi niyeti, ama her türlü yoruma açıktı. Canan'ın satırları görür görmez farketmişti gibi, kontrol altına alınmazlarsa aile faciasına sebep olacak kadar tehlikeliydi yazdıkları. Bu satırların varlığından haberdar olan eşinin bir gün önce gösterdiği sınırlı tepkisini takdirle karşılayan Canan satırların sahibine kızmak yerine eşinin yüksek sabrına yeniden hayran kalmıştı. Yüzüne korkarak bakan Özlem'e bu yüzden gülümseyerek bakmış, bu yüzden sürpriz sorununu hafife almıştı. Çünkü ailesini tehdit eden hiç bir sorun karşısında yalnız ve çaresiz kalmamıştı. Allah'ın hep zamanında yetişen yol göstericiliğine ve her yeni günde yeniden ve yeniden keşfettiği öteki yarısına daima güvenmişti. Gün boyu merak ettiği kimliği belirsiz kişiyi öğrendiğine göre artık çözüm zamanıydı. Bakalım Cevdet bey, övmelere doyamadığı kadının birazdan duyacağı sözlerinden sonra, kendisinin abesle işigaline gösterdiği olgunluğa eşdeğer bir duruş sergileyebilecek miydi? Bakalım Cevdet beyin kendi egosuna duyduğu hayranlık ne kadar gerçekti?

Özlem'in endişe beslediği malum toplantı tam zamanında başladı. Canan ve Cevdet bey dışında Murat, Fatih ve iki statikçinin de hazır bulunduğu masaya çok sayıda paftalar dizildi. Odadaki dev ekrana projenin son hali yansıtılmış İstanbul'un göğe doğru yükselen cam kulelerine bir yenisi eklenmek üzere hazırlıklar yapılmıştı. Sınırlar gergin, toplantı masasında birbirine bakan yüzler soru işaretleriyle doluydu. Cevdet beyin işgüzarlığından Canan'ın haberdar olduğu bilgisi çabucak yayılan ofiste fırtına öncesi sessizliği yaşıyor gibiydi. Her biri toplantının serin havasına girmiş, Özlem'in elindeki, ortamın gerginliğinden etkilenecek sendeleyerek tepside çaylarını alıyordu. "Geçen toplantıda düşündüğümüz değişikliklerin son halini çok merak ediyorum doğrusu" diyen Cevdet bey ekrandaki görüntüden çok Canan'ın görüntüsüyle, gözüne farklı görünen durgunluğu ile ilgileniyordu. Herkesin birbirine bakışması bitince Canan gülümseyerek konuştu.

"Ben de merak ediyorum Cevdet bey, artık projenizle Fatih ilgilendiği için son halini ben de görmedim. Arkadaşımın çalışkanlığına güveniyorum ve projenizi Fatih'in insiyatifine bırakıyorum. Umarım sebebini şu anda açıklayamadığım için bana kızmazsınız. Aynı sebepten bundan sonraki toplantılara katılmam da mümkün olmayacak sanırım" diyen Canan, Cevdet beyin içini burkan kararını gülümseyerek açıklarken beklediği itiraz hemen geldi.

"Canan hanım, bu proje sizin kontrolünüzde olacaktı, yanılmıyorsam öyle anlaşmıştık" diyen Cevdet bey gergindi bu kez.

"Benim kontrolümde olmaya devam edecek, merak etmeyim. Sanırım artık işleri uzaktan, hatta evimden denetlemek zorunda kalabilirim. Çok önemli bir mazeretim var ve şartları değiştirme şansım yok. Bana özel bir konu olması sebebiyle bugün sizinle paylaşamam. Belki başka zaman" dedi Canan.

"Benim işimi bırakıyorsunuz, nedenini bilmek zorundayım. Bu neden her neyse, benim tercihlerimi etkileyebilir" diyen Cevdet beyin tehditkar sözleriyle gerilimin tavan yaptığı odada herkes ağzından çıkacak sözlere odaklanınca Canan yeniden gülümsedi.

"Nedenini söylemek isterdim ama bugün olmaz, üzgünüm. Bu oda küçük sırrımı saklamak için çok kalabalık" dedi Canan.

"İsterseniz özel konuşalım, bana bir açıklama borçlusunuz" diyen Cevdet bey, Canan'ın gerilimden hiç mi hiç etkilenmeyen güzel yüzüne bakarken kendi yazılarının Canan'ın kararında etkili olduğunu tahmin ederek arkasına yaslandı. Gerginliği yüzünden okunuyordu.

"Buna gerek yok. Sizinle paylaştığım şeyi arkadaşlarımla da paylaşabilirim. Mesele konunun ne olduğu değil Cevdet bey, konunun bugün açıklanmasının yanlış olması. Bu haberin ortalığa yayılmasına itiraz etmem ama bugün yayılmasına tahammül etmem mümkün değil" dedi Canan.

"Sizi çok iyi anlıyorum,, Dilerseniz toplantıyı başka bir güne, rahatça açıklama yapacağınız bir zamana erteleyelim" dedi Cevdet bey.

"Üzgünüm ama o başka gün hiç olmayacak. Bir süre işten uzak kalmak zorunda kalabilirim. İşiniz benim yüzünden aksamasın diye projeyi Fatih arkadaşıma devrettim. Fatih de bunu yeni öğreniyor" diyen Canan şaşkınlık geçiren gencin yüzüne bakıyordu.

"Elbette, yapabilirim ama neden? Ben de herkes kadar meraktayım.. Neden böyle karar aldınız?" diyerek herkesin merakını dile getirirken Cevdet beyin yol açtığı krizi biliyor ve gün yüzüne çıkmasını istiyordu. Mevkisi ve sosyal statüsü ne olursa olsun herkesin haddini bilmesinin zorunlu olduğuna inanan Fatih, iş kaybı korkusu duymadan Canan'ın bu adamı zor durumda bırakacak açıklamayı yapmasını bekliyordu. Özlem ise tedirgin, bombanın kendi elinde patlamasından korkuyordu. Ofiste herkesin zaten bildiği konudan habersiz olan sadece Murat' dı ve o da merakını gizleyemedi.

"Neler oluyor Canan, bizi bırakıyor musun? Bu şimdi mi söylenir? Şaka yaptım de, hep birlikte rahat bir nefes alalım,," dedi.

"Anlaşıldı.. Sizden kurtuluş yok. Söylerim ama buradaki herkesin sırrımı saklayacağından emin olmalıyım. Sizinle paylaştığım şeyi başka insanlarla paylaşırsanız, işte o zaman işi gücü ve ailem dışında her şeyi terkedebilirim. Çünkü size anlatmamı istediğiniz şeyi henüz bu sabah öğrendim ve ne eşimle ne de ailemle paylaştım. Paylaşma zevkinin çok özel olduğunu biliyorum ve bunu hak olarak kendime saklıyorum. Önce eşimin sonra da annemin, babamın öğrendikleri zaman yüzlerindeki ifadeyi kendi gözlerimle görmek istiyorum" dedikten sonra herkesin yüzüne teker

teker bakarak söz aldı. En son Cevdet beyin gergin yüzüne çevirdi gözlerini.

"Sır saklamam gerektiğinde ben de saklayabilirim. Bana da güvenebilirsiniz Canan hanım" dedi Cevdet bey. Gülümsüyordu. Artık meselenin ne olduğunu anlayabiliyordu. Nasıl bir oyunun içinde olduğunu da. Duymayı beklediği sözler, özel duygular beslediği muhteşem kadının dilinden dökülüyordu.

"Ben hamileyim. Siz de doktorumdan sonra bunu ilk öğrenen insanlarsınız. Umarım sabahtan beri hayalini kurduğum en doğal hakkımı elimden almazsınız. Etik olarak Cevdet beye bir açıklama yapmak zorunda olmasam asla bu riske girmezdim. Son günlerde ufaklık beni fena halde hırpalıyor. Bu yüzden bir süre işe ara verip evimde dinlenmek istiyorum" dedi Canan.

"Gerçekten özel bir habermiş. Sizi ve ailenizi kutlarım Canan hanım. Sırrınızı merak etmeyin. İşleri de tabi ki... Siz güveniyorsanız Fatih beye ben de güvenirim. Proje devam etsin lütfen. Bugünlük sizi daha fazla yormadan toplantıyı bitirelim" dedi Cevdet bey.

"Teşekkür ederim" dedi Canan.

Müjdeli haber odanın kapısından dışarı sızmadan sessizce kutlanırken Cevdet bey gülümseyerek Canan'ın yanına yaklaştı.

"Sizinle biraz özel konuşabilir miyiz? Uzun sürmez" dedi.

"Tabi,, "diyen Canan herkesin odadan çıkmasını bekledikten sonra kapıyı kapatıp Cevdet beyin karşısına oturdu.

"Neden size karşı derin bir hayranlık duyup, içime sığdıramadığımı bugün çok iyi anladım. Bana çok iyi bir ders verdiniz teşekkür ederim. Biliyor musunuz, o taşıdığınız bebeğin yerinde olmak için bütün servetimi verirdim. Verirdim çünkü,, benim hiç sizin gibi bir annem olmadı. Sizin gibi bir annem olsaydı, düzgün bir yerde kök salar, oradan oraya savrulmak zorunda kalmazdım" dedi Cevdet bey.

Duyduğu sözler önce yüzünü güldürdü Canan'ın sonra içini derin bir hüznle doldurdu. Duygu karmaşası içinde bocalayıp duran mal zengini, huzur fakiri çekici iş adamının yüzüne gülümseyerek baktı.

"Cevdet bey, çok iyi biliyorum ki marifet hangi ananın rahminde kök saldığına değil, inanın, marifet yaratılmış bütün rahimlerin sahibinde.. Eğer savrulup durmaktan kurtulmak, sağlam bir yere kök salmak istiyorsanız, secdeye varın.. Emsalsiz bir annem olduğu halde, ben öyle yapıyorum. Siz de deneyin.. Kendinizi anasının kucağına kavuşmuş bebek kadar iyi hissedeceksiniz. Üstelik servetinizi kaybetmek şöyle dursun, hiçbir zaman kaybetmeyeceğiniz gerçek bir servetle sarmaş dolaş olacaksınız. İnsanlar aslı nerede acaba diye sorgulamadan, bu dünya için yalan deyip duruyorlar. Buna katılır mısınız bilmem ama, sorgulayıp merakınızı tatmin ettiğiniz zaman da sonuç değişmiyor inanın. Bence de yalan dünya" dedi Canan.

İnsanın hem ruhunu hem bedenini esir alan egonun, kendi kendine yettiğine inanan insanlar ürettiğini, yetersizlikle karşılaşınca hemen başka insanları suçladıklarını anımsayarak iliklerine kadar ürperdi Canan. Hayatı hakkında hiçbir şey bilmediği bu adama parmağıyla doğru yönü işaret etmek ve ebedi hayatı adına uarmaktan başka söyleyebileceği bir şeyi yoktu ne yazık..

"Söylediklerinizi unutmayacağım. Teşekkür ederim" diyen Cevdet bey başını sallayarak Canan'ın sözlerini onayladıktan sonra odadan ayrıldı.

Problemi çözme yöntemiyle iş arkadaşlarının takdirini toplayan Canan odasını toparlayıp çıkarken yanlarına uğradı.

"Ben gidiyorum arkadaşlar. Size kolay gelsin" dedikten sonra Fatih'in yanına gitti.

"Fatih! Yaptığımız işleri evden kontrol edeceğimi unutma. Bir sorun olduğunda beni aramayı da,, tamam mı?" dedi gülerek.

"Siz hiç merak etmeyin Canan hanım, o iş bende.. Bana güvendiğinizi öğrendim ya, sorumluluk olarak bu bana yeter. Güle güle gidin" dedi Fatih.

Evine erken dönen Canan, kendini bir kuş kadar özgür, kelebek kadar hafif hissediyordu. Bahçe kapısından girerken derin derin nefes alarak güzel geçen günün keyfini çıkara dursun Kemal beyin elinde bir demet maydanoz ve roka karışımıyla kendine doğru yaklaştığını farkettiler.

"Nasılsın babacım, öyle acıktım ki elindekileri yıkamadan öylece yiyebilirim. Ver de şunları bir koklayayım" dedi.

"Nedense buna hiç şaşırmadım, hayırlısı bakalım" diye mırıldanan Kemal beye sıkıca sarıldı.

"Bir şey mi dedin, anlayamadım,, " dedi gülererek.

"Tam zamanında geldin, yemek hazır dedim. Hadi bize gel, neden erken geldiğini sofrada anlatırsın" dedi Kemal bey.

Canan'ı zamanından önce karşısında bulan Melek hanım, kızının eve erken dönmesini en az Ömer kadar coşkuyla karşıladı. Annesinin lezzetli yemeklerine hemen dalan Canan'ın açıklamasını özverili bir sabırla beklediler.

"Yaprak sarması çok güzel olmuş annecim, ellerine sağlık. Hepsisi çok nefis olmuş" dedi Canan

"Afiyet olsun da,, neden erken geldiğini anlat bakalım, yoksa hasta mısın?" dedi Melek hanım.

"Hasta gibi miyim, baksana bana bi.." dedikten ve Ömer'in kıvrıkcık saçlarını karıştırıp yanağına öpücük kondurduktan sonra devam etti.

"İşimi erken bitirdim. Akşam için bir planım var. Dün Serkan'ı biraz kızdırmıştım, içime dert oldu. Onun için şöyle güzel bir sofraya hazırlayıp gönülünü almak istiyorum" dedikten ve sofradan bir sarma daha alıp iştahla yedikten sonra, 'ne yaptın da Serkan'ı kızdırdın' diye sormadıkları halde kendisine kuşkuyla bakan muhteşem ikiliye gülümsedi yeniden.

"Aslında hiç uğraşmasam, senin yemeklerden tırtıklayıp bize götürsem...hı,, nasıl olur?" dedi.

"Aşk olsun kızım, senin sürpriz yemeğin böyle mi olacak ?" diyen annesini iştahla öptü.

"Kızma Melek sultan, şaka yaptım. Bunların yerini tutmaz ama biz de yapıcız bir şeyler.." dedi.

İçinde sakladığı asıl haberi vermek, onları ölesiye mutlu etmek varken önceliği Serkan'a saklamak ne zordu...

"Bugün seninle oynayamıycam Ömer'cim, bana kızma olur mu? Ama yarın evdeyim. Dayın da evde olursa hep birlikte oynarız. Şimdi kendi evime gidip yemek yapmalıyım. Çok işim var yani.

Kahvaltıda görüşürüz, anlaştık mı?" dedikten sonra

"Anlaştık,, " diyen sevimli çocuğu da iştahla öptü.

Özene bezene hazırladığı masayı en son mumlarla tamamlayan Canan mutfağını toparlayıp kendine çeki düzen verdi. Aynanın karşısında biraz oyalanıp büyümüş göbeğiyle neye benzeyeceğini, içinde büyüyen bir insan yavrusunu kendi bedeninde taşımanın nasıl bir his olduğunu tasavvur edip düşler kurarak aklına Serkan'ı aramak geldi. Aramalarına yanıt alamayınca hastahanenin ilgili bölümünü aradı. Yoğun bir ameliyat günü olduğunu Serkan'ın da diğer doktorlar gibi ameliyatta olduğunu öğrendi. Kendine oyalanacak yeni işler bulup saatlerce uğraştıktan sonra Serkan'ı yeniden aradı. Telefon yanında olmadığı için aramaların yanıtsız kaldığını tahmin ettiğinden olsa gerek eşine ulaşamamayı dert etmedi. Nasılsa birazdan ameliyatlara sona erecek, yolunu çok farklı ve daha önce tatmadığı duygularla gözlediği eşi kendisini arayacaktı.

Oysa iş umduğu gibi gitmedi. Saatler ilerlemiş, yemek zamanı çoktan geride kalmıştı. Heyecanla beklediği sürpriz gece için umudunu kaybederken karşı koyamadığı uykunun bedenini esir almasına daha fazla direnemedi. Görüntüsü tabloyu andıran sofradan tek bir lokma dahi almadan, yaktığı mumların yavaş yavaş eriyerek azalmasına aldırmandan gidip yatmaya karar verdi. İsteksiz çıktığı merdivenin orta yerinde durarak ve trambula yaslanarak yemek masasının ihtişamlı görüntüsüne yukarıdan bakarken yaşadığı talihsizlik için Serkan'a kızmıyor, onun yorgunluktan pestili çıkmış halini düşünürken içi sızlıyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun eşi kapıdan girince masayı görecekti, ilk anda görmeyip doğruca üst kata yönelse bile merdivenden çıkarken mutlaka görecekti. Her nöbet dönüşü yaptığı gibi yapacak, sebep aşk ve özlem olmasa bile, masadaki hazırlığın sebebini merak edecek, kırgınlığı devam ediyor olsa bile mutlaka kendisini uyandıracaktı.

"Aman Allah'ım!" derken her uyanışta kabusu olan mide bulantılarını hatırlıyordu Canan. Bir an durup düşününce gülümseyerek yeniden aşağı indi. Aradığı mektup sayfasını ve kalemi kitaplığın çekmecesinde bularak sandalyeye oturdu. Birkaç satır yazdığı kağıdı hastahaneden aldığı raporla birlikte zarfa yerleştirip Serkan'ın servis tabağının içine bıraktı. Kalkıp merdivene doğru yürürken yeniden durdu ve gözlerini kırıştırarak masaya baktı. Artık kesintisiz bir uykuya hazırды.

"Onca hazırlığı baba olacağını öğrendiği zaman Serkan'ın yüz ifadesini görmek için yaptın Canan.

Gördüğün gibi, kısmet olmayınca olmuyormuş. Demek ki sadece senin planlanan yetmiyormuş. Cevdet beye dersini verdin ya,, bu da senin dersin olsun" diyerek yatağa uzandı.

Evine ancak gün ağarırken dönen Serkan çok yorgun, bir o kadar da üzgündü. Ameliyatlar gece saatlerine kadar uzamış, bitince dinlenme odasında uyuyup kalmıştı. Arkadaşları sessizce üzerini örterek onu rahatsız etmeden odadan çıkıp gitmişlerdi. Telefonunu soyunma odasındaki dolapta bıraktığı için de sesini hiç duymamıştı. Gecenin bir vaktinde apar topar yerinden doğrulup telefona ulaşınca saatin kaç olduğunu ve Canan'ın defalarca aradığını farketmişti. Akli başına gelince, günlerdir kafasını meşgul eden sorunun Cevdet denen adamın varlığından kaynaklandığını hatırlamıştı. Bu adamın Canan üzerindeki etkisine duyduğu merakı gün boyu zihninde taşıdığı yetmemiş gibi gözünü açar açmaz yeniden sahneye çıkmış, dindiremediği öfkesiyle yüzleştirmişti Serkan'ı. Bu öfke canını acıtıyor, hatta evine koşarak gitmesine engel oluyordu. Ayak sürüyerek hazırlanan yorgun doktor sonunda yola koyuldu.

Kapıdan girer girmez salondan gelen yoğun mum kokusuna yönelen Serkan, kendisi için yapılmış hazırlığı ve tabağında duran zarfı anında farkettil. Ürkerek uzandığı zarfı karmakarışık duygular eşliğinde yine ürkerek açtı. Sonucu pozitif çıkmış hamilelik testini gördü önce, sonra da haksızlık ettiğı güzel eşinin el yazısıyla yazdığı kısa mektubu.

"Lütfen,, gerekli değilse bizi uyandırma babacım.. Her uyandığında anneme işkence gibi gelen bulantılar yapıyorum. Annemi o kadar rahatsız ediyorum ki, dayanmakta zorlanıyor. Günlerdir sana belli etmeden benim neden olduğum bulantılara katlanıyor, ama şikayet etmiyor. Annem beni çok seviyor. Bugün aynanın karşısında göbeğine dokunup gülümserken anladım. Umarım sen de beni seversin. Umarım annem seni mecburen ihmal etti diye ikimize de kızmazsın. Sizinle tanışmak için ben çok sabırsızlanıyorum. Daha cinsiyetini bile bilmeyen bebeğiniz.."

Şaşkınlıktan salonda pervane gibi dönüp duran, dönüp durdukça "İnanamıyorum! Ben bunu nasıl anlamadım,, solgun ve bitkin halini görüp de neden hiç düşünemedim?.. sözde doktor olacağım,, Aptal mıyım ben?.. Evet evet, gerçekten aptalım ben?.. Kafayı Cevdet denen adamla bozmuş bir aptal... Canan hamileymiş, inanamıyorum..inanamıyorum.." diye söylenen Serkan'ın kendisiyle yaptığı kavganın bedenindeki yansımaları gören duyan bir Allah'ın kulu olmadı.

Birazdan sakinleşip, üzerinden bu aileye yabancı gereksiz kuruntuların tümünü ebediyen atan Serkan artık, tek başına yaşamak zorunda kaldığı tarifsiz mutluluğu taşımakta zorlanıyordu. Sabah olmak üzereydi. Canan birazdan kendiliğinden uyanacaktı. Belki ilk kez onun bulantı krizine tanık olacak, belki ona sarılmaktan bir süre daha mahrum kalacaktı. Olsun... Şu anda dünyanın en mutlu insanıydı Serkan. Bu mutluluk bütün zorluklara değerdi. Sessizce çıktı merdiveni. Açık bırakılmış kapıdan yine sessizce içeri süzülüp üzerindeki çıkardı. Ay ışığının perdeden sızan kadarıyla bir süre Canan'ı seyretti. Öyle güzel, öyle aydınlıktı ki Canan, uyumasını imkânsız hale getiren coşku sadece onu seyretmek için sükun buluyordu. Olabildiğince yavaş sevgilinin yanına uzandı.

Canan gözlerini zorlukla açarken gün aydınlanmış, güneş iyice yükselmişti. Kış mevsiminin orta yerinde, yeni bir yıla başlamanın arefesinde tüm zamanlardan soyutlanmış çok özel bir duyguyla, eşsiz bir mutlulukla uyanırken önce elini göbeğinin üzerinde gezdirdi Canan. Sonra da gülümseyen gözleriyle Serkan'ı aradı. İşte tam yanındaydı Serkan. Olması gerektiğı gibi yanına uzanmıştı. Fakat olması gerektiğı gibi uykuya dalamamış yüzünde tatlı bir tebessümle, yorgunluktan kızarmış gözlerle kendisine bakıyordu.

"Günaydın,,," dedi Serkan yavaşça.

"Serkan! Sen hiç uyumamışsın! Yeni mi geldin?" dedi Canan.

"Hayır, ama kaçta geldiğimi sorma çünkü unuttum. Bana çektiğın ceza öyle ağır geldi ki uyumam mümkün olmadı" dedi Serkan.

"Ceza mı?" diyen Canan yerinden doğruldu.

"Evet ceza.." diyen Serkan da yerinden doğruldu.

"Hiç beklemediğim bir anda baba olacağımı öğreniyorum, öğrenince mutluluktan çılgına

dönüyorum ve mutluluğumu tek başıma yaşamak zorunda kalıyorum. Hem de sessizce.. Bunun ne zor bir iş olduğunu asla tahmin edemezsin. Ama ben bunu hakettim değil mi?" dedi Serkan.

"Yok,,niyetim bu değildi. Yani ben gece yarısı uyanmaktan korktuğum için," diyen Canan sözlerini tamamlamadan eliyle ağzını tutarak yataktan fırlayıp banyoya koştu ve kapıyı kapattı. Ardından hemen koşan Serkan'ı kapının dışında bıraktı.

"Canan!! iyi misin? "diye telaşla kapıyı açmaya çalışan eşine ne cevap verebildi ne de kapıyı açabildi.

Dakikalar sonra solgun ve ıslak yüzüyle, elindeki havlusuyla dışarı çıktı. Derin derin nefes alıyor, sabah bulantısının yıpratıcı etkisinden bir sabah daha kurtulmaya çalışıyordu.

"Canan! Sakın bunu bir daha yapma! İstemezsen içeri gelmem, sakın bir daha kapıyı kilitleme. Bu çok tehlikeli, beni anladın mı?" diyerek sıkıca sarıldığı eşinin başını göğsüne yasladı.

"Olur, dikkat ederim" dedi Canan.

"Senin solgun halini görünce anlamam gerekirdi. Her şey o adam yüzünden sanıyordum. Özür dilerim" dedi Serkan.

"Emin olmadan söyleyemedim. Seni ihmal ettim, ben özür dilerim Serkan. Senin ilgine nasıl karşılık vereceğimi bilemedim" dedi Cana.

"Merak etme hepsi geçti. Yakında bulantılar da geçecek" dedi Serkan.

"Umarım geçer, çok zormuş" dedi Canan.

"Bizimkiler hamile olduğunu biliyor mu?" dedi Serkan.

"Hayır, önce sen öğren istedim. işin en eğlenceli kısmını sana bıraktım Serkan. Sen ne zaman söylemek istersen..." dedi Canan.

"Hemen! Hemen söylemek istiyorum... Hadi giyinip kahvaltıya yetişelim. Yetişelim ve kahvaltıyı bayram yerine çevirelim. Mutlu olmak onların da hakkı. Bu harika haberi onlara da verelim. Hadi," dedi Serkan.

Çoğu zaman olduğu gibi Melek hanım'ın geniş mutfağında kurulan kahvaltı masası bu haberle gerçek bir bayram yerine döndü. Melek hanımın eli ayağı sevinçten birbirine dolanırken Kemal bey kendinden hiç beklenmeyen bir tarzda coşkulu bir çığlıkla ev halkını şaşkına çevirdi.

"Yaşasın, dede oluyoruuuum..." diye haykırırken Serkan'ın gecenin bir vaktinde yapamadığı için içine dert olan şeyi yapıyordu. Nice sonra yüzüne çevrilmiş sızılı bakışların sahibini, Ömer'in soru yumağına dönmüş garip halini farkedip sakinleşti. Yerine oturmadan önce Ömer'i kucaklayıp dizine oturttu. Sıkıca sarıldığı çocuğa bakarak konuştu.

"İkinci defa dede oluyorum Ömer'cim. Bu harika bir haber. Sence de öyle değil mi?" diyerek Ömer'in yanağına okkalı bir öpücük kondurdu.

"Dedeler böyledir işte.. Torunlar çoğaldıkça daha mutlu olurlar. İki olmuş, üç olmuş, dokuz olmuş farketmez. Ne kadar çok olursa o kadar iyi olur. Dedeler hepsine yetişir Ömer'cim." dedi.

"Doğru söyledin Kemal baba, artık Ömer yalnızlık çekmeyecek. Bir kuzeni olacak. Ben de çok mutlu oldum. İkinci torununuz hepimize hayır getirir inşâallah.." derken oğlunun hüznüne tanık oluyordu Bilge.

Ömer ortalığı ayağa kaldıran bu müjdeli haberi sindirmeye çalışırken teker teker herkesin yüzüne bakıyor, haberin insanlar üzerinde bu denli etki bırakmasını hayretle karşılıyordu. Demek ki aileye yeni bir üyenin katılması minicik bile olsa çok önemliydi. Henüz okulun ana sınıfına yeni başlamış birçok yeni arkadaşı olmuştu. Ama Nihal'in hamilelik sürecini yakından izlediği için aileye yeni bir üyenin katılmasının ciddi bir zaman ve emek gerektirdiğini öğrenmişti. Canan yengesine bakarken onun da karnında yavaş yavaş büyüyen bir şişlik olacağını, doğacak bebeği uzun süre beklemek zorunda kalacaklarını gayet iyi biliyordu. Bu süre çok sıkıcı göründü gözüne. Ama olsun. Sonuçta geç de olsa bir oyun arkadaşı olacaktı. Onunla bu kocaman bahçede ne güzel vakit geçerdik. Keşke daha fazla çocukla paylaşılsaydı bahçeyi ve keşke daha fazla çocuğa ağabeylik yapabilseydi. Taner'in ikizleri ile ne çok eğlendiğini hatırladı Ömer. Kemal dedesi gerçekten haklıydı. Bir evde ne kadar çok çocuk olursa zaman o kadar eğlenceli geçecekti. Kemal dede hepsine masallar anlatacak, hepsini çok sevecekti. Canan yengesine sarılmış annesinin mutluluğunu farketmişti Ömer. Kendi bebeğine hamile olsaydı kim bilir ne çok mutlu olacaktı annesi. Böylece Kemal dedenin istediği olacak, dedesi daha çok sevinecekti. zihninden geçen manzara kendi küçük aklına mantıklı gelince

fikrini beyan etmekten çekinmedi. Annesinin yanına gidip elini tuttu.

"Arkadaşlarımın kardeşleri var anne, ben de kardeş istiyorum" dedi.

Ömer'in hiç beklemedikleri talebi yüzünden mutfakta ani bir sessizlik oldu. Bilge birden kanını donduran, acılı geçmişini film şeridi gibi gözü önüne getiren sözlerin etkisinden, neyse ki Emre'nin orada bulunmayışı sayesinde çabucak kurtulup toparlandı.

"Hayatım, tam istediğin gibi, bir kardeşin olacak. Canan yengen hamile.."diyemeden Ömer daha baskın bir sesle araya girdi.

"Hayır! O benim kuzenim olacak, biliyorum.. Ben senin karnında büyüyen kardeş istiyorum" diye daha baskın çıkınca Bilge verecek cevap bulamadı. Çareyi kendi kabuğuna çekilmekte buldu.

"Çocuk işte,, Fırında börek vardı, neredeyse unuttuyordum" diyerek oradan hızla uzaklaştı.

Serkan'ın çaresiz suskunluğu Canan'la Melek hanımın anlamlı bakışması Kemal beyi harekete geçirdi. Ömer'in haklı talebini Emre ile Bilge arasındaki gizli savaşı sona erdirmek için pekala kullanabilirdi. Sorun ve talep açık seçik ortadaydı ve ikisi de birbirini işaret ediyordu. Aklına gelen fikirle gülümsedi Kemal bey. Bu sorunu biraz yardımla Ömer çözecek, böylece kendileri meseleye müdahale etmeden mutlu sona ulaşmış olacaktı. Yerinden kalktı ve isteği ciddiye alınmadığı için somurtan Ömer'in yanına gitti.

"Gel seninle bahçeye çıkalım. Hem konuşuruz hem de biraz elma toplarız ağaçtan. Hadi montunu giy de gidelim" dedi gülerek.

Ömer evdeki en sıkı dostunun ilgisiyle dışarı mutlu çıkarken bu ilginin nereye varacağını çok iyi biliyordu. Derdini anlayan Kemal dede soruna bir çözüm bulacak, ne yapıp edecek yüzüne yerleşen somurkan ifadeyi gülümseme ile değiştirecekti. Kemal dedesini çok seviyor, erişkin bir birey gibi duygularını önemsemesinden büyük keyif alıyordu. Bu yüzden teklifini ikiletmediği dedesinin yanında hoptaya zıplaya ağaçların bulunduğu tarafa doğru yürüdü.

Bu sohbetin varacağı yeri ve babasının hayra odaklanmış niyetini çarçabuk algıladı Canan.

Bilge'nin oradan uzaklaşmasını, Ömer'in babasıyla bahçede dertleşmesini fırsat bilerek ve Melek hanımın desteğini alarak Serkan'ın kendi meşguliyeti yüzünden gözden kaçırdığı Emre ile Bilge arasındaki meseleyi biraz çekinerek de olsa dile getirdi. Serkan'ın belki de hayatının en mutlu gününde onların izdivacına itiraz etmeyeceği umuduyla meseleyi enine boyuna irdeleyerek bilgisine sundu. Evdeki herkesin, muhtemelen Ömer'in bile bildiği mesele hakkında nasıl olup da en ufak bir fikri olmadığını şaşkınlık içinde karşılayan Serkan, ne kızdı duyduklarına ne de itiraz etti. Baba olacağını öğrendiği andan beri kendi içinde coşkuyla yaşadığı mutluluğa bu haberi de ekleyerek, Canan'ın mutlu bir gülümseme ile aktardığı gönül meselesini sade bir tebessümle onayladı.

Yılın son günleriydi ve hava çok soğuktu. Çocuğu sıkıca kapattıktan sonra kendi fermuarını çaktı Kemal bey.

"Demek kardeş istiyorsun Ömer'cim.." dedi gülerek.

"Evet, istiyorum.. Sen de daha çok torun istiyorsun. Annem neden istemiyor dede, annem çocukları sevmiyor mu?" diye sordu Ömer. Hâlâ üzgün, hâlâ somurtkandı.

"Bunu nereden çıkardın güzel torun? Bu evde herkes seni çok seviyor ama annen eminim ki herkesten daha çok seviyor. Başka kardeşlerin olsa onları da çok sever biliyorum" dedi Kemal bey. Küçük çocuğun merakını arttırmayı, ilgisini o çok hayati konuda yoğunlaştırmasını sabırla bekledi. "Öyleyse başka kardeşlerim de olsun.. Sen söyle dede, annem sana kızmaz, lütfeden.." diye yakaran çocuğun yanaklarını okşadı Kemal bey. Gülümsüyordu. Emre ile Bilge'nin kısır döngüye giren gönül ilişkisinin çözümü Ömer sayesinde çıkmazdan kurtulacak gibi görünüyordu. Fidan olmasına rağmen meyve veren ağaçtan, seyrine doyamadıkları için dalında bıraktıkları beş elmadan birini koparıp Ömer'e uzattı.

"İstediyin şeyin olması şu anda imkânsız Ömer'cim. Annene boş yere kızıp kalbini kırma sakın" dedi Kemal bey.

"Neden ama,,"diyen çocuğun yanına çömeldi Kadir bey.

"Annen evli değil de ondan. Demek istediğimi anlamadıysan elimdeki elmaya bak, anlarsın. Ama dikkatli bak, ne görüyorsun?" dedi gülerek.

"Baktım, elma işte, ama anlamadım,," dedi Ömer.

Kemal bey cebinden çıkardığı çakı ile elmayı tam ortadan ikiye böldü ve Ömer'e son haliyle

yeniden gösterdi. "Bir daha bak bakalım, şimdi ne görüyorsun?" dedi muzipçe gülererek.

"İki tane yarım elma görüyorum" dedi Ömer olduğu yerde zıplayarak.

"Şimdi dikkatli bak! Sence bu iki yarım birbirine eşit mi, yoksa çok benzedikleri halde birbirinden farklı mı? İncele bakalım" dedi Kemal bey.

Bir süre Kemal dedenin uzattığı yarım parçaları inceleyen Ömer, eşit olmadığını farketdiği elmaları hergün kendisine yeni bir şey öğreten, öğretirken eğlendiren Kemal dedesine iade etti.

"Çok benziyorlar ama eşit değiller" dedi gülererek.

"Aferin, bir daha bak bakalım, şimdi ne görüyorsun?" dedikten sonra iki yarımını elinde birleştirdi.

"Bu elma dikkatli bakarsan çekirdek aileyi temsil ediyor. Yarımlardan birine anne birine baba diyelim istersen" diye söze başlayıp elma çekirdeğinin oluşmasına, her çekirdeğin yeni bir nesil üretmesine, yarım kalan parçanın nelerden mahrum kaldığına dayalı uzun ve anlaşılır bir hikaye anlatan Kemal bey, hikayesini annesinin yalnızlığının kader olmadığı konusuna getirip bağladı.

"Annen çok genç ve çok hoş bir kadın. Bir gün kendi eksik yanını tamamlayacak, çok sevdiği ve kendisini çok seven öteki yarısını bulursa yeniden evlenebilir. Böylece sana istediğin kardeşleri de verebilir. Tabi Allah izin verirse. Allah sevgiyi karşılıksız bırakmaz. Bir anne ve bir babanın birbirine karşı duyduğu sevgi, sadece Allah tarafından çocuk sahibi olma şeklinde ödüllendirilir. Birkaç gün önce dayının evinde gördüklerin için sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Sen sevgiyi gözlerinle görmüşsün, bunu görmek herkese nasip olmaz demiştim" dedi Kemal bey.

"Hı, hı," diyerek her şeyi hatırladığını ifade eden Ömer'e gülümsedi.

"İşte ben o sevgiden söz ediyorum Ömer'cim, iki yarım parçayı arada yapıştırıcı varmış gibi bir arada tutan sevgiden söz ediyorum. Onları aylar sonra bebek sahibi yapacak olan, kısmetse Canan'ı anne, dayını baba yapacak olan o sevgiden söz ediyorum" diyen Kemal bey derin düşüncelere dalan küçük çocuğa başka bir şey söylemedi. Elmanın yarısını Ömer'e uzatıp öteki yarısından büyük bir parça dişledikten sonra aynı şeyi yapan Ömer'e çevirdi yüzünü.

"Bak sen şu küçücük fidana.. Ne güzel ürün vermiş değil mi? Toprağı kazıp seninle birlikte diktiğimiz günü hatırlıyor musun?" dedi.

"Hatırlıyorum dede, çok yorulmuştuk,," dedi Ömer

"Biz o fidanı toprağın bağrına sevgiyle dikmiştik. Şimdi o da bize o sevginin karşılığını elma şeklinde veriyor" dedi Kemal bey.

Mutfakta endişe içinde bekleyen ev halkına, evinden elinde börek tepsiyle dönen Bilge de katılmıştı. Yüzü gergin kalbi Emre'ye kırgındı. Herkesi tedirgin eden sorunu çözmek için kılını bile kıpırdatmayan Emre'ye. En zor zamanında Bilge'yi yapayalnız bırakmıştı. Oysa Serkan yüzüne iyice yerleşen tatlı tebessümü endişeye hiç mahal vermeden sürdürüyor, zeki kayınpederinin yaratıcı çözüm arayışının ürün vermesini bekliyordu. Güle oynaya bahçe kapısından içeri giren iki kafadarı Melek hanım güler yüzle karşıladı.

"Eeee, hani elma toplamaya gitmiştiniz, nerede elmalar?" dedi.

"Biz kendi payımızı topladık Melek hanım. Canı elma isteyen gidip kendi payını alsın. Biz getirirsek lezzetini alamazsınız, hatta elma deyip geçtiğiniz şeyi ağaçta görmeyince ne kadar kıymetli olduğunu anlamazsınız" dedikten sonra Ömer'e göz kırparak çalışma odasına geçti. Her şeyin normal seyrine dönmesini, sevgiyle annesine sarılan Ömer'in stresi yok edişini gören Serkan da, Kemal beyin Canan'la benzeşen sorun çözme tarzını sessizce takdir ettikten sonra, kız kardeşine sevgiyle sarıldı. Emre'ye karşı taşıdığı duyguların onaylandığını henüz anlamasa da Bilge de Serkan'a sarılıp çocuk misali yanaklarını okşadı.

"Baba olacağına hâlâ inanamıyorum, öyle mutluyum ki" dedi.

"Sen de hala olacaksın,, kısmetli bebekmiş. Umarım sahip olduğu nimetlerin kıymetini bilir. Umarım hayırlı bir evlat olup hem kendini hem bizi mutlu eder" dedi Serkan.

"Ne güzel bir dua bu Serkan, Allah isterse olur evladım, biz gerekeni yapalım, gerisini ona bırakalım. Kader dediğimiz ölçüyü, yani neyin ne kadar olacağını O belirler. Biz onun ölçüsüne tabi olmayı severiz, Ona güvenmeyi de severiz. O da bizim güzel amellerimizi sever. Seni bize damat diye hayırla gönderen Allah, torunumuzu da hayırla gönderir inşaallah. Allah her şeyi duyan her şeyi bilendir" diyen Melek hanım tutamadığı göz yaşını silerek kahvaltı masasını toplamaya başladı.

"Melek teyze, ben de dua etsem, Allah beni de duyar mı" dedi Ömer.

"Elbette duyar. O herkesi duyar. En çok da senin gibi kalbi güzel çocukları duyar. Ondan olmasını istediğin ne varsa iste Ömer'cim. İstediyin şey hayırlı ise mutlaka istediğin gibi olur" dedi Melek hanım.

"Tamam, isterim" diyen Ömer oradan uzaklaştı.

"Kahvaltı çok güzeldi annecim, sohbetin daha da güzeldi. Teşekkür ederim. Ben artık eve gidip biraz uyusam çok iyi olacak. Kızınız ve torununuz size emanet" dedi Serkan.

"Ben de geliyorum, sen uyurken ortalığı toparım" dedi Canan.

"Dikkat et kızım, sakın kendini yorma, ağır şeyler kaldırma" diyen Melek hanım gençleri mutfak kapısından uğurladıktan sonra Bilge'ye açıklama yaparak artık Serkan'ın da Emre konusunu bildiğini anlattı. Sonra da heyecandan sırtından terler boşalan genç kadını sakinleştirmek için çaba harcamak zorunda kaldı.

"Benim suçum yok Bilge'cim, Canan anlattı. Serkan anlayışla karşıladığına göre, demek ki anlatmak için en doğru zamanmış. Gördüğün gibi, korkulacak bir şey değilmiş. Artık bu konuyu bir çözüme ulaştırmalısın. Bunu kendi mutluluğun için yapmalısın kızım. Merak etme, sen bizim de kızımızsın. Biz sonuna kadar senin yanındayız" dedi.

Uykusuz gözlerini kırıştıran Serkan, kapıdan girer girmez ani bir manevra yapıp, dünden kalan masayı toplamak için salona yönelen eşini yorgun kollarıyla kavrayarak durdurdu.

"Gel buraya, şimdi masayla uğraşma" diyerek belinden sıkıca kavradığı Canan'ı duvara dayadı.

"Sana bir şey sormak istiyorum. Tek bir soru! Gerçek bir cevap istiyorum" derken Canan'ın duvara yapışmış bedenine iyice sokuldu

"Cevdet beyi soruyorsan, ben o meseleyi tarihe gömdüm Serkan. Artık hakkımda tek bir satır yazamayacak" diyen Canan da Serkan'a sarıldı.

"Halledeceğinden kuşku yoktu ama benim sorum onunla ilgili değildi. Yine de öğrendiğim iyi oldu" dedi Serkan.

"Soru ne öyleyse?" dedi Canan.

"Benden gizlediğin başka bir şey ya da bir şeyler var mı? Eğer varsa şimdi anlat.. Bugün iyi kötü bütün sürprizlere varım" dedi Serkan.

Tam da yok demek üzereyken duraklayıp gülümsedi Canan.

"Var...bir şey var Serkan. Ne olduğunu boş yere sorma, çünkü sana söyleyemem" diyen Canan duyduğu sözlerden gerilerek ve 'yine mi?' diyerek isyan eden eşine sarılıp çok sevdiği saçlarını okşadıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sana bakınca gördüğüm, senden bile gizlediğim bir şey bu Serkan. Söyleyemem, çünkü onu görmeyi de gizlemeyi de çok seviyorum. Eğer sana ne olduğunu söylersem, yastığımdan gül yapraklarının kaybolduğu gibi onu da kaybederim. Benden bunu isteme lütfen" dedi Canan. Eşinin bilmeceyi andıran sözlerini gülümseyerek karşılayan Serkan ısrar etmedi. Yok olup gitme ihtimali taşıyan şeyin ne olduğunu bulmaya da çalışmadı. Canan'ın başını göğsüne yaslayıp güzel saçlarının kokusunu doyasıya içine çektikten sonra kendi uzun saçlarında gezdirdiği eliyle ensesini ovaladı. Gerçekten çok yorgun, aynı zamanda tarifsiz mutluydu. Mutluluktan bir türlü zaptedemediği ellerini nihayet Canan'ın elleriyle sarıp sarmaladı.

"Gel hadi, beraber uyuyalım. Uyanınca ben sana yardım ederim" dedi.

ÖMER'İN ADALETİ

Müjdeli haberin sadece Canan'la ilgili kısmını Bilge'den öğrenen Emre ertesi gün elinde kocaman bir kutlama pastası ile ziyarete geldi. Emre'yi çok mutlu eden haber bütün sorunları unutturacak boyutta keyifliydi. Hafta sonu olması sebebiyle o da ailenin çekici ortamına dahil olmayı, dahası Bilge'ye yakın olmayı seçmişti. Canan'ın bir süre işinden uzak kalacağı haberine herkes kadar sevinmişti. Bilge'ye evlenme teklif etmek için uygun zamanı kollamak, Serkan'ın öfkesine maruz kalmadan, ve Ömer'in hassas kalbini incitmeden meseleyi halletmek niyetindeydi. Kendisinin

yokluğunda eylemin çoktan başladığından habersiz neşeyle çayını yudumluyordu. Büyük aileyi etrafında toplayan Melek hanımın mutfağındaki masada her zamanki yerinde oturmuş dikkatli bir merakla yüzüne bakan sevimli çocuğun niyetini yanlış anladı.

"Tamam, söz veriyorum, kahvaltıda sonra seninle gitar çalışırız. Ömer'cim, şimdi izin verirsen, şu nefis böreklerin de tadına bakayım" dedi gülerek. Sözlerine cevap vermeyen Ömer'in yüzüne dikkatle bakmaya devam etmesini biraz garip karşılarsa da keyfini bozmasına izin vermedi. Önce Kemal dedenin kendisine cesaret veren yüzüne baktı Ömer. Ne kadar zamandır bilinmez, dilinin altında sakladığı baklayı nihayet gün yüzüne çıkarmaya karar verdi.

"Sen evli misin Emre abi?" diyen sorusuyla tüm dikkatleri kendinde toplarken Kemal beyin rahat bir nefes almasını sağlıyordu. Melek hanım bu sorunun arkasında bir eylem planı arayan ifadeyle eşinin yüzüne bakıyor, onun sessiz gülümsemesini evet cevabı olarak algılıyordu.

"Hayır, değilim,, " diyen Emre merak ettiği halde "neden sordun?" diyemedi. O da anlamsız bir ifadeyle etrafına bakındıktan sonra Ömer'in merakı geçmemiş gözlerine takıldı kaldı.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Ömer.

"Tabi ki seviyorum, hem de çok seviyorum" dedi Emre.

"Ya annemi, annemi sevmiyor musun?" dedi Ömer.

Sorunun kaynağını merak eden Emre, önce Bilge'nin pembeleşen, aynı zamanda oğluna kızmaya hazırlanan gergin yüzüne baktı. Sonra da ürkererek Serkan'ın gülümseyen yüzüne baktı. Bu evde bu masada bilmediği bir şeyler dönüyordu. Heyecanla kalbi çarpmaya başladı.

"Mımmm. Çok güzel bir soru bu top kafa. Aslına bakarsan cevabını ben de merak ediyorum" diyen Serkan Bilge'yi de Emre'de şaşırttı.

"Merak ediyorum,, " diye Emre'nin yüzüne bakarak tekrarladı sözünü.

"Tabi ki seviyorum,, " diye başladığı cümleyi yarıda bırakırken kendini mahkemede sorguya çekilen bir suçlu gibi hissediyordu. Herkes birazdan Bilge ile aralarında yaşananları bilmeden, aşkına sahip çıkamadığına hüküm vererek onu kınayacaktı. Sözlerinin kimseyi kızdırmadığını, aksine rahatlatıp yüzünü güldürdüğünü farkedince rahat bir nefes alıp Bilge'nin yüzüne baktı..

"Ben anneni çok seviyorum Ömer" dedi.

"Öyleyse neden annemle evlenmiyorsun? Annem de evli değil.." diyen Ömer artık kimseyi şaşırtmıyordu. Kemal beyin sihirli dokunuşu Ömer'in sorularından o kadar net okunuyordu ki kimse yadırgamıyordu. Bilge'nin masadan kalktığını, başına geleceklere hissederek ortadan kaybolmaya çalıştığını farkedene Emre onu sorusuyla engelledi.

"Aynı soruları neden annene de sormuyorsun? Belki de annen beni sevmiyordur... Belki de seviyordur ama hiç güvenmiyordur...Birbirine güvenmeyen insanlar evlenemez Ömer, evlense bile mutlu olamaz. Kemal deden sana bunu öğretmedi mi?" diyerek sustu Emre. Herkes olduğu yerde donup kalan Bilge'ye bakıyor, heyecanla bir şey söylemesini bekliyordu.

"Sana güvenmediğim doğru değil Emre, o günler benim için zordu ve geçmişte kaldı" dedi Bilge.

"Keşke bunu daha önce söyleseydin, çok sevindirir..." dedi Emre yutkunarak.

"Keşke sorsaydın,, O zaman söylerdim..." diyen Bilge iyice sesini yükseltmişti.

"Keşke demek müslümana yakışmaz, imkân aramayı reddeder demiştin Kemal dede. Neden onlar keşke diyor?" dedi Ömer.

"Bunu onlar da biliyor Ömer'cim, hata yapıyorlar. Birazdan hatalarını farkedip düzelterekler. Tecrübeli bir dede olarak bundan eminim" diyen Kemal bey Ömer'i kucağına aldı.

Bu kez Emre kalktı yerinden. Bilgenin yanına gidip elini tuttu.

"Ömer haklı, hata yaptım... Bir gün geçmişe dönüp baktığımda keşke dediğim hatalarla dolu olduğunu görmek istemiyorum. Benim geçmişim Canan sayesinde müslüman olduğum gün başladı ve o günden bugüne bir tek keşkem bile olmadı. Bundan sonra da olmasını istemiyorum Bilge. Ben seni çok seviyorum, seninle evlenmeyi uzun zamandır istiyorum. Benimle evlenir misin?" dedi.

"Ben de seni çok seviyorum Emre. Kimse itiraz etmediğine göre, evet, seninle evlenirim" dedi Bilge.

Kemal bey sıkıca sarıldığı Ömer'i öpücükle ödüllendirip takdir ederken kulağına şu sözleri fısıldadı:

"Aferin sana torun, büyük iş başardın. Sen ilerde ne olacaksın, çok merak ediyorum" dedi.

"Doktor olucam, gitar çalıcım" diyen Ömer'i tekrar tekrar sarılıp öptü.

"Hadi bakalım,,, o günleri ben de görürüm inşaallah" dedi Kemal bey.

O günden sonra Melek sultan cumhuriyetinde günler eskisinden daha uzun geçmeye başlamıştı. Her bireyin farklı gibi görünen hayatı, eninde sonunda hepsini buluşturan sofralarda gözler önüne serilerek korkusuz paylaştıkları lezzetli bir muhabbet ziyafetine dönüşüyordu. Birkaç gün önce Ömer'in saf ve temiz kalbinin adalet arzusuyla çözümüne katkı sağladığı aşk bilmececi mutlu sona ulaşmış, Bilge ile Emre'nin birlikte yuva kurmaları oy birliğiyle onaylanmıştı. Şimdi herkes için uygun bir düğün tarihi tesbit etmeye çalışıyorlardı. En çok Ömer'i mutlu eden gelişmeye çocukça heyecanı ile yine Ömer damgasını vuruyordu.

"Hemen evlenin, lütfeeeen, Emre abim de burada bizimle kalsın" diyerek evlenince nerede oturulacak klasik sorgulamasını başlamadan sonuçlandırmış oluyordu. Ailenin mevcut birlikteliği yararlı görülüyor olsa da Emre'nin bu evde hep birlikte yaşama kararı alması yeni bir başarı olarak görülüyor ve evdeki hiç kimseyi şaşırtmıyordu. Artık mutluydu Emre. Mutluluğun nasıl ve nereden, hangi çabalara karşı kazanıldığını öğreniyor, bunları öğrenirken kendi kimliğini keşfediyordu. Geçmiş hayatıyla sık sık teraziye koyduğu yeni hayatını çok seviyordu. Bu evdeki herkesi, hatta zaman zaman çıkan sorunları da seviyordu. Ne tuhaf bir yolculuktan keşif yolculuğu. Artık Emre'nin yolculuğuna da Kur'an rehberlik ediyor, bir zamanlar mutluluğunu tehdit eden gereksiz bir düşman gibi gördüğü kitabı yanından eksik etmiyordu. Herkes gibi o da kitaptan öğrendiklerini Kemal beyin zengin siyer ve tarih bilgisiyle besleyerek İslâm gerçeğini bugünün dünyasına taşımayı öğreniyordu. Öğrenirken mutlu oluyor, mutlu oldukça daha çok öğreniyordu. Canan'ı, ve o tarihe geçen günlerde Karlitepe de, tek başına modern dünyanın hastalıklarına meydan okuyarak başlattığı isyanı artık çok iyi anlıyordu. Geçerli bir bahane olarak kullanılan **kader** mekanizmasının işleyişini, insanın hür iradesiyle bağlantılı karmaşık düzeneğini de anlayabiliyordu. Canan'la karşılaştığı o muhteşem kader gününden bu güne az bir farkla bir yıl geçmiş olmasına rağmen Emre'nin hayatında bir ömüre zor sığacak değişimler vuku bularak hayat yolculuğunu doğru istikamete çevirmişti. Artık her fırsatta, kendisine bir tür torpil yaparak imkân tanıyan, kendisinden umudunu kesmeden yolunu bulmasına yardım eden yüce Allah'a ve onun nimetlerine şükrediyordu. En iyi bildiği işle, yaptığı müzikle ışığını etrafa yaymaya, öğrendiklerini paylaşmaya çalışıyordu. Kendisi gibilerin toplumda etkili olduğunu bilerek ve isteyerek tepeden tırnağa geçirdiği değişimi çevresine yansıtmaktan çekinmiyordu. Çünkü biliyordu, sadece iyiye güzele kılavuzlanmak mutlu olmak için insan olana yetmiyordu. İslâm felsefesi özünde aktif olmayı öngördüğü insana değiş ve değiştir diyordu. Durağanlık insanın fitratında taşıdığı özelliklere uymayan bir ahlâk türüydü. İlimden en küçük nasiplenen insanı halkla paylaşmaya sevk eden vahiy, bunu yapmayı ilmini kendine saklayanı bir şeyin üstünü örten anlamına gelen kâfir sınıfına dahil ediyordu. Durgun bir göle atılan küçücük bir taşın önce küçük ve sonra gitgide büyüyen daireler şeklinde dalgalar oluşturduğu gibi çok estetik görüntü veren bu eğitim yöntemini, ayetlerin anlamıyla buluşma sohbeti yaptıkları bir gün, Kur'andan öğrendiği gün, Emre'nin açığa çıkan tepkisi çok şaşırtıcı olmuştu.

"Aman Allah'ım! Ne adaletli bir mantık bu.. Bu mantık bir kez doğru uygulandığında, sahip olunan bütün nimetleri, mal mülk ve bilgi de dahil bütün servetleri paylaşmaya, oradan da yeryüzünde hiçbir insanın aç ve cahil bırakılmamasına kadar gitmez mi? Hal böyleyken sözde modern insan, insan eliyle işlenen bu felakete, gücün sözüne uyararak doyumsuz sahiplenme ahlâkına, güçsüz insanları açlığa terk etme eylemine nasıl izin veriyor? Biz nasıl izin veriyoruz?" diyerek evdeki herkesi şaşırtmış, kendince çözüm ararken ulaştığı gerçeği onlarla paylaşmıştı.

"Bu bencillik hastalığından dünyayı kurtarmanın tek bir yolu olduğunun insanlara anlatılması gerekiyor. Dünyada yaşayan bütün insanlar ne yapıp edip kötü örneklik oluşturan sahte müslümanlık anlayışı yerine İslâm dinin Kur'an da anlatılan gerçek adalet mantığıyla tanışması zorunlu gözüküyor. Dünyanın geleceği İslâmiyetin doğru anlaşılmasına bağlı gibi görünüyor, siz dersiniz?" diyerek herkesin hayranlığını kazanmıştı. Ardından gelen günlerde bir gün bile boş durmadan yeni ve barışçı dünya düzenine katkıda bulunmayı esas alarak müzik dünyasını aylarca meşgul edecek yardım amaçlı konser organizasyonları düzenlenmesine vesile olmuştu. Bu yardım amaçlı konserlerde İslâmın gerçek ideolojisini kitlelere anlatmak için yoğun çaba harcamıştı.

BEŞ AY SONRA

Batmaya hazırlanan güneşinin cömertçe ısıttığı, büyük bahçenin rengarenk çiçeklerle bezendiği bir mayıs günüydü. Melek hanım büyük çardak altındaki masada hazır ettiği sofrayı son kez elden geçirirken sık sık saatine bakıyor, heyecanını yeni açmış gülleriyle konuşarak geçiştirmeye çalışıyordu. Arada bir derin derin soluyarak gökyüzüne bakıyor, aklına gelen bütün duaları ardı ardına sıralıyordu. Onun sabırsız haline gülümseyerek bakan Kemal bey, neler olduğunu henüz kestiremeyen Ömer'in yanına oturup sıkıca sarıldı.

"Gördün mü Ömer, bir dakika sonra ne olacağını bilmemek insanı ne hale getiriyor? Melek teyzen yerinde duramıyor. Oysa bazı akıllı evvel insanlar geleceği bildiklerini iddia edip, o televizyon bu gazete dolaşarak ahkâm kesiyorlar. Yetmezmiş gibi insanlara henüz yaşamadıkları zamanda olacakları anlatan burç masalları uyduruyorlar" dedi Kemal bey.

"Kim onlar dede?" dedi Ömer.

"Kim olacak falcılar.. Moda tabiriyle astrologlar.. Gökyüzüne bakıp geleceği gördüklerini söylerken insanların gözünün içine baka baka yalan söyleyen sahtekârlar. Onlar da haklı aslında. Sahtekârlık dediğimiz düzeni arz talep meselesi yönlendiriyor, ahlâk meselesi değil" dedi Kemal bey. Altı yaşında bir çocukla konuştuğunu zaman zaman unutmaya alışkın olsa da bu kez fazla ileri gittiğini farkederek gülümsedi Ömer'e.

"Sen beni anladın mı?" diye şüphelenerek sormayı ihmal etmedi.

"İ..uh,,,"diyen dürüst çocuğun yanaklarını öptü.

"Diyorum ki,, peygamber peygamberken gaybın bilgisinden yoksun olmayı ilke edinmişken kendisine vahiyle bildirilen dışında hiçbir gaybi bilgiye itibar etmemiş. Eğer bu falcı milleti, Kur'an'ın tümünden vaz geçtim, bu kadarını merak edip öğrenmiş olsalardı yaptıkları işi yapmazlardı. Onlara itibar edip yalan bilgi karşılığı ücret ödeyenler merak edip öğrenmiş olsaydı, yaptıklarının Allah'a ortak koşmak olduğunu, Allah'tan rol çalmaya kalkıştığını farkederek, binlerce kere tevbe ederlerdi" diyen Kemal bey sevimli çocuğun yüzüne bakıp yeniden sordu.

"Yine anlamadın değil mi? "

"Anlamadım" dedi Ömer.

"Bir gün sen de öğrenirsin. Merak ettiğin ne varsa Kur'an da cevabı olduğunu sen de öğrenirsin" diyen Kemal bey aslında konuşarak heyecanını yenmeye, aklına gelip yerleşen korkularını def etmeye çalışıyordu. Her an telefonun çalmasını bekliyor, iyi bir haber almayı umarak dua ediyordu. Canan'ın aniden başlayan sancıyla apar topar Serkan'la birlikte hastahaneye gitmesi yüzünden yüreklerini yakan bir kor düşmüştü içlerine.

"Onlar neden öğrenmiyorlar dede? Neden Kur'an okumuyorlar?" dedi Ömer.

"Ah bir bilsem Ömer'cim.. Vallahi çok zor bir soru sordun! Telefonlarına gelen ıvır zıvır mesajlar dahil her şeyi yalan mı doğru mu demeden okuyorlar da, doğrunun aslını gösteren o muhteşem mesajı okumuyorlar. Belki de okursak zekamız gelişir, başımıza dert olur diye korkuyorlardır. Zeka bu, durduğu yerde durmuyor. İnsanın başını batılla derde sokuyor... Sonra ne oluyor ? Bir gün sen de büyüüp zekanın hakkını vermeyi başarırırsan, başına ne geleceğini öğreneceksin. Batıl olana ümit bağlamış ne kadar insan varsa deli bu, kafayı yemiş ya da yanlış bir yola sapmış, dinimizi itibarsızlaştırmaya çalışıyor diyerek senin de üstüne çullanacaklar. Bu davranış modeli Hz. Adem' den bu yana hiç değişmedi biliyor musun ufaklık, görünce yadırgama sakın. Cahiliye dönemi o gün bugündür yeryüzünden hiç kaybolmadı.." diyen Kemal bey cebinde çalan telefonu hemen çıkarıp kulağına götürdü. Bekledikleri iyi haberi eşinin yüzünden okuyan Melek hanım derin bir ' ohh' çekip soluklandıktan sonra yanlarına oturdu.

"Normal bir sancıymış, korkacak bir şey yokmuş Melek hanım. İkisi de gayet iyiymiş merak etme" dedi.

Birazdan Emre ile Bilgeyi taşıyan araç girdi bahçeye. Ömer'in yerinden fırlaması, 'annemle babam geldi' diyerek garaja doğru koşması önce Melek hanımın yüzünü güldürdü sonra Kemal beyin.

"Bu çocuğa bayılıyorum, çok pozitif mizacı var. Ama daha çok küçük dedesi, ona biraz fazla yükleniyor musun? Çocuğun minik kafasını karıştırıyorsun..." dedi Melek hanım.

"Gerçekten çok pozitif bir mizacı var, barış elçisi gibi çocuk. Ben de mizacının hakkını veriyorum çocuğa. Farkındaysan Canan'a çocukken yaptığım şeyin aynısını yapıyorum. Adı barış demek olan evrensel bir dinin ipuçlarını veriyorum. Ona bu yüzden yükleniyorum. Bırakalım kafasındaki karışıklık düzelince ne kadar yük taşıyacağına kendisi karar versin. Belki diğer çocuklardan bir adım önde olur, onlara önderlik eder Ömer" dedi Kemal bey.

"Minik kızımız nasıl biri olacak dersin? Adını ne koyacaklar acaba?" diyen Melek hanım Kemal beye baktı gülerek.

"Ben adından çok kime benzeyeceğini merak ediyorum aslında. Hatta, Bilge'den de şüpheleniyorum ama.." dedi Melek hanım yavaşça.

"İyi ya, halasına benzesin. Bilge çok güzel bir kadın" dedi Kemal bey.

"Ben onu demiyorum Kemal bey, son zamanlarda onun da iştahı açıldı, sanki biraz solgun gibi. Her an yeni bir haber alabiliriz bence" dedi Melek hanım.

"İnşaallah Melek hanım, inşaallah haklı çıkarsın. Hem Ömer'in istediği olur hem de karışması gereken yeni bir kafamız olur işte. Fena mı olur?" dedi Kemal bey.

Emre ile Bilge'yi gerçek anaları babaları gibi karşılayan muhteşem ikilide biraz önceki stresten eser kalmamıştı. Dakikalar sonra birlikte oturdukları sofrada mutlu haberi alınca, Ömer'e bir kardeş geleceğini öğrenince ailede esecek yepyeni bir mutluluk rüzgarının varlığından habersiz, onların yanına doğru yürüdüler. Sofraya oturmak için Canan ve Serkan'ı beklemeye koyuldular.

İKİ HAFTA SONRA

Bilge'nin sürpriz haberinin ardından, Ömer'in doğacak kardeşi ile okul arkadaşlarına hava atmasının üzerinden günler geçmişti. Canan iyice irileşen göbeğini sıcak bir duşun ardından kremledikten sonra bornozuna sarınıp odasından çıktı. Her zaman olduğu gibi erkenden kalkan Serkan'ın çalıştığını tahmin ederek bu evde kişisel olarak en çok keyif aldığı şeyi yapmaya, üst katın salona yukarıdan bakan korkuluklara dayanıp sessizce salondaki kanepede çalışan eşini izlemeye gitti. İşte oradaydı Serkan. Kanepede her zamanki yerine oturmuş, sehpa sıraladığı kitaplardan birini karıştırıyordu. Doktorluk gerçekten zor ve sürekli yenilenen bir meslekti. Başarılı bir doktor olmanın yolu tüm yeniliklerden ve dünyadaki gelişmelerden aynı anda haberdar olmaktan geçiyordu. Çok dengeli ve tasarruflu kullandığı zamana hep zamanında yetişebilen Serkan, ihmal etmediği ailesinin, en çok da Canan'ın mutluluğu için elinden geleni yapıyordu. Onu fedakârlık düzeyinde yoran durumun farkındaydı Canan. Gülümsedi. Korkuluklara dayanmış onu seyrederken aslında her yeni güne başlarken yaptığı şeyi yapıyordu. Geçmişle ilgili hafızasını en baştan formatlıyor, içinden en beğendiklerini seçip aldığı süreçten, geride kalan ne varsa aklında oluşturduğu sanal bir kasaya kilitliyor ve zamanın kendine getireceği yeni güzellikler için bembeyaz yerler açıyordu. Hem eşine hem de bütün sevdiklerine yeni tanıştığı insanlara gösterdiği hoşgörüyü her gün yeniden gösteriyordu. Böylece iki günün birbirine eşit geçmesini henüz günün başında engelleyen, sonu mutsuzluğa gidecek bütün kapıları peşinen kapatıyordu. Mutlu olmak için böyle yapması gerektiğini kimse öğretmemişti aslında. Ailesinin yaşam tarzı olması sayesinde otomatikman öğrenmişti. Bu öğretinin ne kadar değerli bir ahlâk anlayışı olduğunu ise yeni yeni öğreniyordu. Sevdiklerini bu evin çatısı altında birlikte ama bağımsız yaşamaya iknaya çabalarken bile bilmediği gerçeği o gerçeğin içinde yaşarken öğreniyordu. Gönlünün yap dediğini başarmak için kafa yormakla gerçekten en doğru hamleyi yapmış ve bu sayede kimse kimsesiz kalmamıştı. En önemlisi de kimse Allah'sız ve kimse ahlâksız kalmamıştı. Doğacak yavruları da düşününce başlangıçta gözlerine kabus gibi görünen bu kocaman evin müthiş bir nimet olduğunu anlıyordu. Allah'ın onlar için uygun gördüğü bir nimet. Yeniden gülümsedi Canan. Giyinmek için odasına dönmeye, sonra da aşağı inip hayata katılmaya karar verdiği sırada Serkan'ın telefonu çaldı. Muhtemelen acil koduyla hastahaneden arıyorlardı eşini. Hafta sonu olsa bile acil vakalar yüzünden apar topar yola düşmesine çokça alışmıştı. Buna rağmen artık gülümsemiyordu Canan. Büyük olasılıkla Serkan'la birlikte günü planlama hakkını bu telefon yüzünden kaybedecekti. Yine de emin olmak istedi. Sessizliğini koruyarak Serkan'ın cevabını bekledi.

Telefondaki ismi görünce bir an durakladı Serkan. Açmakla açmamak arası kısa bir tereddüt yaşasa da huzurunu bir anda yerinden oynatan sese kulak vermeden duramadı.

"Erhan!!" diye seslenirken sesi titriyordu. Bu arkadaşından genellikle yaşanan bir felaket sonrası acı haberler almaya alışmıştı.

"Nasılsın Serkan? Seni korkuttum değil mi? Merak etme bu sefer çok güzel bir haberim var, endişelenme" dedi arkadaşı.

"Korkmadım desem yalan olur Erhan.. Hayırdır.. güzel haberin ne? Yoksa sen de mi evleniyorsun? Bence tam zamanı,,," dedi Serkan. Heyecanla ayağa fırladığı yere rahatlamış olarak tekrar oturdu.

"Yok dostum, henüz değil. Herkes senin kadar şanslı olamaz değil mi? Bizim işimiz çok karışık. Aileler uslu durmuyor anlıyacağın. Sen boşver şimdi benim dertlerimi. Babadağ'ında buluşmaya var mısın, onu söyle. Birkaç gün rüzgâr çok uygun olacak. Havada süzülüp biraz adrenalin depolamaya ne dersin? Bak sakın itiraz etme.. Sen olmayınca uçmanın tadı çıkmıyor" dedi Erhan.

Bir süre cevap vermedi Serkan. Hiç ummadığı bir anda heyecan dolu günlere, yamaç paraşütüyle defalarca uçtuğu o eski günlere geri döndü.

"Erhan! Üzgünüm, ben o işi bıraktım artık, gelemem" dedi Serkan.

Konuşmalara üst kattan kulak misafiri olan Canan, meseleyi hemen anladığı gibi, eşinin beden diline yansıyan iç çatışmasını, kendinden bile saklayıp hiç dile getirmediği uçuş özlemini de anladı. Annesinin zoruyla son verdiği yamaç paraşütlü spor macerasını ne kadar özlediği Canan'ın baktığı yerden açıkça görüyordu.

"Hadi oğlum, bir seferden ne çıkar? Bir bahane bulup atlatırsın onları, farkına bile varmazlar.. Hadi bak, senin için de bilet alıyorum ona göre" diyen arkadaşına sesini yükseltti Serkan.

"Olmaz dedim.. Israr etme Erhan!. Gelmiyorum. Ben böyle iyiyim. Size iyi uçuşlar dilerim. Arkadaşlara selam söyle" dedi Serkan.

"Kesin kararlısın yani. Helâl olsun yengeme... Tamam ısrar etmiycem.. Madem kararlısın, gelmiyorsun, senden bir ricam olacak Serkan" dedi arkadaşı.

"Nedir?" dedi Serkan.

"Senin paraşütünü alabilir miyiz depodan? Spora yeni başlayan arkadaşlar var, yani sen kullanmayacaksın işe yarasan bari.."

"Tamam alın,, ama bakım yapmadan kullanmayın.. dikkatli olun lütfen özellikle yeni başlayanlara çok dikkat edin" dedi Serkan.

"Anlaştık dostum.. Fikrini değiştirirsen seni de bekleriz. Birkaç gün oralarda olucuz" dedi Erhan.

Telefonunu biraz gecikmeli kapatan Serkan'ın içine engelleyemediği bir kurt düşmüştü. Yüzü gerilmiş, huzuru kaçmıştı. Kendi elleriyle bakıp geliştirdiği, gözü gibi koruyup gözettiği paraşütünü hiç düşünmeden gözden çıkarmıştı ama onunla uçacak kişinin sorumluluğunu zihninden çıkaramamıştı. Yanlış karar vermiş olabileceği endişesiyle adeta kıvranıyordu.

Gördüklerini doğru okuduğundan emindi Canan. Eşinin bu sporu çok sevdiğini Karlıtepe'den, sonu evliliğe giden sohbetlerinden biliyordu. Mesleğine değer verdiği kadar çok değer verdiği bu sporu, melek annesinin dayatması ve kendisini kaybetme korkusu yüzünden gözünü kırpmadan bırakıvermişti ama belli ki içinde ukte olarak taşıyordu.

"Eğer bir gün yeniden başlarsan, benden vazgeçtiğini mi düşünmelim" diye sorduğunda, misafirlerin de bulunduğu o özel günde, gözlerine, tutkuyla bakmış, "Evet, kesinlikle, ama öyle bir şey olmayacak" demişti. Bugüne dek bütün sözlerini tuttuğu gibi o sözünü de tutmuş, konusunu dahi dile getirmemişti. Oysa biraz önce gördükleri Serkan'ın kendisinden sır gibi sakladığı yamaç paraşütü tutkusundan başka bir şey değildi. Meselenin iç yüzü artık deşifre olduğuna göre bu tutkunun açıkça konuşulması gerekiyordu.

Sessizce odasına gidip giyindi Canan. İçine yerleşen sıkıntıya meydan okurcasına gülümserken aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Kilo almıştı, göğüsleri hiç olmadığı kadar büyümüştü ama hâlâ çok güzeldi. Saçlarını da kurutup taradıktan sonra aşıya indi.

"Günaydın annelerin en güzeli! Bu sabah nasılsın bakalım, ufaklık nasıl? Bütün gece tepişmesinden uyuyamadın biliyorum, ben bile duyduğuma göre sana Allah kolaylık versin diyorum. Keşke o zorluğun bir kısmını alabilseydim üzerinden" diyerek sıcacık karşıladığı eşini tutkuyla öptü Serkan.

"Hadi gel, daha fazla aç bırakmayalım kızımızı. Size harika bir kahvaltı hazırladım" dedikten sonra

düşünceli gördüğü eşine sıkıca sarıldı.

"Ne oldu, canını sıkın bir şey mi var? Yine sancı mı başladı? " dedi.

"Biz çok iyiyiz merak etme Serkan, ben seni düşünüyordum. Bizim için fedakârlık yapıyorsun, kendi hayatından çalışıyorsun" dedi Canan.

"Sadece bir kahvaltı hazırladım. Abartıyorsun bence" dedi Serkan.

Boynu bükük gülümsüyordu Canan. Cevap vermeden mutfığa yürüdü. Oldukça özenli hazırlanmış masaya otururken Canan'daki dalgınlığın süregitmesi meselenin kahvaltıyla ilgili olmadığını gösteriyordu. Merakı iyice artan Serkan peş peşe sorular sormak yerine beklemeyi tercih etti. Canan'ı iyi tanıyordu. Birazdan aklını meşgul eden şeyi en uygun dille ortaya koyacaktı nasılsa. Çay bardaklarını doldurdu, yerine oturdu.

"Kahvaltı masan çok güzel görünüyor, kızım ile biz teşekkür ediyoruz" dedi Canan.

"Siz çok daha güzel görünüyorsunuz hanımlar, hadi afiyet olsun" dedi Serkan. Neşeli görünmeye, hamileliğin hormonal etkilerine bağladığı son zamanlardaki duygusal dalgalanmalarını olabildiğince hafifletmeye çalışıyordu Canan.

"Uçmayı özlüyor musun?" diye sordu. Çayından bir yudum bile almadan, ağzına bir lokma atmadan sorduğuna göre mesele çok ciddi idi.

"Anladım, telefon konuşmamı duydun.." dedi Serkan.

"Sadece duymadım, Serkan! Gördüm de.. Sen uçmayı gerçekten özlüyorsun. Anneme söz verdiğin için kendini bu sevdadan mahrum ediyorsun. Ama gerçek şu ki, özlüyorsun. Ben kendimi suçlu gibi hissediyorum. Seni mutlu eden bir şeyden seni alıkoyuyorum. Eğer istiyorsan gidebilirsin, yani ben sana engel olmam. Anneme söylemeyince sorun olmaz" dedi Canan.

"Hayır Canan, ben uçmayı özlemedim. Sen yukarıdan ne gördüysen inan bana yanlış gördün.

Arkadaşım arayana kadar uçmak aklımın ucundan bile geçmedi. Ben senin yanında zaten mutluluktan uçuyorum. Gidip Babadağından paraşütle uçmaya hiç ihtiyacım yok. Yok,, Senin benden kurtulma planın varsa başka.. Tamam kızma, şaka yaptım" diye ekleyen Serkan eşinin yüzünü buruk da olsa güldürdü.

"Sorun ne o zaman? Gitmeyeceksen neden kaygılısın?" dedi Canan.

"Arkadaşım benden bir şey istedi. Ben de olur dedim. Sonra dediğime pişman oldum. Bu yüzden endişelendim, hatta strese girdim. Arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylesem, beni yanlış anlarlar. Senin gördüğünü yanlış anladığın gibi" dedi Serkan gülerek.

"Tamam, anlaşıldı, yanlış anlamışım. Özür dilerim" dedi Canan.

"Özrünü bir şartla kabul ediyorum Canan, bir daha bu konuyu hiç konuşmayalım olur mu?" dedi Serkan.

"Olur, konuşmayalım. Bak, unuttum bile, hadi çayını soğutma artık" dedi Canan gülerek.

"Ben sadece seni özlüyorum Canan, akşamdan sabaha seni özlüyorum. Uyandığımda yanımda seni arıyorum. Bulduğum zaman şükrediyorum. Ya yanımda başka biri olsaydı ve ben onu görünce mutsuz olsaydım ne yapardım diyorum. Seni uyurken dakikalarca seyrediyorum. Ben seninle varım Canan, anla artık bunu.." dedi Serkan.

"Anladım, zaten biliyorum. Çünkü aynı duayı ben de yapıyorum. Ben de senin varlığın için şükrediyorum. Sensiz kalmak istemiyorum. Sen benim sahip olduğum en büyük servetsin" dedi Canan.

"Hadi çayımızı içip bahçeye çıkalım. Biraz yürüyüş üçümüze de iyi gelecek. Ben anneme yardım ederim. Fidelerle uğraşıyordu. Sen de biraz egzersiz yaparsın" dedi Serkan.

O gün yaşananların etkisini Serkan'ın yüksek ikna kabiliyeti sayesinde atlatmış olması, onun yamaç paraşütüne özlem duyduğuna dair yargısını ve bu yargının zihnine kalıcı olarak yerleşmesini engellemedi. Sözüne sadık kalan Canan bir daha bu konuda tek bir söz etmedi. Bu konudan söz edilmesini istemeyerek arkadaşının telefonuyla hatırladığı uçma özlemini kendisine unutturmaya çalıştığını varsayarak ona yardım etmeye karar verdi. Aslında kendisini çok fazla korkutmasa da bütün extrem sporlar gibi yamaç paraşütünün de riski vardı. Madem ki karar en yüksek makamdan, öngörüdeki başarısı kanıtlanmış Melek sultandan çıkmıştı bu karara uyulacaktı. Olayın üzerinden bir gün geçmişti ki gecenin sona ermekte olduğu bir zaman diliminde Serkan'ın telefonu yeniden

çaldı. Canan'ı da uyandıran özel bir sesle çalan telefonu şaşkıncu bir hızla açan Serkan aynı hızla yataktan fırladı.

"Ne zaman olmuş? Uçak ne zaman kalkıyor? Tamam geliyorum, uçağa yetişirim. Ben gelene kadar araç gereç ne varsa hazırlayın. Hadi görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Merakla kendine bakan Canan'ın yanına oturup saçlarını okşadı.

"Gitmem gerekiyor Canan. Bizim yardım ekibine yetişmeliyim" dedi.

"Ne olmuş? Ne dediler?" diyerek telaşla doğrulmaya çalışan eşine engel oldu.

"Yavaş, sen sakin ol. Kızımızı düşünmelisin" diyerek elini Canan'ın karnında gezdirirken gülümsedi.

"Baksana yaramaza, uyanmış bile. Tepinip duruyor yine" dedi.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi Canan.

"Kastamonu'da bir köyde ciddi bir toprak kayması olmuş. Heyelan yaşanan bölgede birkaç ev varmış. Hemen gidersek belki birilerini kurtarabiliriz. Kayıp var mı yok mu, şimdilik bilinmiyor, gün ağarınca belli olur. Belki de kimseye zarar gelmemiştir. Bizim gidişimiz daha çok tedbir amaçlı, sen sakın kendini üzme olur mu?" dedi Serkan.

"Dikkatli ol Serkan! Lütfen dikkatli ol!" dedi Canan.

"Olurum merak etme. Hadi sen uyu ve iyice dinlen. Ben gitmeden annene uğrarım. Nasılsa uyanmışlardır, onlar seninle ilgilenirler" diyen Serkan, dolaptan özel kıyafetlerini ve ekipmanlarını her an hazır tutan büyük çantayı çıkardı. Endişeli gözlerle kendisini izleyen Canan'ı öperek vedalaştıktan sonra hızlıca merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Yerinden dikkatlice doğrulup yatağından kalkan Canan saate baktı. Gün ağarmak üzereydi. Odanın içinde bir tur dolandıktan sonra uyumasının artık imkânsız olduğuna karar verdi. Abdest alıp sabah namazını kılmak için banyoya geçti. Felâkete uğrayan insanların sağlığı ve onlara yardıma koşan iyi yürekli insanların başarısı için bolca dua ettiği huşu dolu bir namazın ardından alt kata indi.

"Allah'ım, inşaallah ölen yoktur. Sen bu insanlara yardım et" diyerek televizyonu açtı. Evin salonunda yanan ışığı farkeden annesi ve babası birazdan yanına geldiler. Onlar da kaygılıydı.

Felâket haberiyle ilgili bir tv kanalı bulmak için uğraştılar ama, ne yazık ki sadece altyazı olarak bazı kanallarda geçen haberin ayrıntısını hiçbir kanalda bulamadılar.

"Belki de boş yere telaşlanıyoruz, biraz sakin ol kızım!" dedi annesi.

"Annen haklı Canan, madem Serkan gibi bir adamla evlendin, bu tür aksiyonlara alışmalısın. En az onun kadar soğukkanlı olmalısın" diyen Kemal beye sarıldı Canan.

"Siz kendi halinize bakın! Benden daha çok paniklediniz" dedi.

"Haklısın ama biz iki canlı değiliz, atlatırız" dedi Melek hanım.

"Çok tuhaf ! Oysa ben ailecek, hep beraber hamileyiz hissine kapılmışım.. Nedense!.." dedi Canan gülerek.

"Deli kız, bizimle dalga geçiyor, duydun mu Kemal bey" diyen Melek hanım gülmeye başladı.

"Yalan mı hanım? Bilge de hamile!..bir sen eksik kaldın evde,," diyen Kemal bey Melek hanımı çok kızdırdığını farkederek yanına yaklaştı.

"Kızma, şaka yaptım.. Biraz moral olsun diye,," dedi yeniden.

"Bu saatte baba kız, ikiniz de çekilmiyorsunuz. Ben gidip kahvaltı hazırlayayım bari, aklınız başınıza gelince kahvaltıya gelirsiniz" diyerek kendi evine, kendi mutfağına gitti Melek hanım.

"İkimiz bir olduk, fena kızdırdık Melek sultanı. Şimdi ne olacak baba? Annemin siniri bütün gün geçmezse hepimiz yandık..." dedi Canan.

"Ben şimdi bahçeye çıkarım, biraz nane biraz dereotu toplarım, yanına biraz da semizotu ekleyince, kulak memesi kıvamındaki hamur gibi yumuşacık olur annen, sen merak etme kızım" dedi Kemal bey.

Babasının sözleriyle bir süre yüzü gülen Canan babasının sabahın bu saatinde bahçeye çıkmasını da tıpkı annesinin kahvaltı hazırlamaya eve gitmesi gibi can sıkıntısına yorumlayarak yeni bir haber almak umuduyla televizyon başına geçti.

"Kastamonu'nun İhsangazi ilçesinden gelen bir felâket haberiyle sabah haberlerine başlıyoruz. Dün geceden beri devam eden aşırı yağışın sebep olduğu heyelân bir köyü haritadan sildi sayın

seyirciler. Olayın yaşandığı yerde on' a yakın evin tamamen yer değiştirdiği ve kullanılamaz hale geldiği bildirildi. Can kaybı olup olmadığı henüz netleşmiş değil. Aldığımız bilgilere göre arazinin şekil değiştirmesiyle birlikte köy yolların heyelan altında kalması yüzünden arama kurtarma çalışmaları henüz yürütülemiyor. Bu yüzden bölgeye çok sayıda arama kurtarma ekibi yönlendirilmiş durumda. İlerleyen saatlerde felaketin boyutlarının daha net görüleceğini tahmin ederek can kaybı olmamasını diliyoruz. Şimdi başka bir felaket haberine geçiyoruz. Dün gece meydana gelen bir trafik kazası 7 can aldı.....

Şimdi Canan'ın da canı sıkılıyor, yüreği mengeneyle sıkılmış gibi sızım sızım sızılıyordu. Olup bitenler karşısında bir sorumlu, daha doğrusu çok sayıda sorumsuz insan arayan aklıyla felakete isyan ediyor, felaketin önceden önlenebilirliğini kendi kendine tartışıyordu. Heyelân olması çok doğal bir tabiat olayıydı. Ama olasılıkları bilinen bölgede evler yapıp o felakete seyirci kalmak hiç doğal değildi. O insanların o evlerde oturup bir gün gerçekleşecek felaketi beklemesine izin vermek ise o evlerde oturmak kadar acıptı. Çaresizliğin nedeni yoksulluk muydu acaba, yoksa vurdumduymazlık mı? Trafik canavarının çaresizlikle hiçbir alakası olmadığı halde hiç ara vermeden mesaiye çıkmasına ne demeliydi? Acaba toplamda kaç hayatı kendi hataları yüzünden kaybetmişti insanlık? Bu günün kayıp blançosu diğer günlerden farklı ne getirecekti acaba? İnsanların başına gelenlere salt kader demek, kaderi kökten inkar etmekten daha mı eksik ceza gerektiriyordu? Acaba insanoğlu kader denen ilâhi mekanizmanın dişlilerini kendi elleriyle çevirdiğini ne zaman anlayacaktı? İnsan ne zaman hayat yolculuğunu doğru okumayı ve hayatını bir nizam ve intizam dahilinde kurmayı becersin diye kendisine en yetkili yerden verilen ve koca bir holdingi anımsatan insan denen yüce mülkü, o mülkü doğru yönetsin diye cio olarak atanan nefsinin, doğru inşâ etmeyi öğrenecekti? Ne zaman Kur'an la dost olmayı akıl edip felâha erecek, ve ne zaman işte şimdi kazandım!!! diyecekti ?

Bir telefonuna bir saate baktı Canan. Belki de Serkan ve ekibi henüz yerle bir olan talihsiz köye ulaşamamıştı. Onu arayıp haber sormak insafsızlık olacaktı. O öyle bir andı ki nefes aldığına, hatta karnında taşıdığı altı aylık bebeğine nefes verdiğine şükretmekten aciz kalmıştı. Belki de gerçek çaresizlik kendi iç dünyasında yaşadığı isyanın adıydı. Yeri, göğü ve ikisi arasındaki her şeyi yaratana değildi Canan'ın isyanı, yaratılmış en değerli akıl nimetini yanlış kullanan en değerli mahlûkaydı. Üzgündü. Canan da babasının yaptı gibi acil huzur ihtiyacını evin dışında, sabahın erken serinliğinde bulmaya karar verdi. Televizyonu şimdilik kapatarak ve şalına sarınarak bahçeye çıktı. Sabah çiğinin ıslattığı çimlerin üzerinde, annesinin bebek misali bakıp coşturduğu güllerin arasında, birbirleriyle namede yarışan kuşların cıvıltıları eşliğinde uzun uzun yürüyüş yaptı. Kendisiyle birlikte panik yaşayan bebeğini de sakinleştiren hüzünlü halinden sıyrılıp yeni umutlar kuşanarak annesinin yanına gitti.

"Biz kadınlar bu dünyaya hâlâ bebekler getirdiğimize göre, hâlâ umut var demektir. Onca hatamıza rağmen Allah bize küsmediği halde biz birbirimize küsecek miyiz yani? Bak öyle somurtacaksan kendi evime giderim" dedi Canan.

"Hadi otur şuraya da sıcacık sütünü iç, ısınırsın.. Sen gelmeden sütünü hazırladığıma göre düşün bakalım, küsmüş müyüm?" dedi Melek hanım.

"Doğru valla, küsmemiş...ne diye yüzün düştü öyleyse?" diyen Canan annesine okkalı bir öpücükle teşekkür ederek sütünü içmeye başladı.

"Olanlara canım sıkıldı. Kim bilir orada insanlar nasıl acı çekiyorlar, nasıl dövünüyorlar? Aklıma geldikçe içim yanıyor" dedi Melek hanım.

"Serkan'ı gönderdik işte.. Hadi artık üzülme. O elinden geleni yapacak eminim. Arkadaşlarıyla birlikte ne gerekirse yapacaklar" dedi Canan.

"Fazlasını yapar, biliyorum ama, olan oldu bir kere... Allah hepsini korusun" dedi Melek hanım.

KAZA GELİYORUM DEMEZ,, YA SÜRPRİZLER !!!

Okulun yıl sonu etkinliğine hummalı bir çabayla hazırlanıyordu Ömer. Her fırsatta ve herkese teker

teker gitar çalıyor, çocuksu heyecanı ile morali çökmüş aile bireylerine mutluluk aşıyordu. Emre ile kurduğu ilişkiyi çok özel kılan küçük davranışlarıyla, kurulması için emek verdiği ailesinin bütünlüğüne katkıda bulunuyordu. Barışçı çabalarına karşılık olarak da hayatında ilk kez birine baba demenin keyfini sürüyordu Ömer. Emre onun yapıcı ve onarıcı mizacını örnek bir müslüman tavrı olarak yorumluyordu. Öyle ki doğacak kardeşi için yapılan hazırlıklara bizzat katılarak ailesine destek olmayı akıl ediyordu. Bilge'nin korkularını tümüyle yok etmeyi başaran da yine Ömer olmuştu. Küçük yüreği sevgiye tika basa doyurulan bir model olarak artık o da yetişkinler gibi davranıyor, en büyük sorunların bile sevgiyle çözüldüğünü gayet iyi biliyordu.

O gün de havadaki bunalımın kokusunu uyanır uyanmaz almıştı Ömer. Asık yüzlü endişeli insanlar, güzel havanın keyfini bahçede çıkarmak varken sesiz bir pazar kahvaltısının ardından hep birlikte televizyondan alacakları haberlere odaklanmışlardı. Bilmediği bir yerde heyelân denen bir kaza olmuştu ve adını bile doğru telaffuz edemediği kaza yüzünden bütün ailesi adeta bunalıma girmişti. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Gitarını bir köşeye bırakıp Kemal dedenin yanına gitti.

"Bu heylan kötü bir şey mi dede? Neden oluyor? Diye başladığı soru yağmuruna, Kemal beyin bahçeye çıkıp model üzerinde bire bir göstererek anlattığı olayı iyice anlayıp sindirene kadar devam etti. Dakikalar sonra birlikte içeri geldiler.

"Canan yenge, dayım oraya gitti diye mi üzülüyorsun? Üzülme,. Ben de uzaklara gidince üzülmüştüm. Sonra dayım oradan bana kar getirdi. Belki sana da çok güzel bir hediye getirir" diyen Ömer herkesi güldürdü.

"Sağlam gelsin de, boş gelsin. Ben razıyım,," diyen Canan Ömer'e sarılıp öptü.

"Sana kar mı getirdi Serkan ? Nasıl? " diye hayretle sordu Melek hanım.

"Hıı.hı. Termosla getirdi. Ben oynadım, sonra hepsi eridi" dedi Ömer.

"Güzelmış Ömer'cim, ama bize erimeyen hediyeler getirdi dayım. Sana kar getirdiği yerden bize sağ salim kızımızı getirdi. Sonra ilk torunumuz olarak seni bize getirdi. Sonra bir torun daha, sonra bir torun daha. Biz dayına çok müteşekkirimiz. Allah onu hepimize bağışlasın. Serkan bu olayı da atlatıp burnu bine kanamadan evine döner inşaallah" dedi Kemal bey.

Saatler ilerliyor, Kastamonu da yaşanan felaketin bilançosu yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bazı evlerin zaten boş olması sayesinde çoğunlukla mal kaybı yaşanmıştı. Birbirine yakın iki ev tümüyle toprak altında kalırken sadece birinde can kaybı olduğu tahmin ediliyordu. Biri çocuk üç kişilik bir ailenin yaşadığı evin enkazında can pazarı yaşanıyor, en kötü ihtimalle cansız bedenlere ulaşılmaya çalışılıyordu. Kurtarma ekiplerinin aynı noktada yoğunlaştığı çalışmalara basın yaklaştırılmıyordu. Televizyon haberlerinden Ömer'in olumsuz etkilendiğini farkeden Canan Ömer'in yanına gitti.

"Gel hayatım, bize gidelim. Annenle baban evde tadilat yacaklarmış. Sen bana gitarınla konser verirsin ben de biraz bilgisayarımı açar, proje işlerimi kontrol ederim. Ne dersin" dedi.

"Gösteri günü yaklaşıyor, oğlum çok heyecanlı Canan" dedi Bilge.

"Çocuk haklı. Hep birlikte dinlemeye gidicez diye heyecanlanıyor. Bak oğlum, sanatçılar bu heyecanı her gösteride yaşarlar. Normal bir durum yani. Ben senin çok başarılı buluyorum. O gün geldiğinde sadece kendin gibi olman yeterli. Korkmana gerek yok" dedi Emre.

"Korkmam baba, ama dayım da gelsin" dedi Ömer.

"Dayım da gelmek ister, buralardaysa mutlaka gelir" dedi Bilge.

"Buralardaysa mutlaka,," diyen Canan boynunu büktü.

"Hadi öyleyse dağılıp işlerimize bakalım. Dünya dönmeye devam ediyor ve zaman geçiyor. Biz bahçede çalışalım biraz Melek hanım. Bu stres başka türlü geçmez" diyen Kemal bey herkesten önce işe koyuldu.

Kanepenin birine Ömer'i yerleştiren Canan dolu bir meyve tabağı hazırlayıp sehpa bıraktıktan sonra diğer kanepeye oturarak bilgisayarını açtı. Bir taraftan arkadaşlarına emanet ettiği projelerin gidişatını kontrol ederken bir taraftan sessizce haberleri takip ediyor, iyi bir haber duymayı umarken Ömer'le ilgilenmeyi de ihmal etmiyordu.

"Çok iyi çalışıyorsun, aferin sana. Kızım da çok beğendi galiba. Söyle bakalım Ömer'cim, parmaklarının ucu acımıyor mu?" dedi Canan.

"Önceleri acıydı ama artık acımıyor" dedi Ömer.

"Çok şeker bir çocuksun. Hadi devam et, iyi gidiyorsun" dedi Canan.

Yüzünü güldüren sohbetin üzerinden bir dakika bile geçmeden ekranda gördüğü son dakika haberi yüzünden allak bullak olan ruhu adeta tüm bedenini dondurdu Canan'ın. Titreyen parmaklarla haberin ayrıntısına ulaşmayı başaramayan Canan bilgisayarı bir kenara atıp ayağa fırladı. Beti benzi solmuş bitkin bir halde son bir hamleyle televizyonu açtı. Gördüğü habere dayanamayan gözleri karardı ve bilincini kaybetmiş bir halde kanepeye yığıldı..

Yengesinde gördüğü anormalliği Ömer'in farketmesi uzun sürmedi. O da gitarını bir yana fırlatıp koşarak bahçeye çıktı.

"Canan yengem bayıldı,, Canan yengem bayıldı" diyerek sağa sola koşarken Kemal dedeyle karşılaştı.

"Yavaş ol Ömer, sen ne diyorsun?" dedi Kemal bey.

"Canan yengem bayıldı..gördüm işte, bayıldı" dedi yeniden.

"Ben bakmaya gidiyorum sen diğerlerine haber ver" diyen Kemal bey yaşına taş çıkartacak bir hızla kızının yanına koştu. Çocuk doğru söylemişti. Canan gerçekten yığılıp kaldığı kanepede kendini bilmeden öylece yatıyordu. Sebebini anlamaya çalışırken gözleri televizyona giden Kemal bey de sendeleyerek bir yere yığıldı.

"Aman Allahım,, aman Allahım!" diye donup kalan yaşlı babanın kızına yardım edecek gücü kalmamıştı. Herkesi bir dakika içinde Canan'ın yanına toplayan Ömer de herkes kadar merak içindeydi.

"Canan yengeme ne olmuş, iyileşecek mi?" diyerek herkesi merakını dile getirmişti.

"Haberlere bakın..." diyebildi Kemal bey.

"Emre şaşkın, kanallar arasında mekik dokurken Melek hanımın acı feryadı yayıldı evin içine.

"Ne olmuş Kemal bey ? Allahaşkına susma söyle!.."

"Biraz önce aldığımız bir son dakika haberini sizlerle paylaşmak istiyoruz. Babadağı'nda bugün başlayan yamaç paraşütü etkinlikleri sırasında feci bir kaza yaşandığı bildirildi. Bir sporcunun kalkıştan bir süre sonra ters bir rüzgarla kontrolünü kaybettiği ve izleyenlerin gözü önünde kayalık bölgeye düştüğü haber verildi. Arkadaşlarından alınan bilgiye göre düşen deneyimli sporcunun Serkan Sezgin olduğu bildirildi.

Ulaşılması son derece zor olan bölgeye ancak helikopterle ilkyardım imkânı olması yüzünden sporcunun sağlık durumu hakkında bilgi alınamıyor. Sporcuyu geçtiğimiz yıl Karlıtepe'de hayatını kurtardığı Canan'ın kısa sürede kalbini çalan, onunla hayatını birleştiren doktor olarak yakından tanıyoruz. Genç doktorun hayatta olmasını ve bir an önce sağlığına kavuşmasını diliyoruz."

"Yok,, mümkün değil,, Serkan oraya gitmiş olamaz.." diyen Bilge göz yaşlarını sildikten sonra Emre'nin yardımıyla ayağa kalkarak telefonunu aldı.

"Ben bu habere inanmıyorum..Serkan bize bunu yapmaz..O yaşıyor. Şimdi siz de göreceksiniz" diye ağlayarak arayıp bulduğu telefonuyla kardeşini aradı.

"Bilge lütfen,, diyerek kendisini sakinleştirmeye çalışan Emre'den kurtularak uzun uzun çalan telefonun açılmasını bekledi. Kendisini acıyan gözlerle izleyen morali bitmiş ev halkını şaşırtarak konuşmaya başladı.

"Serkan! Allah'ın cezası,, neredesin sen??" diye bağırdı.

"Bilge, sana söylemediler mi? Kastamonu'da bir köydeyim. Kurtarma ekibiyle birlikteyim. Neden ağlıyorsun? "dedi Serkan.

"Öyleyse haberlerde neden adın geçiyor? Babadağı'nda paraşütle kaza yaptığımı söylüyorlar" diyen Bilge kendisini duyarak derin bir nefes alan ev halkının sevincine tanık olmasına rağmen çok öfkeliydi.

"Bilge, lütfen sakin ol, bebeğini düşün. Canan nasıl, ona haberin yalan olduğunu söyle" dedi Serkan.

"Ayılırsa söylerim, Canan hala baygın" dedi Bilge ağlayarak.

"Bilge, telefonu sakın kapatma, hadi Canan'la ilgilen, ayıltmaya çalış. Kızımız iyi mi, anlamaya çalış, lütfen Bilge bir şeyler yap. Önce kendine gel, sonra Canan'a yardım et, hadi, lütfen.. Nabzına bak, bebeğin kalp atışlarını duymaya çalış. Hadi Bilge acele et, sen yapabilirsin" diyen Serkan köyde yaşanan felaketin tam merkezindeydi ve sıkıca kucağında tuttuğu küçük çocuğu ekipten

başka birinin getirdiği battaniye ile sarıp sarmalıyordu.

Uzun uğraşlar sonucu toprak yığınlarının içinden sağ çıkardığı bir çocuğu kendi bedenine bastırarak ısıtmaya çalışıyordu Serkan. Yaşadığı şokun etkisiyle bağırarak gücü bile kalmayan çamur içindeki çocuğun sağlık durumunu anlamaya çalışırken bir yandan da telefonun öteki ucundaki konuşmalara kulak vererek Canan'ın durumunu anlamaya çalışıyordu. Gergin ve endişeliydi. Kendi görüntüsü de en az çocuğunki kadar çamurlu ve ürkütücüydü. Yanına yaklaşan daha düzgün görünen bir ekip arkadaşına çocuğu gösterdi.

"Sağlıklı görünüyor, burnu bile kanamamış. Sekiz, dokuz aylık olmalı. Kız mı erkek mi ?

Bilmiyorum. Ama çok korkmuş. Bak nasıl titriyor" dedi Serkan.

"Adı Yusuf muş, muhtar söyledi. Ailenin tek çocuğuymuş" dedi arkadaşı.

"Diğerleri?" diyen Serkan arkadaşının yüzüne bakınca cevabı aldı.

"Onu alıp sağlık ekibine vereyim. Kontrolden geçmesi gerekiyor" diyen ve kendisini yapıştığı yerden sökmeye çalışan yabancıya acı bir çığlıkla karşı koydu Yusuf. Yeniden büzüşerek Serkan'ın çamurla bezeli özel elbisesine tutundu.

"Tamam, rahat bırak çocuğu. onun vücudunda bir şey yok, yarası ruhunda. Benden iyi sağlıkçı mı bulacaksın?" diyen Serkan yanından uzaklaşan arkadaşının ardından telefonunu kulağına dayadı.

Uzaktaki evinde neler olduğunu, Canan'ını ve henüz doğmamış bebeğini merak ediyordu.

"Ah Erhan,, ne yaptınız siz böyle, kimin hayatını kaydurdunuz acaba?" diye söylenirken Yusuf'un bedenini inceliyordu.

"Bilge, hadi ama Canan'ın ayıldığını söyle, sesini duymak istiyorum. Lütfen bana iyi bir şey söyle" diye yüksek sesle meraklanırken bir taraftan kendisiyle adeta bütünleşen çocuğu kontrol ediyordu Serkan.

Elbirliği ile Canan'ı ayıltmayı başaran ev halkı Bilge'nin doktorları aratmayacak ustalıkla hem bebeğin hem de Canan'ın sağlık kontrollerini tamamlamasını bekliyordu.

"İkisi de iyi merak etmeyin" diyen Bilge, telefonda bekleyen Serkan'la Canan'ın konuşmasını sağladı. Evdeki huzur ve sükunet yeniden sağlanınca yanlış anlaşılabilir konu irdelenmeye başladı.

"O Serkan olamaz demiştiniz size, şimdi inandınız mı?" dedikten sonra konuşmadan başını sallayan Canan'ın yanına oturdu.

"Tamam hayatım, sen şimdi iyice dinlen" diyen Bilge omzuna yaslanan Canan'a sıkıca sarıldı.

"Sen iyi misin? Ağlamışsın.." dedi Canan.

"İyiyim Canan. Duyduğum habere inanmadığım halde dayanamadım. Ağladım ama gene de inanmadım. Serkan yalan söylemez, biliyorum. O kimseyi aldatmaz. Söz verdiyse mutlaka tutar,," dedi Bilge.

"Biliyorum, ama ben onun uçmasına izin vermişim" dedi Canan.

"İzin mi verdin? Ah benim deli kızım" dedi Melek hanım.

"Dün arkadaşı arayıp Serkan'ı Babadağı'na çağırmişti. Gelemem dedi ama haline bakınca aslında gitmek istediğini sanmıştım. Haberi duyunca sonradan fikrini değiştirip gittiğini sandım. Beni meraklandırmamak için başka yere gideceğini söylediğine inandım. Ben Serkan'a haksızlık ettim Bilge, kızımı tehlikeye attım. Ya, yere düşseydim, ona bir şey olsaydı?" dedi Canan.

"Geçti hayatım, hepsi geçti. Allah hepimizi korudu. Ömer senin yanında olmasaydı biz senin bayıldığını nasıl öğrenecektik? Buna da şükür.." dedi Bilge.

"Annen haklı Ömer'cim, sen çok önemli bir iş yaptın. Koşup bize haber verdin. Allah kısmet ederse büyüüp doktor olacağına artık ben de inanıyorum" dedi Kemal bey.

"Sahi sen Canan yenge'nin bayıldığını nasıl anladın? Uyduğunu da düşünebilirdin..." dedi Melek hanım.

"Dayım bana ilk yardım dersi vermişti. Başka şey ler de öğretti. Gelince size de öğretsin dayım.." diyen Ömer herkesin takdirini topladı.

"Çok doğru bir konuya parmak bastın Ömer. Bizim de ilk yardım dersi almamız şart oldu. Bu evde yakın zamanda bebekler olacak. Beraberinde her an bir ev kazası yaşanabilir. Hepimiz öğrenmeliyiz" dedi Emre.

"Ben de aynı fikirdeyim, bu mesele çok önemli" dedi Melek hanım.

"Pekala, madem bu kadar önemli bir başarıya imza attın, dile bizden ne dilerse. İyice düşün Ömer'cim, hemen karar verme. Çok istediğin bir şey varsa istemenin şimdi tam zamanı" dedi Kemal bey.

"Düşünmeme gerek yok dede, çok istediğim bir şey var. Ben yavru köpek istiyorum. Ama cinsi kangal olacak. Ona ben bakacağım, adını da ben koyacağım" diyen Ömer herkesi bir kez daha şaşırtıyordu.

"Köpek mi? Sen bu köpek meselesini uzun zamandır planlıyor gibisin. Neden daha önce söylemedin hayatım?" dedi Bilge.

"Siz istemezsiniz diye,,," dedi Ömer.

"Bence mümkün, ama sadece bahçede, eve giremez" dedi Bilge.

"Bahçede ona kulübe yaparız. Zaten kangal köpeği evde yaşamaz anne. Büyüyünce kocaman oluyor" dedi Ömer heyecanla.

"Kulübe yapmak kolay da sebze bahçesi ne olacak?" dedi Melek hanım.

"Bir yolunu buluruz Melek hanım. Etrafını şık bir çitle kapatır senin sebzeleri koruruz, merak etme. Bahçemiz hepimize yetecek kadar büyük nasılsa" dedi Kemal bey.

"Demek ki bu konuyu iyi düşünmek gerekiyor. Dayın gelsin Ömer'cim demokratik bir oylama yaparak birlikte karar veririz" dedi Emre.

"Olur, beklerim babacım" dedi Ömer.

"Serkan'ın işi bitmek üzereymiş. Akşama kalmadan gelir herhalde" dedi Bilge.

"İnşallah kızım, gelsin de bizi ne hale getirdiğini görsün" diyen Melek hanım dengesini kaybeden tansiyonu yüzünden yerinden zorlukla kalkarak mutfağa doğru yürüdü.

"Yanlış haber yapıp yüreğimizi ağzımıza getiren haberciler ne olacak? Onların hiç mi suçu yok?" dedi Kemal bey.

"Siz o hesabı bana bırakın Kemal baba! Onların canına okuyacağım..." dedi Emre.

Akşama doğru Serkan'dan bekledikleri haber Emre'nin telefonuna geldi. Serkan havaalanında bıraktığı arabasını kullanacak durumda olmadığı için Emre'nin yardımını istiyordu. Taksiye atlayıp kendisinden önce havaalanına gitmesini, kendisini karşılamasını istiyordu.

"Neden? Yoksa yaralı falan mısın?" diye konuşarak herkesin panikle yerinden fırlamasına sebep olan Emre, birazdan buz kesmiş ev halkını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Yok bir şey,, sadece araç kullanamayacak kadar berbat durumdaymış. Üstünü değiştirmeye fırsat bulamadığı için gidip onu almamı istiyor. Canan'ı merak edip apar topar yola düşünce çantasını köyde unutup havaalanına gitmiş. Bildiğiniz Serkan klasiği işte..." dedi tebessümle.

"Giderken yanına bir örtü al bari. Arabaya serersin.." dedi Bilge.

"Tamam çocuğum, ben sana bir örtü bulayım" diyen Melek hanım,

"Ne gündü ama!. Allah'ım sen bizim korkumuzu bizden al yarabbim! Bizi huzura kavuştur.." diye yüksek sesle dua ederek kendi evine gitti.

Canan'ın evinde yemekler yapılmış, sofralar hazırlanmıştı. Serkan'ın dönüşü bekleniyordu. Zor bir günün ardından her ne kadar içleri rahatlamış olsa da, tam anlamıyla huzura kavuşmak, ancak Serkan'ı sağ salim karşılarında görünce mümkün olacaktı. Sabırla bekliyorlardı.

"Aslında çantasını köyde unuttuğu iyi olmuş. Onun o berbat görünen halini çok merak ediyorum" dedi Canan. Mutfak tezgahını toparlarken uzaklara dalmış gülümsüyordu.

"Deli kız! Duydun mu Bilge'cim? Bizim kızın merak ettiği şeye bak!" dedi Melek hanım.

Yüzündeki anlamlı ifadeyi Canan dile getirdi.

"Ne??? Sanki siz merak etmiyorsunuz! Ediyorsunuz işte, itiraf edin..." Dedi.

"Aslında çok haklısın. Onun ekipteki çalışmasına hiç tanık olmadım. Benim için bu ilk olacak" diyen Bilge salataya sos hazırlarken gülümsüyordu.

"Ben bir kez tanık oldum.. Toza bulanmış karmakarışık saçlarıyla çok şey görünüyordu,," diyen Canan cümlelerin sonunu getirmekten vaz geçti. Gülümseyerek başını salladı. Meraklı iki hanım gözlerini Canan'a dikmiş bu 'şey' e karşılık olan sözleri duymayı beklerken kapının zili çaldı.

"Hah, geldiler işte.. Kendi gözlerinizle görünce neymiş anlarsınız" diyen Canan aceleyle kapıya yöneldi.

"Dur kızım, yavaş ol biraz" diye arkasından seslendi Melek hanım. Bak görüyor musun, kendine hiç dikkat etmiyor, resmen koşuyor,,," dedi Bilge'ye.

"Hadi biz de gidip bakalım Melek anne. Bu manzara kaçmaz" diyen Bilge de heyecanla kapıya koşunca Melek hanım kendi kendine konuştu.

"Ay bu da koşuyor! Ben kime söylüyorum? Sanki hamile olan onlar değil de benim. Ne dedim ben ayol, tövbe tövbe,,," diyerek kapıya yürüdü.

Kemal beyle Ömer'in salondan, hanımların mutfaktan koşup doluştuğu kapının önünde, Serkan hemen yanındaki Emre ile birlikte duruyordu. Manzara etkileyiciydi ve söze gerek bırakmıyordu. Bu nedenle olsa gerek hiç kimse konuşmadan sadece Serkan'a bakarak üzerindeki özel elbisenin neredeyse görünmez hale gelen asıl rengini çıkarmaya çalışıyordu. Elleri ve yüzü acele bir temizlikten geçmiş, saçları arkadan toplanmıştı. İçinde ne olduğu belirsiz bir battaniyeyi göğsüne yapıştırmış sıkıca tutarken diğer elinde tamamen tezat bir görüntü sergileyen iki gül demetini tutuyordu. Sadece birinde beyaz güllerin ortasında bir tek kırmızı gül muhteşem görünüyordu. Ama en çarpıcı manzara yüzündeki ifadeydi Serkan'ın. Bir günde yaşadığı olayların ortaya çıkardığı birbiriyle örtüşmeyen karmakarışık duygular üst üste binerek çoğalmış, sanki başka yer bulamamış gibi Serkan'ın yüzüne yerleşmişti. Üzgün görünüyordu Serkan, hem de mutlu. Canan'ın bayılmasına yol açan kaza yüzünden kendini suçlarken, olayda etkisi olmadığı halde kayalara çakılan o tanımadığı sporcu için bir kat daha üzgündü. Kastamonu'da bir ailenin sonunu getiren felaket yüreğinde derin bir sızı yaşatırken, enkazdan sağ çıkan minik Yusuf kederli günde mutluluk olup, bezgin ruhunu tazelemişti. Yeni bir nefes olmuştu Yusuf, yorgun bedenini canlandırmıştı doktorun. Nihayet Canan'ı sapsağlam ayakta görünce mutluluk kat be kat çoğalmış diğer bütün duygulardan baskın çıkmıştı.

"Çok şükür, ikiniz de iyi görünüyorsunuz. Olanlar için çok üzgünüm. Beni affedin hanımlar. Bu halimle size görünmek istemezdim ama gelip iyi olduğunuzu görmeden gidemezdim" diyerek barış talep eden buketti Bilge'ye içindeki tek bir kırmızı gülle Türk bayrağını andıranı Canan'a uzattı .

"Bu halde arabadan inip çiçek mi aldın?" diyen Canan'ın,

"Bu halde nereye gidiyorsun? Hiç aynaya baktın mı sen?" diyen Bilge'nin,

"O battaniyede ne var dayıcım, yengeme hediye mi getirdin?" diyen Ömer'in peş peşe gelen sorularını sakince cevapladı.

"Emre sağolsun, çiçek işini halletti. Aynaya bakmaya hiç zamanın olmadı Bilge, ama eve gelip sıcak bir duşa girmeden önce emaneti yerine ulaştırmalıyım. Emre ile birlikte yurda gidiyoruz. Gecikmeden döneriz" diyen Serkan herkesin bakışını göğsünde sıkıca tuttuğu battaniyenin üzerine topladı. Beklenen soruyu Kemal bey sordu.

"Emanet derken ?.."

"Yusuf !!" dedi Serkan. "Gün ağarınca ortaya çıkan felaketin bilançosu. Onu çamurun içinden ben çıkardım. Burnu bile kanamamıştı ama artık annesiz ve babasız kaldı Yusuf. Onu çıkarttığım andan beri beraberiz. Kimseye gitmiyor, benimle olduğu sürece ağlamıyor. Kim benden almaya kalkışsa kıyameti koparıyor. Sanırım çok korkmuş" dedi Serkan.

"Çocuğu neden İstanbul'a getirdin?" dedi Canan.

"Nüfustan araştırma yaptılar. İstanbul'da bir babaannesinden başka kimsesi yokmuş. Belki babaanesi sahiplenmek ister diye düşündük" dedi Serkan.

"Yurda bırakırken onu kendinden nasıl ayıracaksın? Çocuğa yaşadığı felaketi yeniden hatırlatacaksın. Ayrıca seni bu halinle kim görse çocuk hırsız sanır. Hadi gir içeri, temizlendikten sonra gidersin" dedi Canan.

"Canan doğru söylüyor. Hadi içeri girin. Kimbilir bu yavrucak kaç saattir aç susuz duruyor orada?" dedi Melek hanım.

"Haklısınız ama biz resmen ayrılmaz kanka olduk, bu halimle nasıl temizlenebilirim?" diyen Serkan battaninin arasından Yusuf'u gösterdi.

"Ayyy, çok da küçükmüş, vah kadersiz yavrum,,," dedi Melek hanım.

"İyi işte, madem kanka oldunuz banyoya birlikte girersiniz. Onun da güzel bir banyoya ihtiyacı var gibi görünüyor" dedi Canan.

"Birlikte nasıl olur?" diye itiraz etse de Serkan'ın itirazı kabul görmedi.

"Olur hayatım, bal gibi olur. Ben size yardım ederim. Şimdi doğruca banyoya gidiyoruz. Hiçbir yere dokunmadan, tamam mı" dedi Canan.

"Ömer'cim, biz de seninle bize gidip Yusuf'a uygun giysiler bulalım. Sen büyürken hepsini saklamıştım. Bugün onlar işe yarayacak galiba" dedi Bilge.

"Tamam annecim, gidip alalım onları" dedi Ömer sevinçle.

"Bazen senin çocuk olduğunu unutuyorum Ömer, biliyor musun? Sanki içinde gizlenmiş bilge bir cüce var senin" dedi Kemal bey. Sonra da çocuğun yanaklarını kocaman elleriyle mıncıklayıp tutkuyla öptü.

Yusuf'un o kapıdan içeri girmesi sade ve normal bir eylem gibi görünüyordu o gün. Sonu acıklı biten ve diğerlerinden hiç de farklı görünmeyen hayat kurtarma operasyonunun sıradan bir sonucuydu Yusuf'un evdeki mevcudiyeti. Bugün dünden farklı olmalı dedikleri hayat yolculuğunda varlığını çok iyi bildikleri değişim yasasının alıştıkları türden bir ürünüydü Yusuf gerçeği. Bu sorun da sonucu acı reçeteye belirlenecek bile olsa bu ailede diğer sorunlardan bir sorun muamelesi görecektir ve çözülecekti nihayetinde. Kimsenin telaş etmediği, aceleye getirmedeği, veryansın edip akılları bulandırmadığı sükunet dolu bir ortamda, bu evde tanrı misafiri olarak kabul gören çocuğun kaderi, yani büyük ve ilahi planda ona uygun görülen nimetlerin ölçü ve miktarı da yeni sınav sorusu olarak peşinen kabul görmüştü. Ama hiç kimse bu çocuğun yetim ve öksüz kalmasının onun kaderi olduğu ve bu kaderi kabullenmek gerektiği gibi sözde dini bir acziyete bürünmemişti. Çünkü onların kaderden anladığı bu değildi. Mevcut durumu kabullenmek değildi kader. Mevcut durumun ne zaman ilahi kaynaktan ölçülendirilip takdir edildiğini doğru anlamak ve ne zaman insanın ölçülendirmesine yani takdirine bırakıldığını doğru farketmektir. Bu iki yönlü muhteşem ölçü koyma oyununun ta kendisiydi kader. Günümüz dünyasında en demokratik ülkelerde bile henüz uygulanmadığı kadar demokratik bir oyundu. Kendi koyduğu yasaları kendi yararına değil kulları yararına koyan, mutlak ve sınırsız gücün sahibi olan Allah, aciz kulları arasında orantısız güç kullanarak gücün sözünü geçerli kılmayı dayatmıyordu. Orantısız güç kullanan da, demokrasi adını kullanarak gücü olmayana zulüm uygulayan da sadece insandı. Gerçek demokrasiyi öğrenmek isteyen insan ise asıl bakması gereken yere bakmak yerine başka her yerde demokrasi dedikleri ve yeni keşfettiklerini zannettikleri yasaları arıyordu. Şimdi sükunet zamanıydı. Akıllı doğru kullanıp akıllara önceden yerleşmiş tüm bilgi ve beceriler arasında bağ kurma, sağlıklı sonuçlar çıkarma zamanıydı. Sorun çözüme zamanıydı.

Serkan'la Yusuf'un birlikte yıkanmaları Canan'ın katkılarıyla eğlenceye dönüşmüş, kötü anıların da akan suyla birlikte yıkanıp arınmasına yol açmıştı. Öyle ki Serkan'ın kendisinden ayrılmaz zannettiği çocuk Canan'a kolayca gitmişti ve banyo havlusunun arasından pırlıl pırlıl parlayan yemyeşil gözlerle yeni koruyucusuna bakıyordu. Canan'ın kendi doğacak bebeği için hazırladığı odaya giderken koridorda bekleyen Bilge ve Ömer'le tanışan Yusuf şimdi daha da mutluydu.

"Hadi bakalım, çabucak giyiniş yemeğe inelim" dedi Bilge.

"Bu çocuk ne yer, ne içer hiç bir fikrim yok" dedi Canan.

"Sen orasını merak etme, melek annen çoktan hazırlamış. Elimizi çabuk tutalım da çocuk açlıktan bayılmadan gidelim" dedi Bilge.

Canan'ın doğacak bebeği için önceden hazırlanmış bütün düzenekler ortaya çıkmış, henüz sekiz aylık olduğunu öğrendikleri çocuğun hizmetine sunulmuştu. Mama sandalyesine oturtulan Yusuf merakla insanları süzerken güler yüzlü ev halkı da Yusuf'u süzüyordu. Melek hanım elinde menüsü kendi icadı mama tabağıyla göründü birazdan. Canan'ın yanına gelip tabağı uzattı.

"Denemek ister misin? Senin için de tecrübe olur" dedi.

"Olabilirdi ama beceribilir miyim bilmiyorum. Şimdi denemesem,,," dedi Canan. Sözleri gülüşmelere yol açınca kırgın ve kızgın oturdu masadaki yerine.

"Tahmin etmiştim zaten, ben yediririm" diyen Melek hanım da gülüyordu.

"Gülmeyin,,," Bir gün benimle dalga geçtiğiniz için mahçup olacaksınız, görürsünüz" dedi Canan.

"O günleri görmek için sabırsızlanıyorum, inan kızım" diyen Kemal bey daha çok gülüyordu.

Serkan'ın biraz önceki görüntüsüyle hiç benzeşmeyen yeni halini yadırgayıp Yusuf'un ona soğuk bakması ev halkını daha da çok güldürdü. Ama hiç kimse birazdan çocuk esirgeme yurduna teslim

edilecek Yusuf hakkında içlerini kemiren sızılı duygularını dile getiremedi.

Yemek boyunca sessizdi Canan. Büyümüş göbeğinin ağırlığı yetmemiş, sırtına ilave bir yük yüklenmiş gibiydi. Mama sandalyesinde olanca masumiyeti ile oturan, kendi istikbali hakkında fikir yürütme yetkisini henüz kazanamamış melek yüzlü masum bakışlı bir insan yavrusunun pazıl oyununa beklenmedik bir anda girişinin asıl hikmetini düşünüyordu. Çocuğu bekleyen geleceği, kimsesiz büyümenin bir gün onun ruhunu nasıl inciteceğini ve hatta geçmişiyile bağ kurmak için deli divane koşuşup ellerinin nasıl boş kalacağını düşünürken tüyleri diken diken oluyordu. Geçmişiyile bağ kurmak... Evet, asıl ve telafisi imkansız büyük sorun bu olacaktı hayatında. Diğer noksanlıkları onarmak zaman içinde mümkün olabilirdi. Oysa mevcut durumda kayıp geçmişi geri getirmek, çocuğun hafızasına en azından anı olarak yerleştirmek mümkün olmayacaktı. Dalgınlığının süratle farkedildiği sofradan daha net düşünebilmek için bir bahaneyle kalkan Canan doğruca mutfağa gitti.

"Canan'ın nesi var ? Ansızın durgunlaştı.." dedi Emre.

"Bence Yusuf 'un ailesini düşünüyor. Biz hamile kadınların diğer insanlardan farklı duygusal hassasiyetleri olduğunu hatırlatmak isterim" dedi Bilge.

"Durumdan Canan kadar biz de etkilendik. Hüznümüzü neşeyle boğmaya çalışıyoruz baksanıza. Bence Canan henüz bizim akıl edemediğimiz şeyi yapıyor. Kafasında çözüm üretmeye başladı bile" dedi Kemal bey.

"Çözüm bekleyen çok şey var, nereden başladı acaba merak ediyorum ?" dedi Melek hanım.

"Hayırdır, senin aklında ne var Melek hanım?" dedi Kemal bey.

"Ne olacak, Canan'ın hali var. Bir bebeğe nasıl mama yedirilir bilmiyor... Bu kız nasıl bebek büyütecek çok merak ediyorum" dedi Melek hanım.

"Ben onun mükemmel bir anne olacağından kuşku duymuyorum anne, o sizin kızınız unutmayın.

Bence daha önemli bir şey kafasını kurcalıyor. Gidip öğrensem iyi olacak, izninizle" diyen Serkan masadan kalkıp mutfağa yürüdü. Canan'ı pencereden dışarıyı dalgın dalgın izlerken buldu.

Görünüşündeki değişime rağmen çekiciliğinden hiç bir şey kaybetmeyen eşine arkadan sıkıca sarıldı, yanağına bir öpücük kondurmadan önce uzun uzun kokladı.

"Kokunu özlemişim...Böylece hiç kıpırdamadan saatlerce kalabilirim. Annenin güllerinden daha güzel kokuyorsun" diye fısıldadı kulağına.

"Serkan! Benim için bir şey yapabilir misin?" diyerek döndü Canan.

"Söyle, ne istersen..." dedi Serkan. Gülümserken eşinin tahmin edemedikleri talebini merak ediyordu.

"Aslında benim için değil, daha çok Yusuf için..." dedi Canan.

"Elbette,, dinliyorum..." dedi Serkan.

"Sizin ekip hâlâ Kastamonu'da mı?"

"Evet, sanırım...Neden sordun?"

"Bu işi ancak onlar yapabilir. Ama onları ikna etmek kolay olmayabilir. Onlardan istediğim hiç kolay değil" diyen Canan eşini iyice meraklandırdı.

"Onlardan Yusuf'un evinin enkazında muhtemelen çamurların içinde yeniden çalışmalarını istesem..."

"Olur, gerekirse yaparlar ama ne arayacaklar? Orada kimse kalmadı ki..." derken zorlanan Serkan içini çekti.

"Kaldı Serkan, Yusuf'un geçmişi kaldı. Bir daha asla ulaşamayacağı geçmişi kaldı. Fotoğrafları, elbiseleri, kimlikleri, cep telefonları, belki annesiyle babasının düğün videoları minik ayakkabıları, mama önlüğü, annesinin elbisesi, babasının şapkası, daha neler kimbilir. Bu çocuk bir gün büyüyecek ve geçmişini aramaya başlayacak. O gün geldiğinde o eşyaların hepsine ihtiyacı olacak. Onların toprağın altında çürüyüp gitmesine izin veremeyiz " dedi Canan.

"Anladım...Sen şimdi içeri git, bakalım ben o işi halledebilecek miyim? Gerekirse kendim gider enkazda kendim çalışırım. Hı, anlaştık mı? " dedi Serkan. Canan'ın talebinden hem etkilenmiş hem haklı bulmuştu. Teşekkür edip kendisini öpen eşinin ardından bakarken gülümsedi. Bu talep diğerlerinin hamilelik psikolojisi veya duygusallığı dedikleri durumdan çok daha fazlasını içeriyordu. Mantık ve akıl yoluyla gelecekte sorun olacak bir meseleyi şimdiden çözüyordu. "Seni

çok seviyorum Canan, çooook" diye mırıldanarak telefonunu eline aldı.

Neşesi yeniden yerine gelen Canan meseleyi kendine saklamak yerine büyük ailesiyle paylaştı. Birazdan Serkan'ın aralarına olumlu haberle dönmesiyle neşeleri bir kat daha artan ailede artık Yusuf da gülümsüyor, güldükçe yüzünde güller açıyordu. Bir saat sonra kucaktan kucağa dolaşırken uykuya yenik düşen Yusuf 'u yurda teslim etmek için uygun zaman geldiğine kanaat getiren Serkan'ın yerinden kalkıp giyinmeye gitmesi Canan'ın yüreğini yerinden oynattı.

"Nereye gidiyorsun Serkan?" dedi yutkunarak.

"Söylemiştim ya, çocuğu yurda teslim etmem gerekiyor. Unuttun mu?" dedi Serkan.

"Gayet iyi hatırlıyorum ama benim bu prosüdüre itirazım var" dedi Canan.

"Canan,, seni anlıyorum, haklısın ama bu işler şimdilik böyle yürüyor. Hadi onu hazırlayıp gerekeni yapalım" diyen Serkan da huzursuzdu. Kurulu düzene en çok karşı çıkanlardan biriydi kendisi.

"Beni anlamıyorsun! Bu çocuk İstanbul'daki babaannesine verilecekse yurda gitmesine ne gerek var? Babaannesi bulununca ona biz teslim ederiz. O zamana kadar bizimle kalsın. Koruyucu aile diye bir kavram var. Teslim günü gelene kadar biz Yusuf'a koruyucu aile oluruz. Sen gereken yerlere haber ver, çocuğun bizde olduğunu bilsinler yeter.." dedi Canan.

"Biz koruyucu aile mi olucuz? Bize güvenirler mi?" dedi Serkan.

"Sana mı güvenmeyecekler? Çocuğun hayatını kurtaran adama! Yoksa bana mı? Herkesin tanıdığı Canan'a! Belki ünlü olmamız ilk defa gerçek bir işe yarar. Hadi Serkan, denemeden bilemeyiz" dedi Canan.

"Canan haklı, bu çocuk yeni yuvasını bulana kadar bizimle kalabilir. Bence de uygun olur.

Bahaneyle kendisine mama yediremeyen acemi bir koruyucu annesi olur. Farkındaysan altını değiştirme konusuna hiç girmiyorum" diyen Melek hanım gülümsüyordu.

"İhale bana kalır diye mi korkuyorsun Melek sultan? Boşuna korkuyorsun, ona ben bakabilirim" dedi Canan.

"İhaleden falan korkmuyorum ben ama diğer konuda şüphelerim var doğrusu. Bilmediklerin bir yana karnı burnunda bir anne adayısın. Nasıl yapacaksın?" diyen Melek hanım kızını iyice kızdırdı.

"O karnı burnunda anne adayı biraz önce onu yıkamayı başardı ama, diğerlerini de başarabilir" dedi Canan.

"Serkan'ın yardımıyla...O gidince ne yapacaksın?" diyen annesine iyice içerleyen Canan kararlıydı.

"İyi,, Deneyelim o zaman. Senden hiç yardım almadan Yusuf'a bakıcam, görürsün anne" dedi.

"İyi,, Görelim bakalım. Bilge'den de yardım almayacaksın ama..." dedi Melek hanım.

"Tamam, anlaştık" dedi Canan.

"Hanımlar, hanımlar, durun bakalım... Size izin vermişler gibi konuşmayın. Büyük ihtimalle bunu kabul etmeyecekler. Resmi makamlar çocuklar söz konusu olunca çok titiz oluyorlar" dedi Kemal bey.

"Serkan lütfen,, Yusuf bizimle kalmalı. Ona acısını unutturacak bizim gibi bir aileye ihtiyacı var. Yurtlar bu ihtiyacı karşılayamayacak kadar kalabalık zaten. Onlar mevcut çocukları mutlu etmenin yolunu bulsunlar yeter..." dedi Canan.

"Bence de kalmalı. Ömer'in de yardımıyla çabucak toparlanırlar. Bir yaşın altında olduğu için yaşadığı travmayı aile ortamında hemen unutacaktır" dedi Bilge.

"Tamam anlaşıldı. Oy birliği ile koruyucu aile olmaya karar verdik. Bakalım onlar ne diyecek buna" diyen Serkan telefonu ile birlikte konunun hararetle ve enine boyuna irdelendiği aile ortamından uzaklaştı. Birazdan tebessümle aralarına döndü.

"Şimdilik istediğiniz oldu. Zaten bu saatten sonra çocuğu teslim almak istemiyorlar. Ama yarın buraya gelip inceleme yapacaklarını, uygun bulmazlarsa onu alıp götüreceklerini söylediler. Bu gece burada kalıyor yani" dedi Serkan.

"Onu kızımın odasında ağırlamayı düşünüyorum. Bakalım odayı beğenecek mi?" diyen Canan Serkan'ın kucakladığı Yusuf'la birlikte üst kata çıktı.

"Canan'ın aklına gelmedi ama onlara bebek bezi ve Yusuf'a uygun mama gerekecek. Biberon da tabii" diyerek Emre'den yardımını isteyen Bilge'ye Melek hanım itiraz etti.

"Yok kızım, biz öyle anlaştık Canan'la, bu saatte kimse alışverişe gidip nöbetçi eczane falan

aramayacak. Ayrıca Nihal'den aldığımız bezler yarına kadar idare eder" dedi.

"Ama Melek anne, ya daha fazla gerekirse!" dedi Bilge.

"Aması falan yok, kendi başına halletmek zorunda. Pes edip bizden yardım isteyene kadar bu iş böyle. Hadi biz de gidip yatalım. Çok uzun ve yorucu bir gün yaşadık. Canan söyleyince inanmamıştım ama uzun gün nasıl oluyormuş bugün öğrendim. Hayırlı geceler çocuklar" dedikten sonra Kemal beyle birlikte evine gitti.

Canan'a sarılmak için uzattığı kolu boşta kalınca süratle doğruldu Serkan. Saat geceyarısının geçiyordu ve Canan'ın yataktaki yeri boştu. Banyonun ışığı yanmıyor terasın kapısı kapalı duruyordu. Acil durum mesajı almışçasına yataktan fırlayıp Canan'ı aramaya başladı. Koridora çıkınca rahat bir nefes alıp ışığın geldiği hemen yandaki bebek odasına yürüdü. Yusuf'un yattığı bebek beşiğinin başında bulduğu eşine arkadan sarılırken ağladığını farketti.

"Canan! Hadi ama, onun için üzülme hiç bir işe yaramaz. Sen de biliyorsun ki şimdi üzülme değil çözüm üretme zamanı" dedi Serkan.

"Yusuf annesini emiyormuş, buna nasıl çözüm bulucuz söylesene. Keşke bebeğim doğmuş olsaydı. Ben onu da beslerdim. Biraz önce halini görmeliydin, sakinleştirmek için ne yapacağımı şaşırardım" dedi Canan.

"Keşke dediğini baban duymasın. Biz tarihin akışını değiştiremeyiz öyle değil mi? Ama sen böyle devam edersen bebeğimizin doğum tarihini değiştirebilirsin. Kızımız zamanından önce doğarsa daha çok üzülürsün" dedi Serkan.

"Allah korusun, öyle deme" dedi Canan gözyaşını silerken.

"O zaman güçlü olmalısın. Madem zamanından önce annelik deneyimi yaşamak istedin gerekeni yapmalısın. Yusuf anne sütü almadan da büyüebilir artık, endişelenmene gerek yok" dedi Serkan.

"Tamam, iyi bir bakıcı olucam söz. Sabah gitmeden önce bize gerekenleri alır mısın? Zahmet olmazsa..." dedi Canan.

"Alırım, sen listeni hazırla gerisini merak etme" diyen Serkan yeniden sarıldı eşine. Önce okşadığı saçlarını uzun uzun kokladı.

"Seni çok seviyorum Serkan, iyi ki varsın" dedi Canan.

HERKES İÇİN YENİ BİR GÜN

O sabah da erkenden, tıpkı bir gün öncesi gibi Yusuf'un aşına olmadıkları sesiyle uyandılar. Canan'ın bütün gece huzursuz yattığını, hamilelikten kaynaklanan sıkıntı yüzünden gecenin yarısından fazlasını uyanık geçirdiğini bilen Serkan yan odadan gelen ağlama sesine hemen koştu yine. Sonra da kucakladığı çocuğu kendi odasına getirip kendi yatağına bıraktı. Canan'ın hoşuna giden, yüzünü güldüren bu davranış talihsiz olup olmadığı gelecekte çok tartışılacak sevimli çocuğun da yüzünü güldürdü. Bulunduğu odayı dikkatle inceledikten sonra yatağın içinde emekleyerek dolaşmaya başladı Yusuf. Gayet mutlu görünüyordu. Sanki kısacık geçmişini unutuvermiş, uykuyla birlikte bilinmeyen bir yere göndermiş gibiydi. Yemyeşil gözleriyle, sarıya yakın tondaki kahverengi saçlarıyla çok güzel bir bebektir Yusuf. Serkan'la Canan'ın keyifle aralarındaki boşlukta emekleyen çocuğu izlemesi, çocuğa tanıdık gelen ve Canan'ın geceliğinden kolay farkedilen irileşmiş göğüslerini görerek tam hedefe yönelmesine kadar devam etti. Canan'ın içini burkan yönelişi Serkan güçlü kollarıyla engelledi. Kucakladığı Yusuf'la birlikte yataktan doğrulup ayağına kalktı. "Anlaşılan Yusuf çok acıkmış. Biz mutfaka gidip kahvaltı hazırlamaya başlayalım. Siz hanımlar toparlanıp bize katılana kadar neler yapıcak bakalım, hadi gidelim," diyerek odadan çıktı.

Serkan'ı yolcu ettikten sonra kendi evinde zaman geçirmeyi tercih eden Canan saatler sonra kucağında Yusuf'la birlikte dışarı çıktı. Temmuz ayının en sıcak günlerinden biriydi. Dolayısıyla bahçenin de en coşkulu en renkli haliyle birlikte muhteşem çiçek kokularıyla mest olunuyordu. Doğuma yaklaşık bir ay kala irileşen göbeğine rağmen hareketli ve dinamik bir dönem geçiren Canan içinde yaşadığı tabii güzelliklerin doping etsine kapılarak kendi fizik gücünün sınırlarını

zorlamaktan çekinmiyordu. Hamile bir kadın bedeninin şaşırtıcı bir kuvvet takviyesiyle desteklendiğini bizzat yaşayarak öğreniyordu. Yusuf'u kucağında taşımaktan sakınmadığını uzaktan gören Melek hanım sebze bahçesindeki işini bırakıp telaşla yanına yaklaştı. Gözünün gördüğü manzaraya şiddetle itirazı vardı.

“Kızım sen ne yapıyorsun? Karnın burnunda bir de Yusuf'u taşıyorsun... Ne yapcaz biz seninle böyle? Hiç dikkat etmiyorsun...” diyerek çocuğu aldı. Sonra da aldığına pişman olarak geri vermek zorunda kaldı. Avazı çıktığı kadar bağırarak Yusuf'un Canan'a gidince yeniden susması ikisini de hayrete düşürdü. Gülümsedi Canan.

“Merak etme annem o kadar da ağır değil. Taşımakta zorlanmıyorum” diyerek Melek hanımı sakinleştirdi.

“Sana ne çabuk alıştı Yusuf, inanılır gibi değil” dedi Melek hanım.

“Fena mı oldu? Bu sayede resmi kurumdan geldikleri zaman koruyucu aile olmamızı kolayca kabul ederler. Biliyorsun dün gelenlere derdimizi anlatmamız hiç kolay olmadı” dedi Canan.

“Bugün yine mi gelecekler, bu sefer dertleri neymiş?” dedi Melek hanım.

“Beni bu halde görünce koruyucu aile olma talebimize anlam veremediler. Daha yetkili kişiler gelecekti bugün. Onlar da haklı tabii. Gerçek niyetimizi anlayamıyorlar” dedi Canan.

“Gerçek niyetimiz ne Canan, ben de bir anlasam,,,” diyen Melek hanım Canan'ı şaşırttı.

“Demek sen de anlamadın,, Niyetimiz Yusuf'u mutlu edecek çözüme katkıda bulunmak. Çözüm bulunduğu zaman biz de mutlu olucaz. Aslında çok basit... Ama pek çok insan kendini mutlu etmek ya da sevap kazanmak için kimsesiz çocuklarla ilgileniyor. Tıpkı modern insanın hayvan sevgisi gibi. Evlerine aldıkları evcil hayvandan kendilerini severek mutlu etmesini bekliyorlar. Kendi hazlarını hayatın merkezine koyarak mutlu olmaya çalışıyorlar. Bir çocuğu evlat edinirken bile kendilerini, kendi geleceklerini düşünüyorlar aslında, bir çocuğu daha hayata hazırlamayı değil... Bu yüzden de hep çocuksuz insanlar evlat edinme peşine düşüyor. Kurumlar da bu bencil yaklaşımı minimize etmek adına titiz davranıyorlar. Benim durumumda bir kadının neden Yusuf'a kol kanat germek istediğini anlayamıyorlar. İşte yanlış olan bu annem, benim gibilerin istisna olması...”

“Sen bu konuda ciddisin yani. Zor olmayacak mı kızım? Bu halde!” dedi Melek hanım.

“Siz varsınız ya, yardım edersiniz bana. Yok, eğer ona bakabileceğim konusunda daha çok kanıt istiyorsan, biliyorsun ki çok sabırlıyım, beklerim...” diyen Canan annesini güldürdü.

“Deli kız! Tamam ikna oldum, pes ediyorum. Hadi ver şunu bana, başına iş açacaksın” diyerek çocuğu kucağına aldı. Bu kez ağlamadı Yusuf.

Öğleden sonra Melek sultan cumhuriyetini ziyarete gelen önemli konuklar vardı. Bebeği ile birlikte Nihal ve Osman beyin aileye geçmiş olsun ziyareti yanısıra Yusuf'un sorumluluğunu üstlenen çocuk bakım yurdundan bir hanım ve bir erkek yetkili de geldiler. Canan'la Serkan'ı çocuğu evlerinde misafir ederek adına özveri dedikleri ama aslında sorumluluk denmesi gereken hassasiyetten dolayı tebrik ederek, Yusuf'a gerektiği sürece koruyucu aile olmalarını, ailenin büyüklüğünü ve göz alıcı imkanlarını da göz önüne alarak kabul ettiler. Canan'ın doğumuna kadar bu sorunun çözüleceği umuduyla evden ayrıldılar.

“Sen gerçekten inanılmaz birisin. Ben inanıyorum ki senin bu yaptığını senin durumunda ve senden başka kimse yapmazdı” dedi Nihal.

“Bence de Nihal kızım, ama bunun övünülecek bir yanı yok aslında. Eksik yanımızı gösteriyor. Bu ülkede Canan gibilere ne çok ihtiyaç var biliyor musun?” dedi Melek hanım.

Annesinin sözleriyle ezilen, ezilirken boynu bükülen ve derin bir iç çekişten sonra “haklısınız” diyen Nihal'in düşünceli hali Canan'ın gözünden kaçmadı. Nihal'in kızını ve Yusuf'u annesine emanet ettikten sonra sorunu yüzünden okunan Nihal'le birlikte bahçede dolaşmaya çıktı.

“Hadi anlat Nihal, seni sarsan ve yüzünü solduran sorun ne? Ben seni aylardır ilk kez böyle mutsuz görüyorum” dedi Canan.

“O kadar anlaşılıyor mu?” dedi Nihal. Dedikten hemen sonra da gözünden yaşlar dökülmeye başladı. Canan'ın doğru tahmin ettiği isim biraz bekleyip yutkunduktan ve gözlerinin yaşını sildikten sonra dökülürdü ağzından.

“Murat” dedi sadece. Sonra yeniden ağlamaya başladı. Hiçbir şey sormayı gerektirmeyen

manzaraya bakarak sorunu doğru tahmin eden Canan uzun süre sessiz kalarak Nihal'in konuşmasını, içini dökmesini bekledi. Dakikalar boyunca dinledi Canan. Yorum yapmadan, akıl yürütmeye kalkmadan ve nasihatlar etmeden sadece dinledi. Murat'ın evlendikten aylar sonra yeniden eski Murat'a dönüştüğünü, Nihal'e karşı sorumluluklarını terkederek babasına ve minik kızına rağmen uçarı hayatına tam gaz geri döndüğünü üzümlere öğrendi.

“Osman bey biliyor mu?” dedi Canan.

“Hayır, ona nasıl söylerim. Bizi ziyarete gelmekten öyle mutlu oluyor, Zeynep'le öyle güzel vakit geçiriyorki anlatamam. Murat'tan boşanmayı düşündüğümü söylersem kalpten gider zavallı. Ben bu yükü nasıl taşıyım” diyen Nihal soruna başka bir pencere açıyordu.

“Boşanmak mı? Bunu ne zamandır düşünüyorsun Nihal?” dedi Canan.

“Geçen hafta Murat'ı o kadınla birlikte yakaladığımdan ve bunun ilk kaçamağı olmadığını öğrendiğimden beri. Düşünsene Canan, o kadın ne ilk ne de tek ihanetiymiş. Şimdi sen bana onun böyle bir adam olduğunu biliyordun diyeceksin. Bilerek evlendin diyeceksin. O zaman umudum vardı Canan. Onun değişeceğine inanıyordum ben. Artık ne umudum ne isteğim kaldı. Onun beni yok sayması, senin değin gibi benden nefret etmek anlamına geliyorsa ben oyundan çekiliyorum. Bunu ilk fırsatta Murat'a söylemeyi düşünüyorum. Tabi, diğer kadınlardan beni dinlemeye fırsat bulabilirse...” dedi Nihal.

Artık ağlamıyor daha kararlı ve güçlü görünüyordu. Belki de uzun zamandır ilk defa kendisini hakkıyla dinleyen birine rastlamıştı ve kendi problemini ilk kez en sağlıklı biçimde tanımlıyordu. Yolunu çizmiş, seçimini yapmış görünüyordu. Küçük bebeğinin sonuçtan nasıl etkileneceğini bilmesine rağmen gösterdiği kararlılık saygınlık gerektiriyordu.

“Bu karar senin mutlu olmanı sağlayacak mı Nihal? Bence en önemli faktör senin yeniden mutlu olman...” Dedi Canan.

“Mutlu olmak! Bu şartlar da mı? Artık mutlu olmak umrumda değil Canan. Mutsuz olmaktan kurtulsam, bu bana yeter...” dedi Nihal.

“Ama kızına yetmez. Zeynep'in mutluluğu senin mutlu olmana bağlı, biliyorsun. Murat'dan boşanmakla belki onu mutlu edersin Nihal, kendini nasıl mutlu edeceksin?” dedi Canan.

“Depresyon ilaçları alıyorum. İyileşirim nasılsa” dedi Nihal.

Duyduğu sözlerden çok etkilenen Canan derin bir nefes alıp bahçenin çiçek kokularını ciğerlerine doldurdu. Bulanmış zihninin tazelenmeye, yeni fikirler bulup çözüm üretmeye ihtiyacı vardı. Nihal'in bezgin ama eskisinden daha güçlü görünen bedenine sevgiyle sarıldı.

“Sakın umudunu kaybetme Nihal. Ama önce o ilaçlardan kurtulmalısın. Sen savaşçı bir kadınsın, başarabilirsin. Benim en iyi bildiğim gerçek şu Nihal: Problem neredeyse çözümü hemen yanındadır. İlaçların yanında değil. Hadi gel çalışma odama gidelim. Benim beyaz tahtamda biraz matematik çalışalım” diyerek gülümsedi.

“Matematik mi?” dedi Nihal şaşkın.

“Matematik tabi, ne sandın? Hayatın kendisi matematik bence. Mutluluk, huzur, ihanet, sadakat hepsi matematik. Bazen semboller değişse de formüller pek değişmiyor. Ama insanlar ne hikmetse matematikle yiyip içtiğini, matematikle yatıp kalktığını farketmiyor. Nasıl olduğunu öğrenmek istersen hadi bize gidelim” dedi Canan.

Canan'ın çalışma odasını ilk kez görüyordu Nihal. Projeleri evden denetleyebildiği büyük ekranlı duvarda camlı rafları kitaplarla dolu büyük bir kitaplık da vardı. Duvarın karşısında üzeri paftalarla dolu bir masa duruyordu. Masanın hemen yanında duran beyaz tahta anlaşılması imkansız yazılar ve şekillerle doldurulmuş, bazılarının yanına farklı renkte kalemle soru işaretleri konmuştu. Nihal'in kendi çalışma yöntemine duyduğu ilgiye ve meraka açıklık getirirken gülümsüyordu Canan.

“Gördüğün gibi bizim işimiz de matematik. Biz şimdi senin matematiğine dönelim mi?” dedi.

Tek bir hareketle beyaz tahtayı kendi eksenini etrafında temiz tarafına çeviren Canan özel kalemi eline aldı. Aynı büyüklükte iki yuvarlak çizdi en üste. Birini Murat kümesi, birini Nihal kümesi diye adlandırdığı dairelerin içini bazıları ortak bazıları farklı olan çok sayıda harflerle doldurdu. Alt sıranın başına yeniden iki yuvarlak çizdi. Kadın kümesi, erkek kümesi dediği yuvarlakları birbirine teğet dokunan daireler olarak çizdi. 'En ilkel ilişki biçimi (cinsel)' yazdı altına. Sonra da aynı sıraya birbirini kesen ve her seferinde ortak alanı küçükten büyüğe artarak birbiri içine geçen daireler

çizmeye devam etti. Sıranın sonuna bir büyük daire ve içine daha küçük bir daire çizerek bitirdi. 'En yozlaşmış ilişki biçimi (tek taraflı hakimiyet)' yazdı altına. Dairelerin kesiştiği alanları kalemle tarayarak alttan oklarla birleştirdiği uzun çizginin altına şöyle yazdı: İlişkiyi ayakta tutan ortak değerler. (Zamanla öğrenilir, tecrübeyle sabitlenir. Ölçüsü her ilişkide kümelere bağlı olarak değişkendir.)

Elinden kalemi bırakan Canan Nihal'e çevirdi yüzünü. Gülümsedi ama bir şey söylemedi. Onun kendi evliliğini gözden geçirip tahtadaki sembollerden biriyle özdeşleştirmesini bekledi.

“Anladım Canan, benden kendi ilişkiime ait doğru yeri bulmamı istiyorsun, anladım” dedi Nihal.

“Benimle paylaşmak zorunda değilsin, bulduğun şeyi kendine saklayabilirsin. Önemli olan bunu başarabilmen Nihal. Önemli olan bu. Başardığın zaman ilaçlara muhtaç olmadan kendini tedavi edip özüne dönebilirsin. Murat'la veya Muratsız yeniden mutlu olabilirsin” dedi Canan.

“Senden gizleyecek değilim Canan. Zaten bildiğin gerçeği nezaketinden dile getirmiyorsun. Ben bu şemanın iki uç noktasını da yaşadım. En ilkel ilişkiyi yaşarken fedakarlık üstüne fedakarlık yaptım.

Onu çok seviyorum diye kendi değerlerimi hiçe saydım. Sonunda kendimi Murat'ın doymak bilmeyen hakimiyetinin içinde buldum. Kendi kendimi yok ettim Canan. Bu kadar kısa sürede şu aradakilerden hiç nasiplenmeden bu noktaya nasıl geldiğimi anlamadım üstelik. Büyük hata yaptım. Ama hatamın ne olduğunu sayende anladım. Matematik gerçekten çok yararlıymış” dedi Nihal.

“Bence hemen karar verme. Zihnine boşanma fikrini empoze edip durma. Senin asıl sorunun kendi doğrularını bulmak olmalı” dedi Canan. İçine sığmayan isyanı yüzünden okunan Nihal başını sallıyordu umutsuzca.

“Kolay olacak demedim ki? Kızının varlığından aldığın güçle başarabilirsin. Kendine ve kızına karşı bunu borçlusun Nihal. Ruh sağlığının bozulmasına seyirci kalmak ve içine düştüğün aciziyetin Murat'ı insafa getirmesini beklemek boşanmanın alternatifi olamaz. Şu anda aklına hiç gelmeyen üçüncü seçeneği tercih etmelisin. Bunun için de önce hedefi tesbit etmelisin” dedi Canan.

“Hedefim ne? Onu da söyle bari” dedi Nihal.

“Hedefin mutlu olmak Nihal, hepimizin hedefi bu değil mi?” dedi Canan.

“ 'Mutlu olmak istiyorsan mutlu et' diyen sen değil miydin? Gördün işte, bu formül bizim ilişkimizde hiç bir işe yaramadı” dedi Nihal.

“Fedakarlık ederek onu mutlu edememişsin demek ki,, Karşılıklı olmayan tek yönlü fedakarlık doğru yöntem değilmiş. Bedelini ağır ödemiş olsan da bunu öğrenmiş oldun. Stratejini değiştirdince benim formülümün işe yaradığını göreceksin Nihal.

“Bu Nasıl olacak Canan? Ne yapıcım ki Murat beni yok saymaktan vazgeçip varlığını hatırlayacak?” dedi Nihal.

“Murat'ı oyundan atıp yerine kızını koyacaksın. Kendi yaralarını sarmaya başlayacaksın. Kızına sıkı sıkı sarılacaksın ve babasına duyduğun kızgınlığın acısını ondan çıkartmayacaksın. Kendine yeni uğraşlar, hobiler bulacaksın ve mutlu olacaksın. Kendini mutlu etmeyi başardığın gün sağlıklı düşünebildiğin gün olacak ve sen hayatınızla ilgili en doğru kararı o gün vereceksin. O gün hâlâ boşanmayı düşünüyorsan boşanırsın. Kimse sana engel olmaz” dedi Canan.

“Murat'la aynı evi paylaşırken, onun çapkınlıklarını, sorumsuzluklarını izlerken bunu nasıl yapıcım Canan, ben buna nasıl dayanıcım” dedi Nihal öfkeyle.

“Doğru, Murat'la aynı evi paylaşırken onu oyundan atacaksın. Aranıza senin seçtiğin mesafeyi koyarak ve onu umursamadığını göstererek onu şaşırtacaksın... Onun senden ummadığı yeni bir oyun bu Nihal. Bu kez oyunun kurallarını sen koyacaksın ve o kendisini eskisi kadar özgür hissedemeyecek. Senin aynanda kendini, kendi değersizliğini görecektir. Önemsenmediğini farkedecek ve kendini çok seven biri olarak buna dayanamayacak. Gözünü senin üstüne çevirecek. Senin güçlendiğini görüp bu gücün kaynağını merak edecek. Hayatında başka biri olduğunu zannederek çılgına dönecek. Olmadığını anlayınca daha çok çılgına dönecek. Ama gerçekten olmamalı. Asla bu ilişkiyi tedavi etmeden yeni bir maceraya atılmamalısın Nihal. İşte o zaman sana gerçekten değer vermeye başlayacak. Diğer kadınlarla ilgilenmeyi bırakıp senin zayıf anını kollayacak. Çünkü her ilişkide kazanmaya çok fena alışmış Murat. O seçtiği kadınları yıpratmayı ve değersizleştirmeyi seviyor Nihal. Amacına ulaştıncaya da hedef değiştiriyor. Onun yaşam tarzı bu. Senin oyunun onun yaşam tarzını değiştirmeyi hedefliyor. Çünkü bunu başarısın dünyanın en

mutlu insanı olacaksın. Senin bunu iyi anlaman gerekiyor. Eğer doğru hamleleri yaparsan bu tehlikeli ve sabir isteyen oyun uzun sürmeyecek. Sabretmek, çoğu insanın zannettiği gibi başına ne gelirse uslu uslu oturup katlanmak değildir Nihal, doğru hamleleri yapıp sonucunu beklemektir. O noktaya geldiğinizde ise senin daha da güçlü olman gerekecek. Onu kınayıp hakaret etmeden, sorgulamadan, tartışmaya girmeden ve hesap sormaya kalkmadan, yani geçmişiyile onu suçlayıp durmadan oyunun dışında tutmaya devam etmen gerekecek. Kolay olmayacak. Çünkü onun günden güne değiştiğini göreceksin. Gördüğün şey sana çok çekici gelecek. Ondan uzak durmak hiç kolay olmayacak. Başaramayıp zaafiyet gösterirsen, sıcak ilgisine dayanamayıp kollarına atılırsan oyunun kurallarını o da öğrenir. Yeniden başa dönersiniz ve onu tümüyle kaybedersin. Bu seni bugün olduğundan daha çok mutsuz eder. İlaçlara mahkum bir ruh hastası olursun. Demek istediğim bu zor oyunu sadece bir kez oynama şansın var. Taa ki, bir gün onun seni sevdiğini haykırdığını duyana, ve neden seni sevdiğini kendisi bilene kadar, hatta bir gün bu oyunun, sadece bir oyun değil beraberliğinizin asıl sebebi olduğunu ikiniz de öğrenene kadar, devam etmek zorundasın. Nihal, onu gerçekten ve dediğin kadar seviyorsan ona bu iyiliği yapmalısın. Murat'ı bu berbat kısır döngüden ancak onu çok seven biri çıkarabilir. Şu anda, farketmiş olmanı dilediğim meseleyi farkettiler mi bilmiyorum Nihal? Onun senden daha çok yardıma ihtiyacı var. Sen başına gelebilecek en büyük acı zannettiğin acıyı onu seyrederken çekiyorsun. Oysa Murat kendi kimliğini ona doğru yansıtacak bir ayna arayıp dururken hem yokuş aşağı yuvarlanıyor hem de acı çekiyor. Sen onun eğlendiğini sanıyorsun” dedi Canan.

Duyduğu sözlerin farklılığı bugüne kadar varlığını bile farketmediği yeni bir pencere açarak kendi hayatına bakışını değiştirmiş uzun süre sessiz kalıp düşünmek zorunda kaldı Nihal. Büyülenmiş gibiydi. Ya da hipnotize olup bütün geçmişi çocukluğundan başlayarak gözünün önünden geçiyor gibiydi. Güzel yüzünden tatlı bir tebessüm yayılıyordu odaya. Duyduğu heyecanla kalbi çarpan Nihal, Canan'ın sukunet dolu sessizliğinde kendi kalbinin gümbürtüsünü rahatça duyabiliyor, vicdanının sonucunu bilmediği bu yeni oyuna start verip vermeyeceğini algılamayı heyecanla bekliyordu. Bu özel bekleyişi çok iyi özümseyen Canan da kendi köşesinde tebessümle sonucu bekliyordu. Nihal'in seçimi hangi yönde olursa olsun bir daha asla müdahale etmeyecekti. O sadece Kur'an'ın hidayet etmek dediği yol göstericilik ve yola revan etmek vasfını Allah'ın kendi zihni aracılığı ile zora düşmüş Nihal kuluna uygulamasına, görevlendirilmiş bir kul olarak aracılık ediyordu. Birazdan görevi tamamlanacak, kendisinin başka bir ölümünün iradesine yön verme hakkı bir kez daha sona erecekti.

“Canan! Galiba ben seni de matematiğini de çok seviyorum. Sen inanılmaz bir dostsun. Birazdan evime gidip ilaçların hepsini çöpe atıcam. Kızıma çok iyi bir anne olucam” dedi Nihal.

“Sevindim... başarman için dua eden bir dostun var Nihal, sakın unutma” dedikten sonra kitaplığına yürüyen Canan raflardan birinden aldığı Kur'an meali kitabıyla Nihal'in yanına yaklaştı.

“Zorda kaldığın zamanlarla bunu oku. Kendi özüne dönmeni ve kendinle barış yapmanı sağlar. Kafanın daha sağlıklı çalıştığını görür, gördüğüne hayret edersin. İlaçlara hiç ihtiyacın kalmaz. Hadi gidip annemi çocukların elinden kurtaralım. Yardım edecek kimse de yok yanında, kafayı yemeden yetişelim Melek sultana” diyen Canan odadan çıkmak üzere Nihal'in ardından kapıya yürürken aniden duraklayıp geri döndü. Beyaz tahtasını silip arkasını çevirdikten sonra yeniden kapıya yürüdü. “Hadi gidelim” dedi.

Genç hanımlar Melek hanımın salonuna bahçe kapısından girdiklerinde küçük Zeynep'le Yusuf'un şaşırtıcı bir uyum içinde halının üstünde oynadıklarını gördüler. Hayretle gülüştiler.

“Gördünüz mü hanımlar, iki her zaman birden daha iyidir. Üç daha da iyidir, dengeyi sağlar. Bu bilgi aklınızın bir köşesinde dursun bence, ilerde lazım olur” diyen Melek hanım genç hanımların daha çok gülüşmesine yol açtı. Keyifle çaylar içilip kekler yenilirken alışverişten dönen Kemal bey geldi içeri. Elindeki poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra salona döndü.

“Eeee, burada bir eksik var... hani benim Ömer torunum, ortalıkta göremiyorum?” diyerek küçüklerin yanına halıya oturdu.

“Onlar ailecek bize söylemedikleri bir yere gittiler. Sürpriz olsun dediler” dedi Melek hanım.

“Hayırlısı bakalım, hepimiz sürprizlere alıştık nasılsa, gelince öğreniriz. Osman beyi bahçede

gördüm, çaya davet ettim. Neredeyse gelir” dedi Kemal bey.

“İsabet olmuş babacım, ben çayınızı hazırlayıp geliyorum” diyen Canan mutfak yönüne yürürken dışarıdan duyduğu sese kulak vererek yönünü değiştirdi. Bahçeye açılan kapıyı açmasıyla Ömer'in kıvrık top kafasıyla göbeğinin tokuşması bir oldu. Heyecanla soluyordu Ömer. Biri arkasından kovalamış gibi nefes nefese konuştu.

“Hadi gelin, badem'i görün” dedikten sonra aynı hızla geri dönüp koşarak uzaklaştı.

“Badem dedi” diyerek gülümsedi Canan.

“Badem kim” diyerek ayaklandı herkes. Küçükleri kucaklayıp birlikte bahçeye çıktılar. Emre ile Bilge'nin yaşadığı bölüme, binanın arka tarafa yürüdüler.

Nicedir aklında yeşerttiği kangal köpeği yavrusuna sonunda kavuşan Ömer heyecanla sarmaş dolaş olduğu boz renkli kara gözlü sevimli yavruyu kucaklayıp herkesle tanıştırdı. Küçükleri bile heyecanlandıran badem gerçekten çok sevimliydi. En hüzünlü gününde Nihal'in yüzünü güldürmüş, Zeynep ve Yusuf'un zaten fazla gelen enerjilerine yeni bir enerji katarak ele avuca sığmaz hale getirmişti. Ömer'in mutluluğunu tanımlamak yerine izlemek kafi geliyordu bakınca. Bahçedeki kaynaşma son hızıyla devam ederken sitenin güvenliğinden bir görevli Kemal beyi aradı. Birden yüzü düşen, derin bir nefes alıp etrafına bakınan Kemal bey kimseye belli etmeden ağır adımlarla bahçenin dışarı açılan kapısına yürüdü. Büyük kapıyı açarak beklediği kamyonetin içeri girmesine, garajın yanına kadar gelmesine olanak sağladı. Kamyonetin gelmesini beklerken gözüne çarpan küçük fidanı, Tony'nin evlerine Taner olarak geldiği günlerde günün önemine atıf olsun diye diktikleri çınar fidanını sevgiyle okşadı. Dalına astıkları levhaya bakarak o önemli tarihi hatırladı. Birazdan bahçelerine girecek Yusuf'un geçmişini de belki benzer biçimde belgelemek gerekecekti. Çuvallara doldurulurken köyün bereketli çamurunu da yanında getiren geçmişini başka bir levhaya yazarak tarihe kaydetmek gerekecekti belki. O anda pek net kestiremediği gelecek günlerle ilgili hayalleri tüm alternatifleriyle zihninde dolaştırmaktan yorgun düşünce düşünmekten vazgeçti. Büyük ailenin ve değerli komşularının bademin varlığıyla içiçe geçmiş mutluluklarını bozmak istemeyen Kemal bey Kastamonu plakalı aracın bahçeye girmesine, tuhaf mı tuhaf yükünü garajın önüne indirmesine yardım etti. Teşekkür ederek şoförü yolcu ettikten sonra hüzünlü bir ifadeyle yanlarına döndü.

“Nereye kayboldun babacım, gübre kamyonu muydu gelen” diye soran kızına tebessümle baktı.

“Kemal bey kimdi o söylesene!” dedi Melek hanım.

“Bunu sonra konuşsak” diyen babasına içini çekerek bakan Canan meseleyi anlayınca o tarafa gidip görmek istedi. Kolundan tutup durdurduğu kızına sıkıca sarıldı Kemal bey.

“Dur kızım, acele etme. Günlerce hepimizi meşgul edecek kadar malzeme gelmiş. Sonra bakarsın” dedi Kemal bey.

“Tamam, sonra bakarım. Ama bilin ki bu benim işim. Sizin uğraşmanızı istemiyorum. Fikir benimdi ve tek başıma üstleniyorum. Anlaştık mı” dedi Canan.

“Buna çuvalları görünce karar ver istersen” diyen babası fikrini değiştiremedi.

“Sorun değil, başa çıkabilirim” diyerek bir kez daha kararlılığını vurguladı.

Kocaman bahçenin içinde neredeyse kaybolacak kadar küçük yavrunun bir gün gerçek bir kangal boyutuna gelince koşup oynamak için belki bu bahçenin bile küçük geleceği konuşulurken Nihal'in aklına kendine çok cazip gelen bir fikir gelip yerleşti. Oldukça yakın evlerde oturmalarına rağmen birbirlerine ziyarete gitmek için ciddi bir mesafe katederek kapıya ulaşmak gerekiyordu. Oysa bugün yaşadığı tecrübe kendisinin bu aileye daha yakın, daha kolay ulaşır olmasını gerektiriyordu. Fikrini mantıklı bulan Nihal hemen dile getirdi.

“Benim harika bir fikrim var Canan, şimdi aklıma geldi” dedi Nihal.

“Bademe bayıldım, bir tane de ben istiyorum diyeceksin galiba” dedi Canan.

“Bademe bayıldım gerçekten, ama tek başıma bir köpeğin bakımını üstlenemem. Bu yüzden bademi ben de istiyorum diyecektim” diyen Ömer'in yüreğini ağzına getirdi.

“Olmaz, o benim köpeğim kimseye vermem” dedi.

“Beni yanlış anladın Ömer'cim, onu senden kimse alamaz. Badem bizim bahçede de dolaşsın istiyorum ben. Benim kızım da arkadaş olsun. Büyüdüğü zaman bizim evimizi de korusun

istiyorum. Evlerimiz bu kadar yakın dururken size gelmek için onca yolu dolaşmak istemiyorum artık. Ayrıca çocuklarımız daha kolay bir araya gelsin, oynasın istiyorum” dedi Nihal.

“Yani,,” diyen Canan Nihal'in niyetini çoktan anlamıştı.

“Yani şu bahçe duvarını açsak diyorum. O duvar hepimizin hayatını zorlaştırıyor” dedi Nihal.

“Tümüyle kaldırmaya gerek yok. Güzel bir kapı açarak düşündüğün şeyi yapabiliriz” dedi Canan.

“Hay aklınla bin yaşa gelinim, benim için de iyi olur. Sizi ziyarete geldiğimde ben de Kemal beyle daha rahat buluşurum” diyen Osman bey gelinini bir yana oğlunu öteki yana savuran fırtınanın varlığından habersizdi.

“Geniş bir kapı olsun ve hep açık dursun. Badem bizim bahçeyi de turlasın” dedi Nihal.

“Güzel fikirmiş, yapılması zor değil. Bir iki günde biter ama Murat ne der bu işe?” dedi Canan.

“Ona fikrini soracak değilim. Bugüne kadar duvarı farketmedi ki kapıyı farketsin. Ben bunu kızım ile ikimiz için, bir de Osman babam yorulmasın diye istiyorum, eğer siz de uygun görürseniz lütfen bir an önce yapalım Canan” deyince Nihal'in Murat'la aralarının serin olduğunu Osman beyle birlikte Melek sultan cumhuriyeti cephesinde de öğrenmeyen kalmadı.

“Tamam, ben bu konuyu gündemime alıyorum, ama proje sorumlusu olarak Murat'a danışmak zorundayım. Merak etme, o da uygun görecektir” dedi Canan.

“Nasıl istersen...” dedi Nihal. Canan'ın sözünü ettiği Murat'la kendi arasına mesafe koyma oyununa çoktan start vermiş görünüyordu.

Çocuklar sakinleşmiş, çimlerin üzerine serdikleri örtünün üstünde bademle eğlencenin tadına varırken büyükler çardak altındaki büyük masada çaylarını yudumluyordu. Yeni bir günün getirdiği nimetlerden herkes kendi payına düşeni sahiplenirken geleceğe umutla bakıyordu. Her birinin farklı bir hedefe yöneldiği umut yolculuğu sadece onlar için değil, talep eden herkes için son hızıyla devam ediyordu. Bir ay sonra doğacak Canan'ın kızı, birkaç ay sonra aralarına katılacak Bilge'nin kızı da aynı umudun yolcusu olarak kafileye katılacak, hayat denen döngünün tadına varacaktı. Ama hiç kimse kimsesiz Yusuf'un payına düşen nimetlerin ölçüsünden asla vakti gelmeden önce haberdar olmayacaktı.

Serkan beklediklerinden çok erken eve dönerek herkesi şaşırtmıştı aynı gün. Üstelik sıklıkla görmeye alışkın olduğu konukları selamlarken oldukça keyifsiz görünüyordu. Bademin sıra dışı mevcudiyetini sıradan bir olay gibi karşılayarak basit bir tebessümle çabucak geçiştirdi. Hatta erken gelişine bir izahat yapma gereği duymadan konuklardan izin isteyerek üstünü değiştirmek bahanesiyle evine gitti. Sebebini anlamadıkları ama varlığını sezdikleri meseleyi çözme işini doğal olarak Canan üstlendi.

“Ben gidip yardım edeyim Serkan'a, Yusuf size emanet, birazdan dönerim” diyerek içeri giren Canan doğru tahmin ettiği gibi Serkan'ı mutfakta buldu. Stresli zamanlarda hep yaptığını yapmış mutfığa yönelmişti Serkan. Buzdolabının kapısını açarak ve içine göz atarak zihnini bulandıran düşünce adına ne varsa sıyrılmamanın yolunu arıyordu sanki. Aslında kendine zaman kazandırmaya ve birazdan Canan'a aktarmak zorunda kalacağı sıkıntısından kurtulmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Gülümseyerek yanına yaklaştı Canan. Konuşmadan önce eşinin çaresizliğini izledi bir süre. Paylaştığında azalacak olan çaresizliğini hemen paylaşmak, yükünü hafifletmek istedi.

“Zor bir gün geçirmişsin sanırım. Yorgun görünüyorsun... Çok değer verdiğin bir hastanı mı kaybettin yoksa” diyen Canan da yorgundu. Serkan'ı rahat görebileceği bir sandalye çekerek oturdu. Yarın sabah temizlik işine başlamayı planladığı çuvalları ve içlerinden çıkacak özel eşyaları düşünüyordu. Hem kapalı garajın içinde hem de dışarıda, bahçenin uygun bir köşesinde çamur temizleme işini kolaylaştıracak bir dizi düzenleme yapması gerekecekti. Muhtevasını henüz bilmediği eşyaları kategorilere ayıracak, bahçenin sakin bir köşesinde yaptıkları çeşmede aşama aşama yıkayıp kurutarak garajda gözüne önceden kestirdiği bir dolaba yerleştirecekti. Gelecekte bir gün Yusuf ailesi hakkında bilgi sahibi olsun diye belki de günlerce uğraşmak zorunda kalacaktı.

“Çok değer verdiğim birini kaybettiğim doğru, ama hastam değildi, hatta hiç tanıımıyordum bile” diyen Serkan Canan'ı meraklandırmaya daha fazla dayanamadı. Gelip yanına oturdu. Elini tutup uzun uzun öperken hala zaman kazanıyordu.

“Serkan! Kim öldü söyle lütfen” diyen Canan'ın ısrarına dayanamadı.

“Beni kurumdan aradılar. Yusuf’un babaannesi.... Kadıncağız oğlunun ve gelininin ölümünü duyunca çektiği acıya daha fazla dayanamamış. Hoş, yaşasa da Yusuf’a bakacak durumda değilmiş. Zaten yaşlı ve hastaymış” dedi.

“Sen de bu yüzden erken geldin,,,” dedi Canan.

“Benden duymanı istedim. Şartlar değiştiğine göre sanırım kurumdakiler Yusuf’a uygun bir aile bulmaya çalışacaklar. Onu evlat edinmek isteyen birileri mutlaka çıkar. Henüz küçük olduğu için şansı oldukça fazla” dedi Serkan.

“Seçme şansı olmadığı için demek istiyorsun... Anlıyorum. Yine de uygun aile bulunana kadar bizde kalmasını istiyorum Serkan. Buna itirazın varsa şimdi söyle” dedi Canan.

“Buna itirazım olamaz ama senin üzülmene itirazım var Canan” dedi Serkan.

“Üzüleceğimiz kadar üzüldük bitti Serkan, şimdi çözüm zamanı” dedi Canan.

“Ona alışacaksın. O da bize alışacak ve onu bizden almaya geldiklerinde hep birlikte yeniden üzüleceğiz. Bu yüzden yuvada kalması belki daha doğru olacak” diyen Serkan Canan’ı kızdırdı.

“Olmaz Serkan, ben insanlara söz verdim. Ona uygun yeni bir aile bulunana kadar gözümüz bu yavrunun üstünde olacak. Ben neden hepinizi ayrı ayrı ikna etmek zorunda kalıyorum anlamadım? Hamileyim diye mi? Hamile olunca benim nasıl bir insana dönüştüğümü sanıyorsunuz? Görünüşüm çok değişti kabul, eciş bücüş bir kadın oldum. Ama merak etme, hala duygularıyla mantığımı birbirine karıştırmıyorum. Bunu hepinize ayrı ayrı kanıtlamam gerekse bile yapacağım. Bu sorunun en doğru çözümünü Allah’ın yardımıyla bulacağım, görürsünüz” diyen Canan öfkeliydi.

“Tamam, sakın ol. Ben sadece böyle düşündüğünden emin olmak istedim” dedi Serkan.

“Sen beni mi sınıyorsun yani?” dedi Canan. Hala öfkeli ve gergindi.

“Evet, dediğim gibi, kararından emin olmak istedim” diyen Serkan gülümseyerek eşini elinden tutup kaldırdı.

“Ben de seninle aynı fikirdeyim aslında. Çocuğu nasıl bir geleceğin beklediğini en az senin kadar merak ediyorum. Felaket yerine gidip ter dökmekten farklı görünüyor olabilir ama bu da bir hayat kurtarma operasyonu bence. Ayrıca senin eciş bücüş dediğin kadının ne kadar çekici, ve kışkırtıcı olduğunu bilmiyorsun. Bu veled yüzünden senden uzak durmanın bir çeşit işkence olduğunu öğrensen iyi olur. Arada engel olmadan sana sarılmayı nasıl özledim bilemezsin Canan” diyen Serkan, öfkesini bir anda sökü� attığı eşine iyice sokuldu. Başarısız bir sarılma girişimi ikisini de güldürdü. Burnunu burnuna dayadığı eşini uzun uzun kokladı. “Seni çok seviyorum Canan, her gün biraz daha çok” diye fısıldadı.

ERTESİ GÜN

Yazın en sıcak, en bunaltıcı günlerinden biriydi. Yusuf’un varlığıyla alışmaya başladıkları sabah uyanma seramonisinden hemen sonra birlikte bahçeye çıktılar. Gitgide büyüyen ailenin açık havada biraz buruk ve hüzünlü, biraz umutlu ve hatta bademin katkılarıyla oldukça neşeli duygular eşliğinde yaptıkları kahvaltı Melek hanımın masaya kattığı birbirinden özel lezzetlerle süslenerek devam etti. Güzel bir pazar günü yaşamaya hazırlanırken bir yandan da günü planlamayı ihmal etmediler. Kemal bey sebze bahçesini bademin özgürlük alanı dışında tutacak çit yapım işini hafta içine ertelerken Canan çuvallarda bekleyen eşyalara yapışmış çamuru temizleme işine hemen koyulmak istiyordu. Murat’ın itiraz etmediği bahçe duvarına kapı açma eylemi başlamadan kendi kendine biçtiği tarihi görevini tamamlamak niyetindeydi. Serkan da işlerin ağırlık kaldırma kısmını Canan’ın üzerinden alarak yardım edecek, çocuklarla ilgilenmek Bilge’ye düşecekti. Yusuf emekleyerek bademi kovalayacak, ana sıcaklığından yeni ayrılmış yavruyu doyurmak isteyen Ömer sorumluluk duygusuyla gün boyu çabalarırken Emre’nin müzik ziyafeti içlerini ısıtacak. Bademin şaşkın yavru halleri zamanın akışını hızlandıracak, her birinde ayrı bir tat bırakan koşuşturma akşam olup güneş batana kadar devam ecekti.

Rahat çalışabileceği bir kıyafetle bahçeye dönen Canan lastik eldivenlerini taktı. Serkan’ın birer birer açtığı çuvalları ayrıştırmaya başladı. Suyu bahçenin toprağına karışacak şekilde ayarlanan yıkama düzeneğinde eline geçen her eşyayı yıkamaya başladı. Yöreye özgü bakır sahanlar, kalayları silinmeye yüz tutmuş işlemeli maşrapalar, cezveler birer birer yıkanıp kenara konurken çamura

saplanmış çeyiz sandığından tertemiz çıkan el işlemesi gözalıcı örtüler yıkanmak üzere banyonun yolunu tuttu. Kıyafetler ayrı bir tarafa ayrılırken Yusuf'a ait olduğu anlaşılan minik eşyalara, el örgüsü hırkalara minik patiklere mama önlüklerine özel bir ilgi gösterdi. Annesinin ellerinden geçmiş, emeğiyle işlenmiş parçalar bir gün Yusuf'un en değerli hazinesi olabilirdi kuşkusuz. Çoğunun durumu oldukça iyiydi ve saklamaya değer güzellikteydi. Eline geçen her bir parçanın kimi Canan'ı gülümsetirken kimi içini sızlattı. Yusuf'un annesiyle babasının düğün fotoğrafını taşıyan kırık çerçeveyi incelerken fotoğrafa zarar vermeden nasıl temizleyeceğini düşünüyordu. Çözüm arayışıyla etrafa bakınırken babasını farketti. Kemal bey eline kamerasını almış, kızının çalışmasını filme çekiyordu. Derin bir nefes alıp elindekini çeşmenin yanına bırakan Canan gülümseyerek babasına seslendi.

“Babacım, sen ne yapıyorsun öğle? Halimiz film çekmek için uygun mu sence?” diye sitem etti.

“Sana yardım ediyorum,,,” diyerek gülümseyen Kemal bey film çekmeye devam ediyordu.

“Bana yardım ediyorsun!” diyerek babasının sözünü tekrarlayan Canan da gülümsüyordu.

“Evet, niye şaşırдың? Senin yaptığın şeyin aynısını yapıyorum. Yusuf'un geçmişini belgeliyorum. Hatta doğmamış torunumun da. Sizin nasıl insanlar olduğunuzu öğrenmek onların hakkı değil mi? Bir gün sizin amellerinizin niyetinden şüphe duyarlarsa bu filmi izlerler. Ön yargı diye bir sorunları olmaz çocukların. Dahası, dedelerinin ne yüksek öngörülü bir ihtiyar olduğuna tanıklık etmiş olurlar.

“Bize belli etmeden belgesel çekiyorsun yani. İyi fikirmiş” dedi Canan gülerken.

“Öyle de denebilir. Sahi, bu küçük hanıma ne isim vereceksiniz, karar verdiniz mi?” diyen Kemal bey ara vermeden filmini çekmeye devam ediyordu.

“Hayır, buna birlikte karar vermeye karar verdik, bütün önerilere açığız. Gerekirse oylama yapmayı düşünüyoruz” diyen Canan yeniden çerçeveyi eline aldı.

“Bu da iyi fikirmiş. Ben şimdiden buldum bir isim, ama sonra söylerim. Hakkımı oylama günü kullanmak istiyorum” dedi Kemal bey.

“Fotoğraflar suya dayanıklıdır, çekinmeden yıkayabilirsin. Kuruturken özen gösterirsen hiç zarar görmez” diyerek yanına yaklaşan Serkan da yeni açtığı bir çuvalla Kemal beyin görüntüsüne girdi.

“Dikkat et, yorma kendini” diyerek Canan'ın elinden aldığı kırık çerçeveden hiç de eski olmayan fotoğrafı çıkardı. Birlikte bir süre inceledikleri fotoğrafı Kemal beye çevirdiler.

“Çok güzel bir çiftmiş, gördün mü babacım. Bizim yaşımızdalarımız. Allah onları cennetinde ağırlasın inşaallah. O büyük günde yavrularıyla bir araya gelmeyi nasip etsin” diyen Canan hüznle işine devam etti. Hiç şikayet etmeden, yorgunluğa meydan okuyarak çalıştıkça çalıştılar. Kemal beyin adım adım belgelediği çalışma zaman zaman dinlenme molaları verilerek, yemekler yenilerek çaylar içilerek gün batımına kadar devam etti.

İKİ HAFTA SONRA

Yine bir pazar günüydü. Tam da söz verdikleri gibi rutine bağlanmış haftalık kontrollerini yapmak maksadıyla ziyarete geldiler. İki kişiydiler. Kurumun en yetkili biri erkek diğeri kadın görevlisi olarak hâlâ çözemedikleri maksadı çözmeye adanmışlardı. Akşama sabaha veya en geç bir ay içinde evlat sahibi olacak olan bu sansasyonel ailenin hangi akla hizmetle ve hangi menfaat beklentisiyle garip ve kimsesiz kalmış Yusuf'a kol kanat germeye çalıştıklarını anlamaya azmetmiş gibiydiler. Bütün insanlara kuşkuyla bakmak, görünenin aksine perde arkasına gizlenmiş olası niyetlerini açığa çıkarmak asli görevleriydi. Aynı sebeple, aniden patlak veren Yusuf'u evlat edinme başvurularını da titizlikle incelemişlerdi. Üstelik son gelişmelerin ışığında titizlenmek için yanlarında o gün daha geçerli sebepler taşıyorlardı. Onları bahçe kapısında karşılayan Kemal bey dertlerini çok iyi anlıyordu.

“Hoş geldiniz Pelin hanım, Hasan bey...” dedi gülümseyerek.

“Hoş gördük efendim. Ne sıcak bir gün değil mi? Trafik de yordu biraz” dedi Hasan bey.

“Gerçekten sıcak... Hadi içeri buyrun. Biraz serinlersiniz” dedi Kemal bey.

“Bence çardağın altı çok cazip görünüyor. Orada otursak. Sizinle paylaşmamız gereken çok önemli

bir konu var” dedi Pelin hanım.

“Tabi buyrun,,,” diyerek konuklara yol gösterdi Kemal bey. Bir an önce Yusuf’u görmek, iyi olduğundan emin olmak için sabırsızlandıklarını farkederek önce Melek hanıma sonra da Canan’a beklenen konukların geldiğini telefonla haber verdi. Serkan’ın hastahanedeki nöbetçi olduğu pazar günlerinden biriydi ve Canan kendi başına yapmakta ısrar ettiği Yusuf’u yıkama işini henüz tamamlamıştı. Kurulayıp giydirdiği çocukla birlikte bahçeye indi. Konukları şaşkına çevirip birbiriyle bakışmasına neden olan manzaraya Melek hanım da başını sallayarak kendince itiraz etti. “Benim kızım böyledir Pelin hanım. Doğru bildiğinden şaşmaz. Ne kadar uyarsanız da fayda etmez. Kendi haline bakmadan Yusuf’u kucağında taşımaya devam eder. Biz alıştık kızımıza, siz de alışsınız” dedi Melek hanım.

“Dedim ya annecim, Yusuf’u taşımak zor gelmiyor. Aksine yararlı olduğuna bile inanıyorum. Boş yere endişeleniyorsun” dedikten sonra masaya monte edilmiş mama sandalyesine Yusuf’u yerleştiren Canan konuklarla selamlaştı.

“Canan hanım, bugün size önemli haberlerle ve kurumumuzun önemli bir kararıyla geldik” dedi Hasan bey.

“Hayırdır inşâallah... Merak ettim doğrusu, sizi dinliyorum” dedi Canan.

“Yusuf’un babaannesi vefat ettikten sonra kurumumuza çok sayıda evlat edinme başvurusu geldi” dedi Pelin hanım.

“Ne güzel... Umarım uygun bir aile bulursunuz” diyerek yüzünü çocuğa çeviren Canan derin bir sızıyla içini çekerken gülümsüyordu.

“Aslında sevinemiyorum Pelin hanım. Yusuf’a çok alıştım ben, yokluğunda onu çok özlerim. İzin verirlerse sık sık ziyaretine giderim herhalde” dedi Canan.

“Onu ziyaret etmek için kurumumuza gelmeniz gerekecek ne yazık ki. Çünkü biz Yusuf’u hiçbir aileye vermemeye karar verdik” diyen Hasan bey şaşırtıyordu bu kez.

“Neden böyle bir kara verdiniz? Anlayamıyorum” dedi Canan.

“Anlatalım efendim. Onu evlat edinmek isteyenlerin çoğu kendi köyünün civarından veya uzak akrabalarından ailelerdi. Hepsinin de ekonomik durumu orta halliydi” dedi Hasan bey.

“Bu önemli mi? İyi bir aile olması yeterli değil mi?” dedi Kemal bey.

“Yusuf’a ciddi bir miras kalmasaydı yeterli olabilirdi. İyi niyete daha kolay ikna olurduk” dedi Pelin hanım.

“Miras mı? Miras kaldı diye çocuk yuvasız mı kalacak?” diyen Canan gergindi.

“Üzgünüz ama çocuğun hakkını korumak zorundayız. Maalesef Canan hanım” dedi Hasan bey.

“Anladım, sistem böyle işliyor yani. Ama bu hiç mantıklı değil. Çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak esas alınmalıydı” dedi Canan.

“Biz de onu esas alıyoruz zaten, ama biz geleceğe yönelik ihtiyaçlarını birinci sıraya koyuyoruz. Yusuf’a kalan mirasın miktarını sormayacak mısınız?” dedi Pelin hanım.

“Çocuk aile sıcaklığından mahrum kalacaksa mirasın ne önemi var?” dedi Canan.

“Bize göre çok önemli. Babaannesinden ciddi emlak değeri olan araziler kalmış. Bazıları tarıma elverişli bazıları da iskâna. Bu durumda çocuğun geleceğini hiç kimseye emanet edemeyiz. Yusuf’u evlat edinen kişi bebekken dokunamasa bile zamanı gelince o mirasın yönetim hakkını elde edebilir veya elde etmek için akla hayale gelmez yöntemler deneyebilir. Bu konular hukuken denetim altına alınmış olsa da kaçak yöntemler sık sık vuku buluyor. Bizi anladığınızı umuyoruz” dedi Hasan bey.

“Anladım galiba... Peki şimdi ne olacak?” dedi Canan.

“Yusuf bizim yuvamızda büyüyecek. Yeterli olgunluğa erişince mirasına sahip çıkacak. Olacak olan bu. Üzgünüz ama sistem böyle işliyor” dedi Pelin hanım.

“Anladım. Biz mirasla değil Yusuf’la ilgileniyoruz. Onun aile sıcaklığında büyümesini, sevgi ihtiyacının karşılanmasını istiyoruz. Koruyucu aile olarak bizde kalmasında bir sakınca var mı? Bize bunu söyleyin” dedi Canan.

“Elbette yok. Koruyucu aile sisteminin dereceleri var. Bizim sizi bu konuda bilgilendirmemiz ve sizin de bu derecelerden birini seçmeniz gerekiyor. Seçtiğiniz derece ne olursa olsun Yusuf’un mirasına mirasçı olamazsınız. Tabi ki erişkin olup kendisi size mahkemenin onayladığı bir yetki vermediği sürece” dedi Pelin hanım. Hâlâ ailenin bu çocuğa ilgisinin sebebini keşfetme

çabasındaydı. Haklı çabası çok net anlaşılın kadını Canan gülümseyerek karşıladı.

“İnanın şüphelerinizi yadırgamıyorum. Anladım ki aynaya baktığımda bana normal gelen görüntüm size tuhaf geliyor. Demek ki sizi bu hale toplum getirmiş. Biz nasıl bir toplumda yaşıyoruz? Bu toplum ne zaman bu hale geldi? Gerçekten merak ediyorum. Yüreğinin içini açıp göremeyeceğimiz hiç kimseye güvenemeyecek miyiz?” diyen Canan sıkıntıyla oflayarak yüzünü annesine çevirdi. Hemen yanında oturan babasına baktı sonra.

“Bize hiç öyle bakma kızım. Düzeni biz kurmadık. Biz ancak bu yamuk düzeni yıkmaya çalışanlardan oluruz. Orman yangınına su taşıyan karınca misali. Yangını söndüremeyiz belki, maksat yönümüz belli olsun” dedi Kemal bey.

“Ben de onu diyorum işte, yönümüz belli Hasan bey, Pelin hanım. Bu çocuk insan gibi yaşasın, sevgiyle beslensin. Bir gün kaderiyle kavgaya tutuşup, kaderini yazanlardan intikam almaya kalkışmasını istiyoruz. Derdimiz bu...” dedi Canan.

“Biz sizi çok iyi anlıyoruz Canan hanım. Yusuf’un mirasıyla ilgilenmediğinizi biliyoruz. Müstakbel bir anne adayı olarak bebelere farklı bir ilgi duyuyorsunuz. Bugüne kadar kendisi dokuz aylık hamile olup kimsesiz bir bebeğe koruyucu aile olmaya çalışan birine rastlamadığımız için buraya gelmeden önce deneyimli bir psikologdan bu konuda bilgi aldık. Sizin yoğun bir hamilelik psikolojisi ile aşırı duygusallık gösterdiğinizi ve sizi çok seven yakın çevrenizin de sağlığını düşünerek itiraz etmediğini söyledi. Yusuf’a bu yoğun duygularla sahip çıktığınızı ama kendi bebeğinizi kucağımıza aldığımız zaman duygularımızın değişeceğini söyledi. Bu nedenle koruyucu aile olma konusunu bebeğiniz doğduktan sonra yeniden konuşalım isterseniz” dedi Pelin hanım.

“Size inanamıyorum! Bana bakınca dengesiz bir kadın mı görüyorsunuz. Beni hiç tanımayan bir uzmanın dediklerine mi inanıyorsunuz?” diyen Canan yeniden annesine babasına baktı.

“Yok, biz öyle düşünmüyoruz” diyen Melek hanımı Kemal bey başını sallayarak onayladı.

“Sizce onlar da mı dengesiz?” dedi Canan gülererek.

“Estağfurullah, bu söz bizim haddimizi aşar. Biz bu konudaki yıllanmış istatistiksel bilgilerinden söz ediyoruz” dedi Pelin hanım.

“Siz insanları istatistik rakamlara sıkıştıranlara inanırsanız çok şey kaçırsınız” dedi Canan.

“Sakin ol kızım, şimdi sırası değil...” diye uyarın annesine hak veren Canan sakinleşti.

“Bize kızmayın lütfen. Bebeğiniz dünyaya gelince bizi anlayacaksınız. Yusuf’un varlığı size fazla gelebilir. O güne kadar hâlâ bize geri vermemiş olsanız bile doğumdan sonra vermek isteyeceksiniz. Kendi çocuğunuzla Yusuf’a duyduğunuz sevginin farkını göreceksiniz. Kendi çocuğunuza aşkla bağlanırken Yusuf’a sadece merhamet duygusuyla yaklaşacaksınız. Doğal olan da böyle olması... Öyle değil mi?” dedi Hasan bey.

“Anladım, yine istatistiklerden söz ediyoruz” dedi Canan. Şaşırtıcı düzeyde gergindi.

“Canan, sakın ol, belki de haklılar, yaşamadan bilemeyiz ki...” dedi Kemal bey.

“Bence de... Madem yaşamadan bilemiyoruz, yaşayalım görelim o zaman...” dedi Canan.

“Şu anda geçici koruyucu aile konumundasınız. Bu süre bir aydan fazla süremez. Sizin doğumunuz da pek uzak sayılmaz. Biz en fazla doğuma kadar Yusuf’a bakabilirsiniz diye tahmin ediyoruz. Yine de sürekli koruyucu aile olmak isterseniz eşinizle birlikte başvuruda bulunmanız gerekiyor.

İstatistikleri altüst edecek başvurunuzun kabul edilmesi halinde, ayda bir düzenli olarak denetlenmek kaydıyla Yusuf sizinle kalabilir. Normalde bir yıl süreyi doldurduktan sonra onu evlat edinme başvurusunda bulunabilirdiniz ama, en az üç yıllık evli ve otuz yaşını doldurmuş olmanız şartı yüzünden bu süre sizin için uzayacaktır. Bu süre içinde başka bir ailenin çocuğu evlat edinme başvurusu kabul edilirse onu vermek zorundasınız. Bu detaylar zamanı geldiğinde konuşulur. Asıl unutulmaması gereken şey, sadece Yusuf’un değil bütün kimsesiz çocukların aynı ilgiye muhtaç olduğudur” dedikten sonra izin isteyerek evden ayrılan yetkililer bu ailenin bugüne kadar gündemini hiç işgal etmemiş bir dolu sorgulamayı da arkalarında bıraktılar. Dünyaya yeni bir can getirmeye hazırlanan Canan hayatın acımasız yüzüyle bir kez daha karşılaşmış, bir kez daha hüzünlenmişti. Bir süre dalgın dalgın uzakları seyre daldıktan sonra oturduğu mama sandalyesinde canı sıkılan Yusuf’un küçük ama çok çarpıcı sesiyle irkilerek doğruldu. “Anne, anne” diyerek kollarını uzatan Yusuf hüzünleri dağıtmış, hepsini şaşırtmıştı.

“Ah, inanamıyorum... Konuştu Yusuf, siz de duydunuz mu?” dedi Canan heyecanla.

“Duyduk kızım, sen, Yusuf'un ne söylediğini duydun mu?” dedi Melek hanım.

“Bana anne dedi. Gördünüz mü ? Beni annesi sanıyor... Bu iyi bir şey mi sizce?” Dedi Canan.

“Ah benim deli kızım... Onların söylediklerini kafana takıp kara kara düşüneceğine bugünden sonra başına gelecekleri düşün bence” dedi Melek hanım.

“Annen haklı Canan, sen bu çocuğa alışacaksın. Daha kötüsü o da sana alışacak. Anne demeye başladı bile baksana. Serkan'a baba deyince onun da içinin yağları eriyecek. Ona dört elle sarılıp sahip çıkacaksınız. Sonra bir gün gelecek, onu evlat edinecek uygun bir aile bulduk diyerek sizden alacaklar. Bu çocuğa da size de zulüm olacak. Sizin hem yaşlarınız hem de evlilik süreniz yeterli olmadığı için başka bir aileye verilmesine engel olamayacaksınız” dedi Kemal bey.

“Vermeyeceğiz dediler...” dedi Canan.

“Çocuğun mirasına göz koymayacak varlıklı ve güvenilir bir aile bulunca fikirleri değişir. Ayrıca buna onlar değil mahkeme karar verir. Sen ona sevgimi veriyorum diye vicdanını rahatlatırken bir anda Yusuf'suz kalacaksınız. Yusuf'da sızsız ve alıştığı sevgisiz kalacak. Aynı sevgiyi bir daha bulur mu, bunu asla bilemeyiz...” diyen Kemal bey çok haklıydı. Kendi sözleriyle yeniden uzaklara, çok ama çok uzaklara dalan kızlarının ruhuyla gittiği yerden geri dönmelerini beklerken sevimli çocukla ilgilenmeyi ihmal etmediler. Birbiriyle bakışıp kızlarının aklından geçenleri anlayamadıklarını sessiz bir dille ifade ettiler. Yusuf'un yeniden anne diyen sesiyle aralarına dönen Canan yerinden kalkıp onu kucağına aldı. Kokusunu içine çektiği çocuğa sıkı sıkı sarıldı.

“Onlar haklı mıydı sizce. Bize bakınca ne görüyorsunuz söyleyin... Sevgi mi, merhamet mi? Sevgiyle merhameti birbirinden ayırmayı kim akıl etmişse, iyi halt etmiş. Bu yanlışlığı birinin çıkıp düzeltilmesi gerekmez mi sizce?” diyerek sadece annesine babasına değil kendisine de sorduğu soruya kimse cevap vermeyince gülümsedi Canan.

“Ben bu sorunun cevabını öğrenmeden ölmek istemiyorum. Sevgi diye içimde taşıdığım şeyin zaafı var mıymış bilmek istiyorum. O sevginin samimiyetini ölçmek istiyorum. Bu bizim yeni sınav sorumuz olsa gerek... Belki de başarmak için uğraşıp dururken müzminleşmiş ötekileştirme hastalığına kendi benliğim sayesinde bir çare bulurum. Ne dersiniz? ” dedikten sonra Yusuf'a mama yedirmek için evine gitti.

Karmaşık duygularla cebelleşen, kızının gönüllü olarak altına girdiği yükün ağırlığını kavramaya çalışan eşinin omzuna sarılarak kendi evlerine doğru yürürken bir an duran Kemal bey Melek hanımı da durdurdu.

“Ben bu manzarayı daha o gün görmüştüm Melek hanım, o çuvalları getiren kamyonet bahçeye girdiği gün. Nedense kızın hezeyanına hiç şaşırıyorum” dedi.

“Madem o kadar uzak görüşlüsün, bu işin sonu ne olacak onu da söyle bari” dedi Melek hanım.

“Bak orasını bilemem... Mesele bu bahçenin sınırları dışına taşıdığı zaman maalesef yeteneğimi kaybediyorum. Ben gaybı bilmem Melek hanım, sadece gördüğümü bilirim. Eğer göremiyorsam yan bahçede olup bitenlere bile Fransız kalırım” dedi Kemal bey.

“Sahi Kemal bey, ne olacak Murat'la Nihal'in hali? Minicik çocukları var ortada. Dertleri ne anlamadım. Canan'a soruyorum anlamadığım şeyler söyleyip geçiştiriyor. Sorunun adı **arayış** diyor. Zamanı gelince, rüzgar dinince herkes aradığını bulacak, merak etme diyor. Gözümüzün önünde bir ailenin eriyip gitmesine tanık oluyoruz sanki” dedi Melek hanım.

“Acele etme istersen. Rüzgarın yönü her an değişebilir hatta fırtınaya dönüşebilir.. Canan'a baksana! Uğradığı her yerde fırtına estiriyor... Aramızdaki duvara kapı açtıklarına göre fırtına her an komşu bahçeye de girebilir” diyen Kemal bey başını sallayıp iyi dileklerini onaylayan eşine yeniden sarıldı. Evlerine girdiler.

BİR HAFTA SONRA

Emre, Bilge ve Ömer, yaz dönemi sona ermeden gittikleri bir haftalık ege tatilden taptaze bir enerji ve anlatmakla bitiremedikleri anılarla geri döndüler. Mutluydular. Hem evlerini, hem komşularını hem de bakımını Kemal beye emanet ettikleri bademi özlemişlerdi. Akşam yemeği arefesinde bahçede buluşmuşlar, çardak altındaki masada geçmişi gözden geçirirken geleceği planlayan koyu

bir sohbeta dalmışlardı. Doğacak kardeşini beklemekten sabrı tükenen Ömer'in badem tutkusu çoğalmış, Yusuf'un konuşma becerisi ilerlemişti. Canan'a anne, Serkan'a baba derken hem bebekçe eğleniyor hem ev halkını eğlendiriyordu. Canan sıkça çektiği ağrılar yüzünden her daim normal doğum mucizesine hazır bekliyor, Bilge gitgide büyüyen göbeğiyle gözalcı görünüyordu. Emre'nin arttıkça artan aşırı ilgisinden bunalmış görünse de yaşadığı özel duygunun keyfini çıkarıyordu. Gelecek herkes için gelecekti ve ne getireceği önceden bilinemezdi. İlahi kaynaktan gelecek müdahelenin hangi köşe başında yollarına çıkacağı, hangi kavşakta hayatın yönünü değiştireceği de bilinemezdi. İşte o bilinmeyene hazırlıklı olmak, sadece ve sadece insanın her bireye özel manevi dünyasını doğru inşa etmesiyle mümkün olabilirdi. Dünya hayatında sınavın ne demek olduğunu bilip hazırlıklı olanlar o sınavın asıl hikmetini çözmeye kafa yorarak, istikamet üzere yol almaya çalışırken, şahsi menfaatini korumayı yaşamak zanneden kimi insanlar, tesadüf kavramıyla benimsediği olaylardan sıyrılıp sağlam çıkmanın yolunu ararlar, Allah yokmuş gibi yaşamaya devam ederlerdi. İki farklı davranış modelini yan yana görmek toplumsal hayatın kaçınılmaz bir sonucu olarak bu ailenin bol hoşgörü içeren hayata bakış tarzında çoktan kabul görmüştü. Kabul görmesi, onaylamak anlamına gelmeyen bir felsefi bakış açısını içeriyordu. Onarılması, tamir edilip aslına dönmesi gereken bir arıza, yoldan sapmışlık göstergesiydi toplumda. Toplumun çoğunluğunu etkisi altında tutan mutsuzluk sebebiydi.

Çevrelerine mutluluk ekmeyi çok iyi beceren bu aile ne hikmetse Murat ve Nihal'in birbirine sırt çevirten sorununa ulaşamamış, ulaşamadıkları sorunu sahiplenmemişti. Canan ile Nihal'in son günlerde sıkça bir araya gelmesini başlangıç kabul ederek çözümünü Canan'a bıraktıkları sorunu göz ardı etmişlerdi. Zaten çözüm bekleyen yeterince büyük dertleri vardı. Adına Yusuf bebeğin geleceğini kurtarmak dedikleri sorun için Canan ile Serkan bütün ailenin onayını alarak kolları sıvamışlar, başta hukuk olmak üzere bütün kapıları henüz çalmışlardı. Yusuf'a sürekli koruyucu aile olma talebiyle ve gereken evraklarla başvuruda bulunmuş ve yeniden incelemeye alınmışlardı. Bugün yarın gelmesini bekledikleri yetkililere kapılarını açmak, akşama sabaha dünyaya gelecek bebeklerini bekleyen bir aile olarak acıba görünen taleplerine ikna etmek zorunda kalacaklardı. Bu karara varmadan birkaç gün önce, zor uykusundan Yusuf'la kendi bebeği arasında tercih yapmasını ısrarla muştulayan sarsıcı bir kabusla uyanan Canan, sabah kalkar kalkmaz terden sıırılsıklam vaziyette Serkan'ı aramaya mutfığa koşmuş, kalbi gümbürtüyle çarparken daha günaydın bile demeden hararetle konuşmuştu.

"Yusuf'u biz evlat edinelim. Biz ona da bakabiliriz. Onu başka bir aileye evlatlık vermelerine engel olmalıyız" demişti. Heyecanını tebessümle izleyen Serkan'a şüpheli gözlerle bakmış, kendisini duymadığını zannederek sözünü tamamlamıştı.

"Yusuf'u evlat edinmekten söz ediyorum. İstemiyorsan söyle Serkan, seni kınamam" demişti.

"Günaydın hanımlar,, Bu karara ikiniz birlikte mi vardınız?" Diyerek gülümseyen Serkan, Canan'ın heyecanına aldırmadan, bahçeden yeni koparılmış domatesin mis kokusunu doyasıya içine çektikten sonra tezgahta doğrama işine devam etmişti.

"Benimle dalga geçiyorsun sen..." diyerek tepki göstermesine rağmen gülümsemekten kendini alamamıştı Canan. Mutfak önlüğü takmış eşinin görüntüsü çok cazip gelmişti.

"Bizimle demen daha doğru olur. Kızımızı unutmayalım" dedikten sonra sakince yanına gelip ellerini tutmuş gözlerinin içine tutkuyla bakmıştı Serkan. Ona her baktığında elinden düşüremediği bir kitabın yeni bir sayfasını okuyor gibi hissediyordu kendini. Gözlerinin içine tutkuyla bakarken aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Zaman zaman başaramasa da başarısızlıktan bile keyif alıyor, dile getirmese de onun da kendisi için aynı meraklı heyecanı hissetmesini istiyordu. Okuduğu kitap ölene kadar hiç bitmesin, elinden hiç düşmesin istiyordu. Sabahın ilk saatlerinde onu yeterince meraklandırdığına kanaat getirdikten sonra büyük bir aşkla öpmüştü.

"Kızımızın bu kararda büyük bir payı olduğunu inkar mı ediyorsun?" demişti ardından gülerken.

"Sen de aynı fikirdesin... Sen de benim hamilelik psikolojisi yüzünden geçici bir duygusallık yaşadığımı, Yusuf'un durumunu abarttığımı düşünüyorsun..." demişti Canan.

"Öyle düşünmüyorum. Bedeninde bir hayat taşıdığın için hayatın değerini hepimizden daha iyi anladığını düşünüyorum ve seni yerden göğe kadar haklı buluyorum" demişti Serkan.

"Yani,," diye kendisine kuşkuyla bakan eşini yeniden öpmüştü.

“Yusuf bizim evladımız olabilir. İki haylazı birden bakmak sana zor gelmeyecekse bence hiç bir sakıncası yok. Beni ihmal etmemen şartıyla istediğin kadar çocuk doğurup istediğin kadar çocuk bakabilirsin Canan. Hatta bir gün, bahçenin her metrekaresini kimsesiz çocuklarla doldursan yine de itiraz etmem, sana yardım ederim. Bu arada inşaat işlerini nasıl halledersen,, bak orasını bilemem” demişti gülerek. **Bahçenin her metrekaresi** sözünü birkaç kez tekrar eden eşini uzun süre güldürmüştü. Rüyanın boğucu etkisinden o sıcak gülüşle kurtulmuştu. Bir zamanlar elinden hiçbir iş gelmeyen eşinin mutfaktaki sevecen halini, çok bulup başa kakmadığı yardımsever tavrını bir süre izledikten sonra yeniden keyifle gülmüştü.

“Çok iyi fikirmiş, bu benim aklıma hiç gelmemişti doğrusu” diye mırıldanmıştı.

“Gül bakalım... İşimiz hiç kolay olmayacak. Henüz koruyucu aile olmayı bile başaramadık. Ne yaşımız tutuyor ne de evlilik süremiz. Koruyucu aile olmayı başarsak bile onu evlat edinebilmemiz için uzun bir süreç bizi bekliyor. Yusuf için mücadele etmeye hazır mısınız?” demişti Serkan.

“Seninle her türlü mücadeleye varım Serkan. Sen yanımda ol yeter” demişti Canan.

“Benimle mi, bana karşı mı? Galiba ikisi de doğru, öyle değil mi?” derken gülen gözlerle Canan'ın gülümseyen yüzüne bakmıştı.

“Merak etme, Allah ayırmadığı sürece hep yanında olacağım ve yaşadığım sürece senin deliliklerin benim de deliliğim olacak. Ama Yusuf'u bu kadar ısrarla istemenin gerçek sebebini hâlâ bilmiyorum. Benim mantığımı aşan o gerçek sebebi bir gün anlattıysan sevinirim Canan. Anlat ki o esrarengiz sebep benim de sebebim olsun. Anlat ki el ele tutuşup aynı amaca beraber yürüyelim” demişti Serkan.

“Olur anlatırım ama hazır olduğumda... Kafam çok bulanık. O sebebi önce kendim çözmeliyim. Bu konuda doğru kaynaktan yardım almam gerekecek sanırım... Bana bir iki gün süre verir misin?” diyen eşine gülerek bakmıştı. Doğru kaynak derken Kur'anı kasteddiğini biliyordu Serkan.

“Hadi kahvaltı yapalım. Sütünü soğutma. İkinizin de enerjiye ihtiyacı var. İkiniz de dünyanın en zor maratonuna, doğuma hazırlanıyorsunuz” dedikten sonra bebe telsizinden sesini duydukları Yusuf'u almak için üst kata koşmuştu. Mutfakta bıraktığı güzel eşinin kendisiyle yüksek sesle yaptığı hesaplaşmayı doğal olarak duymamıştı.

“Doğru söylüyor... Neyim var benim böyle? Etrafım boğazıma kadar sevgi doluyken neden sahip olduğum servetle yetinmiyorum? Neden daha fazlasını istiyorum? Deli demelerine aldırmadım, bu anlaşılır belki, ama ben deliliğin de fazlasını istiyorum. Neden acaba?”

ERTESİ GÜN

Öğleden sonra Nihal'den aldığı haberin bünyesinde ateşlediği öfkeyle birlikte evine dönen Murat kendi evine uğramadan doğruca Melek sultan cumhuriyeti sınırlarından içeri daldı. Garaj kapısının önünde karşılaştığı Kemal beye selam vermeden, onun yanında durup içeri girmeye hazırlanan kurumdan gelmiş biri erkek diğeri kadın iki yetkilinin varlık sebebine aldırmadan, olanca şiddetiyle ve hızlı adımlarına yansıyan isyanıyla yürüyerek, çardak altındaki masada üzgün bir sessizlikle bekleyen gruba doğru yaklaştı. O kadar sinirliydi ki, kontrol edemediği hızı ancak masaya çarpınca kesilmek zorunda kaldı. Masadaki sarsıntıyı tehlikeli bularak ayağa kalkan Serkan, Canan'a yönelmiş öfkесinin önünü keserek Murat'ın karşısına dikildi. Tahmin ettiği acı sözlerin ağzından çıkmasını beklerken üzerine benzin dökülüp alev almış gibi canı yanan genç adamı engellemeye çalışmadı. O sabah Nihal'in Murat'a haber vermeden annesini ve küçük kızını yanına alarak, evliliği sonlandırma kararını son kez düşüneceği bir tatile çıktığını biliyordu. Aynı anda Canan'ın saatlerdir dil döktüğü halde ikna edemediği yetkililer yüzünden içini kemiren sıkıntısını bir kenara bırakıp Murat'ın öfkeden kasılmış bedenine odaklandığını da görüyordu. Bu adamın sözleri ne kadar incitici olursa olsun sonuna kadar dinleyeceğini ise kendi tecrübesiyle biliyordu. Şiddetli bir kavganın kaçınılmaz görüldüğü manzaradan, aklını kullanarak çözüm üretmeye çoktan başladığını ise ancak tahmin edebiliyordu.

Masa ve Serkan engelini aşamadığı için Canan'a yaklaşamayan Murat gözlerinden fıskıran öfkesiyle Serkan'a bakarken havada sallayıp durduğu koluyla Canan'ı işaret ediyordu.

“Karına söyle!!! Sakın, bir daha bizim hayatımıza karışmasın... Karımın aklını çelip bizim aile işlerimize burnunu sokmasın... Anladın mı Serkan??? Söyle ona haddini bilsin” diyerek gür sesiyle bağırmasına kimse itiraz etmedi.

Melek hanım üst üste biriken stresten kötü etkilenmesinden korktuğu kızına sıkıca sarılarak yanına oturdu. Kızının saçlarını okşayıp sakinleştirmeye çalışırken büyümüş göbeğini gözden geçirmeyi de ihmal etmedi. Korktuğu olmayınca da rahat bir nefes aldı.

Bilge çocukları gerginlikten uzak tutmayı uygun görerek çardağı ve altında olup bitenleri içeriden görebileceği kendi evine soktu. Emre'yi telefonla arayarak Murat'ın bahçede estirdiği terörden ve Yusuf'u evlat edinme projesinin birinci ayağını, daimi koruyucu aile olma taleplerini yetkililerin sarp yokuşa sürmelerinden söz etti.

“Çok talihsiz bir gün yaşıyoruz Emre, bizim için dua et olur mu?” diyerek Almanya'da yardım konseri için bulunan eşiyile sıkıntısını paylaşarak azaltmaya çalıştı.

Bahçede umduğu kargaşayı başlatamayan, kendi içindeki yangını kimseye bulaştıramayan Murat ise birazdan öfkeyle dolanmaktan vazgeçerek bu cumhuriyetin kurallarına uymak ve Serkan'ın da yardımıyla sakinleşip oturmak zorunda kaldı. Nihal'in giderken yanında götürdüğü küçük kızını ebediyen kaybettiği korkusuyla bağırıp çağırdığı onca zaman sesini bile çıkarmayan Canan Murat'ın solgun ve bezgin yüzüne bakarak nihayet konuştu.

“Çok üzgünüm Murat, bu kez ikimiz de sınavımızdan geçer not alamadık. İkimiz de kaybetmek üzereyiz” dedi.

“Canan! Sakin olmalısın, öncelikle karnında taşıdığın yavruyu düşünmelisin” dedi Melek hanım.

“Yusuf'u kaybetme nedenim karnımdaki yavru değil mi zaten? Oysa ben kızımın onu kazanma sebebim olmasını dilemiştim. İkisini yan yana büyütürken, kafamın içinde dolanıp duran, yerlerine oturmamış ne kadar kuruntu varsa yeni baştan formatlayacaktım. Kendi değerlerimi en baştan gözden geçirip onların sayesinde Allah'a bir adım daha yaklaşacaktım. Ne yazık ki, başaramadım. Onlara Yusuf'u neden aileme katmak istediğimi bir türlü anlatamadım. Onlar ise hala benim psikolojik sorunlarım olduğunu sanıyorlar” dedi Canan.

Kemal beyin kurumdan gelen yetkililerle birlikte garajdan içeri girdiğini, üzerinden geçen onca zamana rağmen hala dışarı çıkmadıklarını, bahçede gergin turlarken gören Serkan gülümseyerek Canan'ın yanına geldi. Diğerlerinin farketmediği manzarayı kendi içinde sessizce yorumladı.

“Bence yanılıyorsun Canan, henüz kaybetmedik. Murat da henüz kaybetmedi. Nihal evini terketmedi, sadece düşünmek için gitti. Ayrıca, hem Yusuf hem de yetkililer hâlâ bu evin sınırları içindeler ve Kemal babamın yanındalar. Babanın özel yeteneklerini küçümseme istersen. Anladım ki problem tam da senin dediğin gibi duruyor şu anda... Çözümüyle yan yana. Belki Murat da kendi probleminin yanına giderse başarabilir. Bana hâlâ şansı var gibi geliyor” dedi.

“Nasıl giderim? Nereye gittiklerini bile bilmiyorum” dedi Murat öfkeyle.

“Ama neden gittiklerini biliyorsun... Aslında Nihal bademin geldiği gün kararını vermişti. Senin işimize karışmak dediğin yöntemle o gün gitmesine engel olmuşum. Kullanmaya başladığı depresyon ilaçlarından kurtulmasına yardım etmişim” dedi Canan.

“Depresyon ilaçları mı?” diyen Murat şaşkındı.

“Kızının sağlıklı bir anneye ihtiyacı vardı. İlaçları bıraktıktan sonra senin esirgediğin mutluluğu kendi başına yakalamanın yollarını bile öğrenmişti. Oysa bu sabah giderken gitme nedeni öyle geçerliydi ki bu kez ona engel olamadım. Vedalaşmak için bize geldiğinde Nihal şöyle dedi:

“Sizin Yusuf'u ailede tutmak için gösterdiğiniz çabanın onda birini bile Murat evliliğini kurtarmak için harcamadı. Neden onunla evli kalayım ki?” dedi Canan. Yanında Serkan'ın oturması için yer açtıktan sonra elini tuttuğu eşine hayran hayran bakarken gülümsüyordu.

“Önemli bir gerçeği bulmama yardım ettiğin için sana teşekkür borçluyum Serkan. Şimdi sana eskisinden daha çok ihtiyacım var sanırım” dedi.

“Bulduğun gerçek bu mu? Bu gerçek eskidi sanıyordum” dedi Serkan gülerken. Sözleriyle yüzü gülen Canan yeniden gözlerine daldı Serkan'ın.

“En zor zamanlarda bile yüzümü güldürüyorsun,,,” dedi.

“Bu da eski sayılır, başka ne var?” dedi Serkan.

“Dün bana sorduğun sebebi, neden Yusuf'u bu kadar ısrarla istediğimi düşünüp dururken Kur'an'ı

elime aldım. Gece uykum kaçmış ne aradığımı bilemez vaziyette rastgele bir sayfa açtım. Ve orada soruma cevap veren muhteşem ayetlerle karşılaştım. Sad suresi 31 – 39 ayetler Hz. Süleyman'ın mal sevgisiyle nasıl sınındığını anlatıyordu. Kıssada söz edilen mal, mülk sevgisinden mal, mülk kısmını çıkarıp yerine insan koyduğum zaman insan sevgisi oldu ve ben sorunun cevabını o zaman buldum. Artık Yusuf'u neden bu kadar çok istediğimi biliyorum” dedi Canan.

Kemal bey yanında kurumdan gelen iki yetkiliyi yolcu etmeden biraz önce aklına gelen son hamleyi hayata geçirmiş, konuklarını garaja davet etmişti.

“Sizi yolcu etmeden önce mutlaka görmeniz gereken iki şey var. Kararınızı gözden geçirmenizi sağlayacak iki şey... Lütfen içeri buyurun” demişti. Garajın kapısında durup birbirine anlamsız gözlerle bakan yetkilileri nazikçe tekrar davet etmişti.

“Korkmanıza gerek yok. Görmenizi istediğim şey arabalarımız değil, Yusuf'un geçmişi” demişti. Henüz üzerilerine yapışan anlamsızlıktan kurtulamadan köşede duran büyük dolabın kapaklarını açmış, onları hiç ummadıkları bir manzarayla baş başa bırakmıştı Kemal bey. Sormalarına gerek bırakmadan dolaba bir düzen içinde dizilmiş eşyalara açıklık getirmişti.

“Bunlar, Yusuf'un evinin enkazından çıkan aile yadigarı eşyalar. Canan'ın deyimiyle, gelecekte bir gün eğer sahip olmasaydı, sahip olmak için yanıp tutuşacağı serveti” demişti. Bu sözleriyle de yetkililerin hiç olmadığı kadar ilgisini çekmişti. Henüz hayretlerini üzerlerinden atamadan bu kez de evine davet etmiş, konuklarını evinden garaja açılan kapıdan içeri buyur etmişti. Onları şaşırtıkça keyif alıyor, keyif aldıkça umudu artıyordu.

“O eşyaların o dolaba nasıl girdiğini merak ettiğinizi umuyorum. Şimdi size bir film izletip merakınızı gidermek istiyorum” dedikten sonra yetkilileri televizyonun karşısına oturtmuştu. Bir iki dakika süren kısa bir hazırlıktan sonra kendi eliyle çektiği belgeseli ekrana yansıtmış, konuklarıyla birlikte kendisi de izlemeye koyulmuştu.

Çamurlu çuvalların bahçeye girişiyle başlayan, dolaba itina ile yerleşmeleri ile sona eren eşyaların bahçedeki uzun soluklu temizlik aşamalarını içeren serüveni ekranda sona ererken Bilge çocuklarla birlikte içeri girmiş filmi izlemediği halde yetkililerin göztaşlarını tutamayışına tanık olmuştu.

Kemal beyin ikna kabiliyetine hayran olurken gülümsüyor, hangi yöntemle ikna ettiğini göremediği için ise hayıflanıyordu. Ama onun da umudu yeşermişti o anlarda.

“Sizce kızım, hamilelik duygusallığı yüzünden Yusuf'a kol kanat geren, hatta psikolojik desteğe ihtiyacı olan bir kadına benziyor mu? Bence bunu bir daha düşünmelisiniz” diyerek sözlerine son noktayı koymuştu.

Kemal bey, konuklarını yüksek bir iç huzuruyla bahçe kapısından uğurlayıp ailenin yanına dönerken Bilge de çocuklarla birlikte yanında ve huzurluydu. Uzaktan da olsa Kur'an ayetlerinden bahseden kızını duyan Kemal bey, söz ettiği ayetleri hemen hatırlamıştı. Onların yanına yaklaşırken kucağında taşıdığı Yusuf'a rağmen dimdik duruşuna en ciddi yüz ifadesini de katarak konuya dahil olmuştu.

“*Ona bir akşam vakti koşmaya hazır iyi cins atlar sunulmuştu*” dedi.

“Tıpkı bir akşam vakti Yusuf'un bize geldiği gibi. Evlat olmaya hazır gösterişli bir bebektir” dedi Canan.

“*Bunun üzerine dedi ki: Kesinlikle ben onları Rabbimi zikrettiğim için onun bana bağışladığı sevgi sayesinde seviyorum*” dedi Kemal bey.

“Tıpkı benim Yusuf'a duyduğum sevgiyi kendime izah ettiğim gibi” dedi Canan.

“*Atlar doğasına uygun davranıp tozu dumana katarak kaybolunca kendine ait bir şeyi kaybetmiş gibi hırslandı. Emrindekilere; Onları bana getirin diye bağırdı*” dedi Kemal bey.

“Tıpkı benim Yusuf'u kaybetmekten korktuğum gibi. Aslında Yusuf'u kaybetmekten değil, sevgiyle bağlandığım bir şeyi kaybetmekten korkuyordum sanırım” dedi Canan.

“*Atlar kendisine getirildiği zaman onların bacaklarını ve boyunlarını okşamaya başladı*” dedi Kemal bey.

“Koruyucu aile olarak Yusuf bizde kaldığı zaman bu sevginin cazibesine kapıldım. Onu sahiplendim. Kendi kızım doğmadan evlat sahibi olmanın hazzına kapıldım” dedi Canan.

“*Andolsun Süleyman'ı ağır bir imtihandan geçirdik. Mal sevgisine kapılınca onu tahtının üstünde*

bir cesed halinde bıraktık. İnsanlığını kaybedip tahtın üzerine kurulmuş bir cesed gibi görüldüğünü anlayınca tevbe ederek eski haline döndü. Ya rabbi, beni affet, bana öyle bir mülk bağışla ki benden başka ve benden sonra da hiç kimsenin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük olsun. Şüphesiz sen bütün dilekleri verensin dedi” diyen Kemal bey kızının farkındalığını tebessümle karşıladı.

“Mal varlığı ile imtihan edildiğini anlamıştı Süleyman... Ölçüsünü kendisinin bile bilmediği yeryüzünün bütün mülküne talib oldu. Hayatını ve bütün amellerini kendi arzusu ile büyüttüğü o çetin sınavı kazanmaya adadı. Neden mi? Allah'ın rızasını kazanmak ve ona bu imkanı veren Allah'tan razı olmak için” dedikten sonra hüzün ve merak içeren bakışını Murat'a çevirdi Canan. “Söylesene Murat, sana Allah'ın çömertçe sunduğu hangi nimetiyle sınanmak isterdin? Doğru kullanmayı göze alabileceğin o sınırsız nimetin ne olmasını isterdin? Zenginlik mi, zeka mı, şöhret mi, yoksa şehvet mi? Daha biz ölçülü olanıyla başa çıkamıyorken Hz. Süleyman'ın yerinde olsak ne yapardık acaba? Bugüne kadar kendin için böyle bir servet tasavvur ettin mi hiç?” dedi Canan. “Ben her şeyini kaybetmiş biriyim, sen servetten söz ediyorsun” diyen Murat aslında Canan'ın demek istediğini çok iyi anlamıştı. Canan da onun anladığını anlamıştı.

“Ancak bu ayetleri gördükten sonra içimdeki derdin ne olduğunu kendi adıma anladım. İnsanlığımı kaybetmeden, yaşarken cesede dönüşmeden sınavı kazanmanın mümkün olduğunu ve bu sınavın talep ettiğim sürece zorlaşacağını farkettim” dedi Canan.

“Bunun üzerine biz de istediği yere onun emriyle giden rüzgarı onun emrine amade kıldık. Bina ustası ve dalgalık yapan insanî şeytanları da onun emrine verdik. İşte bu sana özel, istediğin gibi tasarruf edeceğin mülk. Öyleyse, ister ver ister verme, sınırsızca kullan.. diye devam eder ayet” dedi Kemal bey.

“O başardı. Belki de yeryüzünde hiç kimsenin başaramayacağı bir hükümdar oldu. Kimseye zarar vermeyen, bilerek bir karıncayı bile incitmeyen bir insan oldu” dedi Canan.

“Başardığı için Kur'an da anılan Süleyman oldu. Anılmaya değer bir peygamber oldu” dedi Kemal bey.

“Anladım ki ben başaramadım. Sınırını bilemediğim sevgiyle sınava tabi olmayı beceremedim. Sevgimi hazza dönüştürüp yaşarken cesed olmak istemiyorum. Allah' tan af diliyorum. Yusuf'u evlat edinmek isterken ben de sevgi sınavımın sınırlarını büyütme talep ediyordum bilmeden. Kaynağından akıp dururken altına koyduğum kap çoktan doldu taşıyor diye kabımı büyütmenin yollarını aramışım galiba. Bu yüzden Yusuf'u kızımın yanında istiyordum” dedi Canan.

“Sen doğru olanı yaptın. Yanlış olan senin doğru anlaşılmandı” dedi Serkan.

“Eğer Yusuf bizim evladımız olsaydı sonrasında neler olurdu, öğrenmek isterdim doğrusu. Serkan'ın dediği gibi, gelecek zamanlarda bu bahçenin her metrekaresini kimsesiz çocuklarla doldurur muydum? Görmek isterdim. Sanırım ne istediğimi zamanında farkedemediğim ve doğal olarak anlatamadığım için herkese garip gelen davam, dua'm olup kabul olmadı. Buna da hamd olsun” diyerek hüzünle içini çekti Canan.

“Yine hata yapıyorsun kızım, erken hüküm veriyorsun. Ben de sana bunun müjdesini vermek üzereydim. Davan dua'n olup kabul olmuş sanırım... konuklarımız gitmeden önce Yusuf'u bizden almayacaklarını söylediler. Şimdilik koruyucu aile olmanızı, zamanı gelince de evlat edinmenizi kabul ettiler” dedi Kemal bey.

“Gerçekten mi?” Diyerek yerinden yavaşça kalkan Canan şaşkınlığı geçince önce babasına sarılmaya çalıştı sonra da Yusuf'u kucaklayıp göğsüne bastırdı.

“Teşekkür ederim babacım. Bunu nasıl başardın? Fikirlerini nasıl değiştirdin? Lütfen söyle baba, merakтан ölüyorum” dedi Canan.

“Onlara hepimizin bildiği gerçekleri anlattım... Hepsi bu” dedi Kemal bey gülerek.

“Biz de anlattık, ama ikna olmadılar,, lütfen söyle baba, onlara bizden farklı ne anlattın?” diyen Canan mutlu ve telaşlıydı. İçi içine sığmıyordu.

“Demek ki unuttuğunuz bir şeyler varmış” diyerek Bilge'ye göz kırptı Kemal bey.

“Bilge, hadi ama, sen söyle bari” derken merakı zirve yapmıştı Canan'ın.

“Boşuna ısrar etme kızım, şimdi öğrenemeyeceksin. Şu üçüncü torunumu da kucağıma verirsen belki anlatırız. Değil mi Bilge? Sır saklamak nasıl oluyormuş öğrenmiş olursun, fena mı?” diyen

Kemal beyin gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü.

“Bana sormayın, zaten bilmiyorum. Ne konuştuklarını duymadım maalesef...” dedi Bilge.

“Oooof çok fenasınız” diyen Canan'ın gülümsemesi adeta yüzünde dondu.

“Offf” diyerek sancıyla aniden kasıldığını görünce diğerleriyle birlikte o da telaşlandı.

“Ne oluyor? Canan, iyi misin?” diyerek hep birlikte başına üşüştüler.

“Tamam, korkmayın, vakit geldi, kızım geliyor” diyen Canan olduğu yerden kıkırdamadan doğum sancısının en gerçek yüzüyle yüzleşiyordu. Çokça çalıştığı gibi derin derin nefes alırken Serkan panikle koşuşturan ailesini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Sakin olun, her şey yolunda gidiyor. Önceden planladığımızı uyguluyoruz, tamam... Biz hastahaneye gidiyoruz. Annem bizimle geliyor, Bilge çocuklarla kalıyor. Babam da Bilge'yle kalıyor” diyen Serkan da heyecanlıydı aslında.

“Babacım hepsi sana emanet, bize dua et olur mu?” diyen ve dedikten sonra yeniden gelen sancı ile nefes almaya çalışan Canan'ı tutarak garaja doğru yürüdüler.

“Ben ne olucam?” diyerek yanlarına gelen Murat'a baktı Canan.

“Sen önce ne istediğine karar ver Murat. Eğer kurtarılacak bir ailen olduğunu düşünüyorsan Nihal'in yanına git. Nihal'i hayatında istemiyorsan kavga etmek için sakın onun yanına gitme. Onun tek başına mutluluğu yakalamasına engel olma. Ayrılırsanız bile Nihal seni kızından mahrum etmeyi düşünmüyor, bunun için endişelenme. Onu geri kazanmak için gitmek istersen, bundan da eminsen adresi babama bıraktım. Allah hepimize yardım etsin” dedikten sonra arabanın yanında endişeyle bekleyen babasına döndü.

“Babacım, torununa uygun gördüğün ismi söyle bari,, hadi ama...Fazla zamanım kalmadı benim, gitmek zorundayım” dedikten sonra boynu bükük cevabı beklemeye başladı.

“Elif,, ona Elif demek geldi içimden. Zürriyetinizin ilk ürünü olduğu için...” dedi Kemal bey.

“Elif,, güzelmiş,, Teşekkür ederim. Elif'i görmeye hep beraber gelin. Bizi fazla bekletmeyin.

Allah'a emanet olun” dedikten sonra araca binerek Serkan'la ve Melek hanımla birlikte uzaklaştı.

Gidenlerin ardından kalbi gümbürtüyle atan endişeli baba yapabileceği tek şeyi yapıyor, sadece dua ediyordu. Kederli yüzünü güldürecek olanı, doğum mucizesinin ardından aileye katılacak olan Elif bebeği düşünüyordu gülerken. Bir zamanlar sakın geçen hayatlarında Canan'ın tek çocuk olduğunu, bugün geldikleri noktayı, çevrelerini saran ve gün geçtikçe artan çocukların varlığını o tek çocuğa borçlu olduklarını düşünüyordu. Asla önceden tahmin edilemez olanı, hatta planlanması mümkün olmayanı da düşünüyordu. Bahçeye diktikleri ağaç fidanlarının çoğalması gibi artan sevgi varlığını, o varlığın çıkarttığı civıltıya varan seslerini, nihayet o varlığın asıl varlık nedenlerini düşünüyordu. Her birinin hangi yeteneklerle donatıldığını, hangi vazifelere uygun olduklarını, hayır olgusuna ne kadar yakın durup, yaşamlarında ne sıklıkta hata yapacaklarını düşünüyordu. Kendisinin bu tabloda Melek hanımla birlikte ne kadar süre ile yer alacağını, ilerleyen yaşlarda kısmetse neler göreceğini tasavvur etmeye çalışıyordu. O sıra endişeyle yaşlı yüreği çarparken, tüm varlığı ile birlikte umudunu da borçlu olduğu yüce yaratıcıya kesintisiz güveniyor ve hala gülümsüyordu.

Bahçede dolaşıp düşünmekten yorulunca çardağın altına gölge bir yere oturdu Kemal bey.

Oturduğu yerden Bilge'nin çocuklara dert anlatmak uğruna zorlu uğraşını takdirle izliyor, masaya bıraktığı telefonda saatler sonra gelecek müjdeli haberi ise dört gözle bekliyordu..

Zaman akıp gidiyor, doğru zaman ise her zaman olduğu gibi kendi sırasını bekliyordu.

BİTTİ

